

КЕРСТИН ГИР СМАРАГДОВОЗЕЛЕНО

Част 3 от „Скъпоценни камъни“

Превод от немски: Стефана Моллова, 2013

chitanka.info

ПРОЛОГ

Белгравия, Лондон, 3 юли 1912 г.

— Ще остане грозен белег — каза лекарят, без да вдига поглед.

Пол се усмихна накриво.

— Е, във всеки случай е по-добре от ампутацията, която госпожа Свръхстрахливка предрече.

— Много смешно! — изсъска Люси. — Аз не съм свръхстрахливка, а ти... господин Глупав Лекомисленик, да не си посмял да се шегуваш с това! Знаеш много добре колко бързо може да се инфектира такава рана и в това столетие човек трябва да е щастлив, ако изобщо остане жив. Няма никакви антибиотици надлъж и нашир, а всички лекари са невежи некадърници.

— Е, много благодаря — рече лекарят, докато нанасяше кафеникав мехлем върху току-що защитата рана.

Пареше ужасно и с голямо усилие Пол успя да се въздържи да не направи гримаса. Надяваше се само да не останат петна върху хубавия шезлонг на лейди Тилни.

— Вие нямате вина за това. — Пол усети, че Люси се постара да прозвучи любезно, дори се опита да се усмихне. Една доста крива усмивка, но в крайна сметка от значение беше доброто ѝ намерение. — Сигурна съм, че давате най-доброто от себе си — рече тя.

— Доктор Харисън е най-добрият — увери я лейди Тилни.

— И единственият... — измърмори Пол, който изведнъж се почувства ужасно изморен.

В сладникавото питие, което му бе дал лекарят, определено е имало приспивателно.

— И преди всичко, най-дискретният — допълни доктор Харисън. Ръката на Пол се сдоби със снежнобяла превръзка. — А и честно казано, не мога да си представя, че след осемдесет години прободните и порезните рани ще се третират по друг начин, различен от този, който приложих аз.

Люси си пое дълбоко въздух и Пол вече подозираше какво ще последва. От кока ѝ се бе освободила една къдрица и с войнствено изражение на лицето, тя я приглади зад ухото си.

— Е, в общи линии може би не, но когато бактериите... това са едноклетъчни организми, които...

— Престани вече, Люси! — прекъсна я Пол. — Доктор Харисън знае много добре какво са бактерии! — Раната продължаваше ужасно да гори, като в същото време той се чувстваше толкова изтощен, че с най-голямо удоволствие би затворил очи, за да подремне малко. Но това само още повече щеше да разстрои Люси. Въпреки че сините ѝ очи блестяха гневно, в тях се криеше притеснение и — дори още по-лошо — страх, бе убеден в това. Заради нея не трябваше да показва нито лошото си здравословно състояние, нито пък собственото си отчаяние. Затова просто продължи да говори: — Все пак не се намираме в Средновековието, а в двайсети век, столетието на революционните открития. Първото ЕКГ отдавна е факт, а от няколко години е известен и причинителят на сифилис и е открито лечение на болестта.

— Явно някой добре е внимавал в час по мистерии. — Сега Люси изглеждаше така, сякаш всеки миг ще избухне. — Колко хубаво!

— А миналата година Мария Кюри е спечелила Нобеловата награда за химия — допълни доктор Харисън.

— И какво точно е открила? Атомната бомба ли?

— Понякога си плашещо невежа. Мария Кюри е открила радио...

— О, затвори си устата! — Люси бе скръстила ръце пред гърдите си, взирайки се ядосано в Пол, и изобщо не забелязваше укорителния поглед на лейди Тилни. — Можеш да се разкараш с твоите лекции! Сега! Можеше! Да! Си! Мъртъв! Би ли ми казал как щях да се справя с цялата тази катастрофа без теб? — На това място гласът ѝ пресекна. — Или как щях да продължа да живея без теб?

— Съжалявам, принцесо!

Тя нямаше и най-бегла представа колко много съжаляваше.

— Ха! — изсумтя Люси. — Изобщо недей да ми минаваш с този дълбоко разкаян поглед като на кученце.

— Излишно е да се тормозиш относно това, какво е можело да стане, детето ми — каза лейди Тилни, клатейки глава, докато помагаше

на доктор Харисън да прибере инструментите в чантата си. — Нали всичко е минало добре?! В нещастията си Пол извади късмет.

— Само защото всичко е можело да свърши още по-зле, не означава, че е минало добре! — извика Люси. — Нищо не е минало добре, абсолютно нищо! — Очите ѝ се напълниха със сълзи и при тази гледка на Пол направо му се скъса сърцето. — Вече от три месеца сме тук и не сме постигнали нищо от това, което бяхме планирали. Дори напротив: направихме така, че всичко да стане още по-лошо! И когато най-сетне се сдобихме с проклетите документи, Пол ги дава просто ей така!

— Може би наистина действах малко прибързано — той отпусна глава върху възглавниците, — но в онзи момент имах чувството, че постъпвам правилно. — И то, защото тогава се чувстваше дяволски близко до смъртта. Не оставаше още много и шпагата на лорд Аластър щеше да го довърши. Но в никакъв случай нямаше да каже това на Люси. — Ако Гидиън е на наша страна, ще разполагаме с още една възможност. След като прочете документите, ще разбере каква е целта ни. — *Да се надяваме.*

— Но самите ние не знаем какво пише в тези документи! Може да е кодирано или... ох, та ти дори не знаеш *какво точно* си дал на Гидиън. Лорд Аластър може да ти е пробутал какво ли не: стари сметки, любовни писма, празни листове...

Тази мисъл отдавна бе хрумнала и на Пол, но случилото се не можеше да се върне назад.

— Понякога човек трябва да има малко повече доверие в съдбата — промълви той и му се прииска сам да можеше да повярва на думите си. Но още повече от мисълта, че е възможно да е дал на Гидиън ненужни документи, го измъчваше представата, че момчето може да е отишло с тях право при граф Сен Жермен. Това щеше да означава, че той се е разделил с единствения им коз. Но Гидиън бе казал, че обича Гуендолин, и начинът, по който го беше сторил, бе някак си... убедителен. „Той ми обеща“, искаше да каже Пол, но от устата му излезе само недоловимо шептене.

А и без това щеше да е лъжа. Изобщо не бе успял да чуе отговора на младежа.

— Идеята да се съюзим с Флорентинския алианс беше глупава — чу той да мърмори Люси. Очите му се бяха затворили. Каквото и да

му беше дал доктор Харисън, то действаше страшно бързо. — Да, знам, знам — продължи да говори Люси. — Това беше моята глупава идея. Трябваше да вземем нещата в свои ръце.

— Но вие не сте убийци, детето ми — каза лейди Тилни.

— Има ли изобщо някаква разлика от морална гледна точка, дали сам ще убиеш някого, или просто ще го възложиш на друг?

Люси въздъхна тежко, а лейди Тилни енергично възрази:

— Момиче, недей да говориш такива неща! Вие не сте поръчвали ничие убийство, просто сте предали малко информация!

По-младата жена изведнъж заговори с неутешимо отчаяние:

— Пол, наистина сгрешихме за всичко, което можеше да бъде сгрешено. За три месеца пропиляхме толкова много от времето си и от парите на лейди Маргрет, а на всичкото отгоре замесихме и прекалено много хора в тази история.

— Това са парите на лорд Тилни — поправи я лейди Тилни. — Би се изумила, ако знаеше за какви всевъзможни неща пилее парите си. Залаганията на коне и танцорките са най-безобидните измежду тях. Изобщо не забелязва, че отклонявам малко средства за нашата кауза. Ала ако все пак е усетил, той е достатъчно джентълмен, за да не го прави на въпрос.

— А аз щях много да съжалявам, ако не ме бяхте замесили в тази история — обяви доктор Харисън и се подсмихна. — Тъкмо бях започнал да намирам живота си за леко скучен. Все пак не всеки ден човек си има работа с пътуващи във времето, които идват от бъдещето и знаят всичко по-добре. А и между нас казано: диктаторският стил на господата Де Вилърс и онези от „Пинкертон-Смайт“ направо принуждава човек тайно да се разбунтува.

— Определено — съгласи се лейди Тилни. — Този самонадеян Джонатан заплаши жена си да я заключи вкъщи, ако продължава да симпатизира на суфражетките. — Тя изимитира мъжки сърдит глас. — *И какво следва? Да се даде право и на кучетата да гласуват?*

— Е, нали затова го заплашихте с плесница — вметна доктор Харисън. — Най-сетне едно чаено парти, на което не умрях от скука.

— Но изобщо не беше така. Аз просто казах, че не мога да гарантирам какво ще направи дясната ми ръка, ако той продължи да се изказва така неподготвено.

— Ако продължи да дрънка такива глупости, бяха дословните ви думи — коригира я докторът. — Знам го със сигурност, защото изключително ме впечатли.

Лейди Тилни се засмя и му подаде ръката си.

— Ще ви придружа до вратата, доктор Харисън.

Пол се опита да отвори очи и да се надигне, за да благодари на лекаря. Не успя да стори нито едното, нито другото.

— Блгдр... — изфъфли с последни сили.

— Какво, по дяволите, имаше в онова нещо, което му дадохте да изпие? — извика Люси след доктор Харисън.

Той се обърна на вратата.

— Само няколко капки морфинова тинктура. Напълно безобидно!

Пол не успя повече да чуе възмутения вик на Люси.

ПАРОЛА НА ДЕНЯ:
POTIUS SERO, QUAM NUMQUAM^[1]

^[1] „По-добре късно, отколкото никога“ (лат.) — из труда „От основаването на града“ на римския историк Тит Ливий. — Б.р. ↑

(ЛИВИЙ)

Тъй като според информация от тайните ни служби Лондон отново се очаква да бъде нападнат по въздуха от немските самолети, взехме решение незабавно да действваме според правилата за безопасност от първо ниво. За неопределено време хронографът ще бъде преместен в кабинета с архивите, а лейди Тилни, брат ми Джонатан и аз ще елапсираме заедно, за да ограничим ежедневно необходимото за това време до три часа. Пътуването в XIX век в това помещение не би трябвало да създава проблеми, защото там рядко е оставал някой през нощта, а и в хрониките не се споменава за посещение от бъдещето, от което може да се заключи, че нашето присъствие никога не е било забелязано.

Както можеше и да се очаква, срещнахме съпротива от страна на лейди Тилни, която не желаше да се отклонява от обичайните си привички и според собствените ѝ думи, не намирала никаква логика в аргументите ни. Но в крайна сметка трябваше да се подчини на решението на Великия пазител. Все пак военното положение изисква извънредни мерки.

Днес следобед елапсирането в 1851 година протече изненадващо спокойно, може би защото грижовната ми съпруга ни даде за из път неповторимия си чаен сладкиш и отбягнахме темата за правото на жените да гласуват, спомняйки си разгорещените дебати при други случаи. Лейди Тилни изрази съжалението си, че не можем да посетим световното изложение в Хайд Парк, но тъй като и ние споделяхме съжалението ѝ, разговорът не прерасна в спор. Ала при предложението от утре да убиваме времето си в игра на покер, тя отново показва ексцентричната страна на характера си.

Времето днес: леко ръмене на дъжд при пролетна температура от 16 градуса.

Из Хрониките на Пазителите
Доклад: Тимоти де Вилърс, Вътрешен кръг
30 март 1916 г.

ГЛАВА 1

Върхът на меча бе насочен право към сърцето ми и очите на убиеца ми бяха като черни дупки, които заплашваха да погълнат всичко, осмелило се да ги доближи. Знаех, че няма да успея да избягам. Тромаво отстъпих няколко крачки назад, препъвайки се.

Мъжът ме последва.

— Ще залича от лицето на земята това, което не е желано от Бог! Кръвта ти ще напои земята!

На езика ми бяха поне два остроумни отговора на тези патетично изхриптяни думи — „*Ще напои земята!*“ *ЧУВАШ ЛИ СЕ К'ВО ГОВОРИШ? Подът тук е с плочки!* — но от силната паника не успях да издам нито звук. А и без това мъжът не изглеждаше, сякаш щеше да оцени моето чувство за хумор в създалата се ситуация. Или че изобщо можеше да оцени каквото и да било остроумие.

Залитнах още крачка назад и ударих гърба си в стена. Противникът ми гръмко се засмя. Е, добре, може би все пак притежаваше чувство за хумор, но малко по-различно от моето.

— Сега ще умреш, демоне! — извика той и без повече шикалкавене заби меча си в гърдите ми.

С писък на устата се надигнах рязко. Бях мокра от пот, а сърцето ме болеше, сякаш действително е пронизано от острие. Какъв откачен съм! Но защо ли изобщо се учудвах?

Преживяното вчера — а и в дните преди това — не предразполагаше да се свиеш уютно под завивката и да се наслаждаваш на съня на праведните. По-скоро предизвикваше нежелани мисли, които се вихреха в съзнанието ми, подобно на диво избуяли месоядни растения. *Гидиън само се е преструвал. Той не ме обичаше.*

Вероятно не му се налага да прави нищо, за да падат сърцата на момичетата в краката му, чувах как казва граф Сен Жермен с нежния си дълбок глас, отново и отново. Както и: Няма нищо по-лесно за предвиждане от реакцията на влюбена жена.

Е, а как реагира една влюбена жена, когато разбере, че е била излъгана и манипулирана? Точно така: тя разговаря с часове по телефона с най-добрата си приятелка, след което, понеже не е в състояние да заспи, седи в тъмното и се пита защо, по дяволите, се е хванала на въдицата на този тип, като в същото време си изплаква очите от копнеж по него... — действително, лесно бе да се предвиди.

Светецките цифри на будилника до леглото ми показваха 3:10 часа, което означаваше, че явно съм задрямала и съм поспала повече от два часа. Някой — майка ми вероятно — бе влязъл и ме бе завил, защото единственото, което си спомнях, бе как седя върху леглото, обвила с ръце коленете си, заслушана в прекалено бързото туптене на сърцето ми.

Всъщност е странно, че едно разбито сърце изобщо може да тупти.

— Чувствам се така, сякаш то се състои от червени остри парченца, които ме прорязват отвътре и карат кръвта ми да изтича! — бях се опитала да обясня на Лесли състоянието на сърцето ми.

Е, добре, това звучеше не по-малко патетично от думите на хриптящия тип от съня ми, но понякога истината е някак си... кичозна.

Лесли бе отвърнала съчувствено:

— Много добре знам как се чувстваш. Когато Макс скъса с мен, в началото също си мислех, че ще умра от мъка. И то от тотален отказ на органите ми да функционират. Защото във всички онези поговорки има нещо вярно: любовта минава през стомаха, разбива сърцето, спира дъха... Но първо, всичко това отминава, второ, работата не е толкова безнадеждна, колкото ти изглежда, и трето, сърцето ти не е от стъкло.

— От камък, не от стъкло — коригирах я, хлипайки. — Сърцето ми е скъпоценен камък, който Гидиън разби на хиляди парчета, точно както във видението на пралеля Мади.

— Звучи някак си готино, но... не! В действителност сърцата са направени от съвсем друг материал. Спокойно можеш да ми вярваш. — Лесли се прокашля и интонацията ѝ стана някак тържествена, сякаш се канеше да ми разкрие най-голямата тайна в световната история. — Става дума за един много по-издръжлив, неразрушим и новосформиращ се материал, произведен по тайна рецепта. — Тя отново се изкашля, за да увеличи напрежението, а аз неволно затаих дъх. — Като *марципан*! — обяви накрая приятелката ми.

— Марципан ли?

За един кратък миг престанах да хлипам и се усмихнах.

— Да, марципан! — повтори Лесли напълно сериозно. — Онзи хубавия с многото бадеми.

За малко да се разкискам. Но после отново се сетих, че съм най-нещастното момиче на света, и казах, подсмърчайки:

— Ако наистина е така, тогава Гидиън е отхапал част от сърцето ми! И е изгризал цялата шоколадова глазура. Трябваше да го видиш как гледаше, когато...

Преди отново да съм започнала отначало, Лесли въздъхна шумно.

— Гуени, наистина ми е неприятно да го кажа, но твоето хленчене не е от полза за никого. Трябва да престанеш!

— Не го правя нарочно — уверих я. — Просто отвътре ми идва. В един миг съм най-щастливото момиче на света, а в следващия той ми казва, че...

— Добре, Гидиън се е държал като мръсник — бързо ме прекъсна тя. — Макар и да не разбирам защо. Имам предвид, защо влюбените момичета да са по-лесни за контролиране? Бих казала, че е тъкмо обратното. Влюбените момичета са като тиктакащи бомби със закъснител. Човек никога не знае какво ще сторят в следващия миг. Май че Гидиън и неговият приятел-шовинист, графът, яко са се объркали.

— Наистина вярвах, че ме обича, а той само се е преструвал. Това е толкова...

Подло? Жестоко? Изглежда, никоя дума не беше достатъчна да опише чувствата ми.

— О, по дяволите! При други обстоятелства бих ти позволила със седмици да се къпеш в самосъжаление. Но в момента просто не можеш да си го позволиш. Нуждаеш се от енергията си за други цели. Например, за да оцелееш. — Гласът на Лесли прозвуча необичайно строго. — Така че се съвземи!

— И Ксемериус каза същото. Преди да изчезне и да ме остави сама.

— Малкото невидимо чудовище има право! Сега трябва да запазим здравия си разум и да съберем всички факти. Уф, това пък какво беше? Чакай малко, трябва да отворя прозореца, защото Берти

изпусна едно от ужасните си пръцкания... лошо куче! Докъде бях стигнала? Да, точно така, трябва да открием какво е скрил дядо ти в къщата ви. — Тонът ѝ се извиси с няколко октави. — Бих казала, че Рафаел се оказа доста полезен. Може би не е чак толкова глупав, колкото ни се струва.

— Сигурно имаш предвид, колкото на теб ти се струва. — Ставаше дума за по-малкия брат на Гидиън, който отскоро посещаваше нашето училище и който бе разкрил, че загадката, оставена от дядо ми, всъщност указваше географски координати, водещи право към нашата къща. — Мен по-скоро живо ме интересува каква част от тайните на пазителите и пътуванията във времето на Гидиън достигат до Рафаел.

— Може би повече, отколкото човек би предположил — отвърна Лесли. — Във всеки случай, не се хвана на приказките ми, че игрите със загадки в момента са последен писък на модата в Лондон. Но беше достатъчно умен, за да не задава въпроси. — След кратка пауза добави: — Той има доста хубави очи.

— Определено.

Очите му наистина бяха хубави, което ми напомни, че Гидиън имаше абсолютно същите — зелени и оброчени от гъсти тъмни мигли.

— Не че това ме впечатлява по някакъв начин, просто констатирах...

Влюбих се в теб, бе заявил Гидиън напълно сериозно, гледайки ме право в очите. А аз бях отвърнала на погледа му и бях повярвала на всяка дума! Сълзите ми отново започнаха да се стичат и едва успях да чуя думите на Лесли.

— ...но се надявам да е дълго писмо или нещо като дневник, в които дядо ти обяснява всичко, премълчавано от другите, и дори още някои неща. Тогава няма повече да ни се налага да се лутаме на сляпо и най-сетне ще можем да съставим истински план...

Такива очи трябва да бъдат забранени. Или трябва да се постанови закон, според който момчета с толкова красиви очи трябва да ходят само със слънчеви очила, освен ако, за компенсация, нямаха огромни щръкнали уши или...

— Гуени? Да не би отново да цивриш? — Сега Лесли звучеше точно като госпожа Каунтър, учителката ни по география, когато някой ѝ кажеше, че за съжаление, е забравил домашното си. — Скъпа, това

не е добре! Трябва да престанеш да забиваш отново и отново камата в нараненото си сърце! Сега трябва...

— ...да запазим здравия си разум! Напълно си права.

Въпреки усилията, които ми костваше, се опитах да избия от главата си спомените за очите на Гидиън и да придам поне малко увереност на гласа си. Просто дължах това на Лесли. В крайна сметка тя ме подкрепяше дни наред, без да поставя каквито и да било условия. Затова, преди да приключим разговора, трябваше непременно да ѝ кажа колко съм щастлива, че ми е истинска приятелка. (Макар че пак започнах мъничко да плача, но този път от умиление.)

— И аз се радвам, че си до мен — увери ме тя. — Животът ми без теб щеше да е толкова скучен.

Когато приключихме, бе малко преди полунощ и действително за няколко минути се бях почувствала по-добре, но сега, в 3:10 часа, много ми се искаше пак да ѝ се обадя, за да предъвчем отново всичко отначало.

По природа не бях чак такава ревла, но просто за първи път през живота си страдах от любовна мъка. Истинска любовна мъка, имам предвид. От онази, която наистина боли. Покрай нея всички други неща минават на заден план. Дори оцеляването се превръщаше в маловажен въпрос. Честно, в този миг мисълта за смъртта дори не беше неприятна. В крайна сметка нямаше да съм първата, починала от разбито сърце, в това отношение се намирах в добра компания: Малката русалка, Жулиета, Покахонтас, Дамата с камелиите, мадам Бътерфлай — а сега и аз, Гуендолин Шепърд. Хубавото беше, че можех да си спестя номера с камата (в сърцето), защото, съдейки по това, колко окаяно се чувствах, сигурно вече се бях заразила с белодробна туберкулоза, от която се умираше много по-живописно. Ще лежа върху леглото си бледа и красива като Снежанка, с коса — разстлана върху възглавниците. Гидиън ще коленичи до мен и горчиво ще се разкайва за онова, което ми стори, когато прошепна последните си думи...

Но преди това спешно трябваше да отида до тоалетната. В нашето семейство ментовият чай с много захар и лимон бе нещо като универсално лечебно средство срещу мъка и тъга и аз бях изпила цяла кана. Когато се прибрах, на мама веднага ѝ бе направило впечатление, че не се чувствам добре. Това не бе кой знае какво постижение, защото от прекаления плач приличах на заек албинос. Тя със сигурност

нямаше да ми повярва, че на път за къщи е трябвало да режа лук в лимузината, каквото оправдание бе предложил да използвам Ксемериус.

— Да не би проклетите пазители да са ти сторили нещо? Какво се е случило? — бе попитала тя и бе успяла да изглежда едновременно състрадателно и ужасно ядосано. — Ще убия Фолк, ако...

— Никой нищо не ми е сторил, мамо — бях побързала да я уверя. — И нищо не се е случило.

— Сякаш ще ти повярва! Защо не й пробута историята с лука? Никога не ме слушаш! — тросна ми се Ксемериус и запристъпва тежко с лапите си по пода.

Той беше малък каменен гаргойл с големи уши, крила като на прилеп, дълга люспеста драконова опашка и две малки рогца върху коткоподобна глава. За съжаление, изобщо не беше толкова сладък, колкото изглеждаше, и пак за съжаление, никой освен мен не можеше да чуе безсрамните му коментари и да затвори устата му. Това, че можех да виждам и говоря с гаргойли и всякакви други призраци още от най-ранно детство, бе едната от странните ми способности, с които трябваше да живея. Другата беше още по-странна и самата аз разбрах за нея едва преди две седмици, а именно, че принадлежа към един — таен! — кръг от дванайсет пътуващи във времето и че трябва ежедневно да отскачам в миналото за няколко часа. Всъщност проклятието — упс, грешка! — *дарбата* да можеш да пътуваш във времето трябваше да бъде наследена от братовчедка ми Шарлот, която бе много по-подходяща за целта, но в действителност се оказа, че аз съм „късметлиятката“. За което от самото начало трябваше да се досетя, защото все на мен се падаше Черния Петър. При коледните томболи в училище все аз изтеглях имената на учителите (а какво, за бога, можеш да подариш на учител?), ако имах билети за концерт, със сигурност се разболявах (дори и по време на ваканциите), а когато исках да изглеждам особено добре, ми излизаше пъпка на челото, голяма колкото трето око.

На някого може и да не му се стори удачно да сравнява пътуването във времето с пъпки или дори в първия момент да му прозвучи като нещо весело и желано, но не е така. То е по-скоро досадно, костващо доста нерви и опасно. И да не забравяме: ако не бях наследила тази тъпа дарба, никога нямаше да се запозная с Гидиън,

което означава, че сърцето ми — дали от марципан, или не — нямаше да е разбито. Защото мръсникът също бе един от дванайсетте пътуващи във времето. Един от малкото все още живи. Другите можеха да бъдат срещнати единствено в миналото.

— Плакала си — бе констатираща майка ми.

— Виждаш ли! — бе извикал тогава Ксемериус. — Сега ще те изстиска с разпитите си като лимон и няма да те изпусне от очи и за секунда, и от търсенето на съкровището нощес нищо няма да излезе.

Направих физиономия, която показваше, че определено не ми беше до търсене на съкровища точно тази нощ — така се държи човек с невидимите си приятели, когато не иска другите да го обявят за луд, защото говори с въздуха.

— Кажу ми, че си изпробвала лютивия си спрей и погрешка си напръскала очите си — бе изкрещал въздухът.

Ала аз бях прекалено изтощена, за да лъжа. Погледнах мама с разплакани очи и опитах да ѝ кажа истината. Все тая.

— Просто... не се чувствам добре, защото... ами... момичешки работи, сещаш се.

— О, миличка...

— След като поговоря с Лесли по телефона, ще се почувствам по-добре.

За мое и на Ксемериус изумление, майка ми се задоволи с това обяснение. Тя ми свари чай, постави каната заедно с любимата ми чаша на точки на нощното ми шкафче, погали ме по главата и ме остави на мира. Дори си спести толкова характерните в други случаи коментари от рода на: *Гуен, вече минава десет, говориш по телефона от четирийсет минути! Нали утре ще се видите в училище!* Понякога наистина беше най-добрата майка на света.

С въздишка праметнах крака през ръба на леглото и зашляпах към банята. Облъкна ме повей на студен въздух.

— Ксемериус, ти ли си? — прошепнах и опипом затърсих ключа на лампата.

— Зависи. — Ксемериус висеше с главата надолу на полилея в коридора и замига на светлината. — Само ако не се превръщаш отново във фонтан! — Гласът му изтъня и стана плачлив, когато започна да ме имитира — за съжаление, особено сполучливо. — И после той каза, че няма представа за какво говоря, а после аз го попитах: *Да или не?*, а

той ми отговори: *Да, но моля те, спри да плачеш...* — Ксемериус въздъхна театрално. — Момичетата наистина са костващите най-много усилия хора. Веднага след пенсионираните данъчни служители, продавачките в магазини за чорапи и председателите на земеделски сдружения.

— Нищо не обещавам. — Шепнех, за да не събудя останалите. — Най-добре е да не говорим за сещаш-се-кого, защото иначе... ами... фонтанът отново може да изригне.

— И без това повече не мога да слушам името му. Ще направим ли най-сетне нещо смислено? Като например да търсим съкровище?

Може би по-смислено бе пак да легна да спя, но за съжаление, напълно се бях разсънила.

— От мен да мине. Но преди това трябва бързо да се освободя от чая.

— Ъ?

Посочих вратата на тоалетната.

— Аха, ясно. Аз ще почакам тук.

В огледалото в банята видях, че изглеждам много по-добре, отколкото очаквах. За съжаление, нямаше и следа от белодробна туберкулоза. Само клепачите ми бяха малко подпухнали, сякаш бях прекалила с нанасянето на розови сенки.

— Всъщност къде беше през цялото време, Ксемериус? — попитах, когато се върнах обратно в коридора. — Да не би случайно при...

— При кого? — Гаргойлт направи възмутена физиономия. — Да не би да имаш предвид онзи, чието име не трябва да се споменава?

— Ами да.

Много ми се искаше да разбера какво бе правил Гидиън вечерта. Как ли се чувстваше заради раната на ръката си? Дали бе разговарял с някого за мен? Като например: *Това е едно голямо недоразумение. Разбира се, че обичам Гуендолин. Никога не съм се преструвал пред нея.*

— Неее, нее, няма да се хвана на въдицата. — Ксемериус разпери крила и се приземи на пода. Застанал пред мен, стигаше малко над коляното ми. — Но и бездруго, не съм излизал. Огледах най-подробно къщата тук. Ако изобщо някой може да намери съкровището, това съм аз. Най-малкото, защото никой от вас не е в състояние да

минава през стени или да пребърква шкафовете на баба ти, без да бъде хванат.

— Е, това, да си невидим, трябва да има и някакви предимства — казах, като се въздържах да отбележа, че той изобщо не е в състояние да пребърква каквото и да било, защото с призрачните си лапи дори не можеше да отвори вратичката на някой шкаф. Нито един от призраците, с които се бях запознала досега не можеше да мести предмети. Повечето не бяха в състояние да предизвикат дори студен полъх на въздуха. — Нали знаеш, че не търсим съкровище, а само указания от дядо ми, които някак си да ни помогнат?

— Къщата е наистина претъпкана със съкровищно подобни джунджурии. Да не говорим за всевъзможните скривалища — продължи Ксемериус. — Част от стените на първия етаж са двойни, между тях има коридори, които са толкова тесни, че определено не са направени за хора с дебели задници.

— Наистина ли? — Досега не знаех за съществуването им. — И как се влиза в тях?

— В повечето стаи вратите просто са замазани, но все още съществува един вход през вградения гардероб на пралеля ти и още един, зад разнебитения бюфет в трапезарията. И в библиотеката, скрит зад подвижна полица, колко банално! Между другото, библиотеката има връзка със стълбището, водещо към апартамента на господин Бърнард, и още една — с втория етаж на къщата.

— Което обяснява защо господин Бърнард винаги изниква сякаш от нищото — измърморих.

— Но това не е всичко: във вътрешността на комина на голямата камина има стълба, по която можеш да се изкачиш до покрива. От кухнята не може да се стигне до шахтата на комина, защото там камината е зазидана, но във вградения шкаф в края на коридора на първия етаж има капак, достатъчно голям за Дядо Коледа. Или за вашия зловец иконом.

— Или за коминочистача.

— Да не говорим пък за мазето! — Ксемериус се престори, че не е чул коментара ми. — Дали съседите ви знаят, че има тайна врата, водеща към къщата ви? И че под тяхното мазе съществува още едно? Но човек не трябва да се страхува от паяци, ако реши да търси нещо там.

— Тогава е по-добре да започнем с търсенето отнякъде другаде — рекох бързо и напълно забравих да говоря тихо.

— Разбира се, ако знаем какво търсим, ще е по-лесно. — Ксемериус се почеса със задната лапа по брадичката. — Реално погледнато, може да е какво ли не: препарираният крокодил в килера, шишето скоч зад книгите в библиотеката, връзката писма в тайното чекмедже на бюрото на пралея ти, сандъкът, скрит в една кухня в стената...

— Сандък в стената? — прекъснах го.

Ксемериус кимна.

— О, мисля, че събуди брат си.

Рязко се обърнах. Дванайсетгодишният ми брат Ник стоеше на вратата на стаята си и прокарваше и двете си ръце през щръкналите си червени коси.

— С кого говориш, Гуени?

— Посред нощ е — прошепнах. — Връщай се в кревата, Ник.

Той ме изгледа колебливо и буквално можех да видя как се разсънва с всяка изминала секунда.

— За какъв сандък в стената става въпрос?

— Аз... исках да го потърся, но мисля, че е по-добре да изчакам, докато се съмне.

— Глупости! — заяви Ксемериус. — В тъмното виждам като... да кажем, като кукумявка. А и трудно ще претърсиш къщата, когато всички са будни, освен ако не искаш да си имаш компания.

— Имам фенерче — рече Ник. — А какво има в сандъка?

— Не знам точно. — Позамислих се за момент. — Може би нещо от дядо.

— О! И къде точно е скрит този сандък? — полюбопитства брат ми.

Погледнах въпросително Ксемериус.

— Видях го в тайния коридор зад възседналия кон дебел мъж с бакенбардите. Но кой крие тайни... ъъ... съкровища в скучни сандъци? Според мен крокодилът е много по-обещаващ. Кой знае с какво е напълнен? Аз гласувам да го разпорим.

Тъй като вече бях имала удоволствието да се запозная с крокодила, бях против.

— Първо ще погледнем в онзи сандък. Кухина в стената звучи добре.

— Скууучно! — изкудкудяка Ксемериус. — Вероятно някой от предците ти е скрил там от родителското тяло тютюна за лулата си... или... — явно му бе хрумнала някаква мисъл, която го развесели, защото изведнъж се ухили, — или разчленените части на някоя невъзпитана прислужница!

— Сандъкът е в тайния коридор зад портрета на прапрапрапрачичо Хю — обясних на Ник. — Но...

— Ей сега ще донеса фенерчето си!

Брат ми вече се бе обърнал и аз въздъхнах.

— Защо пак въздишаш? — Ксемериус завъртя театрално очи. — Няма да навреди, ако дойде и той. — После разпери крила. — Ще направя една обиколка и ще проверя дали останалата част от семейството спи дълбоко. Нали не искаме леля ти с острия нос да ни хване как намираме диамантите.

— Кои диаманти?

— Мисли позитивно! — отвърна Ксемериус и полетя. — Какво предпочиташ? Диаманти или изгнилите остатъци на невъзпитаната прислужница? Всичко е въпрос на нагласа. Ще се срещнем при дебелия чичо с крантата.

— С призрак ли говориш?

Ник се беше появил зад мен, загаси лампата в коридора и вместо това запали фенерчето си.

Кимнах. Брат ми никога не бе поставял под въпрос дали действително мога да виждам призраци. Дори напротив. Още от четиригодишен (тогава аз бях на осем) самоотвержено ме защитаваше, когато някой не искаше да ми повярва. Като например леля Гленда. Карахме се всеки път когато тя ни вземаше със себе си до „Хародс“ и аз се заговорех там с любезния униформен портиер господин Гризъл^[1]. Тъй като той беше мъртъв от петдесет години, естествено, никой не възприемаше за нормално, когато спирах и заговорех за семейство Уиндзор^[2] (господин Гризъл бе горещ почитател на кралицата) и за прекалено влажния юни (времето бе втората му любима тема). Някои хора се смееха, други намираха въображението на децата за „божествено“ (обикновено думите им бяха придружени с разрошване на косата ми), други пък просто поклащаха глава, но никой не се

вълнуваше толкова, колкото леля Гленда. Поставена в неудобно положение, тя ме дърпаше напред и се караше, когато запънех крака в земята, като не пропускаше да отбележи, че трябва да взема пример от Шарлот (която още тогава беше толкова перфектна, че дори и косъмче не се измъкваше от прическата ѝ), и което беше най-подлото — заплашваше да ме лиши от десерт. И въпреки че изпълняваше заканите си (а аз обожавах всякакви видове десерт, дори и компот от сливи), сърце не ми даваше да подмина господин Гризъл. Ник се опитваше да ми помогне всеки път, като умоляваше леля Гленда да ме пусне, защото горкият господин Гризъл няма с кого друго да си поговори. И всеки път леля Гленда го обезоръжаваше много хитро, като му отвръщаше сладко и нежно:

— Ах, малкият ми Ник, кога най-сетне ще разбереш, че сестра ти просто си придава важност? Призраците не съществуват! Или може би ти виждаш тук такъв?

Ник винаги поклащаше тъжно глава, а леля Гленда се усмихваше победоносно. В деня, в който тя реши никога повече да не ни взема със себе си в „Хародс“, Ник изненадващо смени тактиката си. Мъничък и бузест, какъвто беше — ах, като малко момче бе толкова сладък, и фъфлеше така очарователно! — изпречи се в цял ръст пред нея и извика:

— Лельо Гленда, знаеш ли какво ми каза току-що господин Гризъл? Каза, че ти си зловна, фрубирана^[3] вещица!

Разбира се, портиерът никога не би казал такова нещо (той бе прекалено любезен, а и леля Гленда бе прекалено важна клиентка), но майка ми бе споменала нещо подобно предната вечер.

Леля ми бе стиснала здраво устни и хванала Шарлот за ръка, горделиво бе продължила нататък. После вкъщи се разрази грозна разправия между двете с мама, която беше бясна, че е трябвало съвсем сами да се приберем вкъщи, а леля ми правилно бе заключила, че „фрубирана вещица“ е излязло от устата на сестра ѝ, а Ник просто го е повторил. В крайна сметка повече не ни бе позволено да ходим да пазаруваме с леля Гленда. Но думата „фрубиран“ и до днес обичаме да я използваме.

Когато пораснах, престанах да разказвам на всички хора, че виждам разни неща, които те не могат да забележат. Това е най-умното, което може да направи човек, ако не иска да бъде сметнат за луд. Само

пред брат ми, сестра ми и Лесли никога не е имало нужда да се преструвам, защото ми вярваха. За мама и пралеля Мади не бях много сигурна, но поне никога не ми се присмиваха. Тъй като от време на време самата ми пралеля я връхлитаха странни видения, явно от личен опит знаеше какво е чувството, когато никой не ти вярва.

— Той симпатичен ли е? — прошепна Ник.

Лъчът светлина на фенера му танцуваше върху стъпалата.

— Кой?

— Призракът.

— Става — отвърнах откровено.

— И как изглежда?

— Достатъчно миловиден. Но той си мисли, че е опасен.

Докато се промъквахме на пръсти надолу към втория етаж, който се обитаваше от леля Гленда и Шарлот, се опитах да опиша гаргойла, доколкото можех.

— Яко! — прошепна Ник. — Невидимо домашно животно. Направо си за завиждане!

— Домашно животно! Само не го казвай, когато Ксемериус може да те чуе.

Донякъде се надявах да чуя през вратата на стаята й как братовчедка ми хърка, но разбира се, тя не хъркаше. Перфектните хора не издаваха в съня си грозни звуци. Фрубиращо!

Половин етаж по-надолу братчето ми се прозя и веднага ме обзе гузна съвест.

— Виж, Ник, три и половина през нощта е, а утре си на училище. Мама ще ме убие, ако разбере, че заради мен не си спал.

— Изобщо не съм уморен! И ще е много подло от твоя страна, ако продължиш без мен! Какво ли е скрил дядо?

— Нямам представа. Може би книга, в която ми обяснява всичко. Или поне писмо. Дядо е бил Велик пазител. Той е знаел за мен и за пътуването във времето, че не Шарлот, а аз съм наследила гена. Лично го срещнах в миналото и му разказах за това.

— Направо си за завиждане! — повтори Ник и добави засрамено: — Честно казано, почти не си го спомням. Знам само, че винаги бе в добро настроение и изобщо не беше строг, пълна противоположност на лейди Ариста. Освен това винаги миришеше на карамел и на някакви странни подправки.

— Това бе тютюнът му за лула... Внимавай!

Едва успях да го спра. Междувременно бяхме прекосили втория етаж, но някои от стълбите, водещи към първия, ужасно скърцаха. В крайна сметка дългогодишното нощно промъкване в кухнята трябва да ме бе научило, ако не на друго, то поне на това, кои са скърцащите стъпала. Заобиколихме въпросните места и накрая се озовахме пред картината на прапрапрапрачичо Хю.

— Е, добре. Да започваме!

Ник освети лицето на прародителя ни с фенера.

— Нечестно е, че е кръстил коня си Дебелата Ан! Животното е слабо като вейка, докато той самият прилича на шопар с брада!

— Да, напълно си прав.

Опипах зад рамката за езичето на механизма, който задвижваше тайната врата. Както обикновено, заяждаше малко.

— Всички спят като къпани бебета. — Лъхтейки, Ксемериус се приземи на стъпалата до нас. — Или по-точно всички, с изключение на господин Бърнард, който очевидно страда от безсъние. Но няма място за притеснение, той няма да ни се пречка. Настанил се е в кухнята със студен пилешки сандвич и гледа някакъв филм с Клинт Истууд.

— Много добре.

С обичайното си изскърцване, картината се наклони на една страна и се показа вход, водещ към няколко стъпала, които само след няколко метра свършваха пред друга врата. Тази врата водеше към банята на първия етаж и от другата страна бе замаскирана с огромно огледало. Преди често се забавлявахме, като минавахме оттук (забавното се състоеше в това, че никога не се знаеше дали в този момент някой не ползваше банята), но каква наистина беше ползата от този таен коридор, все още не можехме да кажем. Може би на някой от предците ни просто му е харесвала мисълта да може по всяко време да излезне от това тихо местенце.

— И къде се намира сандъкът, Ксемериус? — попитах го.

— Вляво. Между стените.

В сумрака не можех да видя съвсем точно, но той звучеше, сякаш почистваше зъбите си с нокът.

— Ксемериус е истинска мъка за произнасяне — рече Ник. — Ще го наричам Ксеми. Или Мери. Може ли аз да взема ковчежето?

— Намира се вляво — обясних му.

— Ти шамият си мъка за проижнасяне — тросна се гаргойлът.
— *Кшеми* или *Мери*, ишка ти ше! Аз проижлизам от жнатен род могъшти демони и наште имена...

— Да не би да имаш нещо в устата?

Ксемериус се изплю и премляска.

— Вече не. Изядох гълъба, който спеше на покрива. Тъпи пера.

— Та ти не можеш да ядеш!

— От нищо не разбира, но на всяка манджа е мерудия — отвърна обидено той. — И дори не ми позволява да хапна и гълъбче.

— Не можеш да ядеш гълъбчета, защото си призрак.

— Аз съм *демон*! Мога да ям всичко, което си поискам! Веднъж дори изядох цял свещеник заедно с расото му и колосаната му якичка. Защо гледаш така невярващо?

— По-добре внимавай някой да не дойде.

— Хей, не ми ли вярваш?

Ник вече се бе изкачил по стълбите и освети с фенера стената.

— Нищо не виждам.

— Сандъкът е зад стената, в една кухня, глупако — рече Ксемериус. — И не лъжа! Щом казвам, че съм изял гълъб, значи, съм го направил.

— Намира се в кухня зад стената — информирах брат ми.

— Но никоя от тухлите не изглежда хлабава.

Момчето коленичи и опита да натисне стената с ръце.

— Ехооо, на теб говоря! — пискаше гаргойлът. — Да не би да ме игнорираш, ревличке? — Когато не отговорих, той извика: — Е, добре, беше *гълъб призрак*! Но няма разлика.

— Гълъб призрак, ще умра от смях. Дори и да има гълъби призраци, а аз никога не съм виждала такива, тогава пак не би могъл да го изядеш. Призраците не могат да се убиват един друг.

— Всички камъни са здраво закрепени — съобщи Ник.

Ксемериус изсумтя ядосано.

— Първо, дори и гълъбите могат да решат да останат на земята като призраци, бог знае защо. Може и да имат сметки за уреждане с някоя котка. Второ, я ми обясни как ще различиш гълъб призрак от другите гълъби? И трето, с живота му на призрак е свършено, щом го изям. Защото аз не съм обикновен призрак, а — не знам колко пъти вече съм го казвал — истински демон. Може и да не съм в състояние

да направя кой знае какво във вашия свят, но в света на призраците съм голяма работа. Кога най-сетне ще го разбереш?

Ник се изправи и няколко пъти изрита стената.

— Неее, нищо не може да се направи.

— Шшт! Престани, вдигаш прекалено силен шум. — Извадих главата си от коридора и погледнах обвинително Ксемериус. — Щом си толкова голяма работа, кажи сега какво да правим?

— Да не би да съм споменавал нещо за хлабави тухли?

— А как тогава да се доберем до сандъка?

— С чук и длето — бе логичният отговор.

Само дето не дойде от гаргойла, а от господин Бърнард. Замръзнах от страх. Той стоеше само на метър от мен. В сумрака можех да видя проблясването на позлатените му бухалски очила. И зъбите му. Възможно ли бе да се усмихва?

— Мамка му! — От притеснение Ксемериус избълва вода върху стълбите. — Той сигурно направо е засмукал сандвича. Или филмът е бил пълна тъпня. Човек не може да има повече никакво доверие на Клинт Истууд.

За съжаление, не бях в състояние да продумам нищо друго освен:

— К-к-какво?

— Чук и длето би бил правилният избор на инструменти — повтори господин Бърнард спокойно. — Но предлагам да отложим за по-късно това начинание. Най-малкото, за да не смутим нощното спокойствие на другите обитатели на къщата, докато вадите ковчезето от скривалището му. О, ето го и господин Ник. — Той погледна към светлината от фенера, без да мигне дори. — Бос! Ще се разболеете. — Самият той носеше пантофи и елегантен халат с избродиран монограм. У. Б. (Уолтър? Уили? Уиганд? За мен господин Бърнард винаги е бил човек без собствено име.)

— Откъде знаете, че търсим сандък? — попита брат ми.

Тонът му беше доста нахакан, но по широко ококорените му очи можех да позная, че беше стреснат и слисан точно колкото мен.

Икономът нагласи очилата си.

— Е, може би защото лично аз зазидах този сандък там. Става дума за ковчеже с ценни инкрустации, антика от осемнайсети век, която принадлежеше на дядо ви.

— И какво има в него? — попитах, най-сетне възвърнала способността си да говоря.

Господин Бърнард ме изгледа укорително.

— Естествено, не ми е работа да задавам въпроси. Просто скрих тук ковчежето по поръчение на дядо ви.

— Да не ми ги разправя тия! — заяви Ксемериус кисело. — Нали навсякъде зазира любопитния си нос и се прокрадва тихомълком, когато те е заблудил, че яде сандвич с пилешко. Но вината за това е само твоя, Тома Неверни! Ако не ме беше обвинила в лъжа, този сенилен съномразец нямаше да може да ни изненада.

— Разбира се, с удоволствие ще ви помогна да извадите от там ковчежето — продължи икономът ни. — Но за предпочитане довечера, когато баба ви и леля ви излязат за среща с дамите от „Ротари“ клуба. Затова сега ще предложи всички да си легнем. Все пак сутринта сте на училище.

— Да бе, а през това време тайно ще измъкне сандъка от стената — измърмори Ксемериус. — После ще гепи диамантите и на тяхно място ще остави няколко стари ореха. Знаем ги тия номера.

— Глупости! — смотолевих.

Ако намеренията на господин Бърнард наистина бяха такива, отдавна да го е направил, защото освен него никой друг не знаеше за ковчежето. Какво, по дяволите, можеше да има вътре, че да накара дядо да го зазида в собствената си къща?

— Защо искате да ни помогнете? — попита Ник, като доста неучтиво зададе въпроса, който напираше на езика ми.

— Защото добре боравя с чука и длетото — отговори икономът, а после тихо добави: — И защото, за съжаление, дядо ви не е тук, за да подкрепи госпожица Гуендолин.

Изведнъж в гърлото ми сякаш заседна буца и трябваше да преглътна сълзите си.

— Благодаря — прошепнах.

— Не бързайте да се радвате. Ключът за ковчежето е... изчезнал. А аз не знам дали ще ми даде сърце да издевателствам с крик над тази ценна антика — въздъхна мъжът.

— Тоест вие няма да кажете на мама и на лейди Ариста за това? — попита Ник.

— Не и ако си легнете веднага. — Преди да се обърна и да изкача стъпалата, отново видях зъбите му да проблясват в сумрака. — Лека нощ! Опитайте се да поспите още малко.

— Лека нощ, господин Бърнард! — промърморихме с Ник.

— Стар негодник! — мърмореше Ксемериус. — Само не си мисли, че ще те изпусна от поглед!

[1] Grizzle (англ.) — „сива коса, сива перука“. — Б.р. ↑

[2] Кралското семейство. — Б.р. ↑

[3] Има се предвид „фрустрирана“, но тъй като Ник е малък, не може да произнесе правилно думата. — Б.пр. ↑

*Затваря се напълно кръгът на кръвта,
Философският камък обвързва вечността.
Нова сила расте в одеждите на младостта,
на тоз, който носи магията, безсмъртна е властта.*

*Ала внимавай, когато изгрее дванайсетата звезда,
тръгва по своя път тленната съдба.
Младостта се стопява, дъбът е обречен
на гибел тогава, вече не е вечен.*

*Единствено ако изгасне дванайсетата звезда,
орелът за вечни времена постигнал ще си е целта.
Затова знай, звездата, от любов измъчвана, умира,
когато сама падението си избира.*

Из Тайните записки на граф
Сен Жермен

ГЛАВА 2

— Е? — Съученичката ни Синтия се беше изправила в цял ръст с ръце на кръста пред нас и ни препречваше пътя нагоре към първия етаж. Учениците, които трябваше да се провират от двете ни страни, се оплакваха заради задръстването. Но тя изобщо не се трогна и направи строга физиономия. — Какви ще бъдат костюмите ви?

През почивните дни в края на седмицата щеше да отпразнува рождения си ден и ни бе поканила на ежегодното си костюмено парти.

Лесли поклати нервно глава.

— Знаеш ли, че ставаш все по-странна, Син? Имам предвид, че ти и преди си беше странна, но в последно време това е направо очебийно. Човек не пита гостите си с какво ще бъдат облечени на партито му.

— Именно. Да не стане така, че накрая да празнуваш сама — добавих и се опитах да се шмугна покрай нея, но тя светкавично протегна ръка и сграбчи моята.

— Всеки път измислям възможно най-интересните теми и всеки път има определени индивиди, които не се придържат към правилата — рече тя. — Много добре си спомням *Карнавала на животните* и онези, които се появиха само с едно перо в косата и твърдяха, че са маскирани като кокошки! Да, Гуени, продължавай да гледаш виновно. Прекрасно знам чия идея бе това.

— Не всеки има майка, чието хоби е да прави маски на слонове от папиемаше — отвърна Лесли.

Аз само измърморих едно сърдито:

— Трябва да тръгваме.

Въздържах се да добавя, че ми е все тая за партито на Синтия, но явно това си личеше и от изражението ми.

Хватката около ръката ми се затегна.

— А спомняте ли си *Плажното парти на Барби*! — При спомена за това Синтия сигурно я побиха студени тръпки — и с право — защото си пое шумно въздух. — Този път искам да съм сигурна. *От*

зелено по-зелено е прекрасна тема за парти и на никого няма да позволя да го провали. За да сме наясно: зелено лакирани нокти или зелено шалче не са достатъчни!

— Ще се дръпнеш ли от пътя ни, ако ти насиня окото? — изръмжах. — До партито сигурно вече ще е позеленяло.

Синтия се направи, че не ме е чула.

— Аз например ще бъда Елайза Дулитъл, продавачка на цветя от Викторианската епоха. Сара има невероятен костюм на чушка, макар да не знам какво ще прави, когато ѝ се наложи да отиде до тоалетната. Гордън ще дойде маскиран като ливада с маргаритки, покрит от главата до петите с изкуствена трева.

— Син...

За съжаление, тя не се оставяше да бъде прекъсната.

— А Шарлот си е поръчала костюм при шивачка. Но като каква ще се маскира, е тайна. Нали, Шарлот?

Братовчедка ми, притисната между петокласници, се опита да спре, но безмилостно бе повлечена нагоре по стълбите от тълпата ученици.

— Е, не е особено трудно да се познае. Ще кажа само: тюл в седем различни нюанса на зеленото. И по всичко личи, че ще дойда в компанията на крал Оберон^[1].

Наложи се да извика през рамо последното изречение, като през това време ме гледеше и се усмихваше странно. По същия начин се бе държала и по време на закуска, едва се бях въздържала да не я замеря с някой домат.

— Браво на Шарлот — похвали я Синтия доволна. — Ще дойде облечена в зелено и с придружител. Най-много харесвам такъв тип гости.

Да не би придружителят на Шарлот да е... Не, изключено. Гидиън никога не би си залепил островърхи уши. Или напротив? Загледах се след братовчедка ми, която дори и в блъсканицата се движеше като кралица. Тя бе сплела блестящите си червени коси в прическа в ретро стил и момичетата от по-долните класове я гледаха със смесица от отвращение и възхищение, които можеха да бъдат предизвикани само от истинска завист. Вероятно утре училищният двор щеше да гъмжи от сладички сплетени коси.

— И така, като какви и с кого ще дойдете на партито ми? — попита Синтия.

— Като марсианци, о, ти, най-добра домакиньо за всички времена — отвърна Лесли, въздишайки примирено. — А кого ще доведем, ще е изненада.

— О, добре. — Синтия пусна ръката ми. — Марсианци. Не е красиво, но е оригинално. Само да сте посмели да размислите. — И без да се сбогува, тя взе на мушка следващата си жертва. — Кати! Ехо, стой на място! Става дума за партито ми!

— Марсианци? — повторих, докато по навик насочих поглед към нишата, в която обикновено стоеше Джеймс, призракът на училището. Но днес беше празна.

— Все някак трябваше да се отървем от нея — каза Лесли. — Парти! Тц-тц, кой ли има време да се занимава с това?

— „Парти“ ли чух? Бройте ме и мен. — Рафаел, братът на Гидиън, бе изникнал зад нас и се промъкна помежду ни, сякаш това бе най-нормалното нещо на света, хвана ме под ръка, а Лесли обгърна през талията. Вратовръзката му бе изключително странно завързана, или по-точно казано, той просто бе направил двоен възел. — А пък аз реших, че вие, англичаните, не обичате много да се веселите. Само като си помисли човек в колко часа затварят пъбовете...

Лесли енергично се освободи от прегръдката му.

— За съжаление, трябва да те разочаровам. Ежегодното костюмено парти на Синтия няма нищо общо с веселието. Освен ако не си падаш по партита, на които родителите охраняват шведската маса, за да не би някой да сипе алкохол в напитките или да поръси с него десерта.

— Да, но понякога играят с нас мнооого забавни игри — защитих родителите на съученичката ни. — А често са и единствените, които танцуват. — Погледнах го отстрани, но бързо отклоних очи, защото профилът му прекалено много ми напомняше за брат му. — Честно казано, учудвам се, че Син все още не те е поканила.

— Напротив, покани ме. — Рафаел въздъхна. — Казах й, че за съжаление, вече имам друга уговорка. Мразя тематичните партита, на които си задължен да носиш някакъв костюм. Но ако знаех, че вие двете ще ходите...

Тъкмо се канех да му предложа да вържа връзката му правилно (в това отношение правилата в училището бяха много строги), когато той отново прегърна Лесли през талията и весело попита:

— Разказа ли на Гуендолин, че локализирахме съкровището от вашата мистериозна игра? Тя намери ли го вече?

— Да — отвърна Лесли кратко.

Направи ми впечатление, че този път тя не се отдръпна.

— И сега как продължава играта, *mignonne*?

— Всъщност това не е... — подех аз.

— Съжалявам, Рафаел, но повече не можеш да играеш с нас — прекъсна ме Лесли студено.

— Моля? Не мисля, че това е много честно!

Аз също не го намирах за честно. В крайна сметка изобщо не играехме игра, от която да изключим горкия Рафаел.

— Лесли иска да каже, че...

— Е, такъв е животът, нечестен — прекъсна ме отново тя, още по-студено, ако това изобщо бе възможно. — Можеш да благодариш за това на брат си. Както може би знаеш в тази *игра* сме от различни отбори. Затова не можем да рискуваме да предадеш каквато и да било информация на Гидиън. Който е голям з... не особено мил човек.

— Лесли!

Съвсем ли се беше побъркала?

— *Pardon?*^[2] Търсенето на съкровището има нещо общо с брат ми и пътуването във времето? — Рафаел ни пусна и се закова на място. — Мога ли да попитам какво ви е сторил той?

— Изобщо не ми се прави на толкова изненадан! — тросна се Лесли. — Със сигурност вие двамата си споделяте всичко.

Тя ми намигна и единственото, което можех да направя, бе да я зяпна изумено.

— Не, не си споделяме! — извика Рафаел. — Почти нямаме време един за друг! Гидиън през цялото време изпълнява някакви тайни мисии. А когато се случи да си е вкъщи, умува над тайни документи или е втренчил потаен поглед в тавана, или още по-лошо: Шарлот цъфва у нас и изнервя обстановката. — Той направи толкова нещастна физиономия, че направо ми се прииска да го прегърна и утеша, особено когато добави тихо: — Мислех, че сме приятели. Вчера следобед останах с впечатлението, че наистина се разбираме добре.

Лесли — или трябваше да я нарека „приятелката ми, хладилникът“? — сви небрежно рамене.

— Да, вчера беше приятно. Но ако трябва да сме честни, ние почти не се познаваме. Така че не може да се говори за приятелство.

— Значи, само си ме използвала, за да стигнеш до координатите — заключи Рафаел и погледна изучаващо девойката, вероятно с надеждата, че тя ще възрази.

— Както вече казах, животът невинаги е честен. — Явно за Лесли случаят беше приключен и тя ме дръпна напред. — Гуен, трябва да побързаме. Днес госпожа Каунтър ще разпределя темите за рефератите, а нямам намерение да пиша за разширяването на делтата на Ганг.

Погледнах към Рафаел, който определено изглеждаше объркан. Опита се да мушне ръце в джобовете на панталона си, ала в този миг младежът установи, че училищната му униформа няма джобове.

— О, Лесли, погледни го само!

— ...и нищо, което се отнася до трудни за произнасяне етнически групи.

Сграбчих ръката ѝ, така както преди малко Синтия бе хванала моята.

— Какво ти става, слънчице? — прошепнах. — Защо отрязва така Рафаел? Това част от някакъв план, за който още не знам ли е?

— Просто съм предпазлива. — Тя погледна покрай мен към черната дъска. — О, колко хубаво! Предлагат някакъв нов курс по дизайн на бижута! Като стана дума за бижута... — Бръкна в деколтето си и извади една верижка. — Виж! Нося ключа, който ми донесе от миналото, като накит. Не е ли страхотно? Казвам на всички, че това е ключът към сърцето ми.

Опитът ѝ да отвлече вниманието ми не мина.

— Лесли, Рафаел не е виновен, че брат му е мръсник. А и му вярвам, че няма представа за тайните на Гидиън. Освен това е отскоро в Англия и в училището, и не познава никого...

— Със сигурност ще намери достатъчно хора, които с удоволствие ще се погрижат за него. — Приятелката ми продължаваше твърдоглаво да избягва погледа ми. Луничките танцуваха върху носа ѝ. — Ще видиш, че утре вече ще ме е забравил и ще нарича някоя друга *mignonne*.

— Да, но... — Когато видях издайническото изчервяване на лицето ѝ, ми просветна. — О, разбирам! Отблъскващото ти поведение няма нищо общо с Гидиън! Просто те е шубе, че може да се влюбиш в Рафаел!

— Глупости! Той изобщо не е мой тип!

Аха. Това казваше всичко. Все пак бях най-добрата ѝ приятелка и я познавах от години. Макар че с отговора си не би могла да заблуди дори и Синтия.

— Стига, Лес, кого се опитваш да заблудиш?

Не можах да се въздържа да не се засмея.

Лесли най-сетне извърна поглед от дъската с обявите и ме погледна ухилено.

— Дори и така да е. В момента не можем да си позволим и двете да страдаме от хормонално размекване на мозъците. Достатъчно е, че едната от нас не е с всичкия си.

— Много ти благодаря.

— Ами така си е! Защото си ангажирана с Гидиън, просто не можеш да осъзнаеш сериозността на положението. Нуждаеш се от някого, който може да мисли трезво, а това съм аз. Няма да се оставя този французин да ме омотае, това е сигурно.

— О, Лесли! — Прегърнах я спонтанно. Никой, никой, *никой*, освен мен, на този свят нямаше толкова прекрасна, луда и умна приятелка, като моята. — Колко ще е ужасно, ако заради мен трябва да се откажеш от това, да си щастливо влюбена.

— Недей да преувеличаваш толкова — прихна в ухото ми тя. — Ако този тип прилича дори и само наполовина на брат си, най-късно след седмица ще ми е разбил сърцето.

— Е, и? — отвърнах и я шляпнах леко. — Нали е от марципан и може отново да бъде поправено!

— Не се подигравай с това. Сърцата от марципан са метафора, с която наистина много се гордея.

— Ама разбира се. Един ден ще бъдеш цитирана в календарите по цял свят. *Сърцата не може да бъдат разбити, защото са от марципан*, метафора от мъдрата Лесли Хей.

— За съжаление, това не е вярно — каза един глас до нас, който принадлежеше на господин Уитман, който и тази сутрин изглеждаше прекалено добре за учител по английски.

Какво разбирате вие от консистенцията на женските сърца?, ми се искаше да го попитам, но пред него бе по-добре човек да си мълчи. Също като госпожа Каунтър, и той с удоволствие раздаваше допълнителни домашни на всевъзможни екзотични теми, и колкото непринуден изглеждаше, толкова непреклонен можеше да бъде.

— И какво, моля, не му е вярното на това? — попита Лесли, пращайки всякаква предпазливост по дяволите.

Той ни изгледа и поклати глава.

— Мисля, че често сме обсъждали разликата между метафора, сравнение, символ и олицетворение. Дори и да приемем, че фразеологичния израз „разбито сърце“ може да се причисли към метафорите, то марципанът безспорно е... какво?

Кой, по дяволите, се интересуваше от това? И откога урокът започваше още в коридора?

— Символ... тъъ... сравнение? — отвърнах колебливо.

Господин Уитман кимна.

— Макар и доста неподходящо — отвърна през смях, но после изражението му отново стана сериозно. — Гуендолин, изглеждаш уморена. През цялата нощ си лежала будна, размишлявала си и не си могла да разбереш света, нали?

Да, но... Това наистина не му влизаше в работата. А и можеше да си спести съжалителния тон.

— Май всичко това ти идва в повече. — Той въздъхна и завъртя пръстена си с печат, който го отличаваше като пазител. — Очакваше се. Може би доктор Уайт трябва да ти предпише нещо, което да ти помага да заспиш поне вечер.

На обидения ми поглед отвърна с окуражаваща усмивка, после се обърна и тръгна пред нас към класната ни стая.

— Не чух добре или господин Уитман действително предложи да ми предпишат приспивателни? — попитах Лесли. — Точно след като каза, че изглеждам ужасно.

— Да, иска му се! През деня — марионетка на пазителите, а вечер — упоена, за да не ти хрумват щуротии. Но на нас тези не ни минават — тросна се приятелката ми и енергично отметна кичур от лицето си. — Ще им покажем, че безмилостно са те подценявали.

— Ах! — въздъхнах, но Лесли ме изгледа страшно решително. — Изготвяне на план, първото междучасие, дамската тоалетна.

— Слушам! — отвърнах.

Всъщност господин Уитман не беше прав: изобщо не изглеждах уморена (многократно бях проверявала в огледалото на дамската тоалетна) и странното бе, че дори и не се чувствах така. След среднощното ни търсене на съкровища бях заспала доста бързо, а и кошмарите ме пощадиха. Може би дори бях сънувала нещо хубаво, защото в магическите секунди между съня и събуждането се бях почувствала уверена и изпълнена с надежда. Но с пълното ми събуждане, тъжните факти отново се бяха промъкнали в съзнанието ми и най-вече следната мисъл: Гидиън само се е преструвал.

Все пак малко от тази надежда се бе запазила и през деня. Може би защото най-сетне бях успяла да поспя непробудно няколко часа без прекъсване, или защото бях осъзнала, че в наши дни белодробната туберкулоза бе лечима. Или просто слъзните ми жлези бяха пресъхнали.

— Смяташ ли, че е възможно Гидиън да е планирал да ме накара да се влюбя в него, но после, така да се каже, без да иска, той самият действително да се е влюбил в мен? — попитах внимателно приятелката ми, докато събирахме нещата си след часовете.

Целият предобед бях отбягвала темата — за да запазя здравия си разум, докато съставяме основния си план — но сега просто трябваше да говоря за това, иначе щях да се пръсна.

— Да — отвърна Лесли след кратко колебание.

— Наистина ли? — попитах изненадано.

— Може би именно това толкова е искал да ти каже вчера. При филмите ужасно се ядосваме на изкуствените недоразумения, създаващи напрежение преди щастливия край, които всъщност само с няколко думи може да бъдат разрешени.

— Точно така! Това е мястото, на което ти винаги викаш: *Просто му го кажи, тъпа овца такава!*

Приятелката ми кимна.

— Но във филмите винаги нещо им попречва. Кучето е изгризало телефонния кабел, подлата конкурентка не е предала съобщението, майката казва, че въпросният човек се е преместил в Калифорния... сещаш се! — Тя ми подаде четката си за коса и ме изгледа изучаващо. — Знаеш ли, колкото повече мисля по въпроса, толкова по-невероятно ми се струва да не се е влюбил в теб.

От облекчение очите ми се насълзиха.

— В такъв случай пак ще е мръсник, но... мисля, че бих могла да му го простя.

— Аз също — додаде Лесли и ми се усмихна широко. — Нося водоустойчива спирала и гланц за устни, искаш ли?

Със сигурност нямаше да навреди.

Когато излязохме от класната стая, отново бяхме последни. Сега вече бях в такова добро настроение, че приятелката ми се почувства длъжна да ме сръга с лакът в ребрата.

— Наистина не искам да възпирам ентузиазма ти, но е възможно и да грешим, защото сме гледали прекалено много романтични филми.

— Да, знам — отвърнах. — О, ето го и Джеймс! — Огледах се. Повечето ученици вече бяха излезли навън, така че само няколко щяха да се чудят, защо разговарям с някаква си ниша. — Здравей, Джеймс!

— Добър ден, госпожице Гуендолин.

Както обикновено, носеше редингот на цветя, дълги до коленете цветни панталони и кремаво бели чорапи. Беше обут с брокатени обувки със сребърни катарамии, а шалчето му бе така артистично и сложно завързано, че бе невъзможно той да го е направил. Но най-странни бяха къдравата перука, слоят пудра върху лицето му и изкуствената бенка, която по необясними причини се приемаше за разкрасяващ аксесоар. Без всичките тези джунджурии и с нормални дрехи, вероятно Джеймс щеше да изглежда доста добре.

— Къде беше днес преди обяд, Джеймс? Имахме уговорка за второто междучасие, забрави ли?

Той поклати глава.

— Мразя тази треска. И не харесвам този сън, тук всичко е толкова... *грозно!* — Въздъхна тежко и посочи нагоре към тавана. — Питам се кой невежа е накарал да замажат стенописите. Баща ми похарчи цяло състояние за тях. Аз много харесвам пастирката в средата, нарисувана е с голямо майсторство, макар че майка ми винаги казва, че е облечена прекалено разкрепостено. — Неодобрително изглежда първо мен, после Лесли, като погледът му се задържа особено дълго върху плисираните поли от униформата и коленете ни. — Но ако тя знаеше как са облечени хората в съня ми, щеше да е шокирана! Аз самият съм шокиран. Никога не би ми хрумнало, че притежавам такова мръсно подсъзнание.

Изглежда, днес Джеймс беше в особено лошо настроение. Добре поне, че Ксемериус (Джеймс го мразеше!) предпочете да си остане вкъщи (за да държи под око съкровището и господин Бърнард, както бе изтъкнал. Но аз подозирах, че старият хитрец отново иска да наднича през рамото на пралеля Мади, защото онова, което тя четеше в момента, явно го бе заинтригувало).

— Мръсно! Какъв чаровен комплимент, Джеймс — отвърнах спокойно.

Отдавна се бях отказала да му обяснявам, че не сънува, а е мъртъв от около двеста и трийсет години. Вероятно на никого няма да му хареса да чуе такова нещо.

— Преди малко доктор Бароу отново ми пусна кръв и дори успях да преглътна няколко глътки течност — продължи той. — Надявах се този път да сънувам нещо друго, но... ами ето ме отново тук.

— Което е добре — отвърнах мило, — защото иначе много щеше да ми липсваш.

Отправи ми една усмивка.

— Е, бих излъгал, ако кажа, че по един или друг начин, не сте ми скъпа на сърцето. Сега ще продължим ли с уроците по добри маниери?

— За съжаление, нямаме време. Става ли утре да го направим?
— На стълбите отново се обърнах. — Джеймс? През септември 1782 година как се е казвал любимият ти кон?

Две момчета, които бутаха маса с шрайбпроектор в коридора, се спряха и Лесли се изкиска, когато те едновременно попитаха.

— На мен ли говориш?

— Септември миналата година ли? — попита Джеймс. — Хектор, разбира се. Той завинаги ще си остане любимият ми кон. Най-великолепният сив жребец, който можеш да си представиш.

— А коя е любимата ти храна?

Момчетата с шрайбпроектора ме гледаха, сякаш съм си загубила ума. Джеймс също сбърчи чело.

— Що за въпроси са това? В момента нямам абсолютно никакъв апетит.

— Е, и утре можеш да ми отговориш. Довиждане, Джеймс.

— Казвам се Финли, откачалке — каза един от онези, които бутаха шрайбпроектора.

Другият се ухили и добави:

— А аз съм Адам, но не държа да ме наричаш така. Можеш да ми викаш и Джеймс.

Игнорирах ги и хванах Лесли под ръка.

— Ягоди! — извика призракът след мен. — Най-много обичам да ям ягоди.

— За какво бе всичко това? — поиска да узнае приятелката ми, докато слизахме надолу.

— Когато срещна Джеймс на онзи бал, искам да го предупредя за заразата с едра шарка. Той току-що е навършил двайсет и една. Прекалено е млад, за да умре, не смяташ ли?

— Питам се дали човек трябва да се намесва в тези неща. Сещаш се — съдба, предопределение и други такива неща.

— Е, все трябва да има някаква причина, че като призрак все още се разхожда наоколо. Може би моята участ е да му помогна.

— И за какво по-точно трябва да ходиш на онзи бал? — попита ме Лесли.

— Уж графът е предопределил това в тъпите си записки. За да ме опознае по-добре и така нататък.

Приятелката ми повдигна вежди.

— И така нататък?

Въздъгнах.

— Както и да е. Балът ще се състои през септември 1782 година, а Джеймс ще се разболеє чак през 1783-та. Ако успея да го предупредя, би могъл например да се оттегли в провинцията, когато болестта започне да върлува. Или поне да страни от онзи лорд Еди-кой си. Защо се хилиш така?

— Да не би да искаш да му кажеш, че идваш от бъдещето и знаеш, че му предстои да се зарази от едра шарка? И като доказателство ще му посочиш името на любимия му кон?

— Е... ами все още планът ми не е съвсем доизмислен.

— Имунизация би свършила по-добра работа — рече Лесли и отвори вратата към училищния двор. — Но затова пък няма да е лесно да се направи.

— Няма, но през последните дни какво е било лесно? — отвърнах и изпъшках. — О, по дяволите!

Шарлот бе застанала до чакащата лимузина, която, както и предишните дни, трябваше да ме откара до главната квартира на

пазителите. А това можеше да означава само едно: щях отново да бъда измъчвана с менуети, реверанси и окупацията на Гибралтар. Все полезни знания за бал през 1782 година, поне според мнението на пазителите.

Странно, но днес това не ме трогна изобщо. Може би защото бях прекалено развълнувана заради предстоящата ми среща с Гидиън.

Лесли присви очи.

— Кой е онзи тип до Шарлот?

Тя посочи червенокосия господин Марли, адепт първи ранг, който, освен със званието си, преди всичко се отличаваеше със способността си да се изчервява до корените на косата си. Той стоеше до Шарлот, сгушил глава между раменете си.

Обясних й.

— Мисля, че той се страхува от нея — добавих, — но и някак си я намира за страхотна.

Шарлот ни бе забелязала и нетърпеливо ни помахаше да побързаме.

— При всички положения по отношение цвета на косата чудесно си подхождат — рече Лесли и ме прегърна. — Късмет! И не забравяй какво говорехме. Бъди внимателна! И моля те, направи снимка на този господин Джордано!

— Джордано, само Джордано, моля — казах, като имитирах носовото гъгнене на преподавателя ми. — До довечера!

— И, Гуени, не улеснявай прекалено много Гидиън, става ли?

— Най-накрая! — скастри ме Шарлот, когато стигнах до колата. — Чакаме от цяла вечност. Всички само ни зяпат.

— Сякаш това ти пречи. Здравейте, господин Марли! Как се чувствате?

— Тъъ... добре. Тъъ... а вие? — отвърна той и почервеня.

Дожаля ми за него. Аз също имах склонността да се изчервявам, но при господин Марли кръвта нахлуваше не само в бузите му, но и шията, и ушите му придобиваха цвета на зрял домати. Направо страховито!

— Чудесно — отвърнах, макар че с удоволствие бих видяла изражението му, ако бях отговорила: „Отвратително“.

Той ни задържа вратата на лимузината и Шарлот грациозно се настани на задната седалка, а аз — на мястото срещу нея.

Колата потегли. Братовчедка ми се загледа през прозореца, докато аз зяпах в нищото и премислях дали да се държа с Гидиън по-скоро студено и обидено, или подчертано любезно, но в същото време безразлично. Ядосах се, че не бях обсъдила това с Лесли. Когато лимузината се отправи към „Странд“, Шарлот вече не се любуваше на околността, а на ноктите на ръцете си. После изведнъж вдигна очи, изгледа ме от главата до петите и попита агресивно:

— С кого ще дойдеш на партито на Синтия?

Явно целеше да се скараме. Колко хубаво, че всеки момент щяхме да пристигнем. Лимузината вече завиваше към паркинга.

— Ами все още не мога да реша дали да е с жабока Кермит, или с Шрек, ако е свободен. А ти?

— Гидиън предложи да дойде с мен — отвърна Шарлот и ме загледа внимателно.

Явно очакваше да реагирам по някакъв начин.

— Много мило от негова страна — казах любезно и се усмихнах, което не ми се удаде никак трудно, защото вече бях напълно уверена, що се отнася до Гидиън.

— Но не знам дали да приема предложението му. — Тя въздъхна, ала дебнещият ѝ поглед си остана. — Със сигурност ще се чувства ужасно сред всичките тези дечковци. Все пак достатъчно често се оплаква пред мен от наивността и незрялостта на някои шестнайсетгодишни...

За част от секундата премислих, че е възможно да казва истината, а не просто да иска да ме ядоса. Но дори и така да е — в никакъв случай нямаше да ѝ доставя удоволствието да ме види наранена. Кимнах с изключително разбиране.

— Но той ще е в твоята зряла и улегнала компания, Шарлот, а ако това не му е достатъчно, ще има възможност да обсъди с господин Дейл фаталните последици от консумацията на алкохол при подрастващите.

Лимузината спря и паркира на едно от запазените места пред къщата, където от столетия се помещаваше Тайното общество на пазителите. Шофьорът изключи двигателя и в същия момент господин Марли изскочи през предната врата. Едва успях да го изпреваря и да отворя вратата. Вече знаех как се чувства кралицата. Дори ни нямаха доверие сами да слезем от колата.

Взех раницата си, измъкнах се от колата, като игнорирах подадената за помощ ръка на господин Марли, и рекох възможно най-жизнерадостно:

— А и бих казала, че зеленото е цветът на Гидиън.

Ха! Шарлот не направи никаква физиономия, но определено печелех този рунд. Когато направих няколко крачки и бях сигурна, че никой не ме гледаше, си позволих една мъничка триумфална усмивка. Ала тя веднага замръзна на устните ми.

На стълбите, под слънцето, пред входа към главната квартира на пазителите седеше Гидиън. По дяволите! Бях прекалено заета с това, да измислям остроумни отговори на Шарлот, за да обърна внимание на случващото се около мен. Глупавото марципанено сърце в гърдите ми не знаеше дали да се сгърчи от притеснение, или да забие силно от радост.

Когато ни видя, той се изправи и изтупа прахта от дънките си. Забавих крачка и опитах да реша как да се държа с него. С трепереща долна устна вариантът „любезно, но подчертано безразлично“ нямаше да изглежда особено правдоподобно. За съжаление, и вариантът „студено и с пълно право сърдита“, предвид непреодолимото ми желание да се хвърля в прегръдките му, също изглеждаше неизпълним. Така че прехапах непокорната ми устна и се опитах да гледам възможно най-равнодушно. Докато се приближавах, забелязах с известно задоволство, че и Гидиън дъвчеше устната си и като цяло, изглеждаше притеснен. Въпреки че не се бе обръснал и кестенявите му къдрици изглеждаха така, сякаш ги е сресал, прокарайки пръсти в тях, ако изобщо и това е направил, отново бях пленена от образа му. Нерешително спрях в подножието на стълбите и около две секунди двамата се гледахме право в очите. После той отклони поглед към къщата отсреща и ме поздрави с едно: „Здравей“. В никакъв случай не се чувствах заговорена, но затова пък Шарлот мина покрай мен и изкачи стъпалата. Тя обвини ръка около врата на Гидиън и го целуна по бузата.

— Здравей! — поздрави го тя.

Признавам, това бе много по-елегантно, отколкото да стоиш като закован и да гледаш тъпо. Изглежда, господин Марли прие държането ми като признак за прилошаване, защото попита:

— Желаете ли да нося раницата ви, госпожице?

— Не, благодаря.

Насилих се да вдигна смъкналата се от рамото ми раница и се размърдах. Вместо да отметна коса и с леден поглед да профуча покрай Гидиън и Шарлот, изкачих стъпалата с устрема на някой грохнал охлюв. Може би двете с Лесли все пак бяхме гледали прекалено много романтични филми. Ала в този момент той избута братовчедка ми настрани и хвана ръката ми.

— Може ли за малко да поговоря с теб, Гуен? — попита той.

От облекчение почти ми се подкосиха коленете.

— Разбира се.

Господин Марли запристъпва нервно от крак на крак.

— Вече малко закъсняваме — измърмори той с почервенели уши.

— Прав е — изчурулика Шарлот. — Преди да елапсира, Гуени има урок, а ти знаеш какъв става Джордано, когато някой го кара да чака. — Нямах представа как го постигаше, но звънкият ѝ смях звучеше съвсем искрен. — Идваш ли, Гуени?

— След десет минути ще е на линия — каза Гидиън.

— Не може ли да почака до после? Джордано е...

— Казах, десет минути!

Тонът му бе прекрачил границата на нелюбезността само на милиметър, но господин Марли изглеждаше истински стреснат. А вероятно и аз също.

Шарлот вдигна небрежно рамене.

— Както искаш — отвърна братовчедка ми, вирна брадичка и продължи нататък.

Тя владееше това отлично. Господин Марли побърза да я последва.

Когато и двамата се скриха в преддверието, Гидиън, изглежда, бе забравил какво иска да каже. Той отново зяпаше тъпата къща отсреща и разтъркваше с ръка тила си, сякаш се е сковал. Накрая и двамата поехме едновременно въздух.

— Как е ръката ти? — попитах аз.

В същия миг и той се поинтересува:

— Добре ли си? — И двамата се ухилихме. — Ръката ми е много добре.

Най-сетне той отново ме погледна. О, боже! Тези очи! Коленете ми отново омекнаха и се зарадвах, че господин Марли не е тук.

— Гуендолин, ужасно съжалявам за всичко. Държах се... напълно и абсолютно безотговорно. Наистина не си заслужила такова отношение. — Изглеждаше толкова нещастен, че едва успях да го понеса. — Вчера вечерта поне сто пъти се опитах да ти се обадя по мобилния, но през цялото време ми даваше заето.

Зачудих се дали да не съкратя нещата и директно да му се хвърля на врата. Обаче нали Лесли каза да не го улеснявам прекалено много. Затова само повдигнах вежди в очакване.

— Не исках да те нараня, моля те, повярвай ми — продължи той и гласът му бе станал съвсем дрезгав. — Вчера изглеждаше ужасно тъжна и разочарована.

— Не беше чак толкова зле — отвърнах тихо. Напълно оправдана лъжа според мен. Не беше нужно да му натяквам за пролетите сълзи и силното ми желание да умра от белодробна туберкулоза. — Бях само малко... само малко ме заболя... — добре де, това беше омаловажаването на столетието! — ...когато разбрах, че от твоя страна всичко е било само преструвка: целувките, любовното ти обяснение...

Замлъкнах смутено.

Ако това изобщо бе възможно, той изглеждаше още по-дълбоко разяждан от угризения.

— Обещавам ти, че това никога повече няма да се повтори.

Какво точно имаше предвид? Не успях да проследя мисълта му.

— Е, да, сега, след като вече знам, няма и как да стане — вметнах малко по-енергично. — И между нас казано, планът и без това беше смахнат. Влюбените хора все пак не са по-лесни за контролиране, отколкото другите. Дори напротив! Заради всичките тези хормони никога не се знае какво е следващото, което ще направят.

В крайна сметка аз бях най-добрият пример за това.

— Но от любов човек прави неща, които иначе не би направил. — Гидиън протегна ръка, сякаш искаше да погали бузата ми, но отново я отпусна. — Когато обичаш, изведнъж другият става по-важен от самия теб. — Ако не знаех, че е невъзможно, щях да си помисля, че още малко и ще му потекат сълзи. — Принасяш жертви... явно това е имал предвид графът.

— А според мен този човек изобщо няма представа за какво говори — заявих пренебрежително. — Ако питаш мен, той не може да се нарече специалист по въпросите за любовта, а познанията му за женската психика са... направо жалки!

А сега ме целуни, искам да знам дали наболата брада драска.

Усмивка озари лицето му.

— Може би имаш право — отвърна Гидиън и въздъхна дълбоко, като човек, на когото му е паднал голям камък от сърцето. — Във всеки случай, радвам се, че изяснихме това. Ние винаги ще си останем добри приятели, нали?

Моля?

— Добри приятели? — повторих и изведнъж устата ми пресъхна.

— Добри приятели, които знаят, че могат да си вярват и да разчитат един на друг. Много е важно да ми имаш доверие.

Отне ми една-две секунди, но тогава ми просветна, че по някое време на този разговор бяхме поели по различни пътища. Това, което Гидиън се опитваше да ми каже, не беше: *Моля те да ми простиш, обичам те, а: Нека бъдем добри приятели* — а всеки идиот е наясно, че това са две съвсем различни неща.

Значи, той не се бе влюбил в мен.

А ние с Лесли явно сме гледали прекалено много романтични филми.

И това означаваше...

— ...*мръсник!* — извиках. Ярост, нажежена до бяло, премина през тялото ми, толкова силна, че гласът ми пресипна. — Как може да си толкова безчувствен?! Целуваш ме и твърдиш, че си се влюбил в мен, а на следващия ден казваш, че съжаляваш, задето си такъв лъжлив гадняр, и искаш да ти имам *доверие*?

Сега и Гидиън осъзна, че говорехме за различни неща. Усмивката изчезна от лицето му.

— Гуен...

— Знаеш ли какво? Съжалявам за всяка една пролята заради теб сълза! — исках да му изкрещя, но плачевно се провалих. — И изобщо не си въобразявай, че са били много! — успях само да изграча пресипнало.

— Гуен! — Гидиън се опита да хване ръката ми. — О, боже! Ужасно съжалявам. Не искам... *моля те!*

Моля те, какво? Изгледах го гневно. Не усещаше ли, че само още повече влошаваше нещата? И наистина ли си въобразяваше, че жалният му поглед ще промени нещо? Исках да се обърна, но той ме задържа за китките.

— Гуен, чуй ме! Задават се много опасни времена и е важно двамата да сме сплотени! Аз... аз наистина те харесвам и искам да...

Не би го казал отново. Не и това изтъркано изречение. Но той направи тъкмо това.

— ...сме приятели. Не разбираш ли? Само ако взаимно си вярваме...

Изскубнах се от ръцете му.

— Сякаш бих искала такъв като теб за приятел! — Отново бях възвърнала гласа си, който прозвуча толкова силно, че гълъбите върху покрива се разхвърчаха. — Ти изобщо не знаеш какво означава приятелство!

И изведнъж стана съвсем лесно. Отметнах със замах косата си назад, завъртях се на пета и профучах напред.

[1] Легендарен крал на елфите и феите в средновековната литература и тази на Ренесанса. — Б.р. ↑

[2] Извинете? (Фр.) — Б.р. ↑

ГЛАВА 3

*Върви до ръба на скалата и
скочи.*

*Направи си крила по пътя
надолу.*

Рей
Бредбъри

Нека бъдем добри приятели — тази мъдра мисъл беше направо върхът.

— Всеки път когато някъде по света бъде казано това изречение, със сигурност умира някоя фея — заявих по мобилния си телефон.

Бях се затворила в тоалетната и неистово се стараех да не викам, въпреки че половин час след разговора ми с Гидиън, все още имах желание за това.

— Той е казал, че иска да сте приятели — коригира ме Лесли, която, както винаги, бе запомнила всяка дума.

— Но това е абсолютно същото.

— Не е. Имам предвид, да може би. — Приятелката ми въздъхна. — Нищо не разбирам. И този път със сигурност си го оставила да се изкаже? Знаеш ли филма „Десет неща, които мразя у теб“? Та там...

— Оставих го да се изкаже. За съжаление, бих добавила. — Погледнах си часовника. — *О, по дяволите!* Казах на господин Джордж, че ще се върна след минута. — Хвърлих поглед в огледалото над старомодния умивалник. — *О, по дяволите!* — повторих. Върху бузите ми се бяха появили две кръгли червени петна. — Мисля, че съм получила алергична реакция.

— Просто си се зачервила от гняв — диагностицира Лесли, когато ѝ описах състоянието си. — А какво е положението с очите ти? Блестят ли опасно?

Вторачих се в отражението си.

— Ами... може да се каже. Гледам малко като Хелена Бонам Картьър в ролята на Белатрикс Лестранж в „Хари Потър“ Доста заплашително.

— Звучи много добре. Сега излез от тоалетната и срази всички с погледа си, чу ли?

Кимнах послушно и ѝ обещах. След разговора с нея се чувствах малко по-добре, макар и студената вода да не успя да отмие нито гнева ми, нито червените петна.

В случай че господин Джордж се бе чудил къде се губя, с нищо не го показва.

— Всичко наред ли е? — осведоми се приятелски той.

Беше ме чакал пред стария рефекториум.

— Напълно.

Хвърлих поглед през отворената врата, но противно на очакванията ми, от Джордано и Шарлот нямаше следа. При това тотално бях закъсняла за урока.

— Трябваше само... тъъ... да си освежа ружа.

Господин Джордж се усмихна. Като се изключеха бръчиците от смях около очите и ъгълчетата на устните му, нищо в кръглото му дружелюбно лице не издаваше, че отдавна е прехвърлил седемдесетте. В голото му теме се отразяваше светлината и главата му изглеждаше като гладко полирана топка за боулинг.

Нямаше как да не му се усмихна в отговор. Видът му винаги ми действаше успокояващо.

— Наистина, сега така е модерно — посочих към червените петна, избили на бузите ми от гняв.

Господин Джордж ми подаде ръка.

— Хайде, смелото ми момиче. Вече предупредих долу, че идваме, за да елапсираш.

Погледнах го изумено.

— Ами Джордано и колониалната политика през XVIII век?

Той се усмихна леко.

— Да кажем, че използвах малката почивка по време на престоя ти в тоалетната, за да обясня на Джордано, че за съжаление, днес нямаш време за урока.

Добрият, предан господин Джордж! Той беше единственият пазител, на когото, изглежда, не му бях безразлична. Макар че, танцувайки менует, може би щях малко да се освободя от напрежението така, както някои хора изливаха гнева си върху боксова круша или отиваха на фитнес. От друга страна, точно сега спокойно можех да се лиша от надменната усмивка на Шарлот.

— Хронографът чака — каза той.

На драго сърце го хванах под ръка. По изключение се радвах на предстоящото елапсиране — ежедневното ми контролирано пътуване във времето — и то не само защото така избягвах жестокото настояще, наречено Гидиън. Днешният скок във времето бе ключовият момент във великия план, който измислихме с Лесли. Ако изобщо сполучеше.

По пътя към дълбините на огромното подземие със сводест таван прекосихме главната квартира на пазителите, която се простираше в множество сгради и в която трудно някой можеше да се ориентира. В криволичетните коридори имаше толкова много за разглеждане, че човек се чувстваше така, сякаш се намира в музей. Безброй картини в рамки, прастари географски карти, ръчнотъкани килими и цели колекции на шпаги висяха по стените. Във витрини бяха изложени ценен порцелан, подвързани с кожа книги и стари музикални инструменти, имаше и една камара ракли и инкрустирани ковчежета, в които при други обстоятелства с удоволствие бих надзърнала.

— Нищо не разбирам от грим, но ако се нуждаеш от някого, с когото да си поговориш за Гидиън, аз съм добър слушател — рече господин Джордж.

— За Гидиън? — повторих провлечено, сякаш първо трябваше да си спомня за кого изобщо става дума. — Между нас двамата всичко е наред. — Точно така! Съвсем наред. Както вървахме, забих кроше в стената. — Ние сме *приятели*. Нищо повече от *приятели*. — За съжаление, думата „приятели“ не излезе не принудено от устата ми, а по-скоро я изсъсках между стиснатите си зъби.

— Аз също съм бил на шестнайсет, Гуендолин. — Малките му очи ме гледаха искрено. — Обещавам, че няма да кажа: „Аз те предупредих“. Въпреки че го направих...

— Сигурна съм, че на шестнайсет *вие* сте били добро момче.

Трудно можех да си представя как господин Джордж умело ще сваля някое момиче и с целувки и ласкави думи ще го заблуждава....

достатъчно е да си в една стая с мен и вече изпитвам нужда да те докосвам и целувам...

Опитах се да се отърся от спомените за въздействащия му поглед, като тропях по пода прекалено силно, чак порцеланът във витрините вибрираше. Добре. На кого му трябваше да танцува менует, за да се освободи от натрупаната агресия? И това сега беше достатъчно. Макар че разбиването на някоя и друга от безценно изглеждащите вази сигурно би засилило ефекта.

Господин Джордж дълго ми хвърляше поглед с периферно зрение, но в крайна сметка се задоволи с това, да потупа ръката ми и да въздъхне. От време на време минавахме покрай рицарски доспехи и както обикновено, по неприятен начин се почувствах наблюдавана от тях.

— В тях има някой, нали? — прошепнах на господин Джордж.
— Някой окаян новобранец, който цял ден не може да отиде до тоалетната, така ли е? Много ясно усещам как ни зяпа.

— Не. — Той тихо се засмя. — Но във визирите има инсталирани охранителни камери. Сигурно затова имаш чувството, сякаш някой те наблюдава.

Аха, охранителни камери. Е, за тях поне нямаше нужда да ми е жал.

Когато стигнахме до първите стъпала, водещи надолу към подземията, ми хрумна, че господин Джордж бе забравил нещо.

— Няма ли да ми завържете очите?

— Мисля, че днес можем да си спестим това. В момента няма кой да ни го забрани, нали така?

Изгледах го изумено. Обикновено трябваше да извървя пътя със завързани с черна кърпа очи, защото пазителите не искаха да знам пътя до стаята, където се съхраняваше хронографът, с чиято помощ бе възможно контролируемото пътуване във времето. Поради някаква причини смятаха, че е възможно да го открадна. Пълна глупост! Това нещо не само ми се струваше злоещо — функционираше с кръв! — а и няхах никаква представа как се боравеше с безбройните зъбчати колелца, ръчки и чекмедженца. Но що се отнасяше до евентуалната кражба, всички пазители бяха параноици.

Това вероятно се дължеше на факта, че навремето е имало два хронографа. Преди почти седемнайсет години братовчедка ми Люси и

приятелят й Пол, номер девет и номер десет в кръга на дванайсетте пътуващи във времето, са избягали с единия. Какви точно са били мотивите им за кражбата, досега не бях успяла да разбера и изобщо цялата ситуация ме караше да се чувствам така, сякаш се лутам безпомощно в тъмното.

— Между другото, мадам Росини каза да ти предам, че все пак се е спряла на друг цвят за балната ти рокля. За съжаление, забравих кой, но съм сигурен, че ще изглеждаш очарователно в нея. — Господин Джордж се засмя. — Въпреки че преди малко Джордано ми обрисова в най-черни краски как в XVIII век ще правиш гаф след гаф.

Сърцето ми прескочи един удар. Трябваше да посетя бала с Гидиън, а не можех да си представя, че утре ще съм в състояние да танцувам с него менует, без действително да строша нещо. Например крака му.

— Защо всъщност е това бързане? — попитах. — Защо, погледнато от наше време, балът трябва да е още утре? Защо просто да не почакаме още няколко седмици? Така или иначе, балът ще се състои на въпросния ден през 1782 година, без значение кога точно ще го посетим, нали?

Като изключим Гидиън, това беше въпрос, чийто отговор отдавна ме гложеше.

— Граф Сен Жермен е определил съвсем точно през какви интервали от време в настоящето трябва да се състоят отделните ви посещения при него — отвърна господин Джордж и ме пусна да мина първа по витата стълба.

Колкото по-надолу в подземните лабиринти навлизахме, толкова по-плесенясала ставаше миризмата. Тук долу не висяха повече картини по стените и въпреки че обемни датчици се грижеха да светва ярка светлина откъдето минем, коридорите, които се разклоняваха наляво и надясно по пътя ни, се губеха в зловеща тъмнина. Казват, че тук множество пъти са се губили хора, някои са се появявали цели дни покъсно в райони, намиращи се чак в срещуположния край на града. Така се говори.

— Но *защо* графът е определил това? И *защо* пазителите се придържат така робски към инструкциите му?

Господин Джордж не отговори, само въздъхна тежко.

— Имам предвид, че ако си дадем време няколко седмици, графът изобщо няма да забележи, нали? Той си седи там в 1782-ра и времето тече еднакво за него. Но аз бих могла на спокойствие да науча тъпия менует и евентуално кой кого е окупира в Гибралтар и защо. — Историята с Гидиън по-добре да я пропусна. — Тогава никой няма да ме мъмри и да се страхува как ужасно ще се изложи на този бал и че чрез държането си ще се издам, че идвам от бъдещето. И така, защо графът иска непременно утре да отида на онзи бал?

— Да, защо ли? — измърмори господин Джордж. — Изглежда, че се страхува от теб. И от това, което би могла да разбереш, ако разполагаш с повече време.

Не оставаше още много до алхимичната лаборатория. Ако не се лъжех, трябваше да е след следващия завой. Затова забавих крачка.

— Да го е страх от мен? Този тип ме души, без изобщо да ме докосва, а понеже може да чете мисли, знае много добре, че изпитвам ужасен страх от него, а не обратното.

— Той те е душил? Без да те докосва? — Господин Джордж бе спрял да върви и ме зяпаше шокирано. — Мили боже, Гуендолин, защо нищо не си казала?

— Щяхте ли да ми повярвате?

Господин Джордж прокара ръка по темето си и тъкмо отвори уста, за да каже нещо, когато чухме приближаващи се стъпки и шум от затварянето на тежка врата. Той доста се стресна, издърпа ме напред към завоя, по посока на звука, и измъкна от джоба на сакото си една черна кърпа. Фолк де Вилърс, Великият пазител на ложата и чичо на Гидиън, се задаваше с леки стъпки по коридора срещу нас. Щом ни съзря, се усмихна.

— А, ето ви и вас. Бедният Марли подаде запитване по вътрешния телефон къде се намирате и затова реших да проверя дали всичко е наред.

Замигах и разтърках очи, сякаш господин Джордж току-що ми бе свалил превръзката от очите, но това бе ненужно театралничене, защото Фолк де Вилърс изобщо не обърна внимание. Той отвори вратата към стаята с хронографа, респективно старата алхимична лаборатория.

Фолк бе може би няколко години по-възрастен от майка ми и изключително добре изглеждащ, както всички Де Вилърс, с които се

бях запознала досега. В мислите си винаги го сравнявах с алфа-вълк. Гъстата му коса вече бе посребрена и образуваше очарователен контраст с кехлибарените му очи.

— Е, виждате ли, Марли, никой не е изчезнал безследно — обърна се той с покровителствено любезен тон към господин Марли, който седеше на стол в стаята с хронографа, но при влизането ни бе подскочил и сега кършеше нервно пръсти.

— Аз само... мислех за всеки случай... — заеквайки, поде той. — Моля да ме извините, сър...

— Приветстваме това, че приемате толкова сериозно задълженията си — отвърна господин Джордж.

Фолк попита:

— Къде е господин Уитман? Имаме среща на по чаша чай с декан Смайт и исках да тръгнем заедно.

— Току-що излезе — отвърна господин Марли. — Всъщност трябваше да го срещнете в коридора.

— О, тогава ще побързам, може би ще успея да го настигна. След това ще дойдеш ли, Томас?

След кратък кос поглед към мен, господин Джордж кимна.

— Утре отново ще се видим, Гуендолин, когато ще настъпи времето за големия бал. — Вече на вратата, Фолк се обърна още веднъж и подхвърли между другото: — О, и поздравя майка си от мен. Тя е добре, нали?

— Майка ми? Да, добре е.

— Радвам се да го чуя. — Явно погледът ми изглеждаше леко стъписан, защото той се прокашля и допълни: — За една самотна, работеща майка в днешно време не е лесно, затова се радвам.

Сега вече абсолютно нарочно го гледах недоумяващо.

— Или... може би не е самотна? Атрактивна жена като Грейс сигурно се среща с разни мъже, може би дори си има приятел... — Фолк ме изгледа очаквателно, но когато сбърчих чело, той погледна часовника на ръката си и извика: — Олеле, кога стана толкова късно? Наистина трябва да тръгвам.

— Той въпрос ли ми зададе? — зачудих се, когато чичото на Гидиън затвори вратата след себе си.

— Да — отвърнаха в един глас господин Джордж и господин Марли, като адептът се изчерви и допълни: — Тъъ... на мен ми

прозвуча така, сякаш искаше да знае дали тя си има приятел.

Господин Джордж се засмя.

— Фолк има право, наистина е късно. Ако нашият рубин не иска да пропилее цялата си вечер, сега трябва да я изпратим в миналото. Коя година да изберем, Гуендолин?

Както го бяхме обсъдили с Лесли, казах възможно най-равнодушно:

— Все ми е едно. Когато наскоро бях в 1956-а... през 1956 година беше, нали?... в помещението нямаше плъхове и бе донякъде уютно. — Това, че наскоро разчистения от плъхове уют тайно се бях срещнала с дядо ми, естествено, пропуснах да спомена. — Там ще мога да уча френски думи, без да треперя от страх през цялото време.

— Няма проблем — рече господин Джордж и отвори един дебел дневник. През това време господин Марли дръпна настрана висящия на стената гоблен, който скриваше сейфа и хронографа в него. Опитвах се да надникна над рамото на господин Джордж, докато разлистваше дневника, но широкият му гръб ми пречеше. — Да видим, било е 24 юли 1956. Била си там целия следобед и в 18:30 си се върнала обратно.

— Значи, 18:30 би бил добър избор на час — казах и стиснах палци, дано планът ни да успее. Ако можем да се върна точно по времето, когато съм напуснала помещението, тогава дядо ми щеше да е още там и нямаше да се налага да губя време да го търся.

— Мисля, че 18:31 е по-добре. Да не вземеш да срещнеш сама себе си.

Господин Марли, който бе поставил върху масата ковчето с хронографа и внимателно вадеше от кадифените кърпи големия колкото стенен часовник апарат, промърмори:

— Но строго погледнато, тогава все още няма да е нощ. А според господин Уитман...

— Да, знам, че господин Уитман приема много сериозно предписанията — каза господин Джордж, когато се зае със зъбчатите колела. Между фините, цветни шарки и рисунки на планети, животни и растения върху повърхността на странния уред бяха вградени скъпоценни камъни, толкова големи и толкова шарени, че направо изглеждаха фалшиви — като самозалепващите се блестящи пластмасови камъни, с които по-малката ми сестра обичаше да си играе. За всеки от пътуващите във времето от кръга на дванайсетте бе

отреден различен скъпоценен камък. За мен имаше един рубин, на Гидиън му „принадлежеше“ диамантът, който беше толкова огромен, че вероятно със стойността му, обърната в пари, можеше да се купи многофамилна къща в покрайнините на града. — Ала мисля, че ние сме достатъчно джентълмени, за да оставим една млада дама да стои сама нощес в мазето, нали, Лео?

Господин Марли кимна неуверено.

— Лео е хубаво име — казах аз.

— Съкратено от Леополд — обясни господин Марли и ушите му пламнаха като стоповете на някоя кола. Той се настани зад масата, придърпа дневника пред себе си и развъртя капачката на една писалка. Дребният четлив почерк, с който бяха изписани дълги редици с дати, часове и имена, явно беше негов. — Майка ми намира името за ужасно, но всеки първороден в семейството ни го получава, това е традиция.

— Лео е директен потомък на барон Мирослав Александър Леополд Ракоци — обясни господин Джордж, като се обърна за миг и ме погледна право в очите. — Предполагам, си спомняш, това е онзи легендарен побратим на граф Сен Жермен, който в хрониките е известен като Черния леопард.

Слисах се.

— Наистина ли?

Мислено сравних господин Марли със слабия, блед Ракоци, който толкова силно ме бе изплашил с черните си очи. Не бях сигурна дали да не му кажа: *Е, радвайте се, че изглеждате различно от съмнителния си прароднина*, или в крайна сметка все пак бе по-лошо да си червенокос, с лунички и кръглолик.

— Ами... моят дядо по бащина линия... — започна той, но господин Джордж бързо го прекъсна.

— Вашият дядо със сигурност би се гордял с вас. И най-вече, ако знае с какво отличие издържахте изпитите си.

— Освен по *Боравене с традиционни оръжия*. Едва успях да изкарам *задоволителен*.

— На кой му е нужно това, напълно остаряла дисциплина. — Господин Джордж протегна ръката си към мен, — Готов съм, Гуендолин. Хайде, хоп в 1956 година. Нагласил съм хронографа за

точно три часа и половина. Дръж раницата си здраво и внимавай да не забравиш нещо в помещението. Господин Марли ще те чака тук.

Притиснах раницата към гърдите ми с една ръка, а свободната подадох на господин Джордж. Той завря показалеца ми в една от миниатюрните клапи на хронографа. Една игла прободде плътта ми, разкошният рубин заискри и озари цялото помещение с червена светлина. Затворих очи и се оставих на интензивното чувство на замаяност да ме понесе. Когато секунда по-късно отворих очи, господин Марли и господин Джордж, както и масата, бяха изчезнали.

Беше тъмно, помещението се осветяваше само от една-единствена крушка, в чийто сноп светлина, само на метър от мен, стоеше дядо Лукас и ме зяпаше изумено.

— Т-ти? Не се ли получи? — извика ужасено. В 1956 година той бе на трийсет и две и не приличаше особено на осемдесетгодишния мъж, когото познавах като малко момиченце. — Ти изчезна там отсреща и се появи отново ето тук.

— Точно така — казах гордо и потиснах импулса да му се хвърля на врата.

Както и при другите ни срещи, в гърлото ми веднага заседна буца. Дядо почина, когато бях на десет, и да го видя шест години след погребението му, бе едновременно ужасяващо и чудесно. Ужасяващото не бе това, че по време на срещите ни в миналото той не бе дядото, когото познавах, а нещо като непълна негова версия, а защото за него аз бях напълно чужд човек. Този човек нямаше никаква представа колко често съм седяла в скута му, че именно той с неговите истории ми бе дал утеха, когато татко почина, и че винаги си казвахме „Лека нощ!“ на измислен си наш език, който никой освен нас не разбираше. Дори не можеше да си представи колко много го обичах, а аз не можех да му го кажа. На никой не му е приятно да чуе такова нещо от някого, с когото е прекарал едва няколко часа. Опитах се да игнорирам буцата в гърлото ми, доколкото бе възможно.

— Предполагам, че за теб е изминала само една минута, затова ти прощавам, че още не си обръснал мустаците си. За мен изминаха няколко дни, през които се случи ужасно много.

Лукас приглади мустаците си и се усмихна.

— Направила си така, че отново... ами, много хитро от твоя страна, внучке.

— Нали? Но, честно казано, идеята бе на приятелката ми Лесли. За да сме сигурни, че действително ще те срещна, и за да не губим време.

— Но аз нямах време да помисля, как ще процедираме оттук насетне. Тъкмо мислех първо да се съвзема от посещението ти и да поразмишлявам... — Той ме изгледа, наклонил глава на една страна. — Така е, изглеждаш по-различно от преди малко. В косата ти я нямаше тази фиба и някак си си по-слаба.

— Благодаря.

— Това не беше комплимент. Изглеждаш, сякаш не се чувстваш добре. — Той пристъпи една крачка към мен и ме погледна изучаващо. — Всичко наред ли е? — попита нежно.

Исках да отвърна „Абсолютно“, но за мой ужас, избухнах в сълзи.

— Абсолютно — изхлипах.

— Олеле! — рече Лукас и непохватно ме потупа по гърба. — Толкова ли е зле?

В продължение на минути не можех да сторя нищо друго, освен да оставя сълзите ми да текат. А си мислех, че съм успяла да се взема в ръце. Гневът ми се струваше най-подходящата реакция за поведението на Гидиън — толкова зряло и смело. Освен това много по-уместно от вечното циврене, както е във филмите — за съжаление, сравнението на Ксемериус с фонтан бе доста точно.

— Приятели! — подсмръкнах накрая, защото дядо ми имаше право да получи обяснение. — Той иска да сме приятели и да му имам доверие.

Лукас престана да ме потупва по гърба и неразбиращо сбърчи чело.

— И това те довежда до рев, защото...

— Защото вчера ми каза, че ме обича!

Ако това изобщо бе възможно, сега мъжът ме зяпаше още по-неразбиращо.

— Но това не ми се струва чак толкова лоша основа за едно приятелство.

Сълзите ми пресъхнаха, сякаш някой бе въртнал кранчето на фонтана.

— Дядо! Не се прави на толкова трудно зацепващ — извиках. — Първо ме целува, а после разбирам, че всичко е било само преструвки и манипулация. И накрая ми сервира изтъркания лаф: „Нека бъдем приятели“!

— О, разбирам. Такъв е... тъъ... *подлец!* — Лукас продължаваше да не изглежда съвсем убеден. — Извинявай, че ще ти задам такъв глупав въпрос, но се надявам, че в момента не говорим за онова момче Де Вилърс, номер единайсет, диамантът, нали?

— Напротив. Точно за него говорим.

Дядо ми изпъшка.

— Не е истина! Има още много хляб да изядеш! Сякаш ситуацията не е достатъчно сложна. — Той ми подхвърли една платнена носна кърпичка, взе раницата от ръката ми и каза енергично: — Сега вече спри да плачеш. С колко време разполагаме?

— В двацет и два часа твое време се връщам обратно. — Странно, но плачът ми се бе отразил добре, по-добре от зрелия вариант с гнева. — Като спомена „хляб“, действително съм малко гладна.

Това разсмя Лукас.

— Тогава по-добре отново да се върнем горе. И без това тук долу може да ни хване клаустрофобия. А и трябва да се обадя вкъщи, за да предупредя, че ще закъснея. — Отвори вратата. — Хайде, идвай, трохичке. По пътя можеш да ми разкажеш всичко. И не забравяй: ако някой те види, ти си братовчедка ми Хейзъл от провинцията.

Почти час по-късно седяхме в кабинета на Лукас, главите ни пушеха, а пред нас бяха разстлани много листове със записки, състоящи се предимно от цифри, обозначаващи години, кръгове, стрелкички и въпросителни, както и дебели подвързани томове (хрониките на пазителите от множество столетия), и стандартната чиния със сладки, от които, изглежда, във всички столетия пазителите имаха огромни количества. Това с хляба явно бе недоразумение, за съжаление.

— Прекалено малко информация, прекалено малко време — повтаряше Лукас. Той обикаляше неспокойно помещението и скубеше косите си, които, малко по малко, въпреки помадата, бяха щръкнали нагоре. — Какво ли съм скрил в онова ковчеже?

— Може би книга, съдържаща цялата информация, която ми трябва — предположих.

Бяхме се промъкнали безпроблемно покрай часовоя на стълбите, който продължаваше да спи, както и при последното ми посещение. От алкохолните изпарения, които той излъчваше, на човек му се замайваше главата, когато минеше покрай него. Изобщо през 1956 година пазителите бяха много по-разхайтени, отколкото бих предположила. На никого не му се струваше странно, че Лукас остава да работи извънредно, и никой не се притесняваше, че през това време братовчедка му Хейзъл му прави компания. Но пък и по това време в сградата нямаше почти никой. Младият господин Джордж също вече си бе тръгнал, което бе жалко, защото с удоволствие бих се срещнала отново с него.

— Книга, да, може би — отвърна Лукас, докато отхапваше замислено от една сладка. Вече на три пъти искаше да си запали цигара, но всеки път му я издърпвах от ръката. Не исках отново да мириша на цигарен дим, когато се приберях. — Това с шифрованите координати има смисъл, харесва ми, да, и е в мой стил. Винаги съм имал склонност към тези неща. Само че откъде Люси и Пол са знаели за кода в... как беше... книгата „Жълтият кон“?

— „Зеленият ездач“, дядо — казах търпеливо. — Книгата се намираще в твоята библиотека, а бележката с кода беше между страниците. Може би Люси и Пол са я сложили там.

— Но това е невъзможно. Ако през 1994 година са избягали в миналото, защо тогава години по-късно ще накарам да зазидат ковчеже в собствената ми къща? — Той спря и се наведе над книгите. — Направо ще полудея! Познато ли ти е, когато имаш чувството, че отговорът е толкова близо, сякаш можеш да го пипнеш? Искане ми се с хронографа да можеше да се пътува и в бъдещето, тогава щеше да можеш да ме разпиташ...

Изведнъж ми хрумна нещо, което бе толкова добро, че се изкушавах сама да се потупам по рамото. Спомних си какво ми бе разказал дядо последния път. Как Люси и Пол са скучаели по време на елапсирането си и затова са прескачали още по-назад във времето, и така са преживели вълнуващи неща, като например оригинално театрално представление на Шекспир.

— Сетих се! — извиках и изпълних малък *танц на радостта*.

Лукас сбърчи чело.

— Какво по-точно си се сетила? — попита объркано.

— Какво ще кажеш да ме изпратиш с вашия хронограф още по-назад във времето? Тогава ще мога да се срещна с Люси и Пол и просто да ги попитам.

— И кога искаш да ги срещнеш? Та ние изобщо не знаем в кое време са се скрили?

— Но затова пък знаем по кое време са идвали тук. Ако просто се присъединя към вас, можем да си поговорим и заедно да...

Дядо ме прекъсна.

— По време на посещенията им тук през 1948-а и 1949-а от 1992-ра и 1993-та — при споменаването на тези години той посочваше бележките ни и прокарваше показалец по съответните стрелки — Люси и Пол не са знаели достатъчно, а онова, което им е било известно, са ми го казали. Не, ако изобщо трябва да се срещаш с тях, то това трябва да стане, след като вече са избягали с хронографа. — Той енергично почука върху бележките. — Единствено в това би имало смисъл, всичко останало ще внесе допълнително объркване.

— Тогава... тогава значи ще отида в 1912 година, там, където вече ги срещнах веднъж, при лейди Тилни в къщата ѝ на „Итън Плейс“.

— Това е една от възможностите, но няма да има време... — Лукас мрачно погледна стенния часовник. — Ти не си сигурна дори за датата, да не говорим за часа. Да не забравяме, че преди това трябва да прочетем кръвта ти в хронографа, иначе няма да можеш да пътуваш с него. — Отново заскуба косите си. — И накрая ще трябва съвсем сама да стигнеш от тук до Белгравия, а в 1912 година сигурно това не е чак толкова лесно. .. о, ще ни трябва и съответните дрехи... не, и при най-добро желание не може да стане за толкова кратко време. Трябва да измислим нещо друго. Отговорът е буквално на езика ми... просто ми трябва още малко време да помисля... и може би една цигара...

Поклатих глава. Не, нямаше да се откажа толкова лесно. Знаех, че идеята ми е добра.

— Бихме могли да занесем хронографа до къщата на лейди Тилни и от там да скоча в миналото, това би спестило много време, нали? Е, що се отнася до дрехите... Защо ме зяпаш така?

И действително, изведнъж очите на Лукас бяха станали огромни.

— О, боже! — прошепна той. — *Това е!*

— Кое?

— Хронографът! Внучке, ти си гений!

Лукас заобиколи масата и ме прегърна.

— Аз съм гений? — повторих.

Сега дядо изпълняваше някакво подобие на *танца на радостта*.

— Да! Както и аз. Ние двамата сме гении, защото сега знаем какво има в ковчежето.

Е, ама аз не знаех.

— А именно?

— Хронографът! — извика Лукас.

— Хронографът? — повторих като някакво ехо.

— Съвсем логично е! Без значение в кое време са го откраднали Люси и Пол, по някакъв начин е успял да стигне до мен и аз съм го скрил. За теб! В собствената си къща. Не е особено оригинално, но *толкова* логично!

— Смяташ ли?

Зяпнах го невярващо. Струваше ми се прекалено измислено, но... е, логиката никога не е била силната ми страна.

— Довери ми се, внучке, знам, че е така! — Въодушевлението, изписано върху лицето му, изчезна и той смръщи чело. — Разбира се, това отваря съвсем нови възможности. Сега трябва само... само добре да помислим. — Отново хвърли поглед на стенния часовник. — По дяволите, просто ни е нужно повече време.

— Мога да опитам да ги накарам при следващото елапсиране отново да ме пратят в 1956-а. Но със сигурност утре следобед няма да стане, защото трябва да отида на онзи бал и да се срещна с графа. — Мисълта за това веднага извика неприятно чувство в мен, и то не само заради Гидиън.

— Не, не, не! — извика Лукас. — В никакъв случай! Трябва да сме напреднали поне малко, преди да се изправиш срещу графа. — Той разтърка челото си. — Мисли, мисли, мисли!

— Не виждаш ли пушека, който излиза от ушите ми? От един час не правя нищо друго — уверих го, но той явно говореше на себе си.

— Първо трябва да прочетем кръвта ти в хронографа. В твоето време няма да успееш да го направиш сама и без указания, прекалено е сложно. А после трябва да ти обясня как се борави с него. — Отново хвърли припрян поглед към часовника. Ако сега се обадя на нашия доктор, би могъл да е тук след половин час, тоест, ако имаме късмет и

го заварим вкъщи... Въпросът е как точно ще му обясня защо се налага да вземе кръв на братовчедка ми Хейзъл. Навремето на Люси и Пол им взехме кръв съвсем официално с цел научни експерименти, но ти си инкогнито тук и така трябва да си остане, в противен случай...

— Чакай малко! — прекъснах го. — Не можем ли да го направим сами?

Лукас ме погледна недоумяващо.

— Ами обучен съм за много неща, но със спринцовки не мога да боравя. Ако трябва да съм честен, дори не мога да гледам кръв. Стомахът ми винаги се преобръща...

— Сама мога да си взема кръв.

— Наистина ли? — В погледа му се четеше неподправено изумление. — В твоето време в училище ли учите как се борави със спринцовки?

— Не, дядо, не го учим в училище — отвърнах нетърпеливо. — Но учим, че кръвта потича, щом се порежеш с нож. Имаш ли у теб?

Лукас се поколеба.

— Ами... не смятам, че идеята е особено добра.

— Е, добре, аз имам. — Отворих ученическата си раница и извадих калъфката за очила, в която Лесли бе сложила японския нож, в случай че по време на пътуванията ми във времето бъда нападната и се нуждая от оръжие. Дядо ми ококори очи, когато отворих калъфката. — И преди да си попитал: не, това не е част от стандартните ученически пособия през 2011 година.

Лукас преглътна, после се стегна и каза:

— Добре. Тогава сега да отидем до драконовата зала, като пътъом ще се отбием за малко до лабораторията на доктора, където ще се снабдим с капкомер. — Той огледа подвързаните с кожа томове върху масата и пъкна един от тях под мишницата си. — Този ще го вземем с нас. И сладките, за успокоение на нервите ми. И не забравяй раницата си.

— Какво ще правим в драконовата зала?

Върнах калъфката обратно в ученическата ми паница.

— Там се съхранява хронографът. — Лукас затвори вратата след мен и се послуша в коридора. Наоколо бе тихо. — В случай че срещнем някого, ще кажем, че разглеждаме наоколо. Ясно ли е, братовчедке Хейзъл?

Кимнах.

— И хронографът си седи просто ей така? В нашето време е заключен в сейф в подземието, поради страх от крадци.

— Разбира се, че ковчежето е заключено — отвърна дядо и ме поведе надолу по стълбите. — Но всъщност не се притесняваме от кражба. В момента при нас няма дори пътуващи във времето, които да го ползват. Тук се случваше нещо вълнуващо единствено докато Люси и Пол идваха, за да елапсират, но оттогава са изминали години. Затова в момента хронографът не стои в центъра на вниманието на пазителите. За наш късмет, бих казал.

Сградата действително изглеждаше пуста, въпреки че Лукас ме увери шепнешком, че никога не е напълно празна. С копнеж погледнах навън през прозореца към топлата лятна вечер. Колко жалко, че не можех да изляза и да опозная по-добре 1956 година. Лукас забеляза погледа ми и ми се усмихна.

— Повярвай ми, и аз бих предпочел някъде на спокойствие да изпуша една цигара с теб, но имаме работа за вършене.

— По-добре да откажеш пушенето, дядо. Толкова е нездравословно. И моля те, обръсни си мустаците. Изобщо не ти отиват.

— Шшт! Ако някой чуе как ме наричаш „дядо“, не знам какви обяснения ще трябва да измисляме.

Но никого не срещнахме по пътя си и когато няколко минути по-късно пристъпихме в драконовата зала, все още можеше да се види как вечерното слънце блещука върху Темза. И в това столетие залата с нейните величествени размери, панорамни прозорци и изящна дърворезба представляваше поразяващо красива гледка и както обикновено, вдигнах глава, за да се полюбувам на огромния дракон, който се извиваше на тавана между масивните полилеи и изглеждаше така, сякаш всеки миг ще полети.

Лукас заключи вратата. Бе много по-притеснен от мен, ръцете му трепереха, когато извади хронографа от ковчежето му и го постави върху масата в средата на залата.

— Когато навремето направих същото с Люси и Пол, бе грандиозно приключение. Толкова се забавлявахме — отбеляза той.

Замислих се за тях двамата. Макар че ги бях срещала само веднъж, при лейди Тилни, можех да си представя какво имаше предвид

дядо ми. За нещастие, в същия миг се сетих и за Гидиън. Дали забавлението му по време на нашите приключения е било само преструвка? Или само онази част с влюбването?

Бързо извиках в съзнанието ми образа на японския нож и това, което смятах да направя с него след малко. И виж ти, отклоняването на вниманието ми дори подейства. Все пак не избухнах в сълзи.

Дядо ми избърса длани в панталоните си.

— Вече започвам да се чувствам стар за такива приключения.

Погледът ми се плъзна към хронографа. Според мен изглеждаше абсолютно същия като този, с чиято помощ бях дошла тук — сложно творение, пълно с клапи, ръчки, чекмедженца, зъбчати колела и бутони, цялото изрисувано с миниатюри.

— Спокойно можеш да ми възразиш — каза Лукас, малко засегнат. — Нещо от рода на: *но ти си прекалено млад, за да се чувстваш стар!*

— О, ами да, разбира се, че си млад. Но мустаците те състаряват поне с десет години.

— Представителен и солиден, според Ариста.

Задоволих се само с многозначително повдигане на вежди, а дядо ми се наведе над хронографа, мърморейки:

— Сега внимавай: с тези десет колелца тук се наглася годината. И преди да попиташ защо са нужни толкова много полета, ще ти отговоря, че се изписва с римски цифри. Надявам се, че ги владееш.

— Мисля, че да.

Извадих от раницата си тетрадка и химикалка. Невъзможно бе да запомня всичко, ако не си вода записки.

— А с това прибавяш месеца. — Лукас посочи едно друго колелце. — Но внимание! Незнайно защо, при месеца — и само при него! — се използва стар келтски календар: единицата е ноември, от което следва, че октомври е номер дванайсет.

Завъртях очи. Колко характерно за пазителите! Отдавна подозирах, че обясняваха простите неща възможно най-сложно, за да подчертаят собствената си важност. Но стиснах зъби и след около двайсетина минути установих, че не е някаква сложнотия, ако вече веднъж си схванал замисъла.

— Ще се справя — прекъснах дядо ми и затворих тетрадката, когато той се намери да започне обясненията си наново. — Сега трябва

да прочетем кръвта ми и после. .. Всъщност колко е часът?

— От изключителна важност е да не допускаш и най-малката грешка при настройките. — Лукас бе втренчил поглед в японския готварски нож, който отново бях извадила от калъфката. — Иначе ще се озовеш кой знае къде... тъъ... кога. И още по-лошото е, че може и да нямаш контрол над това, кога ще се върнеш. О, боже, ножът изглежда страшен. Наистина ли искаш да го направиш?

— Разбира се. — Навих ръкави. — Само не знам къде е най-добре да се срежа. Рана на пръста ще направи впечатление, когато се върна, освен това ще потекат само няколко капчици кръв.

— Не и ако си отрежеш върха на пръста — отвърна Лукас, настръхнал от ужас. — Тогава кървиш като прасе, знам от опит...

— Мисля да се спра на долната част на ръката. Готов ли си?

Някак си беше смешно, че дядо се страхуваше много повече от мен. Той преглътна тежко и хвана здраво чашата на цветчета, в която трябваше да се събере кръвта.

— Оттам не минава ли някоя главна артерия? О, боже мой, колената ми съвсем омекнаха. Накрая ще вземеш да умреш от загуба на кръв, тук, през 1956 година, заради лекомислието на собствения ти дядо.

— Тук има една голяма артерия, но ако човек иска да му изтече кръвта, трябва да я среже по дължина. Четох някъде за това. Явно много самоубийци не го правят както трябва, затова успяват да ги спасят и следващия път вече знаят как се прави.

— Мили боже! — извика Лукас.

На мен самата ми беше малко страшничко, ала нямаше друг начин. *Извънредните обстоятелства изискват извънредни мерки*, би казала Лесли. Игнорирах шокирания поглед на дядо и насочих острието на ножа към вътрешната страна на ръката си, около десетина сантиметра над китката. Без да натискам много, го прекарах по бялата си кожа. Въпреки че трябваше да е само пробен, разрезът стана подълбок, отколкото очаквах. Тънката червена линия се разрасна бързо и от нея закапа кръв. Болката — неприятно парене — усетих едва секунда по-късно. На тънка, но постоянна струйка, кръвта се стичаше в чашата, която Лукас държеше с трепереща ръка. Перфектно.

— Разрязва кожата, сякаш е масло — изкоментирах впечатлена. — Точно както каза Лесли, ножът е наистина убийствено остър.

— Пусни го! — настоя Лукас, който изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне. — По дяволите, наистина си много смела, истинска Монтроуз. Вярна на фамилното ни мото...

Разкисках се.

— Да, определено съм го наследила от теб.

Той се усмихна накриво.

— Изобщо ли не те боли?

— Напротив — отвърнах и надникнах в чашата. — Това достатъчно ли е?

— Да, би трябвало да стигне. — Гласът му прозвуча задавено.

— Да отворя ли някой прозорец?

— Всичко е наред. — Той постави чашата до хронографа и вдиша дълбоко. — Останалото е лесна работа. — Взе капкомера. — Просто трябва да капна три капки от кръвта ти в тези два отвора. Виждаш ли? Ето тук, под миниатюрния гарван и знака ин и ян, а после завъртам колелото и дърпам тази ръчка. Ето така, готови сме. Чуваш ли?

Във вътрешността на хронографа започнаха да се въртят множество зъбчати колелца, чу се пращане, хлопане и съскане, въздухът сякаш се нажежи. Рубинът примигна за кратко, а после колелцата замлъкнаха и всичко си бе както преди.

— Зловещо, нали?

Кимнах и се опитах да не обръщам внимание на това, че цялата настръхнах.

— Сега в този хронограф се намира кръвта на всички пътуващи във времето, с изключение на Гидиън, нали? Какво ще се случи, ако и неговата кръв бъде прочетена?

Сгънах платнената кърпичка на Лукас и я притиснах към раната ми.

— Като изключим факта, че никой не знае със сигурност, тази информация е строго секретна. — Лицето на дядо ми постепенно бе започнало да възвръща нормалния си цвят. — Всеки пазител се е заклел на колене в живота си, че няма да говори за тайната с никого извън тази ложа.

— О!

Лукас въздъхна.

— Но... Някак си имам склонност да нарушавам положената клетва. — Той посочи едно малко отделение на хронографа, което бе отбелязано със звезда с дванайсет лъча. — Установено е, че по този начин във вътрешността на хронографа ще се завърши някакъв процес. В предсказанията се говори за есенцията на дванайсетте съзвездия, а също и за Философския камък. Скъпоценните камъни ще се слоят в цялост една, въздухът ще се изпълни с уханье на разни времена, само един ще остане във вечността на таз земя.

— Това ли е цялата тайна? — попитах разочарована. — Отново само мъгляви, неясни бръщолевения.

— Е, ако се вземат под внимание всички указания, става доста конкретно. *Всички зарази и физически недъзи като дим ще се изпарят, под дванайсетте съзвездия обещанията ще се осъществят.* Ако се използва правилно, тази субстанция трябва да е в състояние да излекува всички болести на човечеството.

Това звучеше много по-добре.

— В такъв случай усилията определено си струват — промърморих, като си мислех за манията за потайност на пазителите и техните сложни правила и ритуали.

При това положение човек почти можеше да разбере надутостта им. Заради такъв чудодееен лек си струваше да се почака няколко столетия. А поради факта, че изобщо е открил всичко това и го е осъществил, граф Сен Жермен заслужаваше респект и признание. Само да не беше толкова несимпатичен тип...

— Но Люси и Пол имат своите съмнения, че Философският камък наистина е това, което ни карат да вярваме, че е — каза Лукас, сякаш бе отгатнал мислите ми. — Според тях някой, който не се бои да убие собствения си прародител, не може да се приеме, че е загрижен за благого на цялото човечество. — Прокашля се. — Престана ли да кърви?

— Още не, но намалява. — Вдигнах ръка нагоре, за да забързам процеса. — И какво ще правим сега? Дали просто да не изпробвам това нещо?

— Боже, това да не е кола, с която да направиш пробно кръгче!

Лукас вдигна отчаяно ръце във въздуха.

— А защо не? — попитах. — Не беше ли точно това първоначалната идея?

— Е, да — отвърна той и хвърли поглед на дебелия том, който бе взел. — Всъщност си права. Поне можем да заложим на сигурно, макар и да нямаме много време. — Изведнъж стана много деен. Наведе се и отвори тома с хрониките. — Трябва да внимаваме да не се спрем на дата, на която да цъфнеш насред някое съвещание. Или да попаднеш на близнаците Де Вилърс. Те са елапсирани в тази зала много, много часове от живота си.

— А мога ли да се срещна с лейди Тилни? Сама? — Отново ме осени вдъхновение. — Най-добре по някое време след 1912 година.

— Дали е разумно? — Лукас прелистваше страниците на дебелия том. — Нали не искаме да направим ситуацията още по-сложна, отколкото и без това е в момента.

— Но не трябва да пропияваме и малкото възможности, които ни се предоставят — извиках и си спомних, какво ми бе набивала в главата Лесли: трябва да сграбча всеки шанс и преди всичко да задавам толкова много въпроси, колкото ми хрумнат. — Кой знае кога ще ми се предостави друга възможност! В ковчезето може да се намира и нещо друго и тогава изобщо няма да се стигне до това. Ние двамата кога се срещнахме за първи път?

— На 12 август 1948 година в 12 часа на обяд — отвърна Лукас, съсредоточен върху хрониките. — Никога няма да го забравя.

— Точно така, и за да не го забравиш наистина, ще ти го запиша — казах, очарована от собствената си гениалност.

Върху един лист от тетрадката ми надрасках:

За лорд Лукас Монтроуз — важно!!!

12 август 1948 г., 12 часът на обяд.

Алхимичната лаборатория. Моля те, ела сам.

Гуендолин Шепърд

Откъснах листа със замах и го сгънах. Дядо ми отлепи за миг погледа си от дебелия том.

— Мога да те изпратя в 1852 година, на 16 февруари в полунощ. Точно тогава лейди Тилни елапсира и е изпратена от 25 декември 1929 година, девет сутринта — промърмори той. — Бедната, дори на Коледа не може да си остане на спокойствие вкъщи. Поне са й дали да си

вземе газена лампа. Чуй какво пише тук: 12:30 ч., лейди Тилни се завърна от 1852 година в добро настроение, на светлината на газената лампа е изплела на една кука две прасенца за благотворителния базар, който ще се проведе на Богоявление и тази година е под мотото „Животът на село“. — Лукас се обърна към мен. — Плетени прасенца! Не е за вярване! Има опасност да получи най-големия уплах в живота си, ако изведнъж се появиш от нищото. Разумно ли е да рискуваме това?

— Тя ще е въоръжена само с куката си за плетене, а върховете им са обли, ако правилно си спомням. — Наведох се над хронографа, — И така, първо годината. 1852-ра, значи, трябва да започна с М, нали? MDCCCLII. А според келтския календар февруари е номер три, не, четири...

— Какво правиш? Първо трябва да превържем раната ти и още веднъж на спокойствие да обмислим всичко!

— Нямаме време! Денят... с тази ръчка тук, нали?

Лукас погледна изплашено над рамото ми.

— Не толкова бързо! Всичко трябва да е настроено идеално, иначе... иначе... — Отново изглеждаше така, сякаш щеше да повърне всеки момент. — И никога не трябва да държиш хронографа, иначе ще го отнесеш с теб в миналото. И тогава никога повече няма да можеш да се върнеш!

— Също като Люси и Пол! — прошепнах.

— За всеки случай ще настроим интервал от само три минути. Избери 12:30 до 12:33 часа, поне по това време ще седи спокойно и ще плете прасенцата си. А ако спи, в никакъв случай не я буди, иначе може да получи инфаркт...

— Но тогава това не трябва ли да е записано в хрониките? — прекъснах го. — Лейди Тилни ме остави с впечатлението, че е силна личност, едва ли ще припадне.

Лукас замъкна хронографа до прозореца и го постави зад пердето.

— Тук можем да сме сигурни, че няма никакви мебели. Изобщо недей да въртиш очи. Веднъж Тимоти де Вилърс толкова злополучно се приземил върху една маса, че си счупил крака!

— Ами ако точно в този момент лейди Тилни си стои тук и замечтано се е загледала в нощта навън? Ах, не ме гледай така, дядо,

просто се пошегувах. — Нежно го избутах встрани, коленичих на земята пред хронографа и отворих клапата точно под рубина. Беше толкова голяма, колкото бе необходимо, за да побере пръста ми.

— Почакай! Раната ти!

— Можем да я превържем и след три минути. До после — казах, поех дълбоко въздух и натиснах пръста си върху иглата.

Врълхлетя ме познатото чувство на замайване и докато червената светлина просветваше, а Лукас казваше: „Но аз исках да...“, всичко изчезна пред очите ми.

Докато, според слуховете, якобитската армия вече е достигнала Дерби и се придвижва към Лондон, ние се настанихме в новата си главна квартира и се надяваме, че сведенията за 10 000 френски войници, които са се присъединили към младия претендент Бони принц Чарли^[1], няма да се окажат верни и ще можем да отпразнуваме една спокойна Коледа в града. Човек не може да си представи по-подходящо място за нас, пазителите, от старинните къщи тук, в Темпъл^[2], защото и рицарите тамплиери в крайна сметка са били защитници на големи тайни. Внушителната църква „Темпъл“ не само че се вижда от главната ни квартира, но и катакомбите ѝ са свързани с нашите. Официално оттук ще можем да движим делата си, но ще има възможност и за настаняване на адепти, новаци, гости и разбира се, за прислужниците. Освен това ще оборудваме и няколко лаборатории за алхимични цели. Радваме се, че лорд Аластър не успя да разруши чрез клеветите си добрите взаимоотношения между графа и принца на Уелс^[3] (виж доклад от 2 декември), и благодарение на протекциите на Негово величество успяхме да се сдобием с този сграден комплекс.

Днес в драконовата зала ще се състои тържественото връчване на тайните документи, притежание на графа, на членовете на Вътрешния кръг.

Из Хрониките та Пазителите
Доклад: Сър Оливър Нютон, Вътрешен кръг
18 декември 1745 г.

[1] Чарлз Едуард Стюарт, наричан също Чарлз III, Хубавия (Бони) принц Чарли и Младия претендент, е претендент за короната на Англия, Шотландия и Ирландия. Син е на принц Джеймс Франсис Стюарт и внук на детронирания крал Джеймс II. Запомнен най-вече с подклаждането на неуспешно якобитско въстание през 1745 г., водено от него, което бива прекратено след поражението в битката при Калоден, с което се приключва окончателно якобитската кауза. — Б.р.

↑

[2] Квартал в Лондон. Названието му идва от Средновековието, когато Орденът на тамплиерите е владеел района. — Б.р. ↑

[3] Принц на Уелс е титла, която традиционно се дава на наследника на действащия монарх на Обединеното Кралство. — Б.р.

↑

ГЛАВА 4

Отне ми няколко секунди, за да привикна към сумрака. Само една газена лампа, поставена върху масата, осветяваше залата. На фона на меката ѝ оскъдна светлина съзрях натюрморт, състоящ се от кошница, няколко кълбета розова вълна, чаена кана и чаша с десен от рози. И лейди Тилни, която седеше на един стол и плетеше. Беше значително по-стара от последната ни среща, червените ѝ коси бяха прошарени от бели кичури и оформени в къдрава, порядъчно къса прическа. Но все още притежаваше онази величествена, надменна стойка, която бе толкова характерна и за моята баба. Тя не направи никакъв опит да се разпищи или пък да ме нападне с иглата за плетене.

— Весела Коледа! — каза тя.

— Весела Коледа! — смутено отвърнах на поздрава ѝ. В първия момент не знаех как да продължа, но после се взех в ръце. — Не се страхувайте, не искам да взема от кръвта ви или нещо такова.

Пристъпих иззад сянката на пердето.

— Това с кръвта отдавна приключи, Гуендолин — отвърна лейди Тилни с лек упрек в гласа, сякаш много добре трябваше да знам за това. — Всъщност вече се питах кога ще дойдеш. Седни! Искаш ли чай?

— Не, благодаря. За съжаление, разполагам само с няколко минути. — Приблжих се с още една крачка и ѝ подадох бележката. — Дядо ми трябва да я получи, за да... е, за да се случи всичко така, както се случи. Много е важно.

— Разбирам.

Лейди Тилни взе бележката и съвсем спокойно я разгъна. Изобщо не изглеждаше объркана.

— Защо ме очаквахте? — попитах я.

— Защото ме предупреди в никакъв случай да не се плаша, когато ме посетиш. За съжаление, пропусна да ми кажеш кога ще се случи това, поради което вече години наред чакам все пак да ме изплашиш. — Тя се засмя тихо. — Но плетенето на прасенца има

изключително успокояващ ефект. Честно казано, човек направо заспива от скука.

На езика ми беше да отвърна възпитано: „Нали е за благотворителна кауза“, но когато хвърлих един поглед в кошницата, вместо това ми се изплъзна:

— О, колко са сладки!

И наистина бяха такива. Много по-големи, отколкото си ги представях, като плюшени играчки и сякаш бяха истински.

— Вземи си едно — рече лейди Тилни.

— Наистина ли?

Помислих си за Каролайн и бръкнах в кошницата. На пипане прасенцата бяха съвсем мекички.

— Ангора и кашмир — обяви лейди Тилни с известна доза гордост в гласа. — Само аз използвам такава прежда. Другите плетат с овча вълна, а тя боцка.

— Ами да. Благодаря. — Притиснах розовото прасенце към гърдите си. Минаха няколко секунди, преди да събера мислите си. Докъде бяхме стигнали? Прокашлях се. — Кога ще се срещнем следващия път? Имам предвид в миналото.

— Беше през 1912-а. Но за мен няма да е следващият път. — Тя въздъхна. — Какви вълнуващи времена бяха само...

— Проклятие! — Стомахът ми отново се присви, също като по време на пътуване с влакче в увеселителен парк. Защо, по дяволите, не бяхме настроили по-голям интервал от време? — Тогава при всички положения знаете повече от мен. Нямаме време за подробности, но... може би ще ми дадете някой добър съвет?

Бях направила няколко крачки назад към прозореца, отдалечавайки се от кръга светлина, хвърлян от лампата.

— Съвет?

— Да! Нещо като: пази се от...?

Загледах я с очакване.

— От какво?

Лейди Тилни отвърна на погледа ми по същия начин.

— Ами... откъде да знам! От какво трябва да се пазя?

— При всички положения от сандвичи с пастърма и прекалено излагане на слънце, което не е добре за кожата — отвърна тя енергично.

В този миг всичко се размаза пред очите ми и се върнах в 1956 година.

Сандвичи с пастърма — мили боже! По-добре да бях попитала от кого да се пазя, а не от какво. Но сега вече бе късно. Бях пропуснала възможността.

— Какво, за бога, е това? — извика Лукас, когато видя прасенцето.

Да, ама че работа: вместо да използвам всяка секунда, за да измъкна информация от лейди Тилни, се бях нахвърлила като някоя луда върху това розово плетено животинче.

— Плетено прасенце, дядо, нали виждаш — отвърнах изморено, разочарована от мен самата. — Ангора и кашмир. Другите плетат с боцкаща овча вълна...

— Във всеки случай, изглежда, че опитът ни е бил успешен — рече Лукас, клатейки глава. — Можеш да боравиш с хронографа и можем да си уговорим среща. В моята къща.

— Беше прекалено кратко — размрънках се. — И нищо не успях да узная.

— Е, все пак си се сдобила с... въъ... прасе, а лейди Тилни не е получила инфаркт. Или напротив?

Поклатих глава.

— Разбира се, че не.

Лукас уви хронографа в кадифените кърпи и го отнесе обратно в ковчежето.

— Утеши се с мисълта, че така ще имаме достатъчно време отново тайно да те отведе в подземие и да продължим да кроим планове, докато чакаме да настане време за връщането ти. Нямам представа как ще се оправдаем, ако Картръл, този неудачник, е вече изтрезнял.

Бях в еуфорично настроение, когато най-сетне се озовах в помещението с хронографа в моето време. Е, добре, работата с плетеното прасенце (бях го натъпкала в училищната си раница) може и да не бе особено ползотворна, но за всичко останало двамата с Лукас бяхме съставили хитър план. Ако в ковчежето действително се

намираше хронографът, повече нямаше да сме зависими от случайността.

— Някакви необичайни произшествия? — осведоми се господин Марли.

Нека да помисля: цял следобед кроях конспиративни планове с дядо ми, въпреки забраната въведохме кръвта ми в хронографа и после отскочих в 1852 година, където имах конспиративна среща с лейди Тилни. Добре де, срещата беше всичко друго, но не и конспиративна, но въпреки това — забранена.

— Крушката присветваше от време на време — отвърнах. — И учих френски думи.

Господин Марли се наведе над дневника и записа с изискания си дребен почерк следното: 19:45 часът, Рубин се завърна от 1956-а, там е подготвяла домашните си, крушката е присветвала.

Потиснах смеха си. Е, да, установеният ред трябваше да се спазва. Със сигурност беше зодия Дева. Стреснах се, щом видях колко късно бе вече. Силно се надявах мама да не изпрати Лесли до тях, преди да съм се прибрала.

Но изглежда, господин Марли не бързаше. Тъкмо завърташе капачката на писалката си изнервящо бавно.

— Ще намеря пътя и сама — казах му.

— Не, забранено е — отвърна изплашено. — Разбира се, аз ще ви придружа до лимузината. — Адептът затвори дневника и се изправи. — И трябва да ви завържа очите, нали знаете?

Въздъхвайки, позволих да завърже черната кърпа над очите ми.

— Все още не ми е ясно защо не трябва да знам пътя до това помещение. — Независимо от това, че вече отдавна го знаех.

— Ами защото така пише в хрониките — отговори господин Марли изненадано.

— Какво? — извиках. — Името ми стои в хрониките, а също и това, че не трябва да знам пътя?

Сега в гласа му ясно личеше неудобство.

— Разбира се, там не пише вашето име, в противен случай през всичките тези години нямаше да обучаваме другия рубин, имам предвид госпожица Шарлот... — Той се прокашля и замлъкна, а до слуха ми достигна как отваря вратата. — Може ли? — попита, взе ръката ми и ме изведе навън в коридора.

Въпреки че не можех да го видя, бях убедена, че отново се е изчервил, защото имах такава усещане, сякаш вървя до някой радиатор.

— Какво по-точно е записано там за мен? — попитах.

— Извинете, но наистина не мога... вече казах повече от достатъчно.

Буквално можеше да се чуе как кърши ръце, или поне тази, с която не ме държеше. И този тип трябваше да е потомък на опасния Ракоци? Да си умреш от смях!

— Моля те, Лео — казах възможно най-мило.

— Съжалявам, но от мен няма да научите нищо повече.

Зад нас тежката врата се затвори. Господин Марли пусна ръката ми, за да я заключи, за което му бяха нужни цели десет минути. Опитах се да спестя малко време, като след това наложих по-бързо темпо на ходене, което изобщо не беше лесно със завързани очи. Господин Марли отново бе хванал ръката ми, което беше добре, защото в този лабиринт без лоцман много бързо щях да се блъсна в някоя стена. Реших да го полаская малко, едва ли щеше да навреди. Може би по-късно щеше да е склонен да ми издаде някоя и друга информация.

— Знаете ли, че лично се запознах с вашия прародител?

Ако трябваше да сме точни, дори го бях снимала, но за съжаление, не можех да му го кажа, защото веднага щеше да ме издаде, че съм носила забранени предмети в миналото.

— Наистина ли? Завиждам ви. Баронът трябва да е бил впечатляваща личност.

— Хм, да, *много* впечатляваща. — Действително! Страховит стар наркоман! — Той ме разпитва за Трансилвания, но за съжаление, не можах да му дам много сведения.

— Да, сигурно му е било тежко да живее в изгнание — каза господин Марли и веднага след това издаде доста пронизителен звук.

Плъх, помислих си и панически дръпнах превръзката от очите ми. Но не плъх бе причината за писъка на адепта, а Гидиън. Още по-небръснат от днес следобед, но с изключително интелигентен поглед. И толкова невероятно, безсрамно, невъобразимо красив.

— Аз съм — обяви той и се усмихна.

— Виждам — отвърна адептът начумерено, — Ужасно ме стреснахте.

Както и мен. Долната ми устна отново затрепери и забих зъби в нея, за да спра това. Тъпо същество!

— Можете да приключвате за днес, аз ще придружа Гуендолин до колата — заяви Гидиън и ми подаде ръка, сякаш това бе най-естественото нещо на света.

Аз надянах възможно най-величественото изражение на лицето си (доколкото е възможно това с предни зъби, забити в долната устна — вероятно изглеждах като някой бобър, ала все пак — величествен бобър!) и пренебрегнах ръката му.

— Не може — каза господин Марли. — Имам поръчение да заведа госпожицата до... ааау! — Той ме гледаше ужасено. — О, госпожице Гуендолин, защо сте свалили превръзката? Това е в разрез с правилата.

— Мислех, че е някой плъх — казах и хвърлих на Гидиън смразяващ поглед. — Не бях съвсем далеч от истината.

— Виждате ли какво направихте!?! — Господин Марли се обърна обвинително към младия Де Вилърс. Сега изобщо не знам какво да... според протокола... ами ако...

— Само да не се изпуснете в гащите от страх, Марли. Хайде, Гуени, да тръгваме.

— Нямате право... настоявам да... — започна да заеква адептът. — И... и... и вие изобщо не сте легитимен да ми давате нареждания... тъъ... упълномощен, имам предвид.

— Тогава отивайте да доносничите!

Гидиън хвана ръката ми и просто ме дръпна напред. Първоначално мислех да се съпротивлявам, но си дадох сметка, че така само щях да загубя още повече време. Вероятно и до утре щяхме да си стоим тук и да дискутираме. Позволих му да ме задърпа напред и хвърлих през рамо извинителен поглед на господин Марли.

— Довиждане, Лео!

— Да, точно така. Довиждане, Лео.

— Това... няма да се размине без последствия — заекна господин Марли след нас, а лицето му сияеше в сумрачния коридор като морски фар.

— Да, да. Вече се разтреперихме от страх. — Изглежда, на Гидиън му беше безразлично, че адептът можеше да го чуе. — Тъп кариерист!

Изчаках да завием след следващия ъгъл, след което се освободих от хватката му и усилих крачка, докато накрая вече почти тичах.

— Амбицирана си да подобриш нечий рекорд ли? — попита той.

Рязко се обърнах назад.

— Какво искаш от мен? — Лесли би се гордяла с изфучаването ми. — Наистина бързам.

— Исках да се уверя, че наистина си чула извинението ми от днес следобед. — От тона му бе изчезнала всякаква следа от подигравка.

Но не и от моя.

— Да, не го пропуснах — изсумтях. — Но това не означава, че съм го приела.

— Гуен...

— Добре де, не е нужно отново да казваш, че наистина ме харесваш. Аз също те харесвах, знаеш ли? Дори много те харесвах. Но вече край с това.

Затичах се нагоре по витите стъпала, колкото можах по-бързо. Накрая, стигайки върха им, съвсем бях останала без дъх. Идеше ми да се подпра на парапета, защото дишах тежко, но не исках да се изложа по този начин. Още повече че Гидиън изобщо не изглеждаше задъхан. Така че продължих, втурвайки се напред, докато той не ме хвана за ръката и не ме принуди да спра. Трепнах, защото пръстите му се заключиха около раната ми и тя започна отново да кърви.

— Нямам проблем с това, че ме мразиш. Честно — каза Гидиън, гледайки ме сериозно в очите. — Но узнах неща, които изискват двамата с теб да работим заедно. За да може ти... за да можем двамата да останем живи след цялата тази история.

Опитах да се освободя, но хватката му се затегна.

— И какви неща си узнал? — попитах, въпреки че ми идеше да извикам силно: „Ооох!“.

— Не съм съвсем сигурен. Но е напълно възможно да съм се заблуждавал, що се отнася до намеренията на Люси и Пол. Затова е важно ти... — Той млъкна, пусна ме и зяпна ръката си. — Това кръв ли е?

По дяволите! Сега в никакъв случай не трябваше да гледам виновно.

— Нищо страшно. Днес сутринта в училище се порязах на лист хартия. Ами... това е, а сега да се върнем на темата: докато не специфицираш... — Боже, колко съм горда, че ми хрумна тази дума! — ...какви неща уж си узнал със сигурност, няма да работя съвместно с теб.

Гидиън отново опита да хване ръката ми.

— Но раната изглежда сериозна. Дай да погледна... По-добре е да отидем при доктор Уайт. Може би все още не си е тръгнал.

— Значи, нямаш намерение да споделиш какво уж си узнал.

С протегнатата ръка го държах на разстояние от мен, за да не може да прегледа раната ми.

— Защото аз самият още не съм сигурен как точно трябва да тълкувам всичко това — отвърна Гидиън. И точно като Лукас преди малко, добави с отчаян тон: — Просто се нуждае от повече време.

— То кой ли не се нуждае? — Отново тръгнах по пътя си. Вече бяхме стигнали до ателието на мадам Росини, а от тук не оставаше много до изхода. — Довиждане, Гидиън. За съжаление, утре отново ще се видим.

Тайничко очаквах срещата ни. Той не ме спря, ала и не ме последва. И въпреки че с най-голямо удоволствие бих видяла изражението му, не се обърнах назад. А и щеше да е тъпо, защото по бузите ми отново се стичаха сълзи.

Ник ме чакаше на входната врата.

— Най-сетне! Искан да започнем без теб, но господин Бърнард каза, че трябва да те изчакаме. Той счупи казанчето на тоалетната в синята баня и после обяви, че трябва да разбие плочките там, за да може да го ремонтира. Тайната врата я залостихме отвътре. Хитро, нали?

— Много хитро.

— Но лейди Ариста и леля Гленда ще се приберат след час и сигурно ще кажат, че ремонтът трябва да се отложи за утре.

— Тогава да побързаме. — Прегърнах го за миг и го целунах по щръкналата червена коса. За това трябваше да се намери време. —

Нали на никого не си издал тайната?

Ник изглеждаше малко виновен.

— Само на Каролайн. Тя беше толкова... е, знаеш как винаги усеща, когато се таи нещо, и колко настойчиви въпроси задава. Но тя ще мълчи и ще ни помогне да баламосаме мама, пралеля Мади и Шарлот.

— Най-вече Шарлот — рекох, повече на мен самата.

— Всички са все още горе, в трапезарията. Мама покани Лесли на вечеря.

В трапезарията тъкмо раздигаха масата, което означаваше, че леля Мади се преместваше на канапето си пред камината и вдигаше крака, а господин Бърнард и мама разтребваха празните чинии. Всички се зарадваха да ме видят, тоест всички освен Шарлот. Е, може би просто много добре успяваше да прикрие радостта си.

Ксемериус висеше надолу с главата от полилея и извика:

— Ето те най-сетне! Тъкмо се канех да почина от скука.

Въпреки че апетитно ухаеше на ядене и мама каза, че ми е запазила нещичко, геройски обявих, че не съм гладна, защото вече съм вечеряла в Темпъл. Стомахът ми се сви възмутено при тази лъжа, но в никакъв случай не можех да губя излишно време, за да го успокоявам.

Лесли се ухили насреща ми.

— Кърито беше великолепно. Изобщо не можех да се спра да ям. Още повече че в момента майка ми отново е изпаднала в една от експерименталните си фази. Дори и кучето ни не яде макробиотичните неща, които готви.

— Затова пък изглеждаш много добре... тъъ... да кажем охранена — каза Шарлот остро.

От сплетената ѝ коса се бяха измъкнали няколко къдрици и обрамчваха изключително нежно лицето ѝ. Невероятно е как някой толкова красив може да е толкова подъл.

— Ти си си добре. И аз искам да имам куче — каза Каролайн на Лесли. — Или някакво друго домашно животно.

— Е, ние си имаме Ник — отвърна братовчедка ми. — Това е почти същото, като да имаме маймуна вкъщи.

— Да не забравяме и теб, истински гадна отровна змия — не ѝ остана дължен Ник.

— Браво, малкият — изграчи Ксемериус от полилея и запляска с лапи. — Добре я контрира.

Майка ми помагаше на господин Бърнард да нареди чиниите в кухненския асансьор.

— Много добре знаеш, че не може, Каролайн, тъй като леля ти Гленда има алергия към животинските косми.

— Можем да си вземем гол къртичест плъх. Това ще е по-добре от нищо.

Шарлот отвори уста, но после отново я затвори, защото явно не ѝ хрумна нищо подло по темата за голия къртичест плъх.

Пралеля Мади се бе настанила удобно на креслото си и посочи сънливо закръглената си розова буза.

— Гуендолин, дай на леля си една целувка! Ужасно е, че вече те виждаме толкова рядко. Нощес отново те сънувах и бързам да ти кажа, че сънят не беше добър...

— Можеш ли по-късно да ми разкажеш за това? — Целунах я и прошепнах в ухото ѝ. — И моля те, би ли ни помогнала да държим Шарлот далеч от синята баня?

Трапчинките на пралеля Мади станаха по-дълбоки и тя ми намигна. Изведнъж вече изглеждаше напълно будна.

Мама, която имаше среща с приятелка, днес бе в много по-добро настроение, отколкото през изминалите дни, нямаше ги загрижените погледи и шумните въздишки, когато ме погледнеше. За мое изумление, тя позволи Лесли да остане още малко. Спести ни традиционните лекции за опасността от нощното возене в автобус. Дори разреши на Ник да асистира на господин Бърнард по време на ремонтването на уж дефектното казанче, без значение колко дълго ще продължи. Само Каролайн не извади късмет: тя бе изпратена в леглото.

— Но и аз искам да присъствам, когато извадят ков... когато демонтират казанчето — замоли се тя и пророни една сълза, когато не успя да умилюстиви мама.

— И аз мисля веднага да се отправя към леглото — обърна се Шарлот към Каролайн. — И то с една добра книга.

— „В сянката на вампира“ — издаде я Ксемериус. — Вече е на 413 страница и тъкмо е стигнала мястото, където младият, макар и нежив, Кристофър Сейнт Айвс най-накрая вкарва в леглото чудно хубавата Мери-Лу.

Хвърлих му развеселен поглед и за мое изумление, той изведнъж се смути.

— Кълна се, че прочетох само няколко реда — каза гаргойлът и скочи от полилея върху перваза на прозореца.

Пралеля Мади се възползва от изявлението на Шарлот.

— Но, скъпа, аз си мислех, че ще ми правиш компания в музикалната стая. Много ми се иска да поиграем отново на скрабъл.

Братовчедка ми завъртя театрално очи.

— Последния път те изключихме от играта, защото настояваше, че думата *коткоухо* съществува.

— Но тя наистина съществува. Това е ухото на котка. — Пралеля Мади се изправи и хвана Шарлот под ръка. — Но от мен да мине, днес няма да важи.

— Същото се отнася и за *птицескок* и *кравесок* — каза Шарлот.

— Но, зайче, със сигурност думата *птицескок* съществува — отвърна пралеля ни и ми намигна.

Прегърнах мама, преди да се кача с Лесли в стаята ми.

— Между другото, трябва да ти предам много поздравии от Фолк де Вилърс. Той искаше да знае дали си имаш гадже.

Може би беше по-добре да изчакам, докато Шарлот и пралеля Мади излязат от трапезарията, преди да ѝ го съобщя, защото двете се заковаха на място и загледаха мама с любопитство.

— Какво? — Мама леко се изчерви. — А ти какво му отговори?

— Ами... че от цяла вечност не си излизала с никого и че последният тип, с когото се срещаше, непрестанно се чешеше по чатала, когато си мислеше, че никой не го гледа.

— Не си му казала такова нещо!

Засмях се.

— Не, не съм.

— О, да не би да говорите за онзи добре изглеждащ banker, с който Ариста искаше да те събере? Господин Ичмен? — намеси се пралеля Мади. — Това със сигурност бяха срамни въшки.

Лесли се изкиска.

— Той се казваше Хичмен, лельо Мади. — Потръпвайки, майка ми разтри ръце. — Колко хубаво, че не проверих лично това със срамните въшки. Е, какво му каза наистина? Имам предвид на Фолк.

— Нищо. Ако ми се удаде възможност, да го попитам ли дали е обвързан?

— Да не си посмяла! — отвърна мама, а после се усмихна и добави: — Не е. Това го знам съвсем случайно от една приятелка, която има приятелка, която го познава... Не че това ме интересува.

— Неее, то е ясно — рече Ксемериус. Той прелетя от перваза на прозореца и се приземи наред масата за хранене. — Няма ли най-сетне да започваме?

Половин час по-късно Лесли вече бе информирана за най-новите събития, а Каролайн бе горда притежателка на едно истинско качествено плетено прасенце от 1929 година. Когато ѝ разказах откъде го имам, тя поиска да го нарече Маргарет, в чест на лейди Тилни. Прегърнала прасенцето, тя заспа щастлива, след като най-сетне настана тишина.

Ударите от чука и длетото на господин Бърнард можеха да се чуят в цялата къща — никога не бихме успели да разбием стената тайно. Също както икономът и Ник не успяха тайно да качат ковчезето в стаята ми. Веднага след тях пралеля Мади се шмугна през вратата.

— Сгащи ни на стълбите — каза Ник извинително.

— И разпозна ковчезето — добави пралеля Мади развълнувано. — То принадлежеше на брат ми. Години наред стоеше в библиотеката и тогава, малко преди смъртта му, изведнъж изчезна. Смятам, че съм в правото си да разбера какво смятате да правите с него.

Господин Бърнард въздъхна.

— За съжаление, нямахме друг избор. Точно в този момент лейди Ариста и госпожа Гленда се прибраха вкъщи.

— Да, и при всички положения аз бях по-малкото зло, нали? — Пралеля Мади се засмя доволно.

— Най-важното е, че Шарлот не е усетила нищо — каза Лесли.

— Не е, не се притеснявайте. Тя се прибра бясна в стаята си, защото аз изписах думата *картоножица*.

— Което, както всеки знае, е ножица, с която се режат карти — обясни Ксемериус. — Без значение за какво му е нужно на някого това. Не трябва да липсва в нито едно домакинство.

Пралеля Мади коленичи на пода до ковчето и прокара ръка по прашния капак.

— Къде го намерихте?

Господин Бърнард ме погледна въпросително и аз свих рамене. Щом като така и така беше тук, спокойно можехме да я посветим във всички тайни.

— Бях го зазидал по поръчение на брат ви — обясни икономът с изпълнен с достойнство тон. — Вечерта преди да почине.

— Едва вечерта преди да почине? — повторих като ехо.

Това беше новост и за мен.

— И какво има вътре? — поиска да узнае пралеля Мади.

Тя се бе изправила и се оглеждаше за място, където да седне. Когато не откри нищо по-подходящо, се настани до Лесли на ръба на леглото ми.

— Точно това е големият въпрос — вметна Ник.

— По-скоро големият въпрос е как да отворим ковчето — отвърна господин Бърнард. — Защото ключът изчезна заедно с дневниците на лорд Монтроуз навремето при онзи обир.

— Какъв обир? — попитаха в един глас Лесли и Ник.

— В деня на погребението на дядо ви тук бе проникнато с взлом — обясни пралеля Мади. — Докато всички бяхме на гробищата, за да се простим с него. Беше толкова тъжен ден, нали, уважаеми?

Тя погледна нагоре към икономата, който я слушаше със застинало изражение.

Всичко това ми се стори смътно познато. Доколкото можех да си спомня, крадците са били прекъснати и избягали, преди да могат да задигнат нещо. Но когато обясних това на Ник и Лесли, леля ми възрази:

— Не, не, ангелче. Полицаяте само предположиха, че нищо не е откраднато, защото парите в брой, ценните книжа и бижутата си бяха в сейфа.

— В което би имало смисъл само ако крадците са искали единствено дневниците — заяви господин Бърнард. — Тогава си позволих да изложа тази теория пред полицаяте, но никой не ми повярва. Освен това по сейфа нямаше следи от насилие, което означава, че крадците са знаели комбинацията. Затова се предположи, че лорд Монтроуз е преместил на друго място дневниците си.

— Аз ви повярвах, уважаеми — обади се пралеля Мади. — Но за съжаление, по това време мнението ми нямаше особена тежест. Е, всъщност никога не е имало — добави тя, сбърчвайки нос. — Както и да е. Три дена преди Лукас да почине, имах видение и бях убедена, че не е починал от естествена смърт. За жалост, както обикновено, всички ме сметнаха за... луда. При положение че видението ми беше толкова недвусмислено: огромна пантера скочи върху гърдите на брат ми и разкъса гърлото му.

— Да, *много* недвусмислено — промърмори Лесли.

— А дневниците? — попитах аз.

— Не се намериха — обясни господин Бърнард. — А с тях изчезна и ключът за това ковчеже, който лорд Монтроуз залепи отзад на последния си дневник, което видях със собствените си очи.

Ксемериус запърха нетърпеливо с крила.

— Аз предлагам да престанем с дрънканиците на глупости и да го разбием с някой метален лост.

— Но... дядо получи инфаркт — каза Ник.

— Е, да, поне така изглеждаше. — Пралеля Мади въздъхна дълбоко. — На осемдесет години той рухна върху бюрото си в Темпъл. Явно моето видение не е било достатъчна причина, за да се назначи аутопсия. Ариста много ми се разсърди, когато настоях за това.

— Целият настръгнах — прошепна Ник, приближи се и се облегна на мен.

Известно време всички мълчахме. Само Ксемериус правеше във въздуха кръгчета около лампата на тавана и викаше:

— Стига сте се мотали!

Ала никой освен мен не можеше да го чуе.

— Станаха много случайности — каза накрая Лесли.

— Да — съгласих се с нея. — Лукас поръчва да зазидат ковчежето и *случайно* на следващия ден е мъртъв.

— Да, и *случайно* три дена преди това имам видение за смъртта му.

— И тогава *случайно* безследно изчезват и дневниците му — допълни Ник.

— И *случайно* ключът, който госпожица Лесли носи на врата си, изглежда точно като ключа за това ковчеже — каза господин Бърнард

извинително. — Не можах да се спра да го гледам по време на цялата вечеря.

Изумена, Лесли хвана верижката си.

— Този тук? Ключът към сърцето ми?

— Но това не е възможно — изумих се аз. — Откраднах го от едно бюро в Темпъл някъде през XVIII век. Случайността би била малко прекалена, не мислите ли?

— *Случайността е единственият всепризнат владетел на Вселената*, е казал Айнщайн. А той знае за какво говори — цитира по памет пралеля Мади и се наведе заинтригувана напред.

— Това не го е казал Айнщайн, а Наполеон! — извика Ксемериус от тавана. — А на него му хлопаше дъската.

— Може и да се лъжа. Старите ключове много си приличат — рече икономът ни.

Лесли разкопча верижката си и ми подаде ключа.

— Определено си струва да се опита.

Подадох го на господин Бърнард. Всички заедно затаихме дъх, когато той коленичи пред ковчежето, мушна го в мъничката ключалка и той безпроблемно се завъртя.

— Невероятно! — прошепна Лесли.

Пралеля Мади кимна доволно.

— Нищо не е случайно! Всичко, всичко е съдба. А сега не ни измъчвайте повече и отворете капака, господин Бърнард.

— Един момент! — Поех дълбоко въздух. — Важно е всички присъстващи тук в стаята да запазят абсолютно мълчание относно това, което се намира в ковчежето.

Толкова бързо се променяха нещата: само допреди няколко дни се оплаквах от тайнствеността на пазителите, а сега самата аз създавах тайно общество. Оставаше само да изисквам от всички да завързват очите си, когато напускат стаята ми.

— Звучиш така, сякаш знаеш какво има вътре — обади се Ксемериус, който вече няколко пъти се опита да пъхне през дървото главата си в ковчежето, но всеки път се показваше отново и кашляше.

— Разбира се, че нищо няма да издадем — измърмори Ник обидено.

Лесли и пралеля Мади ме изгледаха направо възмутено. Дори господин Бърнард, с безизразното си лице, бе повдигнал вежда.

— Закълнете се! — настоях и за да разберат колко сериозно говорех, добавих: — Закълнете се в живота си!

Само пралея Мади скочи и постави въодушевено ръка на сърцето си. Останалите се поколебаха.

— Не може ли да бъде нещо друго, а не животът ни? — измърмори Лесли. — Смятам, че лявата ръка ще е напълно достатъчна.

Поклатих глава.

— Закълнете се!

— Заклевам се в живота си! — извика жизнерадостно пралея ми.

— Кълна се! — с неохота промърмориха под нос всички останали.

Ник започна да се киска нервно, защото, за да подчертае тържествеността на мига, пралея Мади затананика националния химн.

Капакът на ковчежето изскърца тихо, когато господин Бърнард го повдигна, но чак след като ме погледна още веднъж, за да се убеди, че действително съм съгласна. Внимателно разгъна многото овехтели кадифени кърпи и когато накрая се показа предметът, увит в тях, всички освен мен нададоха изненадани възгласи от сорта на „ooo“ и „aaah“. Само Ксемериус извика:

— Мътните да ме вземат!

— Това същото ли е, което си мисля, че е? — попита след известно време пралея Мади с все още ококорени очи.

— Да — отвърнах и уморено отметнах косата от лицето ми. — Това е хронограф.

Ник и пралея Мади си бяха тръгнали с нежелание, господин Бърнард напусна стаята ми незабелязано, а Лесли — протестирайки. Но майка ѝ на два пъти се беше обадила по мобилния ѝ телефон, за да се осведоми дали:

а) евентуално не е убита;

или:

б) може би лежи разкъсана и захвърлена някъде в Хайд Парк.

Така погледнато, не ѝ оставаше друг избор, освен да си тръгне. Ала преди това трябваше да ѝ се закълна, че ще следвам строго

великия ни план.

— Закълни се в живота си! — настоя тя и аз ѝ доставих това удоволствие.

Но за разлика от пралеля Мади, си спестих националния химн.

Най-сетне в стаята ми настана тишина, а два часа след като мама подаде глава през вратата на стаята ми — и в цялата къща. Дълго се борих със себе си дали още тази нощ да използвам хронографа. За Лукас нямаше да има разлика дали щях да прескоча в 1956 година за уговорената ни среща днес, или утре, или дори чак след четири седмици, докато за мен една, по изключение оползотворена за сън, нощ можеше да сътвори чудеса.

От друга страна, утре трябваше да отида на онзи бал и отново да се срещна с граф Сен Жермен, а все още не знаех какво крои той.

Увила хронографа в халата ми за баня, се промъкнах надолу по стълбите.

— Защо мъкнеш това нещо из цялата къща? — попита Ксемериус. — Би могла да скочиш в миналото и от твоята стая.

— Да, но откъде да знам кой спи там през 1956-а? А и после ще трябва да се промъквам през цялата къща и така да рискувам отново някой да ме вземе за крадла... Не, ще отида в миналото директно от тайния коридор, тогава няма да има опасност да бъда видяна от някого. Лукас ще ме чака пред портрета на прапрапрапращичо Хю.

— Броят на пра-то всеки път е различен — отбеляза Ксемериус. — Ако бях на ваше място, просто щях да го наричам „тлъстия чичо“.

Игнорирах го и се концентрирах върху счупените стъпала. Малко след това дръпнах картината настрани, без да се чуе изскърцване, защото господин Бърнард бе смазал механизма. Освен това бе монтирал резета на вратите към банята и към стълбището. Първоначално се поколебах да ги спусна, защото, ако поради някаква причина се окажех принудена да се върна обратно в настоящето, извън тайния коридор, щях да съм заключила хронографа.

— Стискай палци да се получи — казах на Ксемериус, след което коленичих, заврях пръста си в клапата под рубина и силно натиснах иглата. (Между другото, човек не свикваше с болката, всеки път адски болеше.)

— Бих го направил, стига да имах — чух да отвърща гаргойлтът, после се размаза пред очите ми, а с него и хронографът.

Вдишах дълбоко, но застоялият въздух в коридора не помогна особено да се отърся от чувството на замаяност. Леко залитайки, се изправих, стиснах по-силно фенерчето на Ник и отворих вратата към стълбището, която изскърца като в някой класически филм на ужасите, когато картината се дръпна встрани.

— Ето те и теб — прошепна Лукас, който, също въоръжен с фенерче, чакаше от другата страна. — В първия миг се притесних, че може да е някой призрак, дошъл точно в полунощ...

— Облечен с пижама на зайчета?

— Малко си пийнах, затова... Но се радвам, че се оказах прав, що се отнася до съдържанието в ковчежето.

— Да, и за щастие, хронографът работи. Както се уговорихме, разполагам с един час.

— Тогава хайде по-бързо, преди отново да се е разпищял и да е събудил цялата къща.

— Кой? — попитах тревожно.

— Малкият Хари. Май му растат зъби или нещо такова. Във всеки случай, вие като сирена.

— Чичо Хари?

— Ариста смята, че трябва да го оставим да плаче с възпитателна цел, иначе щял да се превърне в женчо. Но това направо не се издържа. Понякога се промъквам тайно при него, пък ако ще да става женчо. Когато му пея *Лисицата открадна гъската*, спира да плаче.

— Бедничкият чичо Хари. Бих казала, класически случай на психическа депривация^[1] при детето. — Нищо чудно, че в наши дни беше обсебен да стреля по всичко, което се изпречеше пред мерника му — патици, елени, диви прасета и особено лисици! Беше председател на сдружение, което се бореше за възобновяването на легалния лов с гонки на лисици в Глостършър. — Може би трябва да му пееш нещо друго. И да му купиш плюшена играчка лисица.

Стигнахме незабелязано до библиотеката и когато Лукас заключи вратата след нас, въздъхна облекчено.

— Дотук добре.

В помещението почти нищо не се бе променило в моето време, само двете кресла пред камината имаха друга дамаска, шотландско каре, вместо кремави рози на зелен фон. Върху масичката между тях

имаше чаена кана с подложка със свещ (за поддържане на топлината), две чаши и — затворих очи, а после отново ги отворих, но действително това не беше халюцинация — чиния със сандвичи! Никакви изсъхнали сладки! А вместо това истински, питателни сандвичи! Не можех да повярвам. Лукас се отпусна в едно от креслата и посочи мястото срещу себе си.

— Ако си гладна, можеш... — започна той, но аз вече бях сграбчила първия сандвич и го бях захапала.

— Спасяваш ми живота! — казах с пълна уста, после ми хрумна нещо: — Надявам се, че не са с пастърма?

— Не. Краставички и шунка. Изглеждаш уморена.

— Ти също.

— Все още не съм се възстановил след вълненията от вчера вечерта. Както казах, преди малко трябваше да си сипя едно уиски. Е, добре де, две. И през това време ми се изясниха две неща... да, да, спокойно си вземи и другия сандвич. И този път дъвчи по-бавно. Човек го хваща страх, като те гледа така.

— Продължавай — казах му. О, боже! Храната ми действаше толкова добре! Имах чувството, че никога не съм яла по-вкусни сандвичи. — Кои две неща са ти се изяснили?

— И така: първо, колкото и да са приятни, срещите ни трябва да се състоят много по-напред в бъдещето, възможно най-близо до годината ти на раждане, ако искаме да са ни от полза. Дотогава може би ще съм успял да разбера какво са планирали Люси и Пол, защо, и със сигурност тогава ще знам повече от сега. Което означава, че следващия път ще се видим през 1993-та. Тогава ще мога да ти помогна и за бала.

Да, това звучеше логично.

— И второ, планът ни ще успее само ако навляза по-надълбоко в управлението на пазителите, и по-точно, във Вътрешния кръг.

Закимах енергично. Не можех нищо да кажа, защото устата ми беше пълна.

— Досега амбициите ми в това отношение не бяха големи. — Погледът на Лукас се спря върху семейния герб на Монтроуз, висящ над камината. Меч, обвит от рози, а отдолу думите НИС RHODOS, НИС SALTA, което означаваше „Покажи какво наистина можеш“. — Макар че от самото начало позициите ми в ложата са добри, в крайна сметка

фамилията Монтроуз е била сред учредителите през 1745-а и освен това съм женен за потенциална носителка на гена от родословната линия на Нефрит! Въпреки това нямах намерение да се ангажирам с ложата по-сериозно от необходимото... е, но нещата се промениха. Заради теб, Люси и Пол дори ще лижа з... ще се подмажа на шефа. Не знам дали ще се получи, но...

— Да, ще се получи! Дори ще станеш Велик пазител — казах и изтупах трохите от пижамата ми. С усилие потиснах доволното си изхълцване. Ах, колко прекрасно бе отново да съм сита. — Нека да помисля: през 1993 година ще станеш...

— Шшт! — Лукас се приведе напред и постави пръст върху устните ми. — Не искам да чувам. Може би не е умно от моя страна, но не искам да знам какво ми готви бъдещето, освен ако в конкретния случай не е от помощ. До следващата ни среща ми остават още трийсет и седем години, които искам да изживея... ами... колкото е възможно по-*безгрижно*. Можеш ли да ме разбереш?

— Да. — Погледнах го с тъга. — Да, дори много добре те разбирам. — При това положение явно не бе уместно да му разкажа за подозренията на пралеля Мади и господин Бърнард, че не е починал от естествена смърт. Винаги можех да направя това и през 1993-та. Облегнах се назад в креслото и опитах да се усмихна. — Тогава нека да поговорим за *магията на гарвана*, дядо. Има нещо, което все още не знаеш за мен.

[1] Състояние, възникващо в резултат на ограничаване на човека от удовлетворяване на основните му психически потребности. — Б.пр.

↑

**ПАРОЛА ЗА ДЕНЯ:
DUO CUM FACIUNT IDEM, NON EST
IDEM^[1]**

^[1] „Когато двама правят едно и също нещо, не е едно и също нещо“ (лат.) — пословица от древноримския поет комедиограф Публий Теренций Афер. — Б.р. ↑

ТЕРЕНЦИЙ

Лондон продължава да е под обстрел, вчера немските самолети летяха дори през деня, а бомбите причиняват големи щети в целия град. Градската управа обяви част от подземията, достъпни от Ситито и Кралската съдебна палата, за обществени противовъздушни скривалища. Затова започнахме със зазидването на известните ни проходи, утроихме числеността на пазителите в подземията и освен това добавихме към традиционните им оръжия и модерни.

Според правилата за безопасност, днес отново елапсирахме тримата заедно в кабинета с архивите в 1851 година. Всички си бяхме взели нещо за четене и времето можеше да протече миролюбиво, ако лейди Тилни бе приела коментарите ми за четивото ѝ с малко повече чувство за хумор и не бе започнала веднага принципен спор. Стоя зад мнението си, че стихотворенията на този Рилке са пълни глупости, а отгоре на всичко не е и патриотично да се чете немска литература, та ние сме наред война с тях! Мразя, когато някой се опитва да променя възгледите ми, но за съжаление, лейди Тилни не иска да се откаже от това си намерение. Четейки, тя тъкмо бе стигнала до уродливото място, където се говореше за линеещи ръце, които влажно и тежко скачат като крастави жаби след дъжд, или нещо такова, когато на вратата се почука. Разбира се плашиха, за това нахалство загадка б хи за

*Лейди го познава, макар че след това отрече. изясняване никой!!!
кръв без метър и осемдесет и пет
зелени
година.*

Из Хрониките на Пазителите
2 април 1916 Г.

Забележка в полето на страницата:

Ужасно съм ядосан!!! Явно заради разлято кафе текстът е станал нечетлив. Страници от 34 до 36 изцяло липсват. Пледирам въвеждането на правило, което да изисква новобранците да четат хрониките само под надзор.

Д. Кларксън, архивар
17 май 1986 г.

ГЛАВА 5

— О, не! Пак си циврила — измърмори Ксемериус, който ме чакаше в тайния коридор.

— Да — отвърнах рязко.

Раздялата с Лукас за мен бе много трудна и не само аз пророних някоя и друга сълза. Нямах да се видим трийсет и седем години, макар и само от негова гледна точка, и двамата смятахме, че това е невъобразимо дълго време. Искаше ми се сега веднага да отида в 1993 година, но му обещах, че първо ще се наспя. Е, поне доколкото бе възможно. Беше два през нощта, а трябваше да стана в седем без петнайсет. Вероятно мама ще се нуждае от кран, за да ме вдигне от леглото.

Тъй като Ксемериус не направи никаква нахална забележка, осветих с фенерчето муцунката му. Може и да си въобразявах, но той изглеждаше малко тъжен и си дадох сметка, че цял ден го бях пренебрегвала.

— Много е мило, че си ме чакал, Ксеми... риус — казах с нежност, която изведнъж бях почувствала.

Искаше ми се да го погалья, но това не бе възможно при призраците.

— Чиста случайност! Междувременно се оглеждах за подходящо място за скривалище на това нещо. — Той посочи хронографа, който отново бях увила в халата ми за баня и понесох под мишница. Прозявайки се, се промъкнах на стълбището през отвора и оставих картината на прапрапра... на *тлъстия* чичо да се плъзне тихо на мястото си. Ксемериус летеше до мен нагоре по стълбите. — Ако бутнеш задната стена на вградения ти шкаф — ще успееш, тя е от гипсокартон — ще достигнеш нишите под скосения таван. А там има безброй скривалища.

— Смятам за през нощта просто да го мушна под леглото.

Краката ми тежаха като олово от умора. Бях загасила фенера, щях да намеря пътя до стаята ми дори и в тъмното. А вероятно дори и

насън. Във всеки случай, когато стигнах до етажа на Шарлот, вече почти спях и затова за малко да изпусна хронографа, щом вратата ѝ се отвори и се оказах заслепена от ивица светлина.

— О, по дяволите! — изруга Ксемериус. — Преди малко всички хъркаха, честно!

— Не си ли вече малко голяма за пижами със зайчета? — попита Шарлот.

Облечена в нощница с тънки презрамки, тя се облегна грациозно на рамката на вратата. Косата ѝ падаше на блестящи вълни по гърба. (Това беше предимството на прическите със сплетена коса: действаха като ролки и имаха ефекта на позлатяващ гел за коса.)

— Да не си се побъркала да ме плашиш така? — Шепнех, за да не вземе да се събуди и леля Гленда.

— Защо се промъкваш посред нощ по моя коридор? И какво носиш?

— Какво означава това „през моя коридор“? Отвън по фасадата ли трябва да се катеря, за да стигна до стаята си?

Шарлот се отлепи от рамката на вратата и пристъпи към мен.

— Какво носиш под мишница? — повтори тя, този път заплашително.

Това, че шепнеше, правеше въпроса ѝ още по-настойчив. А и гледаше толкова... опасно, че не смеех да мина покрай нея.

— Оу! — рече Ксемериус. — Май някой сериозно страда от предменструален синдром. Не бих искал да си имам вземане-даване с тази днес.

Изобщо нямах такива намерения.

— Халата ми за баня ли имаш предвид?

— Покажи какво има в него! — настоя тя.

Отстъпих крачка назад.

— Съвсем ли откачи? Няма да ти показвам посред нощ халата ми. А сега ме пусни да мина, искам да си лягам!

— А аз искам да видя какво носиш! — изсъска Шарлот. — Да не мислиш, че съм наивна като теб? Да не смяташ, че не съм забелязала заговорническите погледи и суетенето? Ако искате да скриете нещо от мен, трябва да действате малко по-умело. Какво е това ковчеже, което брат ти и господин Бърнард качиха горе при теб? Да не би това, което носиш под мишница, да е било вътре?

— Определено не е глупава — отбеляза Ксемериус и се почеса по носа с едното си крило.

По друго време от денонощието и в по-будно състояние сигурно щях да успея да импровизирам и да измисля някаква история, но сега просто нямах нерви за това.

— Изобщо не ти влиза в работата — изсъсках.

— Напротив, влиза ми! — изсъска Шарлот в отговор. — Може да не съм аз Рубин и затова да не съм част от кръга на дванайсетте, но за разлика от теб, поне мисля като такава! Не можах да чуя всичко, което обсъждахте в стаята ти, вратите в тази къща са просто прекалено масивни, но това, което разбрах, е напълно достатъчно! — Тя пристъпи отново към мен и посочи халата ми за баня. — Веднага ми дай *това там*, ако не искаш сама да го взема!

— Ти си ни подслушвала?

На секундата ми прилоша. Колко бе дочула? Знаеше ли, че това тук бе хронографът? Който, между другото, през последната минута сякаш бе станал минимум двойно по-тежък. За всеки случай го хванах с две ръце, при което фенерчето на Ник падна и изтрополи на пода. Вече не бях толкова сигурна дали наистина искам леля Гленда да продължи да спи.

— Знаеше ли, че двамата с Гидиън сме вземали уроци по *Крав Мага*?

Шарлот отново пристъпи към мен, а аз автоматично отстъпих назад.

— Не, а ти знаеш ли, че в момента гледаш като откачената катерица от „Ледена епоха“?

— Може и да имаме късмет и Крав Мага да се окаже някоя безобидна глупост — каза Ксемериус. — Като Кама Сутра! Ха-ха! — Той се разсмя. — Извинявай, но най-добрите майтапи ми хрумват в екстремни ситуации.

— Крав Мага е израелска техника за ръкопашен бой, много ефективна — информира ме Шарлот. — Мога да те извадя от строя само с един ритник в плексус соларис или само с един-единствен удар да ти строша врата.

— А аз мога да викам за помощ!

Досега разговорът ни бе протекъл шепнешком, сигурно така звучеше, когато змии разговарят помежду си: *чишиш, сссш, чишиш*.

Какво щеше да се случи, ако вдигнех под тревога останалите обитатели на къщата? Може би тогава Шарлот нямаше да строши врата ми, но всички ще искат да знаят какво съм увила в халата.

Изглежда, братовчедка ми отгатна мислите ми, защото се изсмя ехидно, докато се приближаваше с танцова стъпка.

— Хайде! Викай!

— Аз бих го направил — обади се Ксемериус.

Но не ми се наложи, защото зад Шарлот изникна, както винаги сякаш от нищото, господин Бърнард.

— Мога ли по някакъв начин да помогна на дамите? — осведоми се той и Шарлот се завъртя рязко, като уплашена котка. За части от секундата си помислих, че ще изрита икономата в плексус соларис, просто от рефлекс, но макар че пръстите ѝ трепнаха, за щастие, не го направи. — Понякога и аз огладнявам нощно време и съм на разположение да подготвя лека закуска, щом така и така отивам към кухнята — продължи невъзмутимо господин Бърнард.

Почувствах такова облекчение да го видя, че избухнах в истеричен кикот.

— Току-що вече си взех нещичко от кухнята. — Посочих с брадичка вързопа в ръцете ми. — Но карате кид тук явно тотално е изгладняла, спешно се нуждае да похапне нещо.

Шарлот се отпрати към стаята си подчертано бавно.

— Ще те държа под око — обяви тя и обвинително посочи с пръст гърдите ми. Вероятно се канеше да издекламира нещо, толкова театрално бе поведението ѝ, но само каза: — И вас също, господин Бърнард.

— Трябва да сме внимателни — прошепнах, след като тя затвори вратата на стаята си и коридорът отново потъна в тъмнина. — Тя владее Тадж Махал.

— Също не е никак зле — рече Ксемериус одобрително.

Притиснах вързопа към гърдите си.

— И подозира нещо! Дори може и да знае какво сме открили. Със сигурност ще ни издаде на пазителите, а ако те разберат, че сме...

— Има по-подходящи места и време да се обсъжда това — прекъсна ме икономът необичайно строго.

Той вдигна фенера на Ник от земята, включи го и плъзна лъча светлина нагоре по вратата на Шарлот чак до полукръглия стъклен

прозорец над нея. Той бе отворен.

Кимнах, давайки знак, че съм разбрала: братовчедка ми можеше да чуе всяка дума.

— Да, имате право. Лека нощ, господин Бърнард.

— Приятни сънища, госпожице Гуендолин.

На следващата сутрин майка ми не се нуждаеше от кран, за да ме събуди. Тактиката ѝ бе много по-коварна. Използва онзи ужасен пластмасов Дядо Коледа, който Каролайн спечели миналата Коледа и който, веднъж включен, непрестанно повтаряше с отвратително грачещ глас: „Хо-хо-хо! Весела Коледа на всички!“.

В началото се опитах да заглуша врявата, завивайки се през глава. Но след шестнайсет хо-хо-хо-та се предадох и отметнах завивката. Веднага съжалих за това, защото си припомних какъв ден е днес. Балът!

Ако не се случеше някое чудо и не намерех възможност до днес следобед да отида в миналото и да се срещна в 1993 година с дядо ми, щеше да ми се наложи да се изправя пред графа неподготвена.

Прехапах устна. През изминалата нощ май все пак трябваше още веднъж да прескоча назад във времето. Но тогава Шарлот вероятно щеше да разкрие тайната ми, значи, така погледнато, изглежда, бях взела правилното решение.

Запрепъвах се от леглото към банята. Бях спала само три часа — след среднощното изпълнение на Шарлот бях решила да заложа на сигурно и под ръководството на Ксемериус действително бях влязла във вградения гардероб. Там бях отстранила задната стена и в нишите разпорих корема на крокодила, за да скрия хронографа в него.

След това, напълно изтощена, бях заспала веднага, което беше добре, защото така поне не ме измъчваха лоши сънища. Или по-точно казано, каквито и да било сънища, за разлика от пралеля Мадри. Когато — закъсляла, защото цяла вечност търсих фон дьо тена на мама, за да прикрия тъмните сенки под очите си — заслизах за закуска надолу към първия етаж, тя ме пресрещна в коридора и ме дръпна в стаята си.

— Нещо не е наред ли? — попитах, но знаех, че можех да си спестя въпроса.

Щом пралеля Мади беше будна в седем и половина, значи, със сигурност нещо изобщо не беше наред. Беше напълно рошава и едната от двете ѝ ролки, които трябваше да повдигат косата на челото ѝ, се беше разхлабила и висеше над ухото ѝ.

— О, Гуендолин, момичето ми, не е наред, и още как. — Тя се отпусна върху неоправения си креват и зяпна с драматично сбърчено чело лилавия тапет на цветчета. — Имах видение!

Не отново!

— Нека да позная. Някой е стъпкал рубинено сърце с токовете на ботушите си — предположих. — А може би става въпрос за гарван, който е влетял право във витрина, пълна с... въъ... часовници?

Пралеля Мади поклати така силно глава, че къдриците ѝ се разхвърчаха и дори втората ролка се килна опасно настрани.

— О, не, Гуендолин, с това не бива да се шегуваш. Може и понякога да не знам какво означават тези видения, но впоследствие винаги са се оказвали верни. — Тя хвана ръката ми и ме придърпа към себе си. — А този път беше толкова ясно. Видях те в синя рокля с широко развети поли, заобиколена от светлина от свещи и музика от цигулка.

Кожата ми настръхна. Не стига, че и без това имах лошо предчувствие заради бала, ами сега и пралеля Мади бе получила видение. Не ѝ бях разказала нищо — нито за бала, нито за цвета на балната рокля.

Тя остана доволна, че най-сетне бе привлякла пълното ми внимание.

— Първоначално всичко изглеждаше напълно спокойно, всички танцуваха, дори и ти, но тогава видях, че залата няма покрив. Върху небето над теб се скупчиха ужасяващи черни облаци, от които се отдели огромна птица, готова да се спусне отгоре ти. А когато ти поиска да избягаш, се затича и налетя право на... ах, колко ужасно! Навсякъде кръв, всичко бе почервеняло от кръв, дори небето се оцвети в червено и дъждовните капки бяха кървави...

— Въъ... пралельо Мади?

Тя закърши ръце.

— Да, знам, скъпа моя, ужасно жестоко е и силно се надявам, че не означава това, което всеки би си помислил...

— Струва ми се, че прескочи нещо — отново я прекъснах. — На какво съм налетяла... тоест Гуендолин в съня ти?

— Това не беше сън, а видение! — Пралеля Мади ококори още повече очи, ако това изобщо беше възможно. — На меч. Ти налетя директно на него.

— Меч? И откъде се е появил?

— Той... мисля, че просто висеше във въздуха — отвърна тя и размаха ръка пред лицето ми, после продължи леко изнервено. — Но не това е важното. А многото кръв!

— Хм... — Седнах до нея на ръба на леглото. — А сега какво да правя с тази информация?

Пралеля Мади се огледа, взе от нощното шкафче пакетчето с лимонените си бонбони и лапна един.

— О, скъпа, откъде мога да знам. Помислих си, че може да ти е от помощ... като предупреждение.

— Да. Ще се постарая да не налитам на меч, който виси във въздуха, обещавам. — Целунах я по бузата и се изправих. — Може би е добре да поспиш още малко, прекалено е рано за теб.

— Да, ще го направя. — Тя си легна и придърпа завивката върху себе си. — Но приеми сериозно това, което ти казах. И се пази.

— Обещавам. — На вратата отново се обърнах. — А... — прокашлях се — случайно във видението ти да имаше и лъв? Или диамант? Или... може би слънце?

— Не.

Пралеля Мади вече бе затворила очи.

— Така си и мислех — измърморих и тихо затворих вратата след мен.

Когато стигнах до масата за закуска, веднага забелязах, че Шарлот липсва.

— Бедното момиче е болно — каза леля Гленда. — Слаба температура и ужасно главоболие. Предполагам, че е онзи грип, който в момента върлува. Моля те, би ли извинила Шарлот в училище, Гуендолин?

Кимнах разярено. Грип — как ли пък не! Шарлот искаше да си остане къщи, за да може на спокойствие да претърси стаята ми.

На Ксемериус, който бе кацнал в купата с плодовете на масата, явно му бе минала същата мисъл, защото рече:

— Както вече казах, не е глупава.

А също и господин Бърнард, който носеше чиния с бъркани яйца, ми хвърли многозначителен поглед.

— Последните седмици бяха прекалено тежки за бедното дете — продължи леля Гленда и игнорира невъзпитаното изпръхтяване на Ник. — Нищо чудно, че сега тялото ѝ настоява за малко почивка.

— Не говори глупости, Гленда! — порица я лейди Ариста и отпи глътка от чая си. — Ние, Монтроуз, сме издръжливи. Аз никога през живота си не съм била болна и един ден — каза баба ми и изпъна гръб.

— Честно казано, и аз се чувствам доста... зле.

Особено като се замислех, че вратата на стаята ми не се заключваше отвън. Както почти всички врати в къщата, разполагаше със старомодно резе, което можеше да се спуска само отвътре.

Майка ми веднага скочи и постави ръка на челото ми.

Леля Гленда завъртя очи.

— Колко е характерно за нея. Гуендолин просто не може да понася да не е център на внимание.

— Не си топла. А тук е сухо и топло, точно както трябва да е. — Мама действително ме хвана за носа, сякаш съм петгодишна. После ме погали по косата. — Ако искаш, през почивните дни истински ще те погледа. Можем да закусим в леглото...

— О, да, а ти ще ни четеш приказки за Питър, Флопси, Мопси и Пухчо^[1] както едно време — каза Каролайн, която бе сложила плетеното прасенце да седне в скута ѝ. — После ще храним Гуени с парченца ябълка и ще ѝ правим студени компреси.

Лейди Ариста постави кръгче краставица върху тоста си, върху който изключително акуратно вече бяха натрупани кашкавал, шунка, бъркани яйца и домати.

— Гуендолин, изобщо не изглеждаш болна, а по-скоро сякаш цъфтиш от живот.

Не е за вярване! Не можех да държа очите си отворени от умора и изглеждах като ухапана от вампир — и да чуя това!

— Днес цял ден ще съм вкъщи — вметна господин Бърнард. — Мога да обгрижвам госпожица Шарлот с топла пилешка супа. — Въпреки че го каза на леля Гленда, думите му бяха предназначени за мен и аз схванах намека.

Но за съжаление, леля Гленда имаше други поръчения за него.

— Лично ще се погрижа за дъщеря си. Вие трябва да отидете до ателието на Уолдън-Джоунс и да вземете поръчките ми, а също и парти костюма на Шарлот.

— Ателието се намира в Излингтън — каза икономът и ме погледна угрижено. — Известно време няма да съм вкъщи.

— Да, определено.

Леля Гленда смръщи озадачено чело.

— На връщане можете да донесете цветя — рече лейди Ариста. — Няколко пролетни аранжировки за преддверието, масата за хранене и музикалната стая. Нищо искрящо, без просташки къдрави лалета, както последния път, наблегнете на белите, нежно жълтите и люляковите тонове.

Мама раздаде целувки за довиждане на всички ни, защото трябваше да тръгва за работа.

— Ако намерите незабравки, можете да ми вземете няколко кашпи, господин Бърнард. Или момини сълзи, ако вече има от тях.

— Разбира се — отвърна той.

— И щом така и така ще си правите труда, направо вземете и няколко лилии, които ще може да се посадят на гроба ми, когато умра, защото са ме изпратили болна на училище — измърморих намръщено, но майка ми вече бе излязла.

— О, не се безпокой! — опита се да ме успокои Ксемериус. — Дори и червенокосата метла да си остане вкъщи, не може просто ей така да се разхожда из стаята ти. А дори и да го направи: първо трябва да се сети да отмести задната стена на вградения ти гардероб и да пропълзи в нишите. Но дори и тогава никога не би намерила смелост да бръкне във вътрешностите на крокодила. Е, сега радваш ли се, че нощес те убедих да го разпориш?

Кимнах, въпреки че при спомена за зловещите ниши и паяжини вътрешно потръпнах, и разбира се, продължавах да се тревожа. Ако Шарлот наистина подозираше или пък знаеше какво трябва да търси, нямаше да се откаже толкова лесно. А аз щях да се прибера още по-късно от обикновено, ако не успея да отложам посещението на бала. И най-вероятно тогава вече щеше да е късно.

Какво ли щеше да се случи, ако пазителите разберяха, че откраднатият хронограф се намира у нас? Хронограф, в който липсваше само кръвта на Гидиън, за да се затвори кръгът. Изведнъж

цялата настръгнах. Вероятно щяха да откачат, ако усетеха, че съвсем неочаквано са се оказали толкова близо до осъществяването на целта на живота им. И всъщност коя бях аз, че да крия от тях нещо, което е възможно да представлява лек за всички болести на човечеството?

— И все пак съществува вероятността горкото момиче да е действително болно — отбеляза Ксемериус.

— Да, а земята е плоска — имах глупостта да отвърна на глас.

Всички на масата ме изгледаха стъписано.

— Не, Гуени, земята е кръгла — поправи ме любезно Каролайн. — В началото и аз не исках да повярвам. И уж се движи ужасно бързо из Космоса. — Тя отчупи парченце от тоста си и го завря пред розовата муцуна на прасето. — Но така стоят нещата. Нали, Маргарет? Искаш ли още едно парченце с шунка?

Ник изгрухтя тихо, а лейди Ариста присви неодобрително устни.

— Не бяхме ли установили правилото, че по време на хранене не трябва да присъстват нито плюшени играчки и кукли, нито пък истински или измислени приятели?

— Маргарет е много послушна — обясни Каролайн, но изпълнително пусна прасето под стола си.

Лея Гленда кихна укорително. Явно сега вече бе алергична и към плюшени животни.

Въпреки че Ксемериус обеща да защитава хронографа с живота си (на това място се изсмях, но не защото ми бе весело) и веднага да ми съобщи, ако Шарлот проникне в стаята ми, не можех да престана да мисля какво щеше да се случи, ако пазителите пипнеха устройството.

Но колкото и да се терзаех, това нямаше да помогне — трябваше да преживея този ден и да се надявам на най-доброто. Първата мярка, която предприех в тази посока, бе да сляза една спирка по-рано, за да се преборя с умората ми в „Старбъкс“

— Можеш ли да сложиш три еспreso в едно карамелено макиато? — попитах момчето зад бара.

— Ако в замяна ми дадеш номера на мобилния ти! — отвърна то с усмивка.

Огледах го малко по-внимателно и се ухилих поласкано. С тъмната си коса и дълъг бретон напомняше на някой от онези добре изглеждащи типове във френските филми. Разбира се, бе добре

изглеждащ само до мига, в който мислено го сравних с Гидиън, което при цялата ми глупост сторих почти веднага.

— Тя си има приятел — каза някой зад мен. Беше Рафаел, който ми намигна със зелените си очи, когато се обърнах, сбърчила чело. — Освен това е прекалено млада за теб, както сам лесно можеш да се досетиш по ученическата униформа. Едно кафе лате и един боровинков мъфин, моля.

Завъртях очи и взех специалната си напитка с извинителна усмивка.

— В действителност нямам приятел, но затова пък в момента имам... ами... времеви проблем. Попитай ме отново след две години.

— Ще го направя — отвърна младежът.

— Със сигурност няма да го направи — заяви Рафаел. — Обзалагам се, че пита всяко симпатично момиче за номера на телефона ѝ.

Зарязах го където си стоеше, но той отново ме настигна на тротоара.

— Ей, почакай! Съжалявам, че попречих на флирта ти. — Подозрително огледа кафето си. — Със сигурност онзи тип се е изплюл в чашата ми.

Отпих голяма глътка от моята и веднага изгорих устните, езика и гърлото си. Когато отново можех да мисля, се запитах дали по-добрият вариант не е кафето да се инжектира венозно.

— Вчера бях на кино с онази Силия от класа ни — каза Рафаел. — Страхотно момиче. Невероятно хубава и забавна. Не смяташ ли?

— Ъ? — отвърнах забила нос в пяната. (Общуването с Ксемериус започваше да ми се отразява.)

— Много се забавлявахме заедно — продължи той. — Но по-добре не казвай на Лесли, защото може да ревнува.

Нямаше как да не се засмея. Колко сладко — той искаше да ме манипулира.

— Добре. Гроб съм.

— Значи, смяташ, че тя наистина може да ревнува? — попита обнадежден Рафаел.

— Ама разбира се! Ужасно, при това. Най-вече защото в класа изобщо нямаме Силия.

Рафаел се почеса сконфузено по носа.

— Русата, при която ще е партито?

— Синтия.

— Но аз наистина бях с нея на кино — рече той плачевно.

Ученическата униформа със злополучната комбинация от яркожълто и морскосиньо му стоеше още по-зле, отколкото на нас. А начинът, по който прокарваше ръка през косата си, ми напомни на Ник и извика майчински чувства в мен. Реших, че заслужава поощрение, задето не се държеше толкова самодоволно и арогантно, колкото поголемия си брат.

— Ще го съобщя внимателно на Лесли — предложих.

Той се усмихна несигурно.

— Но не й казвай, че съм обърнал името... ох, най-добре нищо не й казвай... или напротив...

— Остави на мен. — За довиждане подръпнах вратовръзката му.
— Хей, поздравления! Днес е вързана както трябва.

— Синди я върза — отвърна Рафаел с крива усмивка. — Или както там се казва.

Първия час имахме английски при господин Уитман. Той прие съобщението за разболяването на Шарлот с кимване, въпреки че не успях да се сдържа и при думата „болна“ направих с пръсти кавички във въздуха.

— Трябваше да го вземеш — прошепна Лесли, докато учителят ни връщаше домашните от миналата седмица, на които бе поставил оценки.

— Хронографа ли? В училище? Да не си откачила? А ако господин Уитман го види? Катеричката направо ще получи инфаркт. Като изключим това, той набързо ще информира дружките си пазители, които ще ме разчленят, ще ме разпънат на кръст и кой знае какво още ще направят с мен, което тъпите им златни правила предвиждат в такива случаи. — Подадох на приятелката ми ключа от ковчежето. — Ето ключа към сърцето ти. Всъщност смятах да го дам на Рафаел, но нали ти не искаш... — Тя завъртя очи и скришом погледна напред, към мястото, където седеше Рафаел, който полагаше усилия да не ни наблюдава. — Просто си го окачи отново и не позволявай на Шарлот да ти го вземе.

— Крав Мага — промърмори Лесли. — Нямахте ли такъв филм с Дженифър Лопес? Където накрая ступа бруталния бивш мъж? И аз искам да го мога.

— Мислиш ли, че Шарлот може да разбие вградения гардероб с ритник? Няма да ме учуди, ако двамата с Гидиън са учили как се отваря ключалка без ключ. Сигурно са имали семинар при някой агент на МИБ^[2] под наслов: *Вместо метален лост, елегантен метод с фиба за коса.*

Въздъгнах дълбоко.

— Ако Шарлот наистина знае какво сме намерили, отдавна да е уведомила пазителите — рече Лесли, клатейки глава. — Само подозира нещо. Вярва, че ще намери нещо, с което може да изтъкне себе си, а теб да злепостави.

— Да, и ако го намери...

Изведнъж пред нас изникна господин Уитман.

— Силно се надявам, че си говорите за сонет номер 130.

— От дни не говорим за нищо друго — отвърна Лесли.

Учителят ни повдигна едната си вежда.

— В последно време не мога да се освободя от впечатлението, че се занимавате с неща, които не се отразяват добре на учението ви. Може би едно писмо до родителите ви би било съвсем уместно. Мисля, че за парите, които те плащат за привилегията да бъдете обучавани в това учреждение, имат право да очакват известна ангажираност от ваша страна. — С тихо изплющяване домашните ни се приземиха на чина пред нас. — Малко повече занимание с Шекспир щеше да се отрази добре на есетата ви. За съжаление, сте постигнали само посредствен резултат.

— На какво ли може да се дължи това?! — измърморих ядосано.

Ама че нахалство! Трябваше да жертвам цялото си свободно време за пътувания във времето, проби на костюми и уроци по танци, и на всичкото отгоре да търпя да ме мъмрят, че не се подготвям достатъчно за училище?

— Шарлот ти показва, че и двете неща могат да се съчетават много добре, Гуендолин — отвърна господин Уитман, сякаш бе отгатнал мислите ми. — Нейните оценки са отлични. И никога не се е оплаквала. Спокойно можеш да вземеш пример от самодисциплината ѝ.

Втренчих се сърдито след него.

Лесли ме сръга приятелски с лакът.

— Някога ще кажем на подлата Катерица мнението си за него. Най-късно, след като завършим. Но днес това би било чиста загуба на енергия.

— Да, права си. В крайна сметка се нуждая от цялата си енергия, за да остана будна — казах и се прозях. — Ако обича, тройното еспreso да се придвижи към кръвообращението ми.

Лесли кимна енергично.

— Добре, а след като това се случи, спешно трябва да помислим как да се измъкнеш от бала.

— Не може да сте болна! — възкликна господин Марли и отчаяно закърши ръце. — Всичко вече е подготвено. Изобщо не знам как да го съобщя на останалите.

— Вие не сте виновен, че аз се разболях — отвърнах със слаб глас и бавно излязох от лимузината. — И аз не съм виновна. Замесени са по-висши сили и нищо не може да се направи.

— Напротив! Може! Дори трябва! — Адептът ме погледна възмутено. — А и не изглеждате толкова болна — добави той, което бе нечестно, защото бях преодоляла суетата си и бях изтрила фон дьо тена на мама.

Първоначално Лесли мислеше да ми добави малко сиви и лилави сенки, но след кратък оглед на лицето ми отново прибра несесера с гримовеите си. Тъмните сенки под очите ми веднага щяха да се класират във всеки вампирски филм и освен това бях смъртнобледа.

— Е, не е важно колко болна изглеждам, а колко болна в действителност съм — отвърнах и бутнах раницата си в ръцете му. Нали бях много болна и слаба, затова този път спокойно можеше да я носи. — Смятам, че при тези обстоятелства посещението на бала може да бъде отменено.

— Изключено! — извика господин Марли, но веднага след това закри устата си с ръка и стреснато се огледа. — Знаете ли колко много ни костваха приготовленията? — продължи шепнешком, докато бавно се приближавахме към главната квартира, защото вървах немощно със ситни крачки. — Не беше лесно да убедим директора на училището ви

любителската театрална трупа да използва подземната художествена галерия за репетициите си. *Днес!* А и граф Сен Жермен изрично е определил, че...

Адептът започваше да ми лази по нервите. (Любителска театрална трупа? Директор Гилис? Не разбирах нито дума.)

— Сега ме чуйте: аз съм болна! Болна!!! Вече изпих три аспирина, но не помогна. Дори напротив, чувствам се все по-зле. Имам температура и трудно дишам.

За да подчертая думите си, се вкопчих в парапета на входните стълби и изхриптях тежко няколко пъти.

— Утре можете да сте болна, утре! — измуча господин Марли. — Господин Джордж! Кажете й, че може да се разболее чак утре, в противен случай целият план е... *съсипан!*

— Болна ли си, Гуендолин?

Пазителят, който се бе появил на вратата, обви загрижено ръка около раменете ми и ме поведе в сградата.

Ето това отношение ми харесваше.

Кимнах многострадално.

— Сигурно съм се заразила от Шарлот. — Ха-ха! Точно така! И двете имахме един и същи измислен грип. Като ще е, да е. — Главата ми направо ще се пръсне.

— Моментът наистина е неблагоприятен — рече господин Джордж.

— Това се опитвам да й обясня през цялото време — отбеляза адептът, който усърдно ситнеше зад нас. За разнообразие, лицето му не бе яркочервено, а на бели и червени петна, сякаш не можеше да реши какъв би бил подходящият цвят за тази ситуация. — Доктор Уайт сигурно ще може да й бие някаква инжекция, нали? Ще й се наложи да издържи само някакви си три-четири часа.

— Да, това би било възможно — кимна господин Джордж.

Погледнах го обезсърчена. Определено очаквах от него малко повече съчувствие и подкрепа. Постепенно започвах наистина да се чувствам болна, но по-скоро от страх. Някак си имах усещането, че пазителите няма да се държат мило с мен, ако разберяха, че само се преструвам пред тях. Но вече бе късно, нямаше връщане назад.

Вместо в ателието на мадам Росини, където всъщност сега трябваше да бъда облечена в дрехи от XVIII век, господин Джордж ме

заведе в драконовата зала, а адептът, който все още носеше раницата ми и силно развълнувано говореше сам на себе си, ни последва.

Доктор Уайт, Фолк де Вилърс, господин Уитман и един друг мъж, когото не познавах — може би министърът на здравеопазването? — седяха около масата. Когато господин Джордж ме побутна в залата, всички извърнаха глави към вратата и ни зяпнаха. Притеснението ми нарасна още повече.

— Тя твърди, че е болна — избухна господин Марли, който нахълта в залата след нас.

Фолк де Вилърс се надигна.

— Моля, първо, затворете вратата, Марли! А сега повторете. Кой е болен?

— Ами... *тя!*

Адептът посочи обвиняващо с показалец към мен и аз едва успях да се сдържа да не завъртя очи.

Господин Джордж ме пусна, седна, изохквайки, на един от свободните столове и попи с кърпичката си избилата по темето му пот.

— Да, Гуендолин не се чувства добре.

— Наистина съжалявам — казах, като положих особено старание да гледам надолу вдясно. Някъде бях чела, че уж всички лъжци гледат нагоре вляво. — Ала просто не съм в състояние да посетя бала днес. Едва се държа на крака и става все по-лошо. — За да подчертая думите си, се подпрях на облегалката на стола на господин Джордж.

Едва тогава забелязах, че Гидиън също присъства в залата, и сърцето ми прескочи няколко удара.

Беше толкова нечестно, че бе достатъчно само да го погледна, за да изгубя самообладание, докато той стоеше непринудено до прозореца, ръцете пъхнати дълбоко в джобовете, и ми се усмихваше. Е, добре, не беше една от онези безсрамни, широки, искрящи усмивки, а само малко повдигане на крайчеца на устните, но затова пък очите му се смееха и поради необяснима причина изведнъж в гърлото ми отново заседна буца.

Бързо отклоних погледа си и открих в огромната камина малкия Робърт, синът на доктор Уайт, който на седем години се бе удавил в басейн. В началото малкият призрак бе срамежлив, но вече ми имаше доверие. Сега ми махаше въодушевено, но аз можах да отвърна на поздрава му само с кратко кимване.

— Каква е тази болест, настъпила така рязко и неочаквано, ако смея да попитам? — Господин Уитман ме изгледа присмехулно. — Малко по-рано, в училище, бе напълно здрава. — Той скръсти ръце, но явно след това размисли и смени тактиката си. И ето че сега използва тихия си, приканващ към доверие учителски тон, много нежен и състрадателен. Вече го бях чувала и преди — този тон рядко вещаеше нещо добро. — Ако се страхуваш заради бала, Гуендолин, ние те разбираме. Сигурно доктор Уайт може да ти даде нещо срещу сценична треска.

Фолк кимна.

— Наистина не можем да отменим днешното пътуване — заяви той.

Господин Джордж също ме предаде, отбелязвайки:

— Господин Уитман има право, нормално е да имаш сценична треска. Всеки на твоето място би се развълнувал. В това няма нищо срамно.

— А и няма да си сама — допълни Фолк. — Гидиън ще е с теб през цялото време.

Въпреки волята ми, хвърлих бърз поглед към Гидиън и моментално се извърнах, когато очите му сякаш потънаха в моите.

Фолк продължи:

— И преди да си се усетила, вече ще си се върнала и всичко ще е приключило.

— А и само си помисли за хубавата рокля — опита се да ме примами евентуалният министър на здравеопазването.

Ехо? Да не би да смяташе, че съм десетгодишно момиченце, което все още си играе с кукли Барби?

Другите изръмжаха одобрително и ми се усмихнаха окуражително, с изключение на доктор Уайт, който, както обикновено, бе смръщил вежди и всяваше страх с мрачния си поглед.

Малкият Робърт наклони глава извинително.

— Гърлото ме боли, както и главата, и ставите — оплаках се толкова настоятелно, колкото можах. — Мисля, че усещането за сценична треска не е същото. Братовчедка ми си остана днес вкъщи, защото се разболя от грип, и аз съм се заразила от нея. Толкова е просто!

— Някой трябва да ѝ обясни още веднъж, че става дума за събитие от историческо значение... — квичеше господин Марли на заден фон, но господин Уитман го прекъсна.

— Гуендолин, спомняш ли си нашия разговор от днес сутринта? — попита той и гласът му прозвуча дори една идея още по-мазно.

Кой по-точно имаше предвид? Нали не смяташе сериозно да нарече „разговор“ опяването му за липсата ми на ангажираност към учението? Да, явно смяташе.

— Възможно е да се дължи и на нашето обучение, но съм сигурен, че на твое място Шарлот щеше да осъзнава какво повелява дългът ѝ. Никога не би поставила телесното си неразположение над задачите си в общата ни мисия.

Е, не беше моя вината, че са обучавали грешното момиче. Вкопчих се по-силно в облегалката.

— Повярвайте ми, ако Шарлот беше толкова болна, колкото съм аз, и тя нямаше да може да отиде на този бал.

Господин Уитман изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да загуби търпение.

— Струва ми се, че не разбираш за какво говоря.

— Това доникъде няма да ни доведе! — намеси се доктор Уайт, както винаги с изключително груб тон. — Само губим ценно време. Ако момичето наистина е болно, едва ли ще можем да я излекуваме с аргументи. Но ако само симулира... — Той бутна стола си назад, изправи се и заобикаляйки масата, тръгна към мен толкова бързо, че малкият Робърт се затрудняваше да върви редом с него. — Отвори уста!

Това наистина беше прекалено. Зяпнах го възмутено, но той вече бе хванал главата ми с две ръце и опипваше с пръсти мястото зад ушите ми и надолу шията. Накрая постави ръка върху челото ми. Цялата ми смелост ме напусна.

— Хм... — изсумтя той и изражението му стана още по-мрачно, ако това изобщо бе възможно. — Подути лимфни възли, повишена температура. Положението действително не изглежда добро. Моля, отвори си устата, Гуендолин.

Изумено се подчиних на заповедта му. Подути лимфни възли? Повишена температура? Да не би от паника наистина да се бях разболяла?

— Както и предполагам. — Доктор Уайт бе извадил дървена пръчица от вътрешния си джоб, с която натисна надолу езика ми. — Гърлото е зачервено, сливиците са подути... никак не е чудно, че гърлото те боли. При преглъщане сигурно адски боли.

— Горкичката! Сега сигурно ще трябва да пиеш ужасен сироп против кашлица — рече Робърт със съчувствена физиономия.

— Трепериш ли? — попита ме баща му.

Кимнах несигурно. Защо, по дяволите, правеше това? Защо ми помагаше? И то точно доктор Уайт, който винаги се държеше така, сякаш ще се възползвам от първата предоставила ми се възможност, за да задигна хронографа.

— Така и предполагам. Температурата ще продължи да се покачва. — Той се обърна към другите. — Вирусна инфекция.

Присъстващите пазители направиха загрижени физиономии. Насилих се да не поглеждам към Гидиън, макар че много ми се искаше да видя изражението му.

— Можеш ли да й дадеш някакви хапчета? — осведоми се Фолк де Вилърс.

— Най-много свалящ температурата медикамент, но нищо, което набързо да я изправи на крака. Нужна й е почивка. — Доктор Уайт ме огледа свъсено. — Ако има късмет, ще се окаже еднокдневната треска, която върлува в момента. Ала може да продължи и повече дни...

— Въпреки това бихме могли да я... — започна господин Уитман.

— Не, не можем — прекъсна го рязко докторът. Полагах усилия, за да не го зяпам, сякаш е осмото чудо на света. — Като изключим факта, че едва ли Гидиън може да я бута в инвалидна количка на бала, би било безотговорно и в разрез със златните правила да я изпратим в XVIII век с остра вирусна инфекция.

— Това наистина е така — каза непознатият, когото смятах за министъра на здравеопазването. — Не се знае как би реагирала имунната система на хората от онова време на някой съвременен вирус. Би могло да има катастрофални последици.

— Както навремето при маите — промърмори господин Джордж. Фолк въздъхна дълбоко.

— Е, при това положение решението е ясно. Гидиън и Гуендолин няма да посетят бала днес. Може би вместо това можем да придвижим

мисия Опал. Марли, бихте ли информирали останалите за промените в плана ни?

— Слушам, сър. — Господин Марли се отправи към вратата, видимо сломен. Погледът, който ми хвърли, бе въплъщение на неподправен упрек.

Но ми беше все тая. Най-важното бе, че бях успяла да издействам отлагане. Все още не можех да повярвам на късмета си.

Сега все пак рискувах и метнах един поглед насреща към Гидиън. За разлика от останалите, изглежда, отмяната на разходката ни в миналото не му пречеше, защото ми се усмихна. Подозираше ли, че болестта ми е преструвка? Или просто се радваше, че за днес му бе спестено досадното маскиране? Така или иначе, устоях на изкушението да му се усмихна в отговор и отправих поглед към доктор Уайт, който стоеше заедно с министъра на здравеопазването.

Колко ми се искаше да поговоря с него на четири очи. Но лекарят, изглежда, напълно ме бе забравил, толкова бе вгълбен в разговора си.

— Ела, Гуендолин — чух да казва някой състрадателно. Бе господин Джордж. — Бързо ще те отведем да елапсираш и после може да се прибираш вкъщи.

Кимнах.

Това ми звучеше като най-доброто предложение за деня.

[1] Персонажи от детските книжки за Зайчето Питър от авторката Беатрикс Потър (1866–1943). — Б.р. ↑

[2] Британската Секретна разузнавателна служба. — Б.р. ↑

Едно пътуване във времето с помощта на хронографа може да продължи между 120 секунди и 240 минути. При Опал, Аквамарин, Цитрин, Нефрит, Сапфир и Рубин минималната настройка е 121 секунди, а максималната — 239 минути. За да се предотвратят неконтролируеми скокове във времето, носителите на гена дневно трябва да елапсират по 180 минути. В случай че не се отдели толкова време, в рамките на 24 часа може да се стигне до неконтролируемо пътуване във времето (вж. „Протоколи за пътуване във времето“, 6 януари 1902, 17 февруари 1902 — Тимоти де Вилърс).

Според емпиричните изследвания на граф Сен Жермен, в годините от 1720 до 1738, един носител на гена може да елапсира с помощта на хронографа общо до пет часа и половина дневно, тоест 330 минути. Ако това време се превиши, се появяват главоболие, виене на свят и чувство на слабост, както и силно нарушаване на чувството за възприятие и координация. Това можеха да установят и близнаците Де Вилърс в три подобно проведени опита върху себе си през 1902 година.

Из Хрониките на Пазителите, Том 3
Глава 1: Мистериите на Хронографа

ГЛАВА 6

Никога досега не бях елапсирала толкова комфортно, както днес следобед. Бяха ми дали кошница с одеяло, термос с горещ чай, сладки (естествено) и плодове — ситно нарязани в кутийка. Когато се настаних удобно върху зеления диван, почти се почувствах гузно. Само за миг обмислих възможността да взема ключа от скривалището му и да се отправя нагоре — но каква полза би имало от това, освен допълнителните усложнения и риска да бъда хваната? Намирах се по някое време в 1953 година, не бях попитала за точната дата, защото трябваше да се преструвам на апатична болна от грип.

След решението на Фолк за промяна в плановете сред пазителите бе настъпило трескаво суетене. Накрая ме пратиха заедно с господин Марли в помещението с хронографа. На него ясно му личеше, че повече предпочиташе да присъства на съвещанието, отколкото да се занимава с мен, затова не посмях да го попитам за мисията *Опал* и също като него се загледах намусено напред. Връзката ни определено бе пострадала през последните два дни, но адептът бе последният, за когото в момента се тревожех.

В 1953 година изядох първо плодовете, после сладките и накрая си полегнах върху дивана, сгушила се под одеялото. Не отне и пет минути, въпреки неприятната светлина, която хвърляше крушката, и вече спях дълбоко. Дори мисълта за призрака без глава, който уж се подвизаваше наоколо, не ми попречи. Събудих се отпочинала точно навреме преди връщането ми, което бе добре, иначе щях да се просна в легнало положение точно пред краката на господин Марли.

Докато адептът, който ме поздрави с кратко кимване, вписваше бележките си в дневника (вероятно нещо от сорта на: *мрънкалото Рубин, вместо да изпълни дълга си, лентяйства и нагъва плодове в 1953 година*), го попитах дали доктор Уайт е все още в сградата. Непременно исках да узная защо не бе разобличил болестта ми като симулация.

— Сега той няма време да се занимава с вашите болеж... болести — отвърна господин Марли. — В момента всички се отправят към Министерството на отбраната заради мисия *Опал*. — И неизказаното: „А аз не мога да присъствам — *заради вас*“, толкова осезаемо увисна във въздуха, сякаш го бе изрекъл.

Министерството на отбраната? Това пък защо? Изобщо нямаше смисъл да питам господин Сърдитко, защото в настроението, което беше, със сигурност нямаше да ми отговори. Изглежда, бе решил, че е по-добре повече изобщо да не говори с мен. Старателно завърза превръзката над очите ми и безмълвно ме поведе из лабиринта от подземни коридори, с една ръка хванал лакътя ми, а с другата — талията ми. С всяка изминала крачка този физически контакт ми ставаше все по-неприятен, най-вече защото ръцете му бяха горещи и потни. Вече нямах търпение да се отърва от тях, когато най-сетне изкачихме витата стълба и се озовахме на приземния етаж. Въздишайки, свалих превръзката и обясних, че оттук насетне сама ще стигна до лимузината.

— Не съм ви позволил да си махате превръзката от очите си — запротестира господин Марли. — Освен това е мое задължение да ви придружа до входната ви врата.

— Престанете! — Раздразнено пернах ръцете му, когато отново се нахвана да завърже очите ми с кърпата. — И без това вече знам остатъка от пътя. А ако непременно държите да ме придружите до входната врата, това със сигурност няма да стане с ръката ви на талията ми — заявих и продължих напред.

Господин Марли ме последва, пръхтейки възмутено.

— Държете се така, сякаш съм ви докосвал непристойно!

— Да, точно така — отвърнах, за да го дразня.

— Но това е... — извика адептът, но думите му бяха заглушени от крясъци със силен френски акцент.

— Да не сте пошмели да ши трръгнете важно-важно без тази яка, млади момко! — Вратата на шивашкото ателие пред нас се отвори със замах и се появи Гидиън, плътно следван от ядосаната мадам Росини. Тя размахваше ръце във въздуха, държейки някакво творение от бял плат. — Спррете веднага! Да не мишлите, че съм ушила тази яка шамо за удоволствие?

Гидиън вече бе спрял, защото ни забеляза. Аз също бях застинала на място, но за съжаление, не толкова непринудено, а по-скоро сковано като стълб. И то не защото бях изненадана от странно подплатеното му сако, което правеше раменете му да изглеждат като тези на борец, вземащ анаболи, а защото при всяка от срещите ни явно не бях в състояние да правя нещо друго, освен да го зяпам. И да получавам сърцебиене.

— Сякаш бих ви докоснал доброволно! Правя го само защото трябва — продължаваше да нарежда господин Марли зад мен и Гидиън повдигна вежда и ми се усмихна присмехулно.

Побързах да отвърна на усмивката му също толкова присмехулно и оставих погледа ми да се плъзне подчертано бавно по глупавото му сако, смешните шалвари и обутите с чорапи пищяли, чак до обувките с катарамии.

— Автентичност, млади момко! — Мадам Росини продължаваше да размахва във въздуха яката. — Колко пъти още трябва да ви го обяснявам? Ах, ето я и горрката ми болна лебедова шийка. — Усмивка разцъфна на кръглото ѝ лице. — *Vonsoir, ma petite.*^[1] Кажете на този глупак тук, че не трябва да ме ядошва!

— Добре де. Дайте насам това нещо. — Гидиън позволи на мадам Росини да му сложи яката. — Въпреки че и без това почти никой няма да ме види, а дори и да се случи, не мога да си представя, че хората денонощно са носели завързана такава корава балетна рокличка около врата си.

— Напротив, носели са. Или поне в двореца.

— Изобщо не разбирам какъв ти е проблемът. Стои ти супер — казах с една наистина гадна усмивчица. — Главата ти прилича на огромен шоколадов бонбон.

— Да, знам. — Гидиън също се ухили. — Направо да ме схруска човек. Но отклонява — или поне така се надявам — вниманието от шалварите.

— Които са много, много секси — настоя мадам Росини и за съжаление, нямаше как да не се разкискам.

— Радвам се, че можах да те развеселя — рече Гидиън. — Мадам Росини, пелерината ми!

Прехапах долната си устна, за да спра кискането си. Само това липсваше, да се шегувам с този мръсник, сякаш нищо не се е случило,

сякаш наистина сме приятели. Ала вече бе късно.

Докато минаваше покрай мен, той погали бузата ми и това се случи толкова бързо, че не успях да реагирам.

— Бързо оздравяване, Гуен.

— Ах, ето го, трръгва! Малкият бунтарр, напълно в стила на тогавашното време, се отправя към приключението си в XVI век. — Мадам Росини се подсмихна. — Обзалагам се, че по пътя ще махне яката това лошо момче.

Аз също се загледах след „лошото момче“. Хм, може би тези шалвари все пак бяха съвсем, ама съвсем мъничко секси.

— И ние трябва да тръгваме — каза господин Марли, хвана лакътя ми, но после веднага го пусна, сякаш се бе опарил. По пътя до колата спазваше разстояние от няколко метра. Въпреки това го чувах как си мърмори: — Възмутително! Тя *изобщо* не е мой тип.

Притеснението ми, че междуременно Шарлот може да е намерила хронографа, не се оправда. Бях подценила изобретателността на семейството ми. Когато се прибрах къщи, Ник си играеше пред вратата на стаята ми с йо-йо.

— В момента само членове имат достъп до главната квартира — каза той. — Каква е паролата?

— Аз съм шефът, забрави ли? — Разроших червените му къдрици с ръка. — Ужас, да не би отново да си си лепнал дъвка?

Докато Ник се канеше възмутено да възрази, аз се възползвах от предоставилата ми се възможност и се вмъкнах в стаята ми.

Едва я познах. Пралеля ми бе прекарала целия ден тук, вдигната под тревога от господин Бърнард, който вероятно все още обикаляше трескаво цветарските магазини, и бе придала на стаята ми малко атмосфера в пралеля-Мади-стил. Не че бях неподредена, но въпреки това, поради някаква неясна причина, нещата ми имаха склонност да се разпиляват по свободното пространство на пода. От доста време насам днес отново можеше да се види килимът, леглото ми беше оправено — пралеля Мади бе извадила отнякъде една симпатична бяла кувертюра и пасващи си с нея възглавнички, — дрехите ми бяха прилежно сгънати на стола, хвърчащите наоколо листове, тетрадки и книги бяха подредени на купчини върху бюрото и дори саксията на

перваза с изсъхналата папрат бе изчезнала. Вместо нея там стоеше чудно хубав букет, който излъчваше нежен аромат на фрезии. Дори Ксемериус не висеше раздърпан от лампата на тавана, а седеше като декорация върху скрина, точно до огромна купа с бонбони, обвил драконовата опашка около себе си.

— Съвсем друго усещане за стаята, нали? — поздрави ме той. — Твоята леля поназнайва нещо за фъншуй, няма място за мрънкане.

— Не се притеснявай, нищо не съм изхвърлила — каза пралеля Мади, която седеше с книга в ръка върху леглото. — Само малко подредих и забърсах прахта, за да се настаня уютно.

Не можах да се сдържа и я целунах.

— А аз през целия ден ужасно се притеснявах.

Ксемериус закима усърдно.

— И с право! Едва бяхме прочели десет страници, въъ... имам предвид, едва леля ти Мади бе прочела десет страници и Шарлот цъфна, правейки опит да се промъкне — докладва той. — Потънаха й гемиите, когато видя лелката. Но бързо се съвзе и обяви, че искала да вземе назаем гумичка.

Пралеля Мади разказа същото.

— Тъй като тъкмо оправях бюрото ти, можах да ѝ помогна. Между другото, подстрих цветните ти моливи и ги подредих по цветовете. По-късно тя отново дойде, уж за да върне гумичката. Следобед двамата с Ник се сменяхме, все пак от време на време трябваше да отскачам и до тоалетната.

— Пет пъти, за да бъдем точни — уточни Ник, който ме бе последвал в стаята.

— Заради многото чай — обясни пралеля ми извинително.

— Много ти благодаря, лельо Мади, прекрасно си се справила! Всички вие сте се справили чудесно.

Още веднъж разроших косата на Ник.

Пралеля Мади се засмя.

— Обичам да съм полезна. Дори вече казах на Вайълет, че срещата ни утре трябва да се състои в твоята стая.

— Лельо Мади! Нали нищо не си казала на Вайълет за хронографа? — извика Ник.

Вайълет Пърпълпльм бе за пралеля Мади това, което бе Лесли за мен.

— Разбира се, че не! — Тя го изгледа възмутено. — Нали се заклех в живота си! Казах ѝ, че тук горе светлината за ръкоделията ни е по-добра и че Ариста няма да ни безпокои. Но някой от прозорците ти не е уплътнен, дете. Отнякъде духа, през цялото време усещах полъха на хладен въздух.

Лицето на Ксемериус придоби виновно изражение.

— Не съм го направил нарочно. Но книгата бе толкова интересна.

В мислите си вече се намирах в предстоящата ми нощ.

— Лельо Мади, кой е живял в стаята ми през ноември 1993-та?

Пралеля ми сбърчи чело, докато размишляваше.

— 1993-та? Нека да помисля. По това време Маргарет Тачър беше ли все още министър-председател? Тогава беше... ах, как се казваше?

— Тц! Старата дама съвсем обърка всичко — каза Ксемериус. — По-добре попитай мен! 1993 е годината, в която пуснаха по кината „Денят на мармот“, гледах го четиринайсет пъти, освен това тогава се разчу за аферата на принц Чарлс с Камила Паркър-Боулс, а министър-председателят се казваше...

— Това е без значение — прекъснах го. — Просто искам да знам дали по-късно от тук ще мога безопасно да прескоча в 1993 година. — Подозирах, че междуременно Шарлот се е сдобила с черен боен костюм и денонощно охранява коридора. — Била ли е обитавана тази стая, или не, лельо Мади?

— Ланвайрпулгуингилгогеръхуърндробуллантисылъогогогох^[2] — извика тя и Ксемериус, Ник и аз я зяпнахме стъписани.

— Сега съвсем откачи — рече гаргойлът. — Още днес следобед ми направи впечатление, че се смееше на неправилните места, докато четеше.

— Ланвайрпулгуингилгогеръхуърндробуллантисылъогогогох — повтори пралеля Мади, усмихна се щастливо и завря в устата си един лимонен бонбон. — Така се казва селцето в Уелс, от което беше икономката ни. Нека сега някой ми каже, че нямам добра памет.

— Лельо Мади, но аз искам само да знам дали...

— Да, да, да. Икономката се казваше Гладиола Лангдън и в началото на деветдесетте живееше в стаята на майка ти — прекъсна ме тя. — Учудих те, нали? Въпреки всеобщото мнение, твоята пралеля

има отлично функциониращ мозък! Останалите помещения тук горе се използваха само от време на време като стаи за гости, иначе стояха празни. А Гладиола имаше доста лош слух. Така че, без да се замисляш, можеш да се качиш в твоята машина на времето и в 1993-та отново да слезеш от нея. — Тя се разкиска. — Ех, тази Гладиола Лангдън... Май никога няма да забравим нейния ябълков пай. Милата... не смяташе за нужно да изхвърля семките на ябълките.

Мама имаше угризения на съвестта заради мнимия ми грип. Следобед лично Фолк де Вилърс ѝ се бе обадил, за да ѝ предаде предписанията на доктор Уайт да не ставам от леглото и да пия много топли течности. Тя повтори около стотина пъти колко съжالياва, че не ми е повярвала, и лично ми изстиска три лимона, с които приготви гореща напитка с вода и захар. После седя половин час до леглото ми, за да се убеди, че действително ще я изпия цялата. Тъй като прекалено убедително траках със зъби, ме уви в още две допълнителни одеяла и сложи грейка^[3] на краката ми.

— Държа се като някоя мащеха — каза тя и ме погали по главата. — А в момента и без това ти е толкова трудно.

Да, имаше право. И то не само защото се чувствах, сякаш съм в сауна и върху корема ми вероятно можеха да се изпържат яйца. За няколко секунди си позволих да изпадна в самосъжаление.

— Не се държиш като мащеха, мамо — все пак ѝ възразих накрая.

Мама изглеждаше още по-притеснена.

— Много се надявам тези обсебени потайни възрастни мъже да не те карат да правиш опасни неща.

Бързо отпих четири глътки наведнъж от топлата ми напитка. Както обикновено, се почувствах раздвоена дали все пак да не споделя всичко с нея. Чувството да я лъжа — или по-точно да премълчавам от нея такива важни неща — не беше никак приятно. Но и не исках тя да се притеснява за мен или пък да се разправя с пазителите. Освен това вероятно нямаше да е особено въодушевена от факта, че бях скрила откраднатия хронограф тук и с негова помощ предприемах пътувания във времето на своя глава.

— Фолк ме увери, че през цялото време стоиш в едно подземно помещение и пишеш домашните си — продължи тя. — И единственото, от което трябва да се притеснявам, е, че не се излагаш на достатъчно слънчева светлина.

Поколебах се за секунда, после ѝ се усмихнах криво.

— Има право. Там е тъмно и убийствено скучно.

— Това е добре. Не искам да ти се случи същото като на Люси навремето.

— Мамо, какво точно се е случило тогава?

Не бе първият път през последните две седмици, когато задавах този въпрос, но тя никога не ми даде задоволителен отговор.

— Нали знаеш? — Отново ме погали. — О, бедното ми мишленце! Та ти направо изгаряш от температура.

Нежно отблъснах ръката ѝ встрани. Да, това с изгарянето беше вярно. Но не и това с температурата.

— Мамо, наистина искам да знам какво се е случило.

Тя се поколеба за миг, после разказа още веднъж това, което вече отдавна знаех: как Люси и Пол са били на мнението, че кръгът на кръвта не трябва да се затваря и как са откраднали хронографа и са се скрили с него, защото пазителите не са споделяли възгледите им.

— И тъй като е било невъзможно да се изплъзнат от пипалата на пазителите — сигурно имат техни хора дори в Скотланд Ярд^[4] и в тайните служби — накрая на Люси и Пол не им е останало нищо друго, освен да избягат заедно с хронографа в миналото — продължих вместо нея и незабелязано повдигнах одеялата при краката ми, за да си осигуря малко разхлаждане. — Обаче ти не знаеш в коя година.

— Така е. Повярвай ми, наистина не им беше лесно да изоставят всичко тук.

Мама изглеждаше така, сякаш едва се сдържа да не заплаче.

— Да, но защо са били на мнение, че кръгът на дванайсетте не трябва да се затваря?

Боже, беше ми толкова горещо! Защо ли бях казала, че ме тресе?

Мама се вираше покрай мен в празното пространство.

— Знам само, че нямаха доверие в намеренията на граф Сен Жермен и бяха убедени, че тайната на пазителите е изградена върху лъжа. Днес и аз самата съжалявам, че тогава не исках да узная повече,

но... мисля, че Люси нямаше нищо против. Не искаше да излага и мен на опасност.

— Пазителите смятат, че тайната на кръга е нещо като чудодейно средство. Лекарство, което ще излекува всички болести на човечеството — казах и по изражението на майка ми познах, че тази информация не е нова за нея. — Защо Люси и Пол биха искали да предотвратят да бъде открито това лекарство? Защо те са против това?

— Защото... цената им се стори прекалено висока — прошепна мама. Една сълза се откъсна от ъгълчето на окоото ѝ и се стече по бузата ѝ. Тя бързо я избърса с опакото на ръката си и се изправи. — Опитай се да поспиш, съкровище — додаде тя, възвърнала обичайния си глас. — Със сигурност скоро ще се стоплиш. Сънят е най-доброто лекарство.

— Лека нощ, мамо!

При други обстоятелства сигурно щях да я бомбардирам с още въпроси, но сега едва успях да дочакам да затвори вратата на стаята ми след себе си.

С облекчение отхвърлих одеялата настрани и отворих прозореца толкова припряно, че изплаших два гълъба (или бяха гълъби призраци?), които за през нощта се бяха настанили удобно на перваза. Когато Ксемериус се върна от контролния си полет из къщата, бях свалила мократа си от пот пижама и бях облякла нова.

— Всички лежат в леглата си, дори и Шарлот, но тя се е втренчила в тавана и прави упражнения за разтягане на прасците — докладва гаргойлът. — Уф, изглеждаш като някой омар.

— Така се и чувствам.

С въздишка залостих вратата. Никой — най-малкото пък Шарлот — не трябваше да прекрачва стаята ми, докато ме нямаше. Каквото и да планираше да прави с разтегнатите си прасци, в никакъв случай не трябваше да влиза тук.

Отворих вградения гардероб и си поех дълбоко въздух. Беше изключително трудно да пропълзя през дупката и да се придвижа по корем до крокодила, в чиито търбух се намираше хронографът, положен в амбалажен талаш. Цялата предница на изпраната ми пижама придоби мръсен сив оттенък и множество паяжини се полепиха по мен. Отвратително!

— Имаш по теб нещо... дребничко — рече Ксемериус, когато отново изпълзях навън, хванала хронографа.

Той посочи гърдите ми. „Дребничкото нещо“ се оказа паяк, голям колкото дланта на Каролайн. (Е, почти толкова.) Само с изключително самообладание успях да потисна вика си, който би събудил не само обитателите на нашата къща, ами и на целия квартал. Изтръсканият паяк бързо потърси убежище под кревата ми. (Не е ли зловещо колко бързо може да се тича на осем крака?)

— Ух, ух! — повтарях около минута.

Докато настройвах хронографа, продължавах да се треса от погнуса.

— Е, хайде сега — каза Ксемериус. — Има паяци, които са поне двайсет пъти по-големи.

— Къде? На планетата Ромул^[5]? Е, добре, сигурно си прав. — Във вградения гардероб поставих хронографа върху ковчето, коленичих отпред и пъхнах пръста си в отделението под рубина. — Ще се върна след час и половина. И ако обичаш, дръж тарантулата под око.

С фенерчето на Ник махнах за довиждане на гаргойла и си поех дълбоко въздух.

Той постави драматично лапа върху гърдите си.

— Нима си тръгваш? Има още време до утрото...

— О, затваряй си устата, Жулиета! — отвърнах и силно натиснах пръста си върху иглата.

Следващия път, когато си поех въздух, в устата ми имаше част от кърпа. Бързо я изплюх и светнах фенерчето. Беше хавлия за баня, която висеше точно пред лицето ми. Изобщо вграденият гардероб бе претъпкан с дрехи, които висяха в две редици, и ми отне известно време, докато успея да се изправа сред тях.

— Чу ли това? — попита женски глас извън гардероба.

О, не! Моля те, не!

— Какво има, съкровище? — отговори мъжки глас, който звучеше много, много боязливо.

От страх не бях в състояние да помръдна.

— В гардероба свети нещо — скара се женският глас, който звучеше точно обратното на боязливо. Или по-точно казано, звучеше много като моята леля Гленда.

По дяволите! Изключих фенерчето и внимателно се проврях назад, между втората редица с дрехи, докато не усетих шкафа в гърба си.

— Може би...

— Не, Чарлс! — Гласът стана една идея по-властен. — Не съм луда, ако това се опитваш да кажеш.

— Но аз...

— В гардероба светеше нещо и сега, ако обичаш, стани и провери, иначе ще спиш в стаята за шиене. — Шарлот определено бе наследила съскането от Гленда. — Не, почакай! Никъде няма да ходиш! Ако госпожа Лангдън те види там, майка ще ме пита дали нямаме семейна криза, а това би било върхът, защото аз нямам семейна криза не и аз, макар че се ожени за мен само защото баща ти харесва благородническата ми титла.

— Но, Гленда...

— Не можеш да ме заблудиш! Едва преди няколко дни лейди Пресдемиър ми разказа...

Леля Гленда продължи да бълва още хапливи коментари наоколо, или по-точно казано, по достойния ѝ за съжаление съпруг, заради което напълно забрави за светлината в гардероба. За съжаление, също така забрави, че всъщност е посред нощ, и продължи да нарежда в същия стил поне два часа. Докато Чарлс само от време на време издаваше по някое изплашено възклицание. Нищо чудно, че двамата бяха разведени. Ала човек непременно би се запитал как преди това са успели да заченат скъпата малка Шарлот.

По някое време тя най-сетне обвини мъжа си, че я лишава от заслужения ѝ сън, след което матракът изскърца и само няколко минути по-късно се чу похъркване. Е, при проблеми със съня на някои хора им действаше добре топло мляко с мед. Явно при леля Гленда нещата стояха по друг начин.

Проклинайки пралея Мади и феноменалната ѝ памет, за всеки случай изчаках още половин час, след което внимателно отворих вратата на гардероба. В крайна сметка не можех да пропиляя цялото време, с което разполагах, в тази дупка. Дядо сигурно вече умираше от притеснение. В стаята бе малко по-светло, отколкото в гардероба, поне дотолкова, че да различа контурите на мебелите и да не се блъсна някъде.

Възможно най-тихо се прокраднах до вратата и натиснах бравата. Ала точно в този момент леля Гленда подскочи.

— Там има някой! *Чарлс!*

Не изчаках горкият Чарлс да се събуди или да бъде светната лампата, рязко разтворих вратата и се втурнах с все сили по стълбищната площадка и надолу по стълбището, после през коридора на втория етаж и продължих надолу, без да обръщам внимание на скърцащите стъпала. И аз самата не знаех точно накъде тичам, но имах странното усещане за дежа вю — веднъж вече не бях ли преживяла всичко това?

На първия етаж се сблъсках с фигура, която — след първата стряскаща една десета от секундата — се оказа дядо ми. Той ме сграбчи безмълвно и ме издърпа в библиотеката.

— Защо вдигаш такъв шум? — прошепна той, след като затвори вратата. — И защо закъсня? Окапах ми краката от чакане пред портрета на прапрапрапрачичо Хю и вече си мислех, че нещо ти се е случило.

— Наистина ми се случи. Благодарение на пралеля Мади се озовах право в спалнята на леля Гленда — казах, останала без дъх. — И се притеснявам, че тя ме видя. Вероятно в момента се обажда в полицията.

Външният вид на Лукас за мен бе малък шок. Той отново изглеждаше като дядото, когото познавах като дете, едва успявах да разпозная в него младия Лукас с намазаната с помада прическа. Въпреки че бе глупаво, очите ми се насълзиха.

Дядо не забеляза. Той подслушваше на вратата.

— Изчакай тук, аз ще отида да проверя. — За миг се обърна към мен и се усмихна. — Ето там има сандвичи, за всеки случай. А ако някой влезе...

— ...аз съм братовчедка ти Хейзъл — довърших изречението.

— ...най-добре се скрий! Отсреща под бюрото.

Но това не се оказа нужно. След малко Лукас се върна. Бях използвала времето, за да си поема въздух, да нагъна един сандвич и да пресметна колко минути ми оставаха до завръщането.

— Не се притеснявай — каза той. — В момента Гленда обвинява Чарлс, че е виновен заради кошмарите, които тя има от сватбата насам. — Той поклати глава. — Не е за вярване, че единственият наследник

на знатна фамилия, притежаваща верига хотели, търпи такова нещо! Но както и да е, да забравим за Гленда. — Той се усмихна. — Нека те огледам, внучке. Точно както си те спомням, дори още по-хубава. Какво се е случило с пижамата ти? Приличаш на някой коминочистач.

Махнах с ръка.

— Не беше никак лесно да дойда тук. В 2011 година не мога просто така да мъкна хронографа из цялата къща, защото Шарлот подозира нещо и дебне като лисица. Може би точно в момента е на път да разбие ключалката на стаята ми, не би ме учудило. А сега почти не ми остава време, цяла вечност киснах горе в онзи шкаф. — Ядосано зацъках с език. — А ако не се върна в моето време от стаята ми, ще се окажа заключена отвън — страхотно! — С въздишка се отпуснах в едно кресло. — Какъв провал! Трябва отново да се уговорим, и то преди този проклет бал. Предлагам да се срещнем на покрива! Мисля, че това е единственото място в тази къща, където човек не е обезпокояван. Какво ще кажеш за утре в полунощ твоё време? Или за теб е прекалено сложно да се качиш незабелязано на покрива? Според Ксемериус май има начин да се мине през камината, но не знам...

— Момент, момент, момент — прекъсна ме дядо и се усмихна. — Все пак имах няколко годинки на разположение да помисля и затова вече съм подготвил нещо.

Той посочи към масата, където до чинията със сандвичите лежеше някаква книга, истинска тухла.

— „Ана Каренина“?

Дядо кимна.

— Отвори я!

— Скрил си вътре някакъв код? — промърморих. — Също като в „Зеленият ездач“?

Това не можеше да е истина! Лукас бе прекарал трийсет и седем години в това, да изфабрикува загадка за мен? Вероятно щеше да ми се наложи да броя букви дни наред.

— Знаеш ли, бих предпочела просто да ми кажеш какво пише в книгата. Все още разполагаме с няколко минути.

— Недей да прибързваш толкова. Прочети първото изречение — подкани ме дядо.

Отгърнах първата глава.

— *Всички щастливи семейства си приличат, всяко нещастно семейство е нещастно посвоему.*^[6] Хм... да. Добре казано. И толкова мъдро. Но...

— Книгата изглежда съвсем нормално, нали? — Лукас се усмихна. — Но е специална изработка! Първите четиристотин и последните четиристотин страници са от Лев Толстой, както и двеста страници в средата, но останалите са от мен за теб — напечатани с абсолютно същия шрифт. Перфектно замаскирани! Там ще намериш всичката информация, която успях да събера за трийсет и седем години. Макар и все още да не знам какъв ще е конкретният повод за бягството на Люси и Пол с хронографа. — Той взе книгата от ръцете ми и прокара пръсти по страниците ѝ. — Разполагаме с доказателства, че графът е укривал важни документи от пазителите от годината на създаване на ложата — предсказания, от които следва, че Философският камък не е това, което е искал всички да повярват, че представлява.

— Тоест?

— Все още не сме съвсем сигурни. Работим по въпроса да се сдобием с тези документи. — Дядо се почеса по главата. — Чуй ме, мислих много, разбира се, и осъзнах, че в 2011 година няма да съм измежду живите. Най-вероятно ще съм починал, преди да си пораснала достатъчно, че да мога да те посветя във всичко.

Не знаех какво да отговоря, но кимнах.

Дядо ми се усмихна с прекрасната си усмивка, при която цялото му лице се прорязваше от бръчки.

— Това не е нещо лошо, Гуен. Мога да те уверя, че дори и да трябваше да умра днес, пак нямаше да скърбя — имах страхотен живот. — Бръчиците, причинени от усмивката му, се задълбочиха. — Единственото жалко е, че няма да мога да ти помагам в твоето време.

Отново кимнах и с усилие се преборих със сълзите ми.

— Е, хайде, малкото ми гарванче. Ти най-добре би трябвало да знаеш, че смъртта е част от живота. — Лукас потупа ръката ми. — Но човек би си помислил, че след смъртта ми поне бих имал благоприличието да бродя из тази къща като призрак. Малко подкрепа наистина ще ти е от помощ.

— Да, това би било хубаво — прошепнах. — И същевременно ужасно.

Призраците, които познавах, не бяха особено щастливи. Бях убедена, че биха предпочели да са на друго място. Никой от тях не харесваше факта, че е призрак. Повечето от тях дори не вярваха, че са мъртви. Не, беше добре, че дядо не е като тях.

— Кога трябва да се връщаш? — попита той.

Погледнах часовника отсреща. Боже, колко бързо летеше времето!

— След девет минути. И трябва да го направя от спалнята на леля Гленда, защото в моето време съм заключила стаята отвътре.

— Можем да опитаме да те вмъкнем в спалнята няколко секунди преди това — предложи Лукас. — Ще изчезнеш, преди изобщо да са разбрали какво...

В този миг на вратата се почука.

— Лукас, вътре ли си?

— Скрий се! — изсъска Лукас, но аз вече бях реагирала. С безразсъдно смел скок се хвърлих под бюрото, тъкмо навреме, преди вратата да се отвори и да влезе лейди Ариста. Можех да видя само краката ѝ и подгъва на пенъора ѝ, но гласът ѝ не можеше да бъде сбъркан.

— Какво правиш тук долу посред нощ? Да не би това да са сандвичи с риба тон? Нали знаеш какво каза доктор Уайт?

Тя се отпусна с въздишка върху стопленото от мен кресло. Сега вече я виждах до раменете, които държеше изправени, както винаги. Дали и тя можеше да зърне част от мен, ако завъртеше глава?

Жената зацъка с език.

— Току-що при мен дойде Чарлс. Той твърди, че Гленда го заплашва с бой.

— Олеле! — възкликна Лукас, ала прозвуча странно спокойно. — Бедното момче! А ти какво направи?

— Налях му чаша уиски — отвърна баба ми и се разкиска.

Затаих дъх. Лейди Ариста се *кискаше*? Никога досега не я бях чувала да го прави. Винаги се учудвахме дори когато се смееше, но кискането беше нещо съвсем различно. Това беше все едно да изсвириш опера на Вагнер на блок флейта.

— А после започна да плаче! — продължи баба ми презрително. Сега вече звучеше отново като самата себе си. — Заради което аз имах нужда да изпия чаша уиски.

— Това е, моето момиче. — По гласа на дядо познах, че се усмихва, и изведнъж ми стана леко на душата. Двамата изглеждаха щастливи заедно. (Е, или поне от шията надолу — онази част от тях, която виждах.) Едва сега си дадох сметка, че всъщност не съм имала вярна представа за брака им.

— Време е къщата най-сетне да се освободи от Гленда и Чарлс — каза лейди Ариста. — Може ли да се окаже, че децата ни не сполучиха в избора си на партньори? Джейн, съпругата на Хари, е ужасно скучна, Чарлс е слабохарактерен, а Никълъс е беден като църковна мишка.

— Но прави Грейс щастлива, а това е най-важното.

Лейди Ариста се изправи.

— Да, но и на фона на останалите, от Никълъс най-малко се оплаквам. Много по-лошо щеше да е, ако Грейс бе останала с онзи невъзможен честолюбивец Де Вилърс. — Видях как се потресе. — Всички от Де Вилърс са отвратително арогантни. Надявам се, че и Люси ще се осъзнае.

— Мисля, че Пол прави изключение. — Дядо се подсмихна. — Той е добро момче.

— Не вярвам. Ябълката не пада по-далеч от дървото. Ще се качваме ли горе?

— Исках да почета още малко...

Да, и малко да си побъбри с внучката от бъдещето, ако е възможно. Защото времето ми изтичаше. От мястото ми не виждах часовника, но го чувах как тиктака. И не се ли беше появило отново онова проклето чувство в стомаха ми?

— „Ана Каренина“? Толкова меланхолична книга, нали, скъпи? — Видях как слабите ръце на баба ми посегнаха към нея и отвориха произволна страница. Вероятно също като мен Лукас бе затаил дъх. — *Как изобщо е възможно човек да обясни какво чувства на някой друг?* Може би и аз трябва да я прочета още веднъж. Но, разбира се, с очила.

— Първо аз ще я прочета — рече Лукас категорично.

— Обаче не и тази нощ.

Тя върна книгата върху масата и се наведе към дядо ми. Не можех да видя съвсем ясно, но изглежда, двамата се прегръщаха.

— Ще дойда след няколко минути, меденке — каза Лукас, но по-добре да не го беше правил. При думата „меденке“ (Ехо? Та той

говореше с лейди Ариста!) трепнах толкова силно, че ударих главата си в бюрото.

— Какво беше това? — попита баба ми строго.

— Кое?

Видях как Лукас събори с ръка „Ана Каренина“ от масата.

— Този шум!

— Нищо не чух — отвърна Лукас, но не можеше да предотврати лейди Ариста да се обърне към мен.

Буквално можех да усетя как очите над властния ѝ нос искрят, изпълнени с подозрение.

Ами сега?

Лукас се прокашля и изрита силно книгата. Тя се плъзна по паркета към мен и се спря на половин метър от бюрото. Стомахът ми се сви, когато лейди Ариста направи крачка към мен.

— Но това е... — измърмори тя.

— Сега или никога — рече Лукас и предположих, че го каза на мен.

Решително протегнах ръка, грабнах книгата и я притиснах към гърдите ми. Баба ми тихо изписка от изненада. Но преди да е успяла да се наведе и да е погледнала под бюрото, бродираните ѝ пантофки се размазаха пред очите ми.

Обратно в 2011 година с тупкащо сърце изпълзях изпод бюрото и отправих благодарствена молитва, че от 1993 не е било помръдвано и на сантиметър. Бедната лейди Ариста, след като бе видяла как на бюрото му бяха пораснали ръце и бе сграбчило книгата, сигурно щеше да има нужда от още едно уиски.

Докато аз се нуждаех единствено от леглото си.

Когато на втория етаж Шарлот препречи пътя ми, дори не се стреснах — сякаш сърцето ми бе решило, че за днес е преживяло достатъчно вълнения.

— Чух, че си тежко болна и трябва да пазиш леглото.

Тя включи едно фенерче и ме заслепи с ярка LED-светлина. В този момент ми хрумна, че бях забравила фенерчето на Ник някъде в 1993 година. Вероятно във вградения гардероб.

— Точно така. Явно си ме заразила. Изглежда, е болест, при която човек страда от безсъние нощем. Взех си нещо за четене. А ти какво правиш? Тренираш ли?

— Защо не? — Шарлот се приближи една крачка към мен и насочи лъча светлина към книгата ми. — „Ана Каренина“? Не е ли малко сложна за теб?

— Смяташ ли? Е, може би тогава е по-добре да си разменим книгите. Аз ще ти дам „Ана Каренина“, а ти ще ми послужиш с твоята „В сянката на вампира“.

Шарлот замълча стъписано за около три секунди. После отново ме заслепи със студената светлина на фенерчето.

— Покажи ми какво има в ковчежето, тогава може би ще успея да ти помогна да предотвратиш най-лошото, Гуени...

Я гледай ти, та тя можела да говори съвсем различно, нежно и ласкаво, почти загрижено.

Промъкнах се (със стегнати коремни мускули) покрай нея.

— Забрави, Шарлот! И стой далеч от стаята ми, ясно?

— Ако предположенията ми са верни, тогава наистина си много по-глупава, отколкото си мислех.

Гласът ѝ отново звучеше както винаги. Въпреки че очаквах да ме спре и да ми строши глезена — най-малкото — тя ме пусна да си вървя. Само лъчът светлина на фенера ѝ ме преследваше известно време.

[1] Добър вечер, малката ми. (Фр.) — Б.р. ↑

[2] Село в Уелс, графство Ангълси, разположено на северния бряг на пролива Менай срещу град Бангор. Това е най-дългото наименование на местност в Европа и едно от най-дългите в цял свят. — Б.р. ↑

[3] Термофор; плосък, обикновено гумен съд, в който се слага гореща вода, за да служи за затопляне. — Б.р. ↑

[4] Седалището на лондонската полиция и нарицателно име за столичната британска полиция. Името идва от улицата, на която се е намирала първоначалната сграда на полицията. — Б.р. ↑

[5] Планета от сериала „Стар Трек“. — Б.р. ↑

[6] Превод от руски: Георги Жечев. — Б.р. ↑

ГЛАВА 7

*Човек не може да спре времето,
но за любовта то понякога спира.*

Пърл С. Бък

Когато към десет часа се почука на вратата ми, се стреснах от дълбокия си сън, въпреки че вече за трети път бях събудена тази сутрин. Първият път бе в седем часа, когато майка ми искаше да провери как се чувствам („Нямаш повече температура, това показва колко е издръжлив организъмът ти. Утре отново ще можеш да ходиш на училище!“). Вторият път беше четирийсет и пет минути по-късно от Лесли, която специално бе избрала обиколен път към училище, за да се отбие тук, защото посред нощ ѝ бях изпратила един есемес.

Дори сега ме учудваше това, че есемесът не се състоеше само от несвързани срички. Практически не бях на себе си от страх, докато го пишех, и ръцете ми така силно трепереха, че едва успях да улуча бутоните на телефона, защото единственият път до заключената ми стая минаваше през външния перваз под прозореца ми, който се намираще на около четиринайсет метра над тротоара. Идеята беше на Ксемериус — да се прехвърля през прозореца от стаята на Ник и по въпросния перваз, долепила корем към фасадата на къщата, да се придвижва до моя прозорец. Той самият не допринесе с нищо към успеха на мисията, освен с крясъците си: „Само не поглеждай надолу!“ и „Мътните ме взели, ама че е високо!“.

Двете с Лесли имахме само няколко минути, после тя трябваше да тръгва за училище, а аз отново се посветих на дълбокия сън. Докато пред вратата ми не се чува високи гласове и една червено руса глава не се показва през вратата.

— Добро утро! — поздрави господин Марли сковано.

Ксемериус, който дремеше в долния край на леглото ми, се сепна.

— Какво прави пожарната сирена тук?

Придърпах завивката чак до брадичката ми.

— Пожар ли има? — попитах не особено остроумно адепта.

Според майка ми чак следобед трябваше да ме вземат за елапсиране. И то не директно от кревата, за бога!

— Това наистина е прекалено, млади момко! — извика един глас зад него. Беше пралеля Мади. Тя побутна леко господин Марли и се вмъкна покрай него в стаята ми. — Явно ви липсват маниери, иначе не бихте нахлували така в спалнята на една девойка.

— Да, аз също още не съм готов за светска визита — отбеляза Ксемериус и облиза предната си лапа.

— Аз... аз — започна да заеква господин Марли с червено като домат лице.

— Това наистина не е прилично!

— Лельо Мади, не се меси! — Третият човек, който се появи, бе Шарлот, с дънки и отровнозелен пуловер, подчертаващ косата ѝ, която сякаш пламтеше като огън. — Господин Марли и господин Бруър само трябва да вземат нещо.

Явно господин Бруър бе младият мъж с черен костюм, който сега също се появи на сцената. Номер четири. Започвах да се чувствам така, сякаш се намирам на Виктория Стейшън^[1] в час пик. При това стаята ми нямаше дори приблизително подходящата квадратура.

Шарлот се промъкна напред, използвайки лактите си.

— Къде е ковчето? — попита тя.

— Доносничка, доносничка влезе в къщата! — запя Ксемериус.

— Кое ковчеже?

Продължавах да седя като закована под завивката ми. Изобщо не исках да ставам, защото все още носех изцапаната пижама и определено не исках да се показвам така пред господин Марли. Достатъчно бе, че ме вижда с рошава коса.

— Много добре знаеш! — Шарлот се надвеси над мен. — И така, къде е?

Къдриците на пралеля Мади се изправиха от възмущение.

— Никой да не докосва ковчето! — заповяда тя изненадващо властно.

Но далеч не можеше да се мери с остротата в гласа на лейди Ариста.

— Маделин! Нали ти казах да останеш долу?! — Сега и баба ми прекрачи прага на стаята ми, с изпънат като свещ гръб и високо вирната брадичка. — Това не те засяга.

През това време Шарлот си бе пробила път през навалищата, отивайки до вградения гардероб, бе го отворила и сега сочеше ковчежето.

— Ето го!

— Разбира се, че ме засяга. Това е моето ковчеже — отново извика пралеля Мади, този път с отчаяние в гласа. — Само го дадох назаем на Гуендолин!

— Глупости! — отсече лейди Ариста. — Ковчежето принадлежеше на Лукас. Вече се питах къде ли е било през всичките тези години. — Тя ме измери с леденосините си очи. — Млада девойко, ако Шарлот се окаже права, не бих искала да съм на твое място.

Придърпах завивката още малко по-нагоре, като се чудех дали съвсем да не се скрия под нея.

— Заключено е — обяви Шарлот, надвесена над ковчежето.

Лейди Ариста протегна ръка.

— Ключът, Гуендолин.

— Не е у мен. — Гласът ми прозвуча глухо, което се дължеше на завивката. — И не разбирам какво...

— Не бъди толкова твърдоглава — прекъсна ме лейди Ариста.

Ала тъй като преди малко Лесли отново си бе окачила ключа на врата, не ми оставаше нищо друго, освен да съм „твърдоглава“.

Шарлот започна да претърсва чекмеджетата на бюрото ми и пралеля Мади я перна през пръстите.

— Засрами се!

Господин Марли се прокашля.

— Ако разрешите, лейди Монтроуз, в Темпъл разполагаме със средства и начини да отворим ключалката и без ключ...

— *Средства и начини* — Ксемериус изимитира потайния му тон. — Звучи, сякаш в някой метален лост има нещо магическо. Скапан самохвалко!

— Е, добре, тогава вземете ковчежето с вас — обяви лейди Ариста и се обърна към вратата. — Господин Бърнард — чух я да вика, — придружете господата до долу.

— Човек би си помислил, че пазителите имат достатъчно антикварни предмети — каза Ксемериус. — Ей, че алчен народ!

— Аз отново искам да изразя изричния си протест — извика леля Мади, докато господин Марли и другият мъж изнасяха от стаята ми ковчежето, без да се сбогуват. — Това е... нарушение на неприкосновеността на жилището. Когато Грейс научи, че просто ей така сте нахлули в жилището ѝ, ужасно ще се ядоса.

— Това все още е *моята* къща — заяви лейди Ариста студено. — И тук важат *моите* правила. Това, че Гуендолин не осъзнава дълга си и че за съжаление, се оказа недостойна за рода Монтроуз, може да бъде извинено с младостта ѝ и с липсата и на познания, но ти, Маделин, би трябвало да знаеш за какво се е борил брат ти цял живот! От теб очаквах повече чувство за семейна чест. Дълбоко съм разочарована. И от двете ви.

— Аз също съм разочарована. — Пралеля Мади сложи ръце на кръста си и се загледа ядосано след величествено отдалечаващата се лейди Ариста. — И от двете ви. В крайна сметка ние сме едно семейство! — И тъй като баба ми вече нямаше как да я чуе, се обърна към Шарлот: — Зайче, как можа?

Братовчедка ми почервения. За един съвсем кратък миг приличаше на неописуемия господин Марли и аз се зачудих къде ли съм сложила телефона си. Искаше ми се да увековеча тази гледка за идните поколения. Или за бъдещи опити за изнудване.

— Не можех да допусна Гуендолин да бойкотира нещо, което дори *не разбира* — отвърна Шарлот, а гласът ѝ дори леко трепереше, — само заради стремежа си непрекъснато и навсякъде да е център на внимание. Тя... тя няма респект от мистериите, с които абсолютно незаслужено е свързана. — Хвърли ми отровен поглед, който явно ѝ помогна отново да се съвземе. — Сама си надrobi това! — изсъска с ново вдъхновение тя. — Дори ти предложих да ти помогна. Но не! Ти все трябва да нарушаваш правилата. — С тези думи тя отново се преобрази в собственото си Аз и направи това, което умееше най-добре: отметна коса през рамо и профуча навън.

— О, боже, о, боже... — Пралеля Мади се отпусна тежко върху ръба на леглото ми. Ксемериус едва успя навреме да се изтърколи настрана. — Какво ще правим сега? След като отворят ковчежето, със сигурност ще дойдат да те приберат и със сигурност няма да се церемонят с теб. — Тя извади кутийката с лимонени бонбони от джоба на роклята си и пъкна цели пет наведнъж в устата си. — Няма да го понеса.

— Спокойно, лельо Мади! — Прокарах пръстите и на двете си ръце през косата ми и ѝ се усмихнах. — В ковчежето се намират ученическият ми атлас и колекцията ми с книги на Джейн Остин, която ми подари за Коледа.

— О! — Пралеля Мади потърка носа си и въздъхна облекчено. — *Разбира се*, предположих нещо такова — каза тя смучейки усилено бонбоните. — Но къде...

— На сигурно място, надявам се. — С дълбока въздишка спуснах крака от ръба на леглото. — Но в случай че отново се появят, със заповед за обиск или нещо подобно, май е по-добре сега да отида да си взема душ. Между другото, сърдечно благодаря за вчерашния ти съвет! Всички стаи били необитавани, как ли пък не. Приземих се в спалнята на леля Гленда и бившия ми чичо Чарлс!

— Упс! — възкликна пралеля ми и от уплах глътна единия от бонбоните.

До обяд не видях повече Шарлот и баба ми. Няколко пъти звънна телефонът на долния етаж, а веднъж и нашият, но беше просто мама, която искаше да се осведоми как се чувствам.

По-късно дойде на гости госпожа Пърпълпльм, приятелката на пралеля Мади, и ги чух да се кикотят като две малки момиченца. Иначе всичко беше спокойно. Преди по обед да бъда закарана в Темпъл, двамата с Ксемериус успяхме за кратко да обърнем внимание на „Ана Каренина“, или по-точно казано, на онзи текст в четивото, който не бе написан от Толстой. Страниците от 400 до 600 бяха изпълнени предимно с преписи на хрониките на пазителите. Лукас беше добавил: *Това са само интересните части, скъпа внучке*, но ако трябваше да съм честна, първоначално не ми се сториха особено интересни. Така наречените *Принципи на устройството на времето*,

съставени лично от граф Сен Жермен, затрудниха мозъка ми още след първото изречение. *Въпреки че в настоящето миналото вече се е случило, е нужна изключителна предпазливост, за да не се застраши сегашното чрез миналото, като миналото се превърне в настояще.*

— Това разбираш ли го? — попитах Ксемериус. — От една страна, и без това всичко вече се е случило и следователно ще се случи точно така, както се е случило, но от друга страна, не трябва да заразяваш никого с грипния вирус? Или какво се има предвид?

Ксемериус поклати глава.

— Просто да прескочим тази част, става ли?

Но и статията на някой си доктор М. Джордано (аха, това едва ли беше съвпадение в имената, нали?) със заглавие *Граф Сен Жермен — пътуващ във времето пророк — анализ въз основа на инквизиционни протоколи и писма*, публикувана през 1992 година в специализирано списание за исторически изследвания, започваше със сучещо се над осем реда изречение, подобно на спираловиден глист, което никак не допринасяше за желанието за по-нататъшно четене.

Изглежда, Ксемериус се чувстваше по същия начин.

— Скукааа! — изграчи той и аз с охота прелистих нататък до мястото, където Лукас бе събрал всички стихчета. Някои от тях вече ми бяха известни, но и тези, които бяха нови за мен, звучаха объркано, изпълнени със символика и многозначно тълкуваеми, според гледната точка, подобно на виденията на пралея Мади. Думите *кръв* и *вечност* се срещаха сравнително често и в комбинация с *огън* и *страдание*. — Ами... при всички положения не са от Гъоте — продължи гаргойлт. — Звучат, сякаш няколко пияндета са се събрали, за да римуват загадъчни глупости. Хей, хора, дайте да помислим, какво се римува на лисица от нефрит? Затрит, апетит, кибрит? Неее, хайде да вземем метеорит, звучи много по... хлъц... по-тайнствено.

Нямаше как да не се засмея. Тези стихчета наистина бяха пълна скръб. Но знаех, че Лесли с радост щеше да им се нахвърли, тя обожаваше загадките. Беше твърдо убедена, че прочитането на „Ана Каренина“ щеше да ни е от съществена помощ.

— Това е началото на една нова ера — драматично бе обявила тя днес сутринта, размахвайки книгата във въздуха. — Притежаващият знания притежава и сила. — На това място се замисли. — Това е

реплика от филм, но в момента не се сещам от кой точно. Все едно. Сега най-сетне ще можем да разнищим историята докрай.

Може би имаше право. Но малко по-късно, в 1953 година, докато седях на зеления диван, не се чувствах ни най-малко могъща или знаеща, а просто ужасно самотна. Колко ми се искаше само Лесли да е при мен. Или поне Ксемериус.

Докато прелиствах безцелно страниците, се натъкнах на записките, които бе споменал господин Марли. През октомври 1782 година действително е имало бележка в хрониките със следния текст:

...Преди своето отпътуване графът още веднъж ни препоръча и занаред да ограничаваме възможно най-много досега на пътуващите във времето жени, особено на последно родената Рубин, с могъществото на мистериите и никога да не подценяваме разрушителната сила на женското любопитство.

О, да. Веднага повярвах, че графът е казал това, буквално можех да чуя гласа му. „Разрушителната сила на женското любопитство“, тц-тц.

Но за бала, който, за съжаление, бе само отложен, а не отменен, това не ми помагаше, като изключим факта, че тези драсканици на пазителите в никакъв случай не събуждаха в мен желанието още веднъж да се срещна с графа.

Със значително неудоволствие се посветих на изучаването на златните правила. В тях надълго и нашироко се говореше за чест, съвест и задължението да не се прави нищо в миналото, което би могло да промени бъдещето.

Май бях нарушавала правило номер четири при всяко едно от пътуванията ми във времето — *Забранено е да се пренасят предмети от едно време в друго. Както и правило номер пет — Никога да не се влияе върху съдбата на хората в миналото.*

Отпуснах книгата в скута си и замислено задъвках долната си устна. Може би Шарлот все пак имаше право и аз бях нещо като закоравяла нарушителка на правила — просто ей така, заради принципа. Дали в момента пазителите не претърсваха стаята ми? Или дори цялата къща — с кучета и детектори за метал? Във всеки случай не изглеждаше, сякаш малката ни хитрост от сутринта бе достатъчна, за да подкопаем доверието, което имаха в Шарлот.

Въпреки че господин Марли имаше вид, сякаш бе малко разколебан, когато ме бе взел от дома. Изглежда, едва бе в състояние да ме погледне в очите, макар да се преструваше, че нищо не се е случило.

— Сигурно се срамува — предположи Ксемериус. — Много ми се иска да бях видял глупавото му изражение, когато е отворил ковчежето. Дано от страх да е изпуснал металния лост върху крака си.

Да, със сигурност моментът, в който е извадил книгите ми от ковчежето, е бил много срамен за господин Марли. И естествено, за Шарлот. Но тя едва ли щеше да се откаже толкова бързо.

Все пак по пътя от колата до входа на главната квартира, докато разтваряше над главата ми черен чадър, адептът направи опит да проведе уж непринуден разговор, вероятно за да прикрие чувството си за вина.

— Много е прохладно днес, нали? — рече той решително.

Всичко това ми се стори наистина детинско. Отвърнах му също толкова решително.

— Да. А кога ще си получа ковчежето обратно?

Не му хрумна никакъв отговор, освен да почервенея като домати.

— Мога ли поне да получа книгите си, или в момента се изследват за отпечатащи от пръсти?

Не, днес не ми беше жал за него.

— Ние... за съжаление... може би... погрешка — започна да заеква той и двамата с Ксемериус възкликнахме едновременно:

— Какво?!

На господин Марли видимо му олекна, когато на входа се натъкнахме на господин Уитман, който отново изглеждаше като някоя филмова звезда върху червения килим. Очевидно и той бе пристигнал току-що. Съблече ненадминато елегантно палтото си и изтръска капките дъжд от косата си, като през това време ни се усмихваше, показвайки перфектните си бели зъби. Липсваха само светлините на прожекторите. Ако бях Синтия, със сигурност щях да му хвърля изпълнен с копнеж поглед, но аз бях имунизирана срещу красивата му външност и чара му (и без това рядко пускан в действие спрямо мен). Освен това зад гърба му Ксемериус му правеше заешки уши и глупави физиономии.

— Гуендолин, чух, че се чувстваш по-добре — каза учителят ми.

От кого ли пък го бе чул?

— Да, малко. — За да отклоня разговора от мнимата ми болест и тъй като тъкмо бях набрала скорост, бързо продължих да плямпам: — Току-що попитах господин Марли какво става с ковчето ми. Може би вие ще можете да ми кажете кога ще си го получа обратно и защо изобщо е било наредено да ми го вземат?

— Точно така. Нападението е най-добрата защита — насърчи ме Ксемериус. — Виждам, че се справяш и без мен. Значи, ще отлетя обратно към къщи да поче... тъъ... да видя дали всичко там е наред. See you later, alligator^[2], ха-ха!

— Аз... ние... погрешна информация... — продължи със заекването си господин Марли.

Господин Уитман изцъка ядосано с език. До него адептът изглеждаше двойно по-непохватен.

— Марли, можете да излезете в обедна почивка.

— Слушам, сър. Обедна почивка, сър.

Още малко и господин Марли щеше да удари токове, отдавайки чест.

— Братовчедка ти подозира, че си се сдобила с предмет, който не ти принадлежи — обяви господин Уитман, когато адептът побърза да се отдалечи, и ме изгледа с пронизващ поглед.

Заради хубавите му кафяви очи Лесли му бе измислила прякора Катеричката, но сега, и при най-добро желание, в тях не можеше да се открие нищо миловидно или забавно, липсваше всякаква топлина, която уж бе характерна за кафявите очи. Изложено на погледа му, цялото ми желание за противоречие много бързо се сви в най-отдалечения ъгъл на съзнанието ми. Изведнъж ми се прииска господин Марли да бе останал. Споровете с него бяха много по-приятни, отколкото с господин Уитман, когото беше толкова трудно да излъжеш — вероятно това се дължеше на опита му като учител. Ала въпреки това опитах.

— Явно Шарлот се чувства малко пренебрегната — промърморих със сведен поглед. — В момента не й е лесно и може би затова си измисля неща, които отново биха й... тъъ... осигурили внимание.

— Да, и другите са на това мнение — отвърна учителят ми замислено. — Но според мен Шарлот е личност със стабилен характер,

която не се нуждае от подобно нещо. — Той сведе глава към мен, толкова близо, че можех да подуша афтършейва му. — Ако подозрението ѝ все пак се потвърди... Е, не съм сигурен дали наистина осъзнаваш значението на постъпката ти.

Ами... значи, в това отношение явно бяхме двама. Струваше ми известно усилие отново да го погледна в очите.

— Позволено ли ми е поне да попитам за какъв предмет става въпрос? — попитах колебливо.

Господин Уитман повдигна вежда, после изненадващо се усмихна.

— Напълно е възможно да съм те подценил, Гуендолин. Обаче това не е причина ти самата да се надценяваш!

Няколко секунди се взирахме един в друг и изведнъж се почувствах много изтощена. Какъв всъщност бе смисълът от всичките тези преструвки? Ами ако просто предадох на пазителите хронографа и оставех нещата на съдбата им? Някъде в далечния край на съзнанието си чух Лесли да казва: *Я се вземи в ръце, ако обичаш*, но за какво бе всичко това всъщност? И без това само се лутах в неведение и не напредвах нито крачка. Господин Уитман беше прав: накрая напълно щях да се надценя и да направя нещата още по-лоши. Дори не знаех защо точно си причинявах всичкото това напрежение. Нямаше ли да е по-хубаво да се отърся от отговорността и да оставя някой друг да взема решенията?

— Да? — попита господин Уитман с нежен глас и сега в очите му наистина се появиха топли искри. — Искаш ли да ми кажеш нещо, Гуендолин?

Кой знае, може би действително щях да го направя, ако в този момент към нас не бе пристъпил господин Джордж. С думите: „Гуендолин, защо се бавиш?“, бе сложил край на моментната ми слабост. Учителят ми пак бе изцъкал ядосано с език, но не бе подхванал отново темата в присъствието на господин Джордж.

И ето че сега седях сама в 1953 година върху зеления диван и се борех да възвърна самообладанието си. И надеждата си.

— Знанието е сила — казах през стиснати зъби, опитвайки се да се мотивирам, и отново отворих книгата.

Лукас бе преписал от хрониките предимно бележки от годините 1782 и 1912, *защото те, скъпа внучке, са важни години за теб. През*

септември 1782 е разбит така нареченият Флорентински алианс и е разобличен предателят във Вътрешния кръг на пазителите. Въпреки че не е посочено изрично в хрониките, може да се предположи, че двамата с Гидиън сте замесени в тези събития.

Вдигнах поглед от книгата. Това ли беше указанието за бала, което търсех? Ако бе така, тогава всичко ми беше точно толкова ясно, колкото и преди да го прочета. *Благодаря ти, дядо*, въздъхнах. Това беше горе-долу толкова полезно, колкото и „пази се от сандвичи с пастърма“. Прелистих следващата страница.

— Само не се плаши — каза един глас зад мен.

Определено това изречение трябваше да се причисли към прочутите последни изречения, които човек чува точно преди да умре. (Веднага след „Тази не е заредена“ и „То иска само да си поиграе“.) Разбира се, че ужасно се изплаших.

— Аз съм. — Гидиън стоеше зад дивана и ми се усмихваше, гледайки надолу към мен. Появата му веднага накара тялото ми да обяви извънредно положение, защото всевъзможни чувства се заблъскаха в него, без да могат да се разберат за конкретна посока. — Господин Уитман си помисли, че малко компания сигурно ще ти се отрази добре — подхвърли той непринудено. — А аз се сетих, че крушката тук спешно трябва да се смени. — Той подхвърли една крушка във въздуха, сякаш е топка за жонглиране, после я хвана и с грациозно движение се плъсна на дивана до мен. — Много удобно си се настанила тук. Кашмирено одеяло! И грозде. Мисля, че си влязла под кожата на госпожа Дженкинс.

Докато зяпах бледото му красиво лице и се опитвах да овладея хаоса от чувства в мен, поне извадих достатъчно присъствие на духа да затворя „Ана Каренина“. Гидиън ме наблюдаваше внимателно, погледът му се плъзна от челото към очите ми и надолу към устните ми. Исках да погледна встрани и да се отдръпна от него, но в същото време не можех да му се нагледам, така че продължих да го зяпам така, сякаш бях зайче, а той — змия.

— Няма ли да получа поне едно „здравей“? — попита той и отново ме погледна в очите. — Нищо, че точно в момента си ми сърдита.

Това, че докато го казваше, се усмихна развеселено, ме изтръгна от вцепенението ми.

— Благодаря, че ми напомни.

Отметнах косата от челото ми, изпънах гръб и отворих книгата ми, този път почти в началото. Просто щях да го игнорирам — да не си мисли, че между нас всичко е наред.

Ала Гидиън не се даваше толкова лесно. Той погледна нагоре към тавана.

— За да сменя крушката, ще трябва да загася осветлението за малко. Тогава за известно време ще стане доста тъмно. — Замълчах си. — Имаш ли фенерче? — Не му отговорих. — От друга страна, изглежда, днес лампата не прави проблеми. Може и да оставим нещата така, а? — Чувствах погледа му, сякаш ме докосваше, но упорито продължавах да се вирам в книгата ми. — Хм, мога ли да си взема малко от гроздето?

Търпението ми ме напусна.

— Да, вземи си, но ме остави да чета на спокойствие! — троснах му се. — Дръж си устата затворена, става ли? Нямам желание да водя тъп и безсмислен разговор с теб.

Послуша ме и не каза нищо, ала само през времето, което му бе нужно, за да изяде гроздето. Прелистих една страница, въпреки че не бях прочела нито дума.

— Чух, че сутринта си имала посещение. — Започна да жонглира с две зърна от гроздето. — Шарлот спомена нещо за някакво тайнствено ковчеже.

Аха! Ето накъде духал вятърът, значи. Отпуснах книгата върху скута си.

— Коя дума от „дръж си устата затворена“ не разбираш?

Гидиън се ухили широко.

— Хей, това не е тъп и безсмислен разговор. Бих искал да разбера как ѝ е хрумнало на Шарлот, че може да притежаваш нещо, което са ти подхвърлили Люси и Пол.

Беше дошъл, за да ме разпитва — че как иначе. Вероятно по поръчение на Фолк и компания, нещо от сорта на: „Бъди много мил с нея, тогава със сигурност ще ти каже дали и какво е скрила“. В крайна сметка да правят жените на глупачки, бе фамилното хоби на Де Вилърс.

Качих крака на дивана и седнах по турски. Когато бях ядосана, ми бе по-лесно да го гледам в очите, без долната ми устна да се

разтрепери.

— Ами... попитай Шарлот, как ѝ е хрумнало — отвърнах хладно.

— Вече го направих. — Гидиън зае поза като моята, така че сега седяхме върху дивана един срещу друг, като двама индианци във вигвам. Дали имаше обратния обичай на *лулата на мира*? — Според нея ти си се сдобила някак си с откраднатия хронограф, а брат ти, сестра ти, пралеля ти и дори вашият иконом ти помагат да го криеш.

Поклатих глава.

— Никога не съм предполагала, че някой ден ще го кажа, но явно Шарлот има прекалено развинуто въображение. Достатъчно е само да пренесем из къщата някакво овехтяло ковчеже и тя тотално откача.

— А какво имаше в него? — попита той не особено заинтересувано.

Боже, колко бе прозрачен!

— Нищо! Използваме го вместо масичка за игра на карти, докато залагаме на покер.

Идеята ми се стори толкова добра, че не успях да се сдържа да не се ухия.

— „Аризона Холдем“? — запита Гидиън, този път по-внимателно.

Ха-ха.

— „Тексас Холдем“^[3]. — Сякаш можеше да ме подхлъзне с такъв плосък трик! Бащата на Лесли ни бе научил да играем покер, когато бяхме на дванайсет. Той бе на мнение, че момичетата непременно трябва да владеят покера — ала защо, никога не ни издаде. Във всеки случай, благодарение на него знаехме всички трикове и бяхме световни шампиони в блъфирането. Е, Лесли и до днес се почесваше по носа, когато имаше добра ръка, но това го знаех само аз. — Както и „Омаха“, но по-рядко. Знаеш ли — наведох се напред, уж изпълнена с доверие, — вкъщи хазартните игри са забранени, в тази връзка баба ми е въвела няколко много строги правила. Всъщност ние с леля Мади, господин Бърнард и Ник започнахме да играем в знак на протест и от чист инат. А после започна да ни харесва все повече. — Гидиън бе повдигнал едната си вежда. Изглеждаше впечатлен. Не можех да го упрегна. — Може би лейди Ариста има право и комарджийството е началото на всички пороци — продължих да говоря. Сега вече бях в стихията си.

— Първоначално залагахме само лимонени бонбони, но междуременно залозите станаха много по-високи. Миналата седмица брат ми изгуби всичките си джобни. Само ако лейди Ариста разбере за това! — Наклоних се още по-напред и го погледнах дълбоко в очите. — Така че не казвай на Шарлот, защото тя веднага ще ни изключари. По-добре е да си измисля небивалици за откраднати хронографи!

Изключително доволна от себе си, отново седнах, с изпънат гръб.

Гидиън продължаваше да изглежда впечатлен. Той ме наблюдава мълчаливо известно време, след което изведнъж протегна ръка и ме погали по косата. Самообладанието ми веднага се срути.

— Престани! — Той наистина използваше всякакви трикове! Мръсник! — Какво изобщо търсиш тук? Не се нуждая от компания! — За съжаление, изобщо не прозвуча толкова заядливо, колкото целях, а по-скоро — малко плачевно. — Не трябва ли да си зает с тайни мисии, в които да източваш кръвта на хората?

— Имаш предвид мисия *Шалвари* от вчера вечерта? — Той бе престанал да гали косата ми, ала улови един кичур и се заигра с него. — Изпълнена е. Кръвта на Елейн Бърли вече се намира в хронографа. — За две секунди се взря встрани от мен, в нищото. Изглеждаше тъжен, но после отново се овладя. — Липсват само опърничавата лейди Тилни, Люси и Пол. Ала тъй като вече знаем в кое време и под какво име са живели Люси и Пол, останалото е чиста формалност. Между другото, за лейди Тилни ще се погрижа още утре сутринта.

— Мислех, че междуременно си започнал да се съмняваш дали всичко това е правилно — казах и освободих косата си от ръката му. — А ако Люси и Пол са прави и кръгът на кръвта никога не бива да се затваря? Ти самият каза, че съществува възможността твърдението им да е вярно.

— Точно така. Но нямам намерение да го съобщавам на пазителите. Ти си единствената, на която съм разказал за това.

Аха, какъв хитър психологически ход. *Ти си единствената, на която имам доверие.*

Но когато поискам, аз също мога да бъда хитра. (Само ще припомня историята с покера!)

— Люси и Пол казаха, че не може да се вярва на графа. Че той крои нещо лошо. Сега и ти ли вярваш в това?

Гидиън поклати глава. Изведнъж изражението му стана сериозно и напрегнато.

— Не. Не вярвам, че е лош. Просто смятам, че... — Той се поколеба. — Смятам, че поставя благото на всички над това на отделния човек.

— Дори и над своето собствено ли?

Той не отговори, а отново протегна ръка. Този път уви кичур от косата ми около пръста си. Накрая рече:

— Да приемем, че можеш да създадеш нещо сензационно, като например, знам ли... лекарство срещу рак, СПИН и всички други болести по света. Ала затова трябва да оставиш един човек да умре. Ще го направиш ли?

Някой трябва да умре? Това ли е било причината Люси и Пол да откраднат хронографа? *Защото... Цената им се стори прекалено висока*, чух в главата ми гласа на мама. Цената — един човешки живот?

В съзнанието ми веднага изникнаха съответни филмови сцени — обърнати наобратно кръстове, жертвоприношения на хора и мъже с качулки, мърморещи вавилонски заклинания. Това не пасваше особено на пазителите. Е, може би с няколко изключения.

Гидиън ме гледаше очаквателно.

— Да се жертва един човешки живот заради спасяването на много други? — уточних тихо. — Не, не мисля, че цената е висока, ако се погледне прагматично. А според теб?

Дълго време той не ми отговори, само се взираше в лицето ми и си играеше с косата ми.

— Да, така мисля — каза накрая. — Невинаги целта оправдава средствата.

— Думите ти означават ли, че повече няма да правиш онова, което графът поиска от теб? — изтърсих и си признавам, че това не бе особено хитро от моя страна. — Като например да си играеш с чувствата ми? Или с косата ми?

Гидиън пусна косата ми и изгледа учудено ръката си, сякаш тя не бе част от него самия.

— Аз не съм... Но графът не ми е нареждал да си играя с чувствата ти.

— Така ли? — Изведнъж отново му бях ужасно ядосана. — Обаче той ми каза, че го е направил. Обясни ми, че е впечатлен от това, колко добре си се справил, въпреки че си имал толкова малко време да манипулираш чувствата ми, а и за съжаление, си пропилял толкова много енергия по грешната жертва, тоест Шарлот.

Гидиън въздъхна и потърка чело с opakото на ръката си.

— Двамата с графа действително проведохме няколко разговора за... въз... ами... разговора по мъжки. Той е на мнение — но моля те, прояви снизхождение към него, та този мъж е живял преди двеста години! — че действията на жените се определят главно от емоциите, докато мъжете се ръководят от разума. И затова за мен е по-добре, ако партньорката ми при пътуванията във времето е влюбена в мен, за да мога да контролирам действията ѝ при необходимост. Мислех...

— Ти... — прекъснах го ядосано. — Решил си, че можеш да се погрижиш това да се получи!

Гидиън спусна крака от дивана, изправи се и закрачи напред-назад из стаята. Поради някаква причина изведнъж изглеждаше развълнуван.

— Гуендолин, не съм те принуждавал за нищо, нали? Дори обратното, често съм се държал с теб направо гадно.

Зяпнах го, загубила дар слово.

— И сега трябва да съм ти благодарна за това?

— Разбира се, че не. Тоест... да.

— Последно?

Той ме изгледа гневно.

— Защо девойките си падат по типове, които се отнасят отвратително с тях? Явно милите младежи не са и наполовина толкова интересни. Заради това понякога е трудно да запазиш уважението си към момичетата. — Продължаваше да снове из стаята с големи, гневни крачки. — Да не говорим, че момчета с щръкнали уши и пъпки изобщо не могат и да си мечтаят за такива волности.

— Колко си циничен и повърхностен само.

Бях изумена от обрата, който изведнъж беше претърпял разговорът ни.

Гидиън сви рамене.

— Въпросът е кой тук е повърхностен. Или би позволила на господин Марли да те целуне?

За миг наистина напълно се обърках. Малко, ама съвсем малко зрънце истина може и да имаше в думите му, но... Поклатих глава.

— При впечатляващата ти аргументация забрави нещо решаващо. Въпреки лишената ти от пъпки външност — между другото, поздравления за високото ти самочувствие — нямаше да се оставя да ме целунеш, ако не ме бе излъгал и не се беше престорил, че изпитваш някакви чувства към мен. — Внезапно очите ми се насълзиха, но продължих с треперещ глас: — И нямаше. .. да се влюбя в теб.

Или поне нямаше да позволя да ми проличи.

Гидиън се извърна от мен. За миг застана напълно неподвижен, после изрита с все сила стената.

— По дяволите, Гуендолин! — изруга през стиснати зъби. — А ти беше ли напълно откровена с мен? Не ме ли лъжеше винаги когато ти се отдадеше възможност?

Докато обмислях подходящ отговор — той наистина бе ненадминат в извъртането на нещата — ме обзе познатото чувство на замайване, но този път ми беше по-лошо от всякога. Изплашено притиснах „Ана Каренина“ към гърдите си. Да сграбча кошницата, май бе прекалено късно вече.

— Позволи да те целувам, но никога не ми се довери — чух да мърмори той.

Останалото не го разбрах, защото в следващия момент се приземих в настоящето и с всички сили се концентрирах да не повърна в краката на господин Марли.

Когато най-сетне овладях стомаха си, Гидиън също се бе завърнал. Стоеше, облегнал гръб на стената. Гневът бе изчезнал от лицето му и сега се усмихваше тъжно.

— Страшно ми се иска да присъствам на някоя от игрите ви на покер — отбеляза той. — Много съм добър в блъфирането.

След това напусна помещението, без да се огледа.

[1] Една от големите гари в Лондон. — Б.пр. ↑

[2] „До скоро виждане, алигаторе“ — роман на Уилям Ф. Бъклин-младши от шпионската поредица за героя Блекфорд Оукс, добродушен здравеняк, който работи за ЦРУ и заради служебния си дълг посещава най-различни екзотични кътчета на света, където винаги изскача някоя

задача за него; също така репликата е заглавие на популярна рокендрол песен от 1950 година, изпълнявана от Бил Хейли. — Б.р. ↑

[3] Една от най-популярните игри на покер. — Б.пр. ↑

25 юни 1542 г.

Все още разследвам в манастира С. случая на младата Елизабета, която, по сведения от собствения и баща, носи в утробата си детето на демон. Не премълчах пред ръководителя на конгрегацията предположението си, че М. — доброжелателно казано — има склонност към религиозни озарения и се чувства призван от Господ, нашият господар, да унищожи злото по тази земя. Явно предпочита да обвини дъщеря си в практикуване на магьосничество, отколкото да приеме, че тя не отговаря на представите му за благонравственост. Вече споменах за добрите му отношения с Р. М. Влиянието му в този район е значително, поради което не можем да смятаме случая за приключен. Разпитването на свидетелите бе същинска подигравка. Две млади съученички на Елизабета потвърдиха мнението на конта за изникването на демон в двора на манастира. Малката София — тя не може убедително да обясни защо съвсем случайно около полунощ се е криела в един храст в градината — описа великан с рога, огнени очи и копита, който е изнесъл на Елизабета серенада на цигулката си, след което е започнал да блудства с нея.

Другата свидетелка, близка приятелка на Елизабета, направи впечатление, че е много по-разумна. Тя разказа за един добре облечен и много висок младеж, който ухажвал девойката с ласкави думи. Той изниквал от нищото и след това отново изчезвал във въздуха, но тя не е ставала очевидец на това.

От своя страна Елизабета ми довери, че младежът, който така умело преодолявал стените на манастира, няма нито рога, нито копита, а произлиза от уважавана фамилия, и че тя дори знае името му. Тъкмо се бях зарадвал, че ще приключа с успех случая, когато девойката добави, че за съжаление, не може да се свързва с него, защото той долита по въздуха от бъдещето, по-точно казано, от 1723 лето Господне. Можете да си представите отчаянието ми относно умственото състояние на заобикалящите ме хора. Храня големи надежди, че ръководителят на конгрегацията ще ме отзове обратно във Флоренция, където ме чакат истински случаи.

Из Инквизиционните протоколи на доминиканския отец Джан Петро Бариби (Разшифровано, преведено и добавени коментари и обяснителни бележки от доктор М. Джордано)
Архив на Университетската библиотека в Падуа

ГЛАВА 8

Блещукащи райски птици, цветя и листенца в сини и сребристи тонове се виеха по брокатения ми корсаж, ръкавите и полата бяха от тежка тъмносиня като нощта коприна, която шумолеше при всяка крачка като морето в бурни дни. Бях наясно, че всяка девойка, облечена в такава рокля, ще изглежда като принцеса, и въпреки това бях поразена от собственото ми отражение в огледалото.

— Роклята е... невъобразимо красива! — прошепнах благоговейно.

Ксемериус изпръхтя. Той седеше върху остатъците от брокат до шевната машина и си бъркаше в носа.

— Момичета! — изсумтя той. — Първо със зъби и нокти се бори да не ходи на бала, а после, едва навлякла този глупав парцал, от вълнение ще се изпусне в гащите.

Игнорирах го и се обърнах към твореца на това произведение на изкуството.

— Но и другата рокля беше перфектна, мадам Росини.

— Да, знам. — Тя се подсмихна. — Прросто ще я използваме някой ддруг път.

— Мадам Росини, вие сте истински творец! — казах страстно.

— *N'est-ce pas?*^[1] — Тя ми намигна. — И като такава, мога да си сменя мнението. В комбинация с бялата перрука, ддругата ррокля ми се стори безцветна. Тен като твоя изисква яррки *comment on dit*^[2] ... контрасти!

— О, вярно! Перуката. — Въздъхнах. — Тя ще развали всичко. Можете ли да ми направите набързо още една снимка?

— *Bien sur.*^[3]

Мадам Росини ме настани на една табуретка пред тоалетката и взе телефона ми, който ѝ подадох.

Ксемериус разпери крила, хвъркна към мен и се приземи непохватно точно пред порцелановата глава с перуката.

— Нали знаеш какво обикновено се въди в такива тупета? — Той отметна глава назад и погледна нагоре към напудрената бяла кула. — Срамни въшки със сигурност. Вероятно и молци. Евентуално и по-лоши неща. — Той вдигна драматично лапи. — Ще кажа само: ТАРАНГУЛА. ’

Спестих си коментара, че *urban legends*^[4] са бабини деветини, и се прозях демонстративно. Ксемериус постави лапи на кръста си.

— Вярно е. А ти трябва да се пазиш не само от паяци, но и от някои графове, в случай че си позабравила заради опиянението ти от роклята.

За съжаление, имаше право. Но днес, току-що оздравяла и обявена от пазителите за годна да посетя бала, исках само едно: да мисля позитивно. И къде щеше да ми е по-лесно да правя това, ако не в ателието на мадам Росини?

Хвърлих на Ксемериус строг поглед, а после разгледах пълните с дрехи щендери. Роклите бяха коя от коя по-красиви.

— Случайно да имате и някоя в зелено? — попитах изпълнена с копнеж.

Замислих се за партито на Синтия и за костюмите, които Лесли предвиждаше за преобразяването ни в марсианци. „Трябват ни само зелени чували, няколко бърсалки за прах, празни консервени кутии и няколко топки от стиропор — бе казала тя. — С телбод и пистолет за лепило за нула време ще се превърнем в готини първокачествени марсианци. Така да се каже, модерни и живи произведения на изкуството, а няма да ни струва и стотинка.“

— Зелено? *Mais oui*^[5] — отвърна мадам Росини. — Когато всички мислеха, че черрвенокосата изпосталяла закачалка ще пътува във времето, използвах различни нюанси на зеленото. То подхожда перфектно на черрвените коси и разбира се, на зелените очи на малкия бунтарр.

— Оо! — възкликна Ксемериус и я заплаши с лапа. — Навлизаш в опасна забранена зона, скъпа!

Имаше право. Малкият мръсник бунтар определено не беше в списъка на позитивните неща, за които исках да мисля. (Но ако Гидиън наистина цъфнеше на партито с Шарлот, тогава със сигурност нямаше да се разхождам там в чувал, а пък Лесли можеше да си говори каквото си ще за готиното модерно изкуство.)

Мадам Росини разреса дългата ми коса и с ластик я върза на тила.

— Между другото, той днес ще носи дрехи в зелено, тъмно морскозелено. С часове умувах над избора на плат, за да не се бият цветовете ви. Накрая още веднъж прегледах всичко на светлината на свещи. *Absolument onirique*.^[6] Заедно ще изглеждате като морските цар и царица.

— ’Псолютно — изграчи Ксемериус. — И ако не умрете, ще си имате много малки морски принцове и принцеси.

Въздъгнах. Не трябваше ли да стои вкъщи и да следи Шарлот? Но той настоя да ме придружи до Темпъл, което някак си беше много мило. Ксемериус много добре знаеше, че се страхувам от бала.

Мадам Росини сбърчи замислено чело, докато разделяше косата ми на три и я сплиташе на плитка, която след това завъртя на кок и я закрепил с фиби за главата ми.

— Зелено ли каза? Да помисля. Имаме костюм за езда за XVIII век от зелено кадифе, освен това... о! Това ми се получи *superbe*^[7]... вечерен тоалет от 1922-ра от тревистозелена копррина в комплект с манто и дамска чантичка, *tres chic*^[8]. Освен това направих няколко дубликата на ррокли от Баленсиага^[9], които Гррейс Кели^[10] е носила през шейсетте. Най-хубавата от тях е бална ррокля с цвят на листа от ррози, която също ще ти стои чудесно.

Тя вдигна внимателно творението перука. Снежнобяла и украсена със сини панделки и брокатени цветчета, донякъде ми напомняше на многоетажна сватбена торта. Дори излъчваше аромат на ванилия и портокали.

Мадам Росини чевръсто нахлупи „тортата“ върху гнездото кок на главата ми и когато погледнах в огледалото, едва се познах.

— Сега изглеждам като нещо средно между Мария-Антоанета^[11] и баба ми — измърморих аз.

А заради черните ми вежди приличах съвсем малко и на горски разбойник, предрешен като жена.

— Глупости! — възрази мадам Росини, която закрепил перуката с огромни фуркети. Те приличаха на малки кинжали, инкрустирани в края с бляскави стъклени камъни, подобно на сини звезди, които се подаваха от къдравото творение. — Става дума за контрасти, лебедова шийке. Контрастите са най-важното нещо. — Тя посочи

отворената палитра с гримове върху тоалетката. — А и като се добави гримът, дори в XVIII век на светлината на свещите *smoky eyes*^[12] са *en vogue*^[13]. Още съвсем малко пудра, *et parfaitement*^[14]! Ти отново ще си най-красивата!

Кое то, разбира се, нямаше как да знае, тъй като никога не бе присъствала. Усмихнах ѝ се.

— Толкова сте мила с мен! Вие сте най-добрата! А за роклите ви трябва да получите „Оскар“.

— Знам — отвърна мадам Росини скромно.

— Много е важно да се качваш и да слизаш с главата напред, миличката ми! — съветваше ме мадам Росини, когато ме бе придружила до лимузината и ми помагаше при качването.

Чувствах се малко като Мардж Симпсън^[15], само дето кулата на главата ми беше бяла, а не синя и за щастие, таванът на колата бе достатъчно висок.

— Не е за вярване, че толкова малко човече заема толкова много място — засмя се господин Джордж, когато най-сетне разстлах полите на роклята ми върху седалката.

— Нали? С тази рокля човек трябва да подаде молба за отпускане на собствен пощенски код.

Мадам Росини ми отправи развеселена въздушна целувка за довиждане. Ах, тя беше направо златна! В нейно присъствие винаги забравях колко ужасен всъщност е животът ми.

Колата потегли и в този момент входната врата на главната квартира се отвори рязко и Джордано излезе забързано. Оскубаните му вежди бяха вдигнати нагоре и със сигурност под изкуствения си тен бе бял като платно. Устата му с цъфналите устни се отваряше и затваряше, което му придаваше вид на някоя застрашена от изчезване океанска риба. За щастие, не можах да разбера какво каза на мадам Росини, но ясно си го представях. *Тъпо същество. Няма никаква представа от история и танцуване на менует. Ще ни изложи с безразсъдството си. Позор за човечеството!*

Мадам Росини му се усмихна сладко и му каза нещо, което затвори рибешката му уста. За съжаление, изгубих двамата от поглед, когато шофьорът зави по уличката, водеща към „Странд“.

Ухилена, се отпуснах назад в седалката, но докато траеше пътуването, доброто ми настроение бързо се изпари и отстъпи място на тревогата и страха. Боях се от почти всичко: от неизвестността, многото хора, погледите, въпросите, танците и разбира се, най-вече от повторна среща с графа.

През нощта страховете ми ме бяха преследвали дори в сънищата ми, но бях доволна, че изобщо можех да се похваля с непробудно проспана нощ. Малко преди да се събудя, сънувах особено объркани небивалици: че се спъвам в собствената си рокля и падам надолу по огромно стълбище, точно в краката на граф Сен Жермен, който — без да ме докосва — ме повдига, като ме хваща за шията. През това време ми се кара с гласа на Шарлот: „Ти си позор за целия ти род“. А до него стои господин Марли, вдигнал високо раницата на Лесли и ме обвинява: „В Ойстер картата^[16] са останали само една лира и двайсет пенса“.

— Колко несправедливо! А тъкмо я бях заредила!

Днес сутринта в час по география Лесли бе умряла от смях заради съня ми. Макар че той изобщо не бе чак толкова измислен: вчера след училище раницата ѝ бе открадната, докато се канела да се качи в автобуса. Била брутално дръпната от гърба ѝ от младеж, който според думите на Лесли можел да тича по-бързо и от Дуейн Чембърс^[17].

До известна степен вече бяхме станали безчувствени, що се отнася до пазителите. А и от Шарлот, която без съмнение (косвено) стоеше зад това, не очаквахме нищо друго. Но въпреки това намирахме този метод за малко... ами... просташки. И ако ни трябваше някакво доказателство кой стои зад грабежа, това бе фактът, че жената до Лесли е носела чанта „Ермес“. Имам предвид, ама честно: кой уважаващ себе си джебчия би откраднал вместо нея някаква си запусната раница?

Според разказа на Ксемериус, вчера тъкмо съм излязла от дома и Шарлот бе претърсила стаята ми за хронографа, като не е пропуснала нито едно местенце. Погледнала е дори под възглавницата — какво оригинално скривалище. След щателно претърсване на вградения ми гардероб, накрая открила разхлабената гипсокартонена плоскост и с триумфална усмивка на лицето (според разказа на Ксемериус) пропълзяла в нишите под скосения таван, като дори сестрата на моя

малък приятел паяка не могла да я изплаши (според Ксемериус). Тя не изпитала никаква неуместна боязън да бръкне дълбоко във вътрешностите на крокодила. Е, да, но да го беше направила един ден по-рано, както обичаше да казва лейди Ариста: „По-добре един час по-рано, отколкото минута по-късно“. След като бе излазила, фрустрирана, от шкафа, Шарлот бе взела на мушка Лесли, което пък бе коствало раницата на приятелката ми. Сега пазителите се бяха сдобили с току-що заредена Ойстер карта, папка, гланц за устни с цвят череша, както и с няколко учебника от библиотеката за разширяването на делтата на Ганг — и това бе всичко.

Дори Шарлот не беше в състояние да скрие това поражение зад надменното си изражение, с което се появи сутринта на масата за закуска. За разлика от нея, лейди Ариста поне имаше доблестта да признае грешката си.

— Ковчежето е на път за насам — обясни тя студено. — Явно нервите на Шарлот са малко обтегнати и трябва да призная, че аз погрешно повярвах на думите ѝ. А сега, нека смятаме въпроса за приключен и да обърнем внимание на други теми.

Това беше (поне що се отнася до лейди Ариста) истинско извинение. И докато при думите ѝ Шарлот напрегнато се взря в чинията си, останалите разменихме слисани погледи и се спряхме на единствената друга тема, която набързо ни хрумна — времето.

Само леля Гленда, по чиято шия избиха червени петна, не искаше да остави нещата така и защити Шарлот.

— Вместо да я обвиняват, трябва да са ѝ благодарни, че все още се чувства отговорна и зорко наблюдава — не можа да се стърпи да не изтъкне тя. — Какво са казали хората? Не чакай благодарност за сторено добро. Убедена съм, че...

Но ние никога не узнахме в какво е убедена леля Гленда, защото лейди Ариста каза с леден глас:

— Ако не искаш да смениш темата, разбира се, си свободна да напуснеш масата, Гленда.

Кое то тя направи заедно с Шарлот, която пък обяви, че вече не е гладна.

— Всичко наред ли е? — усмихна ми се господин Джордж, който седеше срещу мен (или по-скоро по диагонал, защото полите ми бяха толкова издути, че запълваха половината купе) и до този момент ме бе

оставил насаме с мислите ми. — Доктор Уайт даде ли ти нещо срещу сценичната треска?

Поклатих глава.

— Не. Прекалено много ме беше страх да не би в XVIII век да виждам двойно. — Или нещо още по-лошо, но по-добре да не споменавам за това пред господин Джордж. По време на соарето миналата неделя успях да запазя спокойствие с помощта на специалния пунш на лейди Бромптън и точно същият този пунш ме накара пред множеството удивени гости да изпълня „Memoirs“ от мюзикъла „Котките“ нищо и никакви си двеста години преди изобщо Андрю Лойд Уебър да го композира. Освен това пред всички хора бях разговаряла на висок тон с призрак, което със сигурност не би ми се случило, когато съм трезва.

Надявах се да остана поне няколко минути насаме с доктор Уайт, за да го попитам защо ми бе помогнал, но той ме прегледа набързо в присъствието на Фолк де Вилърс и за радост на всички, ме обяви за здрава. Когато за довиждане му намигнах заговорнически, той само сбърчи чело и попита дали не ми е влязло нещо в окото. Въздъгнах при спомена за това.

— Не се притеснявай! — успокои ме господин Джордж състрадателно. — Не след дълго отново ще си се върнала, още преди вечеря всичко ще е минало.

— Но дотогава мога да объркам какво ли не, дори да предизвикам световна криза. Питайте Джордано. Една погрешна усмивка, един погрешен поклон или погрешна дума, и... бум! Осемнайсети век ще лумне в пламъци!

Господин Джордж се засмя.

— Джордано просто завижда. За едно пътуване в миналото е готов да извърши убийство!

Пригладих с ръце меката коприна на роклята ми и прокарах пръсти по извезаните мотиви.

— Съвсем сериозно, все още не разбирам защо балът е толкова важен. И каква работа имам там.

— Имаш предвид, освен това, да танцуваш, да се забавляваш и да се наслаждаваш на привилегията да видиш със собствените си очи известната херцогиня на Девъншир? — Когато не се усмигнах в отговор, господин Джордж стана неочаквано сериозен, извади

кърпичка от джоба си и попи с нея челото си. — Ех, момичето ми, този ден е от изключително значение, защото на бала ще се разбере кой в редиците на пазителите е предателят, предоставял информация на Флорентинския алианс. Графът се надява, че чрез вашето присъствие ще извади от равновесие както лорд Аластър, така и предателя.

Аха, поне това обяснение бе малко по-конкретно, отколкото онова в „Ана Каренина“.

— Или по-точно казано, ние сме примамки. — Сбърчих чело. — Но... хм... не трябва ли отдавна да знаете дали планът е сработил? И кой точно е бил предателят? Нали всичко това вече се е случило преди двеста и трийсет години.

— Да и не — отвърна господин Джордж. — Поради някаква причина докладите в хрониките от тези дни и седмици са изключително неясни. Освен това липсва и една цяла част. Въпреки че множество пъти се говори за предателя, който е освободен от високия си пост, името му не се споменава. А четири седмици по-късно само се споменава бегло в едно изречение, че никой не е оказал последна чест на предателя, защото не го е заслужавал.

Отново настръхнах.

— Предателят е починал четири седмици след изхвърлянето му от ложата? Колко... тъъ... практично.

Господин Джордж вече не ме слушаше. Той чукаше на преградната стена към шофьора.

— Боя се, че порталът е прекалено тесен за лимузината. По-добре минете отстрани на училищния двор. — Усмихна ми се. — Пристигнахме! Между другото, изглеждаш чудно хубава, през цялото време исках да ти го кажа. Като излязла от антикварна картина. — Автомобилът спря точно пред стълбите на входа. — Само че много, много по-красива — допълни той.

— Благодаря.

От притеснение напълно забравих какво бе казала мадам Росини: *Много е важно да се качваш и да слизаш с главата напред, милнката ми!*, и направих грешката да се опитам да слеза от колата както обикновено. Крайният резултат бе, че безнадеждно се омотах в полите на роклята ми и се почувствах като пчеличката Мая в паяжината на Текла^[18]. Докато ругаех, а господин Джордж се смееше, отвън към мен се протегнаха две отзивчиви ръце и тъй като нямах друг

избор, хванах и двете и се оставих да ме издърпат навън. Едната ръка принадлежеше на Гидиън, а другата — на господин Уитман. Пуснах ги, сякаш се бях опарила.

— Тъъ... благодаря — измърморих, припряно пригладих роклята си и се опитах да успокоя препускащия ми пулс. Тогава огледах Гидиън по-обстойно и... се ухилих. Просто не можах да се сдържа. Макар мадам Росини ненапразно да бе възхвалявала морскозеления плат, а разкошният редингот перфектно и без гънки да обгръщаше широките му рамене, и чак до обувките си с катарамки той да изглеждаше страхотно, бялата перука съсипваше цялото впечатление.

— А аз си мислех, че съм единствената, която се чувства тъпо — казах.

Очите му просветнаха развеселено.

— Все пак успях да убедя Джордано да ми спести пудрата и изкуствената бенка.

Е, той и така бе достатъчно блед. За секунда се изгубих в гледката на фино изваяната линия на брадичката и устните му, но после се взех в ръце и го стрелнах възможно най-мрачно с очи.

— Другите чакат долу. По-добре да побързаме, преди да са се стекли много хора тук — каза господин Уитман и хвърли поглед отсреща към тротоара, където две дами с кученца се бяха спрели и любопитно ни наблюдаваха.

Ако пазителите не искат да предизвикват сензации, тогава по-добре да не карат толкова впечатляващи коли. И разбира се, да не разкарват наоколо странно предрешени хора.

Гидиън протегна ръка, но в същия момент зад нас се чу приглушен тъп звук и аз се огледах. Ксемериус бе кацнал върху покрива на колата и за миг остана да лежи сплескан като писия^[19] върху ламарината.

— По дяволите! — изруга задъхано той. — Не можахте ли да ме изчакате? — Той бе изпуснал тръгването ни от Темпъл заради една котка, ако правилно бях разбрала. — Трябваше да прелетя целия път, защото исках да те изпратя. — Гаргойлът се надигна, подскочи на рамото ми и аз почувствах нещо като мокра, студена прегръдка. — И така, Велика пазителко на Свещения орден на плетените прасенца, не забравяй по време на менуета здравата да ритнеш *Онзи-чието-име-не-споменаваме* — той хвърли пренебрежителен поглед към Гидиън. — И

се пази от онзи граф. — В гласа му се прокрадна истинска загриженост. Преглътнах тежко, ала в същия миг той добави: — Ако направиш някоя глупост, занапред ще трябва да се оправяш без мен, защото тогава ще си потърся някой друг човек.

Той се ухили дръзко и без много шикалкавене се стрелна към кучетата, които се откъснаха от поводите си и побягнаха с подвити опашки.

— Гуендолин, замечта ли се нещо? — Гидиън ми подаде ръка. — Имам предвид, госпожице Грей, моля, бихте ли ме последвали в 1782 година.

— Можеш да забравиш за това. Ще започна с преструвките чак като се озовем там — прошепнах тихо, за да не ме чуят господин Джордж и господин Уитман, които вървяха пред нас. — Преди това ще огранича физическия контакт с теб до минимум, ако нямаш нищо против. Освен това тук всичко ми е познато, все пак това е моето училище.

А през този петъчен следобед то бе като изоставено. Във фойето срещнахме директор Гилис, който влачеше зад себе си голф количка и вече бе сменил костюма си с карирани панталони и тениска с якичка. Но не можа да се стърпи да не поздрави сърдечно „любителската театрална труппа на нашия скъп господин Уитман“. И то всеки един поотделно — чрез ръкостискане.

— Като голям радетел на изкуството, за мен е удоволствие да предоставя нашето училище за репетициите ви, за времето, през което вашето помещение не може да бъде използвано. Какви великолепни костюми! — Когато стигна до мен, се сепна. — Охо! Но това лице ми е познато. Ти си едно от лошите момичета с жабата, нали?

Насилих се да се усмихна.

— Да, директор Гилис — отвърнах.

— Е, радвам се, че си открила такова хубаво хоби. Сега сигурно няма да ти хрумват повече такива подли идеи. — Той се усмихна покровителствено любезно на всички. — Пожелавам ви много успехи или каквото там се пожелава в театъра, късмет, успех и стискам палци...

В добро настроение отново, ни помаха, а после изчезна заедно с количката си през вратата — навън към почивните дни. Загледах се след него с известна завист. По изключение, бих си сменила мястото с

него, дори и ако това означаваше да се превърна в застаряващ плешивко с карирани панталони.

— Лошото момиче с жабата? — повтори Гидиън по пътя надолу към подземната художествена галерия и ме погледна с любопитство отстрани.

Изцяло се бях концентрирала в това, да повдигна достатъчно шумолящите поли на роклята ми, за да не се спъна в тях.

— Преди няколко години двете с приятелката ми Лесли бяхме принудени да сложим една прегазена жаба в супата на наша съученичка. Директор Гилис все още ни се сърди за това.

— Били сте *принудени* да сложите жаба в супата на ваша съученичка?

— Да — отвърнах и го удостоих с високомерен поглед. — По педагогически причини човек е принуден да прави неща, които изглеждат странни за страничния наблюдател.

В мазето, точно под един изрисуван на стената цитат от Едгар Дега — *Една картина трябва да бъде сътворена със същото чувство, с което престъпникът извършва деянието си* — около хронографа вече се бяха събрали обичайните заподозрени: Фолк де Вилърс, господин Марли и доктор Уайт, който подреждаше върху една от масите медицински пособия и превързочни материали. Бях радостна, че оставихме в Темпъл поне Джордано, който вероятно все още стоеше на входните стълби и кършеше ръце.

Господин Джордж ми намигна.

— Току-що ми хрумна една добра идея — прошепна той. — Ако изпаднеш в затруднение и не знаеш какво да правиш, просто изпадни в безсъзнание. Жените по онова време постоянно са припадали, ала никой не може да каже със сигурност дали заради стегнатите корсети, или заради лошия въздух, или просто защото така им е било угодно.

— Ще го имам предвид — отвърнах и се изкуших веднага да изпробвам съвета на господин Джордж.

За съжаление, изглежда, Гидиън прозря намеренията ми, защото ме хвана за ръката и леко се подсмихна.

В това време Фолк вече разгъваше хронографа и когато ми махна да отида при него, се примирих със съдбата си, но не и без да отправя молитва към небето лейди Бромптън да е издала тайната на

специалния си пунш на добрата си приятелка, уважаемата лейди Пимпълботъм.

Имах бегли представи за това, какво представлява един бал, а за исторически бал — абсолютно никакви. Затова вероятно не беше чудно, че след видението на пралея Мади и сънищата ми от тази нощ очаквах нещо средно между „Отнесени от вихъра“ и опияняващите празненства от филма „Мария-Антоанета“, като хубавата част от съня ми бе, че изумително много приличах на Кирстен Дънст^[20].

Но преди да успее да проверя истинността на представите ми, първо трябваше да се измъкнем от мазето. (Отново! Искрено се надявах, че прасците ми нямаше да получат дълготрайно увреждане от многото качване и слизане по стъпалата.)

Въпреки мърморенето ми, трябваше да призная, че този път пазителите бяха измислили всичко много хитро. Фолк бе настроил така хронографа, че когато пристигнахме, балът над нас бе в разгара си.

Почувствах безкрайно облекчение, че нямаше да има дефилиране покрай домакините. Тайно изпитвах ужасен страх от някой церемониалмайстор, който с жезъл ще почука по земята и с висок глас ще обяви имената ни. Или още по-лошо — истината.

— Дами и господа! — Чук, чук. — Гидиън де Вилърс и Гуендолин Шепърд, измамници от двайсет и първи век. Моля, обърнете внимание, че корсетът и кринолинът не са изработени от банели, а от високотехнологичен материал! И между другото, те влязоха в къщата през мазето!

Което този път бе изключително тъмно, поради което, за съжаление, бях принудена да се държа за ръката на Гидиън, защото в противен случай роклята ми и аз нямаше да се доберем невредими до горе. Едва в предната част на мазето, там, където в училището ми се отклоняваше коридорът за залата за прожекции, по стените се появиха факли, които хвърляха трепкаща светлина по стените. Очевидно тук бяха разположени килерите с провизии, което бе целесъобразно, имайки предвид ледения студ. От чисто любопитство хвърлих поглед в едно от съседните помещения и изумено се заковах на място. Никога не бях виждала толкова много храна закуп! Изглежда, балът щеше да бъде последван от нещо като банкет, защото върху масите и по земята стояха безброй плата, купи и бъчви, пълни с най-странни ястия. Много от тях бяха изкусно аранжирани и покрити с нещо като прозрачен

пудинг. Открих и огромни количества сготвени месни ястия, които за моя вкус миришеха прекалено остро, също така и много спираци дъха захарни деликатеси във всякакви форми и големини, и позлатена лебедова фигура, която бе изработена като изумително истинска.

— Я виж, те трябва да изстудяват и декорацията за масите си — прошепнах.

Гидиън ме дръпна напред.

— Това не е декорация за маса, а истински лебед. Така нареченото изложбено ястие^[21] — прошепна той в отговор, но веднага трепна, а аз, със съжаление трябва да си призная, в същия миг изпицях.

Точно иззад сенките на една около деветнайсет етажна торта с два (мъртви) славея на върха се подаде фигура и тръгна безшумно към нас с извадена шпага. Оказа се Ракоци, дясната ръка на графа, а с тази му драматична поява можеше по всяко време да изкара малко пари в някое влакче на ужасите.

Поздрави ни с дрезгав глас, след което процеди:

— Последвайте ме!

Докато се опитвах да се съвзема от уплахата, Гидиън попита невъздържано:

— Не трябваше ли да ни посрещнете много по-рано?

Ракоци предпочете да не отговори, което не ме изненада. Той бе точно от онзи тип хора, които не можеха да признават грешките си.

Безмълвно взе една факла от стената, махна ни с ръка и се мушна в един страничен вход, който водеше към други стълби.

Мелодия от цигулки и глъчка от много гласове достигаха надолу до нас, ставаха все по-силни и по-силни и малко преди края на стълбите Ракоци ни напусна с думите:

— От сенките ще бдя над вас заедно с хората ми.

После изчезна безшумно, също като някой леопард.

— Предполагам, че той не е получил покана — пошегувах се.

В действителност косите ми се изправиха при мисълта, че зад всеки тъмен ъгъл ни дебнеше и тайно ни наблюдаваше някой от мъжете на Ракоци.

— Напротив, разбира се, че е поканен. Но явно не иска да се раздели с шпагата си, а те са забранени в балната зала. — Гидиън ме огледа изучаващо. — Има ли паяжини по роклята ти?

Погледнах го възмутено.

— По нея не, но може би в главата ти — отвърнах, промуших се покрай него и внимателно отворих вратата.

Бях се притеснила как ще се промъкнем незабелязано във фойето, но когато се потопихме в суматохата и шума, предизвикани от гостите на бала, се запитах защо изобщо си направихме труда да дойдем от мазето. Вероятно по навик. Спокойно можехме да се приземим точно тук и никой нямаше да забележи.

Домът на лорд и лейди Пимпълботъм бе изключително разкошен — приятелят ми Джеймс не бе преувеличил. Под копринените тапети, орнаментите по стените, картините и отрупаните с кристални полилеи и стенописи тавани едва можех да разпозная доброто ми старо училище.

Подът бе покрит с мозайка и дебели килими и ми се стори, че по пътя за първия етаж има повече коридори и стълби, отколкото в моето време.

И беше претъпкано. Претъпкано и шумно. В наше време партито щеше да бъде закрито заради препълване на стаите или съседите щяха да дадат Пимпълботъм под съд заради нарушаване на нощната тишина и покой. А това беше положението едва във фойето и коридорите.

Балната зала беше съвсем друга категория. Заемаше половината първи етаж и гъмжеше от хора, които стояха на групички или образуваха дълги редици по време на танците. Залата буквално бръмчеше от гласовете им като кошер с пчели, като това сравнение ми се стори прекалено неточно, защото децибелите сигурно достигаха тези на излитащ от Хийтроу^[22] „Джъмбо Джет“^[23]. Около четиристотин души трябваше да викат, за да се чуят, а на всичкото отгоре и двайсетчленният оркестър върху подиума се опитваше да вземе надмощие. Цялата тази картина се озаряваше от толкова много свещи, че автоматично се огледах за пожарогасител.

Накратко: соарето, което посетихме у Бромптън, сравнено с този бал, бе същото, като да сравниш парти в нощен клуб с чаените сбирки на пралея Мади. Изведнъж разбрах откъде идваше изразът „пищен бал“.

Появата ни не предизвика особен интерес, особено на фона на непрестанно царящото влизане и излизане от залата. Въпреки това няколко бели перуки ни зяпнаха с любопитство и Гидиън хвана по-

здро̀во ръката ми. Почувствах как бивам изучавана от главата до петите и изпитах непреодолимото желание още веднъж да се огледам в огледалото, дали все пак някоя паяжина не се е залепила погрешка за роклята ми.

— Всичко е наред — успокои ме спътникът ми. — Изглеждаш перфектно. — Прокашлях се смутено. Той се ухили надолу към мен. — Готова ли си? — прошепна.

— Готова съм, ако и ти си готов — отвърнах, без да се замисля.

Просто ми се изплъзна и за момент си припомних забавленията, които имахме, преди мръсникът така позорно да ме предаде. Е, не бяха чак кой знае какви забавления.

Няколко момичета започнаха да си шушукат, когато минахме покрай тях, но не бях сигурна дали обсъждаха роклята ми, или просто намираха Гидиън за страхотен. Вървах с изправен гръб, а перуката ми бе изумително добре закрепена и следваше всяко движение на главата ми, въпреки че откъм тежест вероятно можеше да се сравни със стомните за вода, които африканските жени носеха на главите си. Докато пресичахме залата, непрестанно се оглеждах за Джеймс. В крайна сметка това бе балът на родителите му — и той щеше да присъства, нали?

Гидиън, който стърчеше поне с една глава над повечето хора в залата, бързо откри граф Сен Жермен. Той стоеше свръхелегантно на едно тясно балконче и разговаряше с някакъв нисък мъж, облечен в шарени дрехи, който ми се стори смътно познат.

Без да се замислям много, прилекнах в дълбок реверанс, но в следващия момент съжалих, когато си припомних как по време на последната ни среща графът с нежен глас бе разбил сърцето ми на десетки хиляди малки парченца.

— Мили мои деца, точни сте до минутата — каза той и ни махна да се приближим.

На мен само ми кимна благосклонно (вероятно ми оказа чест, имайки предвид, че като жена аз съм надарена с коефициент на интелигентност, който едва стигаше от вратата на балкона до най-близката свещ), докато на Гидиън дари сърдечна прегръдка.

— Какво ще кажете, Олкот? Можете ли да разпознаете нещо от мен в чертите на този хубав млад мъж?

Облеченият като папагал мъж поклати усмихната глава. Той не само бе напудрил тясното си дълго лице, ами бе намазал бузите си и с руж, приличаше на някакъв клоун.

— Искам да кажа, че има известна прилика в стойката.

— А и как би могло да се сравни толкова младо смътно с моята сбръчкана физиономия? — Графът изви иронично устни. — Годиците не са пощадили външния ми вид, понякога сам не мога да се позная в огледалото. — Графът си повя малко въздух с една носна кърпичка. — Позволете ми да ви представя многоуважавания Албърт Олкот, понастоящем първи секретар на ложата.

— Вече сме се срещали по време на различните ми посещения в Темпъл — каза Гидиън с лек поклон.

— Да, правилно — сети се графът и се усмихна.

Сега вече и аз си спомних защо „папагалът“ ми се стори познат. Този мъж ни бе посрещнал при първата ни среща със Сен Жермен в Темпъл и ни бе осигурил карета до дома на лорд Бромптън.

— За съжаление, изпуснахте представянето на херцога и херцогинята — отбеляза Олкот. — Прическата на Нейна Светлост предизвика огромна завист. Страхувам се, че утре лондонските перукери няма да могат да се отърват от клиенти.

— Херцогинята наистина е красива жена! Колко жалко, че се чувства призвана да се намесва в мъжките работи и политиката. Олкот, бихте ли осигурили нещо за пиене на новодошлите?

Както обикновено, графът говореше с тих и нежен глас, но въпреки шума, който ни заобикаляше, думите му се чуваха твърде ясно. При звука им ме побиха ледени тръпки и това със сигурност не се дължеше на студения нощен въздух, който проникваше през отворената балконска врата.

— Разбира се! — С усърдието си първият секретар ми напомни на господин Марли. — Бяло вино? Веднага се връщам.

По дяволите! Явно няма пунш.

Графът изчака, докато Олкот се изгуби в балната зала, бръкна в джоба на редингота си и измъкна оттам запечатано с восък писмо, което подаде на спътника ми.

— Това писмо е за твоя Велик пазител. В него се съдържат подробности за нашата следваща среща.

Гидиън го прибра и на свой ред подаде на графа също така запечатан с восък плик.

— В него се съдържа подробен доклад за случилото се през изминалите дни. Ще ви зарадва да чуете, че кръвта на Елейн Бърли и лейди Тилни вече е прочетена в хронографа.

Трепнах. Лейди Тилни? Как само го е постигнал? При последната ни среща ми направи впечатление, че тя не би дала доброволно от кръвта си. Подозрително го изгледах. Да не би да е употребил сила, за да ѝ източи от кръвта? В представите ми я виждах отчаяно да го измеря с плетени прасенца.

Графът го потупа по рамото.

— Значи, липсват само Сапфир и Черен турмалин. — Той се подпря на бастуна си, но в жеста му нямаше нищо немошно. Вместо това излъчваше чудовищна сила. — О, само ако той знаеше колко близо сме до това, да променим света!

С глава Сен Жермен посочи към балната зала, в чийто противоположен край забелязах лорд Аластър от Флорентинския алианс, накичен щедро с бижута, както и миналия път. Камъните на безбройните му пръстени искряха чак до нас. Както и погледът му, леден и изпълнен с омраза, дори от това разстояние. Зад него се извисяваше застрашително фигура, облечена в черно, но този път не допуснах грешката да я сметна за някой гост. Ставаше дума за призрак, който бе част от лорд Аластър, също както малкия Робърт — от доктор Уайт. Когато ме съзря, устните му се раздвижиха и се зарадвах, че оттук не можех да чуя проклятията му. Стигаше ми, че ме преследваше в кошмарите ми.

— Стои там и мечтае да ни пониже с шпагата си — каза графът и прозвуча почти доволно. — В действителност, от дни наред не мисли за нищо друго. Дори е успял да вмъкне нелегално шпагата си в залата. — Сен Жермен поглади брадичка. — Затова не танцува, нито пък седи, а просто стои вдървено с втрепен поглед, като някой оловен войник, и чака подходящата възможност.

— А на мен не ми беше позволено да взема шпагата си — укорително рече Гидиън.

— Не се притеснявай, момчето ми, Ракоци и хората му няма да изпуснат Аластър от поглед. Днес ще оставим проливането на кръв на храбрите куруци.

Отново погледнах към лорд Аластър и към облечения в черно призрак, който кръвожадно размахваше сабята си в моята посока.

— Но той не би... пред всички тези хора... искам да кажа, дори в XVIII век не е било разрешено да се убива безнаказано, нали? — Преглътнах тежко. — Лорд Аластър не би рискувал да увисне заради нас на бесилото, нали?

За няколко секунди тежките клепащи на графа скриха тъмните му очи, сякаш се концентрираше върху мислите на опонента си.

— Не, прекалено е хитър, за да то направи — отвърна бавно той. — Но също така знае, че няма да му се удадат много възможности отново да се озовете пред острието му. И той няма просто така да пропусне тази. Тъй като подхвърлих на мъжа, когото подозирам за предателя в редиците ни — и само на него! — в колко часа вие двамата — невъоръжени и сами — ще се отправите обратно към мазето за скока си във времето, ще видим какво ще се случи...

— Какво? — възкликнах. — Но...

Графът вдигна ръка.

— Не се притеснявай, дете! Предателят не знае, че хората на Ракоци охраняват всяка ваша крачка. Аластър планира перфектното убийство: след деянието му трупове много практично ще се изпарят във въздуха. — Засмя се. — При мен това няма да се получи, затова планира друга смърт за мен.

Просто страхотно.

Преди да успея да асимилирам новината, че така да се каже, сме дивеч за отстрелване, което не промени особено отношението ми към този бал, пъстроцветният първи секретар се завърна — отново бях забравила името му — с две чаши бяло вино. Зад него се влачеше още един стар познайник — дебелият лорд Бромптън. Той безмерно се зарадва да ни види отново, надвеси се над ръката ми и я целуна доста по-продължително, отколкото бе благоприлично.

— Ах, вечерта е спасена — извика той. — Толкова се радвам! Лейди Бромптън и лейди Лавиния вече ви видяха, но бяха задържани на дансинга. — Той така се засмя, че дебелият му тумбак се разтресе. — Беше ми възложено да ви заведа да танцувате.

— Много добра идея! — съгласи се графът. — Младите хора трябва да танцуват! На младини аз не съм пропускал нито една възможност.

Охо, започваше се. Сега идваше на ред на работата с двата леви крака и *къде точно беше дясно* проблема, който Джордано окачествяваше като „очевидна липса на ориентация“. Искях да излея виното на екс в гърлото ми, но Гидиън ми отне чашата и я връчи на първия секретар.

На дансинга вече се подреждаха за следващия менует. Лейди Бромптън ни помахаше въодушежено, съпругът ѝ изчезна в навалищата, а моят придружител ме намести тъкмо навреме за започването на музиката в редицата на дамите, или по-точно казано, между една рокля, извезана в златно, и една друга, извезана в зелено. Зелената принадлежеше на лейди Лавиния, както успях да установя с един поглед с периферно зрение.

Беше точно толкова хубава, колкото си я спомнях, а балната ѝ рокля позволяваше да се надзърне твърде дълбоко в деколтето ѝ, дори и за тогавашната доста разкрепостена мода. На нейно място, нямаше да смея да се наведа, но изглежда, лейди Лавиния не се притесняваше от това.

— Колко прекрасно, че ви виждам отново!

Тя ни отправи сияйна усмивка, особено на Гидиън, и веднага след това потъна в предхождащия танца реверанс. Последвах примера ѝ и в мен започна да се надига паника, защото престанах да чувствам краката си.

Множество указания се защураха из главата ми и за малко да си затананикам „Лявото е там, където палецът е отдясно“, ала точно тогава при първото завъртане Гидиън мина покрай мен и странно, но краката ми сякаш от само себе си намериха ритъма.

Празничната мелодия, която оркестърът свиреше, изпълни залата до най-отдалеченото кътче и разговорите около нас заглъхнаха.

Гидиън постави лявата ръка на хълбока си и ми подаде дясната си.

— Този менует на Хайдн е прекрасен — каза той, повеждайки разговор с непринуден тон. — Знаеше ли, че този композитор за малко да се присъедини към пазителите? След около десет години по време

на едно от посещенията му в Англия. Тогава е обмислял възможността да се засели в Лондон за постоянно.

— Не думай! — Затанцувах покрай него и наклоних глава леко встрани, за да не го изпусна от поглед. — Досега единственото, което знаех за Хайдн, е, че е мъчител на деца.

Или поне мен ме беше измъчвал, докато бях по-малка, когато Шарлот упражняваше сонатите му за пиано със същата ожесточеност, с която сега се бе заела да търси хронографа. Но нямах възможност да обясня това на Гидиън, защото междувреме от групички по четирима танцуващите се бяхме прегрупирали в голям кръг и трябваше да се концентрирам в движенията надясно.

Не можех да кажа на какво точно се дължи, но изведнъж всичко това започна истински да ме забавлява. Свещите хвърляха чудно хубав отблясък върху пицното вечерно облекло, музиката вече не звучеше толкова скучна и демоде, а съвсем подходяща, и навсякъде около мен танцуващите се смееха безгрижно. Дори перуките вече не ми се струаха толкова глупави и за миг се почувствах лека и свободна. Когато кръгът се разпръсна, се понесох към Гидиън, сякаш никога не съм правила нещо друго и той ме погледна така, все едно изведнъж сме се оказали сами в залата. В странното ми приповдигнато настроение не можех да направя нищо друго, освен да му се усмихна сияйно, пренебрегвайки предупреждението на Джордано никога да не показвам зъбите си в XVIII век. Поради някаква причина, изглежда, усмивката ми напълно извади от равновесие партньора ми в танца. Той пое протегнатата ми ръка, но вместо само леко да постави пръстите си под моите, ги стисна.

— Гуендолин, повече няма да позволя на никого да...

Не ми бе писано да разбера какво повече не би позволил на никого, защото в този момент лейди Лавиния хвана ръката му, а в моята постави тази на своя партньор и предложи през смях:

— Да се разменим за кратко, съгласни ли сте?

Не, от моя страна за съгласие и дума не можеше да става, а и Гидиън се поколеба за миг. Но после се поклони пред дамата и ме заряза като незначителната малка доведена сестра (каквато всъщност бях). Приповдигнатото ми настроение се изпари точно толкова бързо, колкото се бе появило.

— Още от одеве ви се възхищавам отдалече — рече новият ми партньор в танците, когато се надигнах от реверанса си и му подадох ръка. Идеше ми отново да я отдръпна, защото пръстите му бяха влажни и лепкави. — Моят приятел, господин Мърчант, вече е имал удоволствието да се запознае с вас по време на соарето на лейди Бромптън. Той искаше да ни представи един на друг, но сега сам мога да се заема с това. Аз съм лорд Флийт. *Самият* лорд Флийт.

Усмихнах се любезно. Така значи, приятел на господин Мърчант, опипвачът на гърди. Следващата танцова стъпка ни раздели и в мен покълна надеждата, че „самият лорд Флийт“ ще се възползва от възможността да избърше потните си ръце в панталона. Огледах се за Гидиън, търсейки помощ. Но той изглеждаше напълно погълнат от лейди Лавиния. Мъжът до него също имаше очи само за нея, или по-точно казано, за деколтето ѝ, докато преднамерено пренебрегваше собствената си партньорка. А следващият до него... О, боже! Това беше Джеймс! *Моят* Джеймс. Най-сетне го бях открила. Танцуваше с момиче, чиято рокля бе с цвят на мармалад от сливи, и изглеждаше толкова жив, колкото можеше да изглежда някой с бяла перука и бяла пудра по лицето.

Вместо отново да подам ръка на лорд Флийт, с танцова стъпка минах покрай лейди Лавиния и Гидиън и се насочих право към Джеймс.

— Моля, всички да се мръднат с по един напред — казах възможно най-любезно, без да обръщам внимание на протестите. Още две смени на стъпките, и ето че се оказах пред Джеймс. — Извинете, само още една смяна на партньора, моля. — Побутнах мармаладеното момиче право в ръцете на мъжа отсреща, после подадох ръка на стъписания Джеймс и се опитах, останала без дъх, отново да вляза в такт с музиката. Хвърлих поглед наляво и установих, че останалите също се престрояваха и продължаваха да танцуват, сякаш нищо не се бе случило. Предпочетох да не поглеждам към Гидиън, а вместо това се втренчих в Джеймс. Направо не беше за вярване, че можех да държа ръката му и че я чувствах топла и жива!

— Създадохте хаос в цялата редица — заяви той обвинително и ме измери с поглед от главата до петите. — И избутахте изключително неучтиво госпожица Амилия далеч от мен.

Да, наистина беше той. Същият високомерен тон, както винаги. Усмивнах му се сияйно.

— Искрено съжалявам, Джеймс, но непременно трябва да... е, трябва да разговарям с вас по един въпрос от изключителна важност.

— Доколкото ми е известно, все още не сме представени един на друг — отвърна той намръщено, докато поставяше изящно единия си крак пред другия.

— Аз съм Пенелъпи Грей от... от провинцията. Но това е без значение. Разполагам с информация от изключително голяма стойност за вас и поради тази причина неотложно трябва да се срещнете с мен. Ако животът ви е мил и ценен — добавих, за да засиля драматичния ефект.

— Какво си въобразявате? — Джеймс ме изгледа смаяно. — Без значение дали сте от провинцията, или не, поведението ви наистина е много неуместно...

— Да — с периферното зрение забелязах настаналия смут, този път в редицата на мъжете, нещо морскозелено се приближаваше с танцова стъпка, — ала е важно все пак да ме изслушате. Става въпрос за жив... става въпрос за... вашия кон, Хектор, тъъ... сивия жребец. Непременно трябва да се срещнете с мен утре, в 11 часа предобед в Хайд Парк, при моста, който минава над езерото. — Само можех да се надявам, че езерото и мостът са съществували през XVIII век.

— Трябва да се срещна с вас? В Хайд Парк? Заради *Хектор*?

Джеймс повдигна вежди, които отхвъркнаха нагоре чак до началото на косата му.

Кимнах.

— Извинете! — Гидиън се поклони леко и внимателно избута другия мъж встрани. — Явно тук нещо се е объркало.

— Определено! — отсече Джеймс и се обърна, клатейки глава, към госпожица сливов мармалад, а Гидиън сграбчи ръката ми и доста грубо ме поведе към следващата танцова стъпка.

— Да не си откачила? Какво си замислила този път?

— Само се срещнах с един стар приятел.

Отново се обърнах към Джеймс. Дали ме бе взел на сериозно? Вероятно не. Той продължаваше да клати глава.

— На всяка цена искаш да привлечеш всеобщото внимание, нали? — изсъска Гидиън. — Защо не можеш дори само за три часа да

правиш това, което ти се казва?

— Ама че глупав въпрос! Естествено, защото съм жена и думата „благоразумие“ ми е напълно чужда. Освен това ти пръв привлече всеобщото внимание, като танцува с лейди Гърдите-ми-ще-изскочат-всеки-момент-от-роклята.

— Да, но само защото тя... О, я престани!

— Ти престани!

Втренихме се гневно един в друг, а през това време заглъхнаха и последните звуци от цигулките. Най-сетне! Това сигурно бе най-дългият менует на света! С облекчение приклекнах в реверанс и се обърнах да си ходя, преди Гидиън да е успял да ми подаде ръката си (или по-скоро да сграбчи моята).

Ядосах се на непремисления ми разговор с Джеймс — струваше ми се малко вероятно да се появи на срещата ни в Хайд Парк. Ще трябва да опитам да разговарям с него още веднъж и този път да му кажа истината.

Къде ли беше? Всичките тези тъпи бели мъжки перуки изглеждаха еднакво. Редиците на танцуващите се виеха зигзагообразно в огромната зала и сега се бяхме оказали на съвсем различно място. Протегнах врат над навалищата и се опитах да се ориентирам. Тъкмо си мислех, че съм съзряла червения редингот на Джеймс, когато Гидиън ме хвана за лакътя.

— Ще мине ето оттук! — нареди той кратко.

Заповедният му тон вече наистина започваше да ми писва! Но не се наложи да се отървавам от него, защото лейди Лавиния свърши това, като се провря между нас, обвита от облак парфюм с аромат на момина сълза.

— Вие ми обещахте още един танц — нацупи се тя, а после се усмихна и върху бузите ѝ разцъфнаха две сладки трапчинки.

Зад нея лорд Бромптън, пръхтейки, си проправяше път през множеството.

— И така, достатъчно танцувах за този сезон — измърмори той. — Вече съм прекалено деб... стар за това забавление. Като казах „забавление“, някой друг освен мен видя ли скъпата ми съпруга с онзи напет контраадмирал, който уж наскоро е загубил едната си ръка в битка? Е, това са само слухове. Можех ясно да видя, че посегна към нея с две ръце.

Той се засмя и многото му двойни брадички опасно се заклатиха. Оркестърът отново засвири и започнаха да се сформират нови редици.

— Но моля ви, нали няма да ме отблъснете — каза лейди Лавиния, вкопчвайки се в реверите на редингота на Гидиън и му отправи пълен с копнеж поглед. — Само този танц.

— Тъкмо обещах на сестра ми да ѝ донеса нещо за пиене — обяви Гидиън и ме изгледа намръщено. Ами да, беше ядосан, защото му пречех да флиртува. — А и ето там отзад графът ни очаква да му правим компания.

Междувременно графът бе напуснал мястото си на балкона, но не за да седне и да си почине малко. Той ни наблюдаваше зорко с орловия си поглед и изглеждаше, сякаш разбира всяка наша дума.

— За мен ще е чест да осигуря нещо за пиене на сестра ви — намеси се лорд Бромптън и ми намигна. — При мен ще е в най-добри ръце.

— Виждате ли! — зарадва се лейди Лавиния и издърпа през смях Гидиън обратно на танцовата площадка.

— Ей сега се връщам — увери ме той през рамо.

— Само не бързай! — измърморих злобно.

Лорд Бромптън задвижи тлъстото си туловище.

— Знам едно много специално местенце — рече той и ми махна. — Наричат го още ъгъла на старите моми, но това не бива да ни смуцава. Ще успеем да ги прогоним с непристойни истории. — Поведо ме нагоре по няколко стъпала, където се намираше диван, от чието извисено положение се разкриваше страхотна гледка. Тук действително седяха две вече не чак толкова млади и красиви дами, които с готовност събраха полите на роклите си, за да ми направят място.

Лорд Бромптън потърка ръце.

— Уютно, нали? Ще се върна с графа и нещо за пиене. Бързам!

И действително се забърза, подобно на някой галопирац хипопотам, заповира масивното си тяло през морето от кадифе, коприна и брокат. Възползвах се от местоположението ми нависоко, за да се огледам за Джеймс, но никъде не успях да го открия. Затова пък видях лейди Лавиния и Гидиън да танцуват съвсем наблизо и

почувствах пробуждане в сърцето заради мисълта колко добре си подхождаха. Дори цветът на дрехите им си подхождаше, все едно мадам Росини лично ги бе подбрала. Всеки път когато ръцете им се докосваха, между тях сякаш прелитаха електрически искри и очевидно се разбираха отлично. Имах чувството, че мога да чуя звънкия смях на лейди Лавиния чак тук горе.

Двете стари моми до мен въздъхнаха с копнеж. Рязко се изправих. Наистина нямаше нужда да си причинявам това. Не зърнах ли току-що червения редингот на Джеймс да изчезва през единия от изходите? Реших да го последвам. В крайна сметка това бе домът му, а освен това и моето училище — все щях да го намеря. И тогава щях да се опитам да му обясня онова с Хектор.

При напускането на залата хвърлих още един поглед към лорд Аластър, който продължаваше да стои на същото място и не изпускаше графа от очи. Неговият призрачен приятел размахваше кръвожадно сабята си и без съмнение хриптеше изпълнени с ненавист думи. Никой от тях не ми обръщаше внимание. Затова пък, изглежда, Гидиън забеляза бягството ми. В редиците на танцуващите настъпи суматоха. По дяволите! Обърнах се и се стрелнах навън по най-бързия начин. В коридорите осветлението бе по-скоро сумрачно, но продължаваха да се тълпят множество гости.

Останах с впечатлението, че много двойки си търсеха усамотени местенца, а точно срещу балната зала се намираше нещо като игрален салон, в който се бяха оттеглили някои господа и през наполовина отворената врата се кълбеше цигарен дим.

Стори ми се, че видях червения редингот на Джеймс да завива зад ъгъла и се затичах след него толкова бързо, колкото позволяваше роклята ми. Когато стигнах следващия коридор, от него нямаше и следа, което означаваше, че сигурно се е шумугнал в някоя от стаите. Отворих най-близката врата и после бързо я затворих, когато лъчът светлина освети отоманка, пред която коленичеше мъж (не беше Джеймс!), който тъкмо бе зает със свалянето на жартиерите на една дама. Е, ако в случая можеше да се говори за дама. Ухилих се леко, докато се насочвах към следващата врата. Всъщност гостите на това парти не се различаваха особено от тези в моето време.

В коридора зад мен се чуха гласове.

— Но защo тичате толкова бързо? Толкова ли не можете да оставите сестра си за пет минути сама?

Нямаше никаква грешка, това бе лейди Лавиния.

Втурнах се като светкавица в най-близката стая и се облегнах от вътрешната страна на вратата, за да си поема дълбоко въздух.

[1] Нали? (Фр.) — Б.р. ↑

[2] Как да кажа, как беше думата (фр.). — Б.р. ↑

[3] Разбира се. (Фр.) — Б.р. ↑

[4] Градски легенди (англ.) — устно предавани преразказвани случки, чийто произход не може да се проследи, често преувеличени, изкривени или превърнати в сензация. — Б.р. ↑

[5] Ами да (фр.). — Б.р. ↑

[6] Абсолютна идилия. (Фр.) — Б.р. ↑

[7] Великолепно (фр.). — Б.пр. ↑

[8] Много шик (фр.). — Б.р. ↑

[9] Испанска модна марка, създадена през 1937 година, носеща името на създателя на цяла модна епоха — Кристобал Баленсиага (1895–1972). — Б.р. ↑

[10] Известна американска филмова актриса, която през 1956 г. след брака си с Рение III става принцеса на Монако. Тя е майка на настоящия принц на Монако Албер II. — Б.р. ↑

[11] Австрийска ерцхерцогиня и кралица на Франция и Навара, съпруга на крал Луи XVI. Остава в историята с легендарната си екстравагантност и с трагичната си гибел. — Б.р. ↑

[12] Опушени очи (англ.). — опушен грим. — Б.пр. ↑

[13] На мода (фр.). — Б.р. ↑

[14] И перфектно (фр.). — Б.р. ↑

[15] Героиня от анимационния сериал „Семейство Симпсън“, обикновено носи светлозелена рокля, червени обувки, а на шията си — огърлица от синтетични перли, има огромна синя коса, оформена във висока прическа. — Б.р. ↑

[16] Електронна карта за градския транспорт в Лондон. — Б.пр. ↑

[17] Един от най-бързите европейски спринтьори. — Б.пр. ↑

[18] Герои от „Пчеличката Мая“ или също така „Приключенията на пчеличката Мая“ — книга за деца на немския писател Валдемар

Бонзелс, публикувана през 1912 година и детски телевизионен анимационен сериал. — Б.р. ↑

[19] Вид плоска риба с овална форма. — Б.пр. ↑

[20] Американска актриса от немски произход, изиграла главната роля във филма „Мария-Антоанета“ от 2006 г. — Б.р. ↑

[21] В Средновековието, и най-вече през бароковата епоха, това са били ястия, предназначени не за консумация, а за украса на масите и за смайване на гостите по време на банкети в аристократичните дворове. Предпочитани изложбени ястия са били различни животни — особено лебедите и пауните — сервирани в естествената им форма и изглеждащи като живи, въпреки че са били печени. Изкуството на готвача се е състояло в това, да придаде на птиците/животните първоначалния им вид. — Б.пр. ↑

[22] Най-голямото летище във Великобритания и най-натовареното в световен мащаб; построено е през 1946 година. — Б.р. ↑

[23] Ширококорпусен американски реактивен самолет, Боинг 747. — Б.р. ↑

ГЛАВА 9

*Страхливецът мре приживе
сто пъти;
храбрецът вкусва от смъртта
веднъж.
От всички чудеса на този свят
най-чудното за мен е туй, че
може
човек да се страхува от
смъртта,
когато знае, че е неизбежна
тя...^[1]*

Уилям
Шекспир,
„Юлий Цезар“,
второ
действие,
втора сцена

Помещението не беше тъмно, както очаквах, а се осветяваше от няколко свещи, които разкриваха шкаф за книги и бюро. Явно се бях озовала в нещо като кабинет.

И не бях сама.

На стола зад бюрото седеше Ракоци, а пред него се мъдреха чаша и две бутилки. Едната съдържаше искряща червеникава течност, приличаща на червено вино, а другата — крехка, тумбеста колба, която бе пълна със съмнителна мръсносива субстанция. Шпагата на барона лежеше напреки върху бюрото.

— Ама че бързо се получи — каза Ракоци и гласът му със силния източноевропейски акцент прозвуча малко неясно. — Тъкмо си

пожелах да срещна ангел и ето че райската порта се отвори и ми бе изпратен най-миловидният ангел, който Раят може да предложи. Тази чудесна отвара тук надминава всичко, което някога съм опитвал.

— Вие не трябва ли... въз... да бдите от сенките над нас или нещо такова? — попитах аз.

Почудих се дали не е по-добре да напусна помещението, въпреки опасността да попадна право в ръцете на Гидиън. Дори когато бе трезвен, Ракоци ми се струваше зловещ. Ала, изглежда, думите ми го накараха малко да се опомни. Той сбърчи чело.

— А, това сте вие! — рече той с все още неясен глас, но видимо по-малко щастлив. — Никакъв ангел, само едно глупаво момиченце. — С едно-единствено ловко движение, почти толкова бързо, колкото едно мое мигване, той бе грабнал колбата от бюрото и с нея се приближи към мен. Само един бог знаеше каква гадост имаше вътре, но изглежда, тя по никакъв начин не бе нарушила способността му да се движи. — Но едно много красиво, глупаво момиченце. — Той вече толкова се беше приближил, че дъхът му ме облъхна. Миришеше на вино и още нещо натрапчиво, непознато. Със свободната си ръка погали бузата ми, а после прокара грубия си палец по долната ми устна. Бях се смразила от ужас. — Обзалагам се, че тези устни никога не са извършвали нещо забранено, нали? Една глътка от чудодейната отвара на Олкот ще промени това.

— Не, благодаря. — Проврях се под ръката му и се запрепъвах през стаята. *Не, благодаря*, ама че съм възпитана! Оставаше само да му направя и реверанс! — Да не сте посмели да се приближите до мен с тази отвара! — опитах да прозвуча малко по-енергично.

Но преди да успея да направя още една крачка — в главата ми се въртеше неопределената идея да скоча през прозореца — Ракоци отново беше изникнал до мен и ме притискаше към бюрото. Беше толкова по-силен от мен, че дори не забелязваше съпротивата ми.

— Шшт, не се страхувай, малката ми, обещавам ти, че ще ти хареса. — Корковата тапа издаде глух звук, когато той я издърпа от малката колба. После насила наклони главата ми назад. — Пий!

Стиснах устни и се опитах да го отблъсна. Със същия успех можех да се опитам да преместя планина. Отчаяна, започнах да си припомням малкото, което бях чувала за разни хватки за самоотбрана — познанията на Шарлот по Крав Мага сега щяха да са от голяма

полза. Когато шишето доближи устните ми и в носа ми нахлу острата миризма на течността, най-сетне ми хрумна спасителна идея. Измъкнах един фуркет от прическата си и го забих, колкото можах по-силно, в ръката на мъжа, в която бе колбата.

В същото време вратата се разтвори със замах и чух как Гидиън извика:

— Веднага я пуснете, Ракоци!

Впоследствие осъзнах, че щеше да е по-умно да бях забила фуркета в окото му или поне във врата му — убождането по ръката му го разсея само за няколко секунди и въпреки че фибата остана да стърчи в плътта му, той дори не изпусна колбата. Но разхлаби железната си хватка и се обърна. Гидиън, който стоеше на прага заедно с лейди Лавиния, го гледаше изумено.

— Какво правите, по дяволите?

— Нищо особено. Само исках да помогна на това момиченце да се сдобие с малко повече... възвишеност! — Ракоци отметна глава назад и се изсмя пресипнало. — Ще се осмелите ли да опитате една глътка? Уверявам ви, ще ви връхлетят напълно непознати чувства!

Възползвах се от възможността да се освободя от хватката му.

— Добре ли си? — попита ме Гидиън и ме огледа загрижено, а в това време лейди Лавиния се притисна страхливо към ръката му.

Не е за вярване! Вероятно двамата просто са си търсели стая, в която на спокойствие да се натискат, докато в същото време Ракоци се канеше да налее в гърлото ми кой знае какви наркотици, за да прави кой знае какво с мен. А сега на всичкото отгоре трябваше и да съм благодарна, че мръсникът и лейди Гърдите-чудо са си били избрали точно тази стая.

— Отлично! — изръмжах и скръстих ръце, за да не забележи някой как треперят.

Ракоци продължаваше да се смее, отпи голяма глътка от колбата и после енергично я запуши с тапата.

— Графът знае ли, че вместо да се посветите на задълженията си, се забавлявате тук на спокойствие, експериментирайки с дрога? — попита Гидиън с леден глас. — Нямахте ли други задачи за тази вечер?

Ракоци залитна леко. Изумен, сякаш я забелязваше едва сега, той погледна фуркета, забит в ръката му, издърпа го рязко и облиза кръвта, подобно на някой хищник.

— Черният леопард може да се справи с всяка задача, по всяко време! — заяви той, хвана главата си, залитайки заобиколи бюрото и тронаво се отпусна в стола. — Обаче тази отвара действително изглежда... — измърмори той, а после главата му се килна напред и с трясък се строполи върху бюрото.

Потръпвайки, лейди Лавиния потърси опора в рамото на моя мним брат.

— Да не би той да е...

— Да се надяваме, че не е. — Гидиън пристъпи към бюрото, взе колбата и я повдигна на светлината. После махна тапата, за да помирише съдържанието ѝ. — Нямам представа какво е това, но след като събори дори и Ракоци толкова бързо... — отново остави колбата, — бас ловя, че е опиум. Явно не му е понесъл, в комбинация с другите му наркотици и алкохола.

Да, това беше очевидно. Мъжът лежеше като умрял, не се чуваше дори дъхът му.

— Може би му го е дал някой, който не е искал тази вечер той да е в съзнание — предположих, все още скръстила ръце пред гърдите си. — Има ли пулс?

И сама бих проверила, но нямах сили да се приближа до Ракоци. Едва се държах на краката си, толкова силно треперех.

— Гуен? Наистина ли си добре? — попита Гидиън и ме погледна, смръщил чело.

Не ми е приятно да си го призная, но в този момент с най-голямо удоволствие бих се хвърлила в прегръдките му и бих се наревала на спокойствие. Но той не изглеждаше така, сякаш гори от желание да ме прегърне и утеши, дори тъкмо обратното. Когато кимнах колебливо, грубо ми се скара.

— Какво, по дяволите, търсеше тук? — Посочи безжизнения Ракоци. — Можеше да те сполети абсолютно същото!

Междувременно дори зъбите ми бяха започнали да тракат, поради което почти не можех да говоря.

— Изобщо не знаех, че... — подех заеквайки, но Лавиния, подобно на някоя много голяма, много зелена лепка, която продължаваше да стои вкопчена в Гидиън, ме прекъсна.

Тя определено беше от онези жени, които не можеха да понасят някой друг да е център на внимание.

— Смъртта — прошепна тя драматично и погледна ококорено към „брат ми“. — Усетих дъха ѝ, когато прекрачих стаята. Моля те... — клепките ѝ запърхаха. — Дръж ме здраво...

Не можех да повярвам — тя просто припадна! Без каквато и да било причина. И то естествено, много елегантно, право в ръцете на Гидиън. Поради някаква причина ужасно се вбесих, че той я хвана — толкова побеснях, че дори забравих треперенето на тялото ми и тракането на зъбите ми. Но в същото време — сякаш рязката смяна на емоциите в мен не бе достатъчно рязка — усетих как очите ми се напълниха със сълзи. О, по дяволите, да припаднеш, определено беше най-доброто решение. Само дето, разбира се, мен никой нямаше да ме хване.

В този миг мъртвият Ракоци каза с глас, който като нищо можеше да идва и от отвъдното, толкова дрезгаво и глухо прозвуча:

— *Dosis sola venenum facit.*^[2] Не се притеснявайте, чер гологан не се губи.

Лавиния (бях решила, че от сега нататък за мен тя не е никаква дама повече) изписка уплашено и отвори очи, зяпайки Ракоци. Но явно тогава си спомни, че все пак е припаднала, и с трогателна въздишка отново се отпусна в ръцете на Гидиън.

— След малко ще се почувствам по-добре. Няма причина да се създава суматоха. — Ракоци бе вдигнал глава и ни гледаше с кървясали очи. — Вината е моя! Той каза, че трябва да се вземат само по няколко капки.

— Кой е този „той“? — попита Гидиън, придържайки Лавиния, сякаш тя бе пластмасов манекен.

С известно усилие мъжът отново успя да седне, отметна глава назад и с лаещ смях погледна тавана.

— Виждате ли как танцуват звездите?

Гидиън въздъхна.

— Ще трябва да доведе графа. Гуен, би ли ми помогнала малко... Зяпнах го недоумяващо.

— С тази ли? Да не си откачил?

С няколко крачки достигнах вратата и излязох навън в коридора, за да не види глупавите ми сълзи, които като пълноводни реки се стичаха по лицето ми. Нито знаех защо плача, нито накъде тичах. Със сигурност ставаше дума за някоя от онези посттравматични реакции,

за които все четяхме по вестниците. Хората, изпаднали в шок, правеха най-странните неща, като например онзи пекар в Йоркшър, който смазал ръката си в машината за тесто, а после направил седем тави с канелени кифлички, преди да се обади на „Бърза помощ“. Тези канелени кифлички били най-зловещото нещо, което парамедиците някога били виждали.

Когато достигнах стълбите, се поколебах. Не исках да слеза надолу, защото вероятно лорд Аластър вече ме очакваше, за да изпълни перфектното убийство, затова се изкачих нагоре по стълбите. Не бях стигнала далеч, когато чух Гидиън да вика след мен.

— Гуени! Спри! Моля те!

За миг си представих как той просто е оставил Лавиния да тупне на пода, за да тръгне след мен, но и това не помогна. Все още бях ядосана или тъжна, или изплашена, или всичко това наведнъж, и заслепена от сълзите, се запрепъвах нагоре по стълбите, стигайки до следващия коридор.

— Къде си мислиш, че отиваш? — изкрещя ми Гидиън, който ме бе настигнал и се опитваше да ме хване за ръка.

— Все едно! Само да е далеч от теб! — изхлипах и се затичах към първата ми попаднала стая.

Гидиън ме последва. Естествено. За малко да прокарам ръкав през лицето си, за да избърша сълзите, но в последния момент си спомних за грима, който мадам Росини ми бе направила, и се спрях. Вероятно и без това изглеждах достатъчно очукана. За да не се налага да се извърщам към Гидиън, огледах стаята. Свещи, поставени в свещници на стените, осветяваха симпатичното, издържано в златни тонове обзавеждане: диван, грациозно писалище, няколко стола, картина, изобразяваща умрял фазан до няколко круши, колекция от екзотични саби, окачени над камината, и разкошни златни завеси — пред прозорците. Поради някаква причина изведнъж ме обзе чувството, че вече съм била тук.

Гидиън застава очаквателно пред мен.

— Остави ме на мира — казах, останала без сили.

— *Не мога* да те оставя на мира. Всеки път когато те оставя сама, правиш нещо необмислено.

— Разкарай се!

Искаше ми се за известно време да се хвърля върху този диван и да заудрям с юмруци по възглавниците.

— Няма. Виж, съжалявам за това, което се случи. Не биваше да го допускам.

Господи, колко характерно бе това за него. Класически случай на синдром за свръхчувство на отговорност. Какво общо имаше той с това, че случайно бях налетяла на Ракоци, на когото му хлопаше дъската, както би се изразил Ксемериус? От друга страна, малко чувство за вина нямаше да му навреди.

— Но го направи! — упрекнах го, а после добавих: — Защото имаше очи само за нея.

— Та ти ревнуваш!

Гидиън имаше нахалството да избухне в смях. Звучеше облекчен.

— Искат ти се!

Сълзите ми бяха пресъхнали и скришом избърсах нос.

— Графът ще се пита къде сме — измърмори той след известно време.

— Тогава нека твоят граф прати трансилванския си побратим да ни търси. — Най-сетне отново бях в състояние да го погледна в очите. — В действителност той дори не е граф. Титлата му е толкова фалшива, колкото и румените бузи на тази... как ѝ беше името?

Гидиън се засмя.

— Вече забравих името ѝ.

— Лъжец!

За жалост, не можах да сдържа леката си усмивка.

Той отново стана сериозен.

— Графът не е виновен за държанието на Ракоци. Със сигурност ще го накаже за това — каза той и въздъхна. — Не е нужно да харесваш графа, трябва само да го уважаваш.

Изсумтях презрително.

— Нищо не трябва — отвърнах и изведнъж се обърнах към прозореца.

И тогава видях... себе си! В ученическата си униформа зяпах доста тъпоумно иззад златните завеси. Боже! Затова, значи, стаята ми се стори толкова позната! Това беше класната стая на госпожа Каунтър, а Гуендолин зад завесите тъкмо бе направила своя трети скок във времето. Направих ѝ знак с ръка, отново да се скрие.

— Какво беше това? — попита Гидиън.

— Нищо! — отвърнах глуповато.

— Ето, до прозореца.

Ръката му хвана само въздух, когато по рефлекс посегна към шпагата си.

— Там няма нищо!

Онова, което сторих след това, определено беше следствие от посттравматичния шок — отново си спомних за пекаря и кървавите кифлички, — при нормални обстоятелства със сигурност не бих го направила. Освен това ми се стори, че с периферното си зрение видях към вратата да се промъква нещо зелено и... е, направих го само защото знаех, че ще го направя. Така да се каже, не ми оставаше никакъв друг избор.

— Някой може да се е скрил зад завесата и да подслу... — започна Гидиън, но аз вече бях обвила врата му с ръце и притиснах устните си към неговите.

И понеже бездруго бях набрала скорост, напълно в стил Лавиния притиснах и останалата част от тялото ми към неговото.

През първите няколко секунди се притесних, че той ще ме отблъсне, но тогава го чух как простена тихо, обгърна с ръце талията ми и ме придърпа още по-плътнo към себе си. Отвърна на целувката ми с такава интензивност, че забравих всичко друго и затворих очи. Както преди малко по време на танците, изведнъж вече нямаше никакво значение какво се случваше около нас или какво щеше да се случи, или пък, че Гидиън бе мръсник — знаех само, че го обичам и че завинаги ще го обичам, и че исках да се оставя да ме целува чак до края на вечността.

Един тънък вътрешен гласец ме подтикваше, ако обичах, отново да се вразумя, но устните и ръцете, които ме обсебваха, постигаха тъкмо обратното. Затова ми е невъзможно да кажа след колко време се откъснахме един от друг и се зяпнахме недоумяващо.

— Защо... го направи? — попита Гидиън, дишайки тежко.

Изглеждаше напълно объркан. Почти залитайки, направи няколко крачки назад, сякаш искаше да остави възможно най-голяма дистанция помежду ни.

— Какво искаш да кажеш с това *защо*?

Сърцето ми биеше толкова бързо и силно, че той със сигурност можеше да го чуе. Хвърлих един поглед към вратата. Вероятно само си бях въобразила, че ми се е мярнало нещо зелено, и сега то лежеше на килима един етаж по-долу, все още в несвяст, и чакаше да бъде събудено с целувка.

Гидиън подозрително бе присвил очи.

— Нали не...

С няколко крачки достигна прозореца и дръпна завесите.

Ех, това отново бе толкова типично за него — тъкмо сме изживели нещо... ъъ... *мило*, и той правеше всичко възможно, за да го съсипе.

— Нещо конкретно ли търсиш? — попитах иронично.

Разбира се, зад пердето вече нямаше никой — няколко дни по-младото ми Аз отдавна се бе завърнало в настоящето и се питаше, къде, по дяволите, се е научило да целува така безумно добре.

Гидиън отново се обърна. Объркването бе изчезнало от лицето му и бе отстъпило място на характерната за него арогантност. Той се облегна на прозореца със скръстени ръце.

— Какво целиш, Гуендолин? Само няколко секунди преди това ме гледаше с истинско отвращение.

— Исках... — подех аз, но после размислих. — Какви са тези тъпи въпроси? Ти също никога не ми даваш обяснение защо ме целуваш, нали така? — После добавих предизвикателно: — Просто ми се прииска да го направя. А и не беше длъжен да отвръщаш на целувката.

Обаче тогава щях да потъна в земята от срам.

Нещо проблесна в очите му.

— *Просто ти се е приискало?* — повтори и отново се приближи към мен. — По дяволите, Гуендолин! Имам основателна причина да... Вече дни наред се опитвам... през цялото време... — Той сбърчи чело, явно ядосан на собственото си пелтечене. — Да не мислиш, че съм от *камък*? — почти извика.

Не знаех какво да отговоря. Ала вероятно това беше по-скоро риторичен въпрос. Не, разбира се, че не мислех, че е от камък, но какво, по дяволите, искаше да каже той? Половинчатите изречения също не допринасяха за изясняване на положението.

Известно време се гледахме в очите, после Гидиън се обърна и заяви с овладян глас:

— Трябва да тръгваме. Ако не се появим навреме в мазето, целият план ще пропадне.

Ах, да, точно така. Планът. Планът, според който, бяхме потенциални жертви на убийство, чиито трупове ще се изпарят във въздуха.

— И десет коня няма да успеят да ме завлекат долу, в мазето, докато Ракоци се въргаля надрусан върху бюрото — обявих категорично.

— Първо, междувременно той сигурно се е изправил на крака, и второ, долу ни очакват най-малко петима от хората му. — Гидиън протегна ръката си към мен. — Хайде, трябва да побързаме! И не трябва да се страхуваш: Аластър няма шанс срещу войниците куруци, дори и да не дойде сам. Те виждат в тъмното като котки и съм ги наблюдавал да правят истински чудеса с ножовете и шпагите. — Той изчака, докато поставих ръката си в неговата, после се усмихна леко и добави: — А и аз ще съм с теб.

Но преди да сме успели да направим и крачка, на вратата се появи тежко дишащата Лавиния, а до нея, също останал без дъх, шареният като папагал първи секретар.

— Заповядайте! Ето ги тук. И двамата — рече Лавиния.

За някой, който съвсем скоро е бил в несвяст, изглеждаше в много добра физическа форма, макар и вече не чак толкова красива. През слоя светла пудра се виждаха ивици зачервена кожа, явно й бе коствало известни усилия и пот да пробяга стълбите нагоре и надолу. На деколтето й също бяха избили червени петна.

Зарадвах се, че Гидиън не я удостои дори и с поглед.

— Знам, че закъсняваме, сър Олкот — каза той. — Тъкмо се канехме да слезем долу.

— Това... не е нужно — отвърна „папагалът“, поемайки си тежко въздух. — Има малка промяна в плана.

Не беше нужно да обяснява какво има предвид, защото зад него лорд Аластър пристъпи в помещението, без изобщо да се е задъхал, но затова пък наложил противна усмивка на лицето си.

— Ето че отново се срещнахме — рече той.

Като сянка го следваше призрачният му прароднина с черната пелерина, който не си губеше времето, а започна да бълва смъртни заплахи:

— Недостойните ще умрат от недостойна смърт!

Заради хъхреция му глас при последната ни среща го бях кръстила *Дарт Вейдър* и завиждах на всички, които нито можеха да го видят, нито да го чуят. Катраненочерните му мъртви очи ни пронизваха, изпълнени с омраза.

Гидиън кимна уж нехайно.

— Лорд Аластър, каква изненада!

Същевременно ме побутна дискретно към ъгъла, така че писалището да застане между нас и новодошлите, което не ме успокои особено, защото ставаше дума за изключително съмнителен дамски модел в стил рококо. Докато в случая дъбово бюро в стил рустик бе за предпочитане.

— Това беше и целта ми — отвърна лордът и се усмихна с чувство на превъзходство. — Исках да ви изненадам.

— Разбирам — отвърна любезно Гидиън.

Аз също разбих. Очевидно извършването на убийството най-безцеремонно бе преместено от мазето в тази хубава стая тук, първият секретар бе предателят, а Лавиния — една лъжлива змия. Всъщност всичко бе съвсем просто. И вместо да се разтреперя от страх, изведнъж ми се прииска да се разкискам. За един ден се случиха прекалено много неща.

— Но аз си мислех, че сте се диференцирали донякъде от плановете си за убийство, откакто притежавате родословните дървета на пътуващите във времето — добави Гидиън.

Лорд Аластър махна с ръка.

— Родословните дървета, които ни даде демонът от бъдещето, ми показаха, че пълното унищожаване на вашите два рода е неосъществимо начинание — отвърна той. — Затова предпочитам директния метод.

— Само наследниците на онази мадам Дюрфе, която е живяла в двора на френския крал, са толкова многобройни, че ще е нужен повече от един човешки живот, за да се издирят — допълни първият секретар. — Вашето отстраняване тук ми се струва задължително. Ако

не се бяхте съпротивлявали така ожесточено в Хайд Парк, въпросът щеше вече да е решен...

— Какво е възнаграждението, което ще получите, Олкот? — запита Гидиън, сякаш наистина го интересуваше. — Какво може да ви предложи лорд Аластър, което да ви накара да престъпите клетвата си към пазителите и да извършите това предателство?

— Ами аз... — с охота поде секретарят, но лордът го прекъсна.

— Праведна душа! Това е неговото възнаграждение! Увереността, че ангелите на небето ще възхвалят делата му, не може да се купи с пари. Земята трябва да се освободи от демонични изчадия като вас. И самият Бог ще ни благославя, че сме пролели вашата кръв.

Да, да, да. За кратко в мен се зароди надеждата, че лорд Аластър просто се нуждае от някого, който да го слуша. Може би само искаше да изкаже на глас религиозните си халюцинации и да бъде потупан по рамото. Но отново отхвърлих тази мисъл, когато Дарт Вейдър изхъхри:

— Вашият живот е към края си, демонски изчадия!

— Значи, вие вярвате, че убийството на едно невинно момиче ще предизвика одобрението на Господ? Интересно — отбеляза Гидиън и като бръкна с ръка във вътрешния джоб на редингота си, трепна едва забележимо.

— Може би търсите това тук? — попита първият секретар ехидно и на свой ред бръкна в джоба на лимоненожълтия си редингот. От там извади малък черен пистолет, който с два пръста вдигна във въздуха. — Без съмнение, смъртоносен дяволски уред от бъдещето, прав ли съм? — Търсейки похвала, той погледна към лорда. — Помолих нашата лейди Лавиния щателно да ви претърси за оръжия.

Въпросната отпрати на Гидиън една виновна усмивка и за миг той изглеждаше така, сякаш му идеше сам да си удари шамар. Разбираемо. Пистолетът щеше да е нашето спасение, срещу един автоматичен „Смит & Уестън“ разни хора с шпаги нямаха никакъв шанс. Искаше ми се предателят Олкот да натисне погрешка спусъка и да се простреля в крака. Шумът щеше да се чуе чак в балната зала. Или пък може би не...

Но първият секретар отново пусна пистолета в джоба си и надеждата ме напусна.

— Удивени сте, нали? За всичко съм помислил. Знаех, че милата дама има дългове от хазарт — заобяснява Олкот непринудено. Явно,

като всички злодеи, и той жадуваше да получи признание за подлите си деяния. Според мен издълженото му лице имаше прилика с това на някой плъх. — Големи дългове, които не можеше да погаси, както обикновено, с *леконравно държание*. — Тук той се изсмя мазно. — Трябва да ми простите, мадам, че не проявих интерес към вашите услуги. Ала с това тук вашите дългове са изплатени.

Лавиния не изглеждаше особено щастлива от този факт.

— Много съжалявам, но нямах друг избор — каза на Гидиън, обаче той май изобщо не я чу.

Изглежда, пресмяташе колко бързо би могъл да стигне отсреща до камината и да грабне една от сабите на стената, преди лорд Аластър да го е пронизал с шпагата си. Проследих погледа му и стигнах до извода, че имаше твърде малък шанс за успех, освен ако не беше премълчал, че всъщност е Супермен. Камината бе прекалено далеч и освен това лордът, който не изпускаше спътника ми и за секунда от погледа си, бе много по-близо до нея.

— Всичко това е много интересно — казах провлечено, за да печеля време, — обаче сте си направили сметката без графа.

Секретарят се засмя.

— Може би имате предвид без Ракоци? — Той потри доволно ръце. — Е, особените му... да ги наречем слабости, за съжаление, днес няма да му позволят да изпълни задълженията си, нали така? — Той изпъчи гърди. — Слабостта му към опиатите го направи лесна жертва, ако разбирате какво имам предвид.

— Но Ракоци не е сам — изтъкнах аз. — Неговите куруци следят всяка наша крачка.

Олкот погледна за миг леко обезпокоен към лорд Аластър, но после отново се засмя.

— Така ли? И къде са сега вашите куруци?

Най-вероятно в мазето.

— Дебнат в сенките — измърморих възможно най-заплашително. — Готови да нападнат по всяко време. И правят истински чудеса с ножовете и шпагите си.

Ала, за съжаление, „папагалът“ не се остави да бъде сплашен. Направи няколко пренебрежителни коментара за Ракоци и хората му и превъзнесе още веднъж самия себе си до небесата за гениалния си план и за още по-гениалната промяна в плана.

— Страхувам се, че днес хитрият граф ще очаква напразно вас и черния си леопард. Попитайте ме какво мисля да правя с него.

Явно Гидиън бе загубил интерес към обясненията на предателя, защото си замълча. Изглежда, и на лорд Аластър му бе писнало от бръщолевенето на първия секретар. Той искаше най-сетне да пристъпи към действие.

— Тя трябва да си отиде — рече нелюбезно той, изтегли шпагата си и посочи с нея към лейди Лавиния.

Аха, значи, следваше „Напред, в атака!“.

— А аз винаги съм смятал, че сте мъж на честта и се дуелирате само с въоръжен противник — каза Гидиън.

— Аз съм мъж на честта, но вие сте демон. Няма да се дуелирам с вас, а ще ви посека — отвърна лордът студено.

Лейди Лавиния нададе приглушен вик от уплаха.

— Не исках това — прошепна, обърната към Гидиън.

Неее, ама разбира се. Сега изведнъж я обзеха скрупули. Вземи, че припадни, тъпа краво!

— Казах, тя да излезе навън!

По изключение, бях на едно мнение с лорда, който изпробва шпагата си, размахвайки я във въздуха.

— Да, разбира се, това не е гледка за една дама. — Олкот избута Лавиния в коридора. — Затворете вратата и се погрижете никой да не влиза!

— Но...

— Все още не съм ви върнал разписките за дълговете ви — изсъска секретарят. — Ако поискам, още утре съдията ще застане на прага ви и тогава можете да забравите за къщата си.

Лавиния не каза нищо повече. Олкот залости вратата, обърна се към нас и измъкна една кама от джоба си, която бе по-скоро джобно ножче. Въпреки това трябваше да изпитам ужасен страх, но някак си не се получаваше. Вероятно защото всичко това ми се струваше напълно абсурдно, нереално, като сцена от филм.

А и не трябваше ли всеки момент да се върнем в настоящето?

— Колко време ни остава? — попитах шепнешком Гидиън.

— Прекалено много — отвърна той през здраво стиснати зъби.

Върху мишата физиономия на Олкот се изписа радостна възбуда.

— Аз ще се погрижа за момичето — каза той, горящ от желание за действие. — Вие ликвидирайте момчето, но бъдете внимателен! Той е хитър и пъргав.

Лорд Аластър само изсумтя презрително.

— Демонската кръв ще напои земята — бълваше Дарт Вейдър в радостно очакване.

Изглежда, репертоарът му от изречения бе доста ограничен.

Тъй като явно идеята да се добере до недостижимите саби продължаваше да занимава Гидиън, заради което бе целият напрегнат, аз се огледах за някое алтернативно оръжие.

Решително вдигнах един от тапицираните столове и насочих крехките му крака към Олкот. По някаква причина на него това му се стори забавно, защото се ухили още по-кръвожадно и бавно започна да се приближава към мен. Едно нещо бе ясно: каквито и да бяха мотивите му, в този живот нямаше да се сдобие с праведна душа.

Лорд Аластър също се приближи.

И тогава всичко се случи наведнъж.

— Стой тук! — извика ми Гидиън, докато прекатурваше елегантното писалище и с ритник го плъзна по паркета, запращайки го към лорда.

Почти едновременно с това грабна от стената един от тежките свещници и го метна с все сила по първия секретар. Уцели го по главата, чу се много грозен шум и „папагалът“ се свлече на пода като повалено дърво. Гидиън не се забави да проверява доколко успешен е бил ударът му. Още докато свещникът летеше във въздуха, той се бе втурнал право към колекцията от саби.

От своя страна лорд Аластър отскочи, за да избегне летящото към него писалище, но вместо да попречи на Гидиън да грабне сабите от стената, с няколко крачки се озова при мен.

Всичко това се случи за секунда и едва успях да вдигна високо стола с намерението да го стоваря върху главата на лорда, когато шпагата му се стрелна напред. Острието прониза роклята ми и проникна дълбоко в мен под ребрата ми отляво. Преди да проумея какво точно се беше случило, лорд Аластър издърпа обратно шпагата и с триумфален вик се втурна към Гидиън, насочил към него омазаното си с моята кръв острие.

Болката ме завладя със секунда закъснение. Подобно на марионетка, на която са прерязали конците, се катурнах напред, падайки на колене, и инстинктивно притиснах ръце към гърдите ми. Чух Гидиън да крещи името ми, видях как грабна от стената цели две саби и ги размаха над главата си, подобно на самурайски воин. През това време аз напълно се свлякох на земята, като ударих тила си в паркета (в такива случаи перуката се оказва много практична).

Болката изчезна изведнъж, сякаш премахната е магическа пръчица. За миг се втрених изумено в нищото, а после се зареях във въздуха безтегловна, напуснала тялото си, се издигах все по-високо и по-високо към украсения с орнаменти таван. Около мен, на фона на светлината от свещите, танцуваха златни пращинки и сякаш бях станала част от тях.

Видях се да лежа долу на пода, е широко отворени очи и бореца се за глътка въздух. Върху плата на роклята ми бавно се разпростираше едно кърваво петно. Цветът бързо напускаше лицето ми, докато кожата ми не стана бяла като перуката. Учудено наблюдавах как клепачите ми затрепкаха, а после се затвориха.

Но частта от мен, която се рееше във въздуха, продължаваше да вижда всичко.

Видях как първият секретар лежи неподвижно до свещника. Той кървеше от една голяма рана на слепоочието.

Видях Гидиън, пребледнял от ярост, да напада Аластър. Лордът отстъпи към вратата и парира ударите на сабята с шпагата си, но само след няколко секунди младежът го бе притиснал в един ъгъл на стаята.

Видях колко ожесточено се дуелираха двамата, макар тук горе звънът на оръжията да звучеше малко приглушено. Аластър отстъпи и се опита да се промуши покрай лявата ръка на Гидиън, но той прозря намерението му и почти в същия момент прониза с все сила горната част на незащитената му дясна ръка. В първия миг лордът погледна противника си невярващо, но после устата му зейна в ням вик. Пръстите му се разтвориха и шпагата падна с дрънчене на пода: младежът бе заковал ръката му за стената. Така неутрализиран, мъжът започна — въпреки болката, която несъмнено изпитваше — да бълва вулгарни обиди.

Без да го удостои повече с поглед, Гидиън му обърна гръб и се хвърли до мен на пода. Тоест до тялото ми — аз самата продължавах

да се рея безполезно във въздуха.

— Гуендолин! О, боже! Гуени! Моля те, недей!

Той притисна юмрук към мястото под гърдите ми, където шпагата бе оставила съвсем малка дупчица в роклята ми.

— Късно е! — ехтеше гласът на Дарт Вейдър. — Не виждате ли, че животът се просмуква от нея?

— Тя ще умре, не можете да промените това! — извика и лорд Аластър от мястото си на стената, стараещ се да не мърда закованата си ръка. Кръвта му капеше и образуваше малка локва до краката му. — Аз пронизах демоничното ѝ сърце.

— Затваряйте си устата! — кресна му Гидиън, който вече бе поставил и двете си ръце върху раната и я натискаше, влагайки цялата тежест на тялото си. — Няма да допусна да ѝ изтече кръвта! Само ако успеем навреме... — Той изхлипа отчаяно. — Не можеш да умреш, Гуени, чуваш ли!

Гърдите ми все още се надигаха и спускаха, а кожата ми бе покрита с мънички капчици пот, но не беше изключено Дарт Вейдър и лорд Аластър да имаха право. В крайна сметка нали вече летях като блестяща пращинка из въздуха, а върху лицето ми там долу не се забелязваше и най-малката следа от руменина. Дори устните ми бяха посивели.

Сега вече по лицето на Гидиън се стичаха истински сълзи. Продължаваше с все сила да притиска ръце към раната ми.

— Остани при мен, Гуени, остани при мен... — шепнеше той.

Изведнъж вече нищо не виждах, но затова пък отново усещах твърдия под отдолу под мен, тъпата болка в стомаха и цялата тежест на тялото ми. Поех си шумно дъх със съзнанието, че няма да имам сили за следваща глътка въздух. Искях да отворя очи, за да погледна за последен път любимия си, но не успях.

— Обичам те, Гуени, моля те не ме оставяй! — това бяха последните му думи, които чух, преди да бъда погълната от една безкрайна бездна.

[1] Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

[2] Само дозата прави отровата. (Лат.) — Б.р. ↑

Мъртви обекти от всякакъв вид и материя може безпроблемно да бъдат транспортирани във времето, и то в двете посоки. Главно условие: в момента на транспортирането обектът не трябва да е в контакт с нищо и никого, освен с транспортиращия го пътуващ във времето.

Най-големият досега трансфериран във времето предмет е маса с дължина четири метра, която близнаците Де Вилърс са пренесли от 1805 година в 1900-та и са върнали обратно (вж. том 4, глава 5, Експерименти и емпирични изследвания, стр. 188).

Растения, части от растения, както и всякакъв вид живи организми не може да бъдат транспортирани, защото пътуването във времето унищожавя структурата на клетките им, респективно напълно ги разтваря, както бе доказано в множество опити с водорасли, различни разсади, чехълчета, мокрици и медузи (вж. том 4, глава 3, Експерименти и емпирични изследвания, стр. 194).

Транспортирането на обекти, освен под строг надзор или с опитни цели, е абсолютно забранено.

Из Хрониките на Пазителите
Том 2: Общи положения за пътуването във Времето

ГЛАВА 10

— Тя ми се струва странно позната — чух някой да казва.

Съвсем ясно различих надменния тон на Джеймс.

— Ама, разбира се, дървена главо! — отговори друг глас, който не можеше да принадлежи на никой друг, освен на Ксемериус. — Това е Гуендолин, но без униформата, а и носи грамаданска перука.

— Не съм ти позволил да разговаряш с мен, невъзпитана котко!

Също като при някое радио, на което бавно бива усилен звукът, сега до мен достигнаха и други шумове и развълнувани гласове. Аз продължавах да лежа по гръб. Ужасната тежест в гърдите ми бе изчезнала, също както и тъпата болка в долната част на корема.

Бях ли се превърнала в призрак, също като Джеймс?

Корсажът ми бе разпран, издавайки грозен шум, и платът бе дръпнат настрани.

— Той улучи аортата — чух Гидиън да казва, напълно отчаян. — Опитях се да спра кръвенето, но... продължи прекалено дълго.

Студени ръце опипаха горната част на тялото ми и докоснаха едно болезнено място вляво под ребрата ми, след което доктор Уайт каза облекчено:

— Та това е само една повърхността порезна рана. Господи, как само ме уплаши!

— Какво? Не е възможно, тя...

— Шпагата само е одраскала кожата й. Виждаш ли? Явно корсетът на мадам Росини е свършил добра работа. Aorta abdominalis^[1], за бога, Гидиън, на какво ви учат в университета? За миг наистина ти повярвах. — Доктор Уайт притисна пръсти към шията ми. — Пулсът й също е стабилен.

— Тя добре ли е?

— Какво точно се случи?

— Как е успял лорд Аластър да й причини това?

Гласовете на господин Джордж, Фолк де Вилърс и господин Уитман прозвучаха едновременно. Гидиън повече не се чуваше.

Опитах да отворя очи и този път се получи съвсем лесно. Дори успях да се надигна леко без проблем. Около мен светеха познатите боядисани цветни стени на подземната художествена галерия на училището, а над мен се бяха надвесили главите на присъстващите пазители. Всички — дори господин Марли — ми се усмихваха.

Само Гидиън се бе вторачил в мен, сякаш не може да повярва на очите си. Лицето му бе мъртвешки бледо, а по страните му все още можеха да се видят следите от сълзите му. На известно разстояние зад него, стоеше Джеймс и затискаше с дантелена кърпичка очите си.

— Кажете ми, когато отново мога да гледам.

— В никакъв случай сега, защото ще ослепееш на мига — рече Ксемериус, който бе седнал в краката ми. — Тъй като половината й гърди са изскочили от корсета!

Опала! Прав беше. Засрамена, опитах да прикрия голотата си с разкъсаните остатъци от прекрасната рокля на мадам Росини. Доктор Уайт внимателно ме притисна да легна обратно на масата, върху която ме бяха поставили.

— Набързо ще почистя и превържа драскотината. После основно ще те прегледам. Боли ли те някъде?

Поклатих отрицателно глава, но веднага след това простенах от болка. Главата адски ме болеше.

Господин Джордж постави ръката си на рамото ми.

— Боже, Гуендолин! Наистина ни изплаши. — Той се засмя тихо. — Но на това му викам истински припадък! Когато Гидиън се завърна, носейки те на ръце, сериозно си помислих, че може да си...

— ...мъртва — довърши Ксемериус изречението, което господин Джордж притеснено не бе доизказал. — Честно казано, наистина изглеждаше доста мъртва. А момчето бе напълно съсипано. Крещеше за аорти и бръщолевеше неясни неща. И ревеше. Какво ме зяпаш така?

Последното изречение се отнасяше за малкия Робърт. Той се бе втренчил в Ксемериус с възхищение.

— Толкова е сладък. Мога ли да го погаля? — попита ме момченцето.

— Не и ако искаш да си запазиш ръката, малкият — отвърна гаргойлът. — Стига ми, че онзи напарфюмиран петел ей там непрекъснато ме бърка с котка.

— Много моля, никоя котка няма крила, това много добре ми е известно — извика Джеймс, който продължаваше да държи очите си затворени. — Ти си просто плод на треската ми. Една изродска котка.

— Още една дума и ще те изям — каза Ксемериус.

Гидиън се бе отдалечил няколко крачки и се бе отпуснал върху един стол. Свали перуката си, прокара пръсти през тъмните си къдрици и зарови лице в дланите си.

— Не разбирам — прозвуча неясно гласът му през пръстите.

Значи, се чувстваше също като мен. Как бе възможно допреди малко да съм била мъртва, а сега да се чувствам напълно жива? Можеше ли човек да си въобрази такова нещо? Погледнах раната, която доктор Уайт обработваше. Имаше право, действително бе само драскотина. Разрезът, който си направих с японския нож, беше значително по-дълъг и по-болезнен.

Лицето на Гидиън отново се показва иззад ръцете му. Как само сияеха зелените му очи на фона на бледото лице! Спомних си какви бяха последните му думи и отново се опитах да се надигна, но доктор Уайт ми попречи.

— Може ли някой да свали тази ужасна перука от главата й? — попита троснато.

Веднага няколко ръце започнаха да вадят фуркетите от прическата ми и усещането, когато перуката беше махната, бе чудесно.

— Внимателно, Марли! — предупреди Фолк де Вилърс. — Помислете за мадам Росини.

— Да, сър! — запелтечи адептът и за малко да изпусне перуката от уплаха. — Мадам Росини, сър.

Господин Джордж извади всички фуркети от кока ми и внимателно разпусна косата ми.

— Така по-добре ли е? — попита ме той.

Да, чувствах се много по-добре.

Ксемериус запя глупава песничка.

*В стаята върху масичка малка една
лежи нашта хубава чорлавелка мома,
роклята и шапката много й отиват,
че е жива и здрава, всички се радват.*

— Ех, само ако имаше шапка! Щеше да можеш да скриеш под нея рошавата си глава, нали? Ах, толкова се радвам, че си жива и че не трябва да си търся друг човек, че говоря само глупости заради теб, малка чорлавелке.

Малкият Робърт се разкиска.

— Мога ли отново да погледна? — попита Джеймс, но не изчака отговора. Ала само след един поглед към мен отново затвори очи. — Все светии! Това наистина е госпожица Гуендолин. Простете ми, че не ви познах, когато преди малко младият денди, носещ ви на ръце, мина покрай моята ниша. — Той въздъхна. — Това само по себе си беше достатъчно странно, тъй като между тези стени вече не може да се видят прилично облечени хора.

Господин Уитман обгърна с ръка раменете на Гидиън.

— Какво точно се случи, момчето ми? Успя ли да предадеш на графа известието ни? И даде ли ти инструкции за следващата среща?

— Донесете му едно уиски и го оставете за няколко минути на спокойствие — изръмжа доктор Уайт, докато залепяше две малки лепенки върху раната ми. — Той е изпаднал в шок.

— Не, не. Вече съм добре — измърмори младежът.

Хвърли ми последен кратък поглед, извади едно запечатано писмо от джоба на редингота си и го подаде на Фолк.

— Ела! — каза господин Уитман, издърпа Гидиън да се изправи и го поведе към вратата. — Горее в кабинета на директор Гилис има уиски. А също и диван, ако искаш да полегнеш за малко. — Учителят ми се огледа. — Фолк, ще ни придружиш ли?

— Разбира се. Надявам се само, че старият Гилис има достатъчно уиски. — Де Вилърс се обърна към останалите. — И в никакъв случай да не сте завели Гуендолин у дома й в това окаяно състояние, ясно ли е?

— Ясно, сър — увери го господин Марли. — Кристално ясно, сър, ако позволите така да се изразя!

Фолк завъртя очи.

— Позволявам — отвърна той и излезе заедно с господин Уитман и Гидиън през вратата.

Днес беше почивният ден на господин Бърнард, затова вратата ми отвори Каролайн и веднага започна да ми разказва, без да си поема въздух.

— Шарлот изпробва костюма си на фея за партито, който е чудно хубав, и ми позволи да ѝ закача крилата, но тогава леля Гленда каза, че трябва да си измия ръцете, защото сигурно пак съм галила някое мръсно животно...

Не успя да продължи, защото я грабнах и така силно я прегърнах, че не можеше да си поеме дъх.

— Да, спокойно можеш да я смачкаш — каза Ксемериус, който бе влетял в къщата след мен. — Майка ти просто ще роди още едно дете, ако това тук се развали.

— Сладката ми, добра, златна, малка сестричка — мърморех в косата на Каролайн, едновременно смеейки се и плачейки. — Толкова те обичам!

— И аз те обичам, но ми дишаш в ухото — каза тя и внимателно се освободи. — Ела! Вече вечеряме. За десерт ще има шоколадова торта от пекарна „Хъмингбърд“^[2]!

— О, аз обичам, обичам, обичам шоколадовата им торта „Дяволско изкушение“ — извиках. — Обичам и живота, който ни подарява всички тези прекрасни неща!

— Може ли да не преиграваш чак толкова? Човек ще си помисли, че току-що идваш от електрошокова терапия. — Ксемериус кихна намръщено.

Исках да му хвърля един укорен поглед, но го погледнах, изпълнена с нежност. Моят сладък, малък, начумерен гаргойл.

— И теб те обичам — казах му.

— О, боже! — простена той. — Ако беше телевизионна програма, веднага щях да те превключа.

Каролайн ме погледна малко загрижено. По пътя за първия етаж тя хвана ръката ми.

— Какво ти става, Гуени?

Избърсах сълзите от бузите ми и се засмях.

— С мен всичко е наред — уверих я. — Просто съм щастлива, че съм жива. И че имам такова прекрасно семейство. И че този парапет на стълбите е толкова чудесно гладък и го чувствам толкова близък. И че животът е чудно, чудно хубав.

Когато при тези думи отново се просълзих, се замислих дали наистина доктор Уайт ми бе разтворил само аспириин в чашата. Но еуфорията можеше да е просто следствие от поразяващия факт, че бях оживяла и сега нямаше да съществувам като миниатюрна пращинка.

Заради това пред трапезарията вдигнах Каролайн във въздуха и я завъртях в кръг. Бях най-щастливият човек на света, защото бях жива и Гидиън бе казал: „Обичам те!“. Разбира се, последното можеше и да е халюцинация, дължаща се на близостта ми до смъртта, не го изключвах напълно.

Сестра ми изписка радостно, докато Ксемериус се преструваше, че държи дистанционно в ръка и напразно се мъчи да смени канала. Когато отново я пуснах, Каролайн попита:

— Вярно ли е това, което каза Шарлот? Че ще отидеш на партито на Синтия, маскирана като зелен чувал за боклук?

Това ме свали за момент от еуфоричния ми полет.

— Ха-ха-ха — изсмя се Ксемериус злорадо. — Вече мога да си те представя: един щастлив зелен чувал за боклук, който прегръща и мляска всички, защото животът е чудно, чудно хубав.

— Хм... не и ако някак си мога да го избегна.

Мили боже, дано успееш да убедя Лесли да запази за някое друго парти идеята си за модерното изкуство и марсианците. Но щом я разказваше на всички, сигурно беше много въодушевена, а когато приятелката ми бе въодушевена от нещо, много трудно се отказваше от него. Знаех това от неприятен личен опит.

Цялото ми семейство седеше в пълен състав около масата и ми костваше големи усилия да се въздържа да не ги ощастливя и тях с ентусиазирани прегръдки — бях в състояние да нацелувам дори леля Гленда и Шарлот. (Кое то ясно доказваше в какво извънредно състояние се намирах.) Ала понеже Ксемериус ме изгледа предупредително, се задоволих само със сияйна усмивка за поздрав и да разбъркам косата на Ник, докато минавах покрай него. Но когато седнах на мястото си, мама вече бе сипала предястието в чинията и аз веднага забравих съдържаността си.

— Киш с аспержи! — извиках. — Не е ли животът просто прекрасен? Има толкова много неща, на които човек да се радва?

— Ако още веднъж кажеш „прекрасен“, ще повърна в проклетия ти киш с аспержи — изръмжа Ксемериус.

Усмигнах му се, лагнах едно парче от киша, огледах всички, сияеща от щастие, и попитах:

— Как мина денят ви?

Пралеля Мади ми се усмигна в отговор.

— Е, твоят при всички положения, изглежда, е минал добре.

Вилицата на Шарлот изстърга по чинията, издавайки ужасен шум.

Да, в крайна сметка денят беше наистина доста добър. Нищо че Гидиън, Фолк де Вилърс и господин Уитман не се бяха появили до тръгването ми и нямах възможност да проверя дали онова: „Обичам те, Гуени, моля те не ме оставяй!“, бе само плод на моето въображение, или той действително го беше казал. Останалите пазители се бяха постарали да поправят моето „окаяно състояние“, както се бе изразил чичо му. Господин Марли дори искаше собственоръчно да срещне косата ми, но все пак предпочетох сама да се заема с това. И така, сега носех ученическата си униформа, а косата ми, порядъчно разресана, се спускаше по гърба ми.

Мама потупа ръката ми.

— Радвам се, че отново си здрава, сърчице мое.

Леля Гленда измърмори нещо под носа си, което съдържаше думите: „фигура на селянка“. После попита с фалшива усмивка:

— А каква е тази работа със зеления чувал за боклук? Не мога да повярвам, че двете с приятелката ти Лесли смятате да се появите така на партито, което семейство Дейл организират за дъщеря си! Тобаяс Дейл сигурно ще възприеме това като политическа обида, след като е такава голяма клечка при торите.

— Ъ? — изломотих аз.

— Казва се моля — порица ме Ксемериус.

— Гленда, направо ме учудваш! — Лейди Ариста зацъка с език.
— Някоя от внучките ми дори не би си и помислила такава нещо. Чувал за боклук! Що за глупост!

— Е, когато нямаш какво друго зелено да облечеш, все пак е по-добре от нищо — каза Шарлот хапливо. — Поне при Гуен.

— Олеле! — Пралеля Мади загледа състрадателно. — Нека да помисля. Имам един мъхест зелен халат за баня, с който мога да ти услужа.

Шарлот, Ник, Каролайн и Ксемериус се разсмяха, а аз се ухилих на пралеля Мади.

— Много мило от твоя страна, но мисля, че Лесли няма да е съгласна. Някак си не върви марсианец с халат за баня.

— Ето, чуваш ли! Съвсем сериозни са — рече възмутено леля Гленда. — Както вече съм казвала, тази Лесли оказва лошо влияние върху Гуендолин. — Тя сбърчи нос. — Не че може да се очаква нещо друго от възпитанието на пролетарски родители. Достатъчно лошо е, че такива като нея изобщо биват допускани в „Сейнт Ленъкс“. Но със сигурност аз не бих позволила на дъщеря ми да общува...

— Вече прекаляваш, Гленда! — Мама изгледа гневно сестра си. — Лесли е умно и добре възпитано момиче, а родителите ѝ имат много уважавани професии! Баща ѝ е... е...

— Строителен инженер — суфлирах аз.

— ...строителен инженер, а майка ѝ работи като...

— Консултант по здравословно хранене — отново подсказах.

— А кучето е следвало в колежа „Голдсмит“ — рече Ксемериус. — Наистина много уважавано семейство.

— Костюмите ни не целят политическа провокация — уверих леля Гленда и лейди Ариста, докато последната ме гледеше вдигнала високо вежди. — Това са най-обикновени костюми. — От друга страна обаче, щеше да е характерно за Лесли, ако за капак на всичко, придадеше на ситуацията и политически смисъл. Сякаш не беше достатъчно, че щяхме да изглеждаме просто ужасяващо. — А и това е партито на Синтия, а не на родителите ѝ. Иначе мотото нямаше да е чак толкова зелено.

— Не е смешно — отсеке леля Гленда. — И според мен е проява на неуважение, да не се постараете повече с костюмите, когато останалите гости и домакините не пестят усилията си. Костюмът на Шарлот например...

— ...струва цяло състояние и ѝ стои като излят, това вече го каза днес поне трийсет и четири пъти — прекъсна я мама.

— Просто завиждаш. Винаги си завиждала. Но поне аз се интересувам от благополучието на дъщеря ми, за разлика от теб — заяде се леля Гленда. — Това че изобщо не се интересуваш от социалното обкръжение на дъщеря ти и дори не ѝ осигуряваш приличен костюм...

— Социално обкръжение? — Мама завъртя очи. — Я ми кажи, може ли да си толкова откъсната от реалността? Та тук става дума за рождения ден на съученичка! Достатъчно лошо е, че горките деца трябва да се маскират.

Лейди Ариста шумно постави приборите си на масата.

— Боже мили, вече сте прехвърлили четирийсетте, а се държите като тийнейджърки. Разбира се, че Гуендолин няма да отиде на партито в чувал за боклук. А сега бих искала да помоля за смяна на темата.

— Да, нека да поговорим за деспотични стари дракони — предложи Ксемериус. — И за жени, които са прехвърлили четирийсетте, а все още живеят при мама.

— Не можеш да нареждаш на Гуендолин какво... — започна майка ми, но аз я сригах по пищяла под масата и ѝ се ухилих.

Тя въздъхна, но отвърна на усмивката ми.

— Просто не мога безучастно да гледам как Гуендолин съсипва репутацията на фамилията ни... — включи се отново леля Гленда, но лейди Ариста не я остави да се доизкаже.

— Гленда, ако не млъкнеш веднага, ще си легнеш без вечеря — изсъска тя, което разсмя всички — с изключение на нея самата и леля ми, — дори и Шарлот се подсмихна.

В този миг на входната врата се позвъни. В продължение на няколко секунди никой не реагира, просто продължихме да се храним, докато не ни хрумна, че днес бе свободният ден на господин Бърнард. Лейди Ариста въздъхна.

— Би ли била така добра отново да отвориш, Каролайн? Ако е господин Търнър във връзка с тазгодишната украса с хартиени фенери и гирлянди, му предай, че не съм си вкъщи. — Тя изчака, докато Каролайн излезе, и поклати глава: — Този мъж е истинска напаст! Ще кажа само: оранжеви бегонии! Силно се надявам, че за такива хора има отделен ад!

— И аз се надявам — съгласи се с нея пралеля Мадри.

Минута по-късно Каролайн се върна.

— Голъм^[3] е! — извика тя. — И иска да види Гуендолин.

— Голъм? — повторихме мама, Ник и аз в един глас.

Случайно „Властелинът на пръстените“ бе любимият ни филм, само на Каролайн все още не ѝ беше позволено да го гледа, защото бе

прекалено малка.

Сестра ми кимна енергично.

— Да, той чака долу.

Ник се засмя.

— Това е ссстрахотно, безценното ми! Непременно трябва да видя кой е.

— Аз също — рече Ксемериус, но продължи да виси мързеливо от полилея и да се почесва по корема.

— Сигурно имаш предвид Гордън — каза Шарлот и се изправи. — И той е дошъл при мен. Но е подранил. Казах му да е тук в осем и половина.

— О, някой обожател ли, зайче? — осведоми се пралеля Мади, възхитена. — Колко хубаво! Това сигурно ще те разсее от тежките ти мисли!

Шарлот направи засегнатата физиономия.

— Не, лельо Мади, Гордън е просто съученик, който бе наказан да напише реферат за пръстените с печат, и аз му помагам.

— Но той каза Гуендолин — настоя Каролайн, ала Шарлот я бутна встрани и излезе от трапезарията. Сестра ми тръгна след нея.

— Той спокойно може да хапне с нас — извика леля Гленда след тях. — Тя е винаги готова да помогне — обърна се леля ми отново към нас. — Между другото Гордън Гелдърман е син на Кайл Артър Гелдърман.

— Виж ти! — рече Ксемериус.

— Който и да е това — вметна мама.

— *Кайл Артър Гелдърман* — повтори леля Гленда, този път натъртвайки на всяка буква. — Универсалният магазин „Тайкун“! Нищо ли не ти говори това? Колко типично за теб, да нямаш никаква представа какво е обкръжението на дъщеря ти. Заинтересуваността ти като майка е направо жалка. Е, и без това момчето не се интересува от Гуендолин.

Мама въздъхна.

— Глен, наистина, трябва отново да започнеш да вземаш онези успокоителни таблетки за жени в критическата.

Веждите на лейди Ариста почти се събраха по средата на челото й, толкова мрачно се беше навъсила, и тъкмо си поемаше дълбоко

въздух, вероятно за да изпрати мама и леля Гленда в леглото без десерт, когато Каролайн се върна и триумфално обяви.

— Голъм *все пак* е дошъл при Гуендолин!

Тъкмо бях завряла в устата си голямо парче киш и за малко да го изплюя, когато видях Гидиън да влиза в трапезарията, следван от Шарлот, чието лице изведнъж се бе вкаменило.

— Добър вечер! — поздрави Гидиън вежливо. Бе облечен в дънки и избеляла зелена блуза. Очевидно междувременно си беше взел душ, защото косата му все още бе влажна и се къдреше в безпорядък около лицето му. — Съжалявам, наистина не исках да ви притеснявам по време на вечеря. Дойдох, за да се видя с Гуендолин.

За миг се възцари тишина. Ако се изключеше Ксемериус, който за малко да се изсипе от полилея от смях. Аз не можех да говоря, защото бях заета с това, да дъвча трескаво. Ник се кискаше, мама местеше поглед ту към Гидиън, ту към мен, на леля Гленда отново ѝ избиха червени петна по врата, а погледът, който лейди Ариста отправи към младежа, спокойно можеше да е предназначен и за някоя оранжева бегония.

Само пралеля Мади показва някакви добри маниери.

— Но вие не ни притеснявате — рече тя приятелски. — Ето, заповядайте, седнете до мен. Шарлот, ще донесеш ли още едни прибори?

— Да, още една чиния за Голъм — прошепна ми Ник и се ухили.

Шарлот игнорира молбата на пралеля Мади и с каменно изражение се настани отново на мястото си.

— Много мило от ваша страна, благодаря, но вече съм вечерял — отвърна Гидиън.

Най-накрая бях успяла да преглътна киша и припряно се изправих.

— И аз се нахраних. Мога ли да стана от масата?

Погледнах първо към мама, а после към баба. Двете си размениха особени, красноречиви погледи и единодушно въздъхнаха, много дълбоко.

— Разбира се — отговори майка ми.

— Ами шоколадовата торта? — напомни ми Каролайн.

— Ще запазим едно парче за Гуендолин — намеси се лейди Ариста и ми кимна.

Приблжих се към Гидиън, малко скована.

— И в стаята се възцари мъртвешка тишина — прошепна Ксемериус от полилея. — Всички погледи бяха насочени към момичето с пикливожълтата риза...

Ужас! Имаше право. Ядосах се, че преди това не си бях взела бърз душ и не се бях преоблякла — тъпата ученическа униформа бе сред най-ужасните дрехи, които притежавах. Но кой би могъл дори да предположи, че тази вечер ще имам гости? При това такива, пред които за мен бе важно как изглеждам.

— Здравсти! — каза Гидиън и се усмихна за първи път, откакто бе прекрачил трапезарията.

— Здравсти, Голъм! — отвърнах срамежливо на усмивката му.

Той се ухили по-широко.

— Дори сенките по стените занемаяват, докато двамата се гледат, сякаш току-що са седнали върху някоя пърдяща възглавница — измърмори Ксемериус и запърха с крила, приближавайки се към нас. — Засвирва романтична музика от цигулки, след което двамата запристъпват един до друг, излизайки от стаята, момичето с пикливожълтата риза и момчето, което спешно се нуждаеше от фризьор. — Той летеше след нас, но при стълбите сви вляво. — Умният и красив демон Ксемериус би ви последвал в ролята на достопочтена матрона, ако не се налагаше след толкова изложени на показ чувства първо да задоволи неимоверния си апетит! Явно днес най-сетне той ще изяде онзи дебел пианист, който витае на номер 23 и по цял ден издевателства над песните на Глен Милър^[4].

Гаргойлт отново помахна, после изчезна през прозореца в коридора.

Вече в стаята ми, установих с облекчение, че за щастие, не бях имала достатъчно време да съсия прекрасния ред, който пралеля Мади бе създала в сряда. Е, добре, леглото не беше оправено, но с един замах грабнах няколкото дрехи, които лежах наоколо, и ги хвърлих на стола при другите. После се обърнах към Гидиън, който през целия път нагоре беше мълчал. Вероятно не му бе останал друг избор, защото — все още не на себе си от неудобство — след отлитането на Ксемериус го бях заляла с водопад от думи. Бях бръщолевила безкрайно за

картините, покрай които минавахме. За всяка една от около общо единайсет хилядите парчета.

— Това са моите прабаба и прадядо. Нямам представа защо са поръчали да ги нарисуват, щом като вече е имало фотоапарати. Онзи дебелият върху табуретката е прапрапрапрачичо Хю като малко момче, заедно със сестра си Петронела и три зайчета. А това е една херцогиня, чието име в момента не си спомням. Не ни е роднина, но на картината носи колие, притежание на семейство Монтроуз, затова може да виси тук на стената. А сега вече се намираме на втория етаж, затова на всички снимки в този коридор можеш да се любиш на Шарлот. На всеки три месеца леля Гленда я води при фотографа, който уж снима и кралското семейство. Това тук е любимата ми снимка: Шарлот като десетгодишна заедно с един мопс с лош дъх, което може да се познае по изражението ѝ, не смяташ ли?

И така нататък, и така нататък. Беше ужасно.

Едва в стаята ми успях да прекъсна бръщолевенето си, но само защото тук не висяха картини по стените. Изпънах покривката на леглото, като незабележимо скрих нощницата ми „Хелюу Кити“ под възглавницата. После се обърнах и погледнах Гидиън очаквателно. Сега вече му дадох думата да каже нещо.

Ала той не го стори. Вместо това продължаваше да ми се усмихва, сякаш не можеше да повярва на очите си. Сърцето ми запрепуска в галоп, за да спре само миг след това. Страхотно!!! То без проблем се справяше с пронизването от шпага, но присъствието на Гидиън бе непосилно за него. И най-вече, когато гледаше така.

— Исках да ти се обадя, но телефонът ти беше изключен — най-сетне проговори той.

— Падна ми батерията.

Беше предала богу дух наред разговора ми с Лесли в лимузината. И тъй като Гидиън отново мълчеше, взех телефона си от раницата и започнах да търся зарядното. Пралеля Мади беше навила старателно кабела му и го беше прибрала в едно чекмедже.

Гидиън облегна гръб на вратата.

— Днес беше един доста странен ден, нали?

Кимнах. Телефонът вече бе включен към зарядното. И тъй като не знаех какво друго да направя, се подпрях на ръба на бюрото.

— Мисля, че беше най-ужасният ден в целия ми живот — продължи той. — Докато лежеше там на пода... — Гласът му стана леко дрезгав.

Отгласна се от вратата и се приближи към мен. Изведнъж изпитах непреодолимото желание да го утеша.

— Съжалявам, че... те накарах да се тревожиш толкова. Но наистина си мислех, че ще умра.

— И аз си помислих същото.

Той преглътна тежко и направи още една крачка към мен.

Въпреки че Ксемериус отдавна бе отлетял при своя пианист, мозъкът ми без проблем възпроизвеждаше част от евентуалните му коментари. „Искрящият му зелен поглед възпламеняваше сърцето й под пикливо-жълтата риза. Сгушена до гърдите му, тя позволи на сълзите й да потекат.“

О, боже, Гуендолин! Можеш ли да го раздаваш още малко поистерично?

Вкопчих се още по-здраво в ръба на бюрото.

— Но ти трябваше да знаеш по-добре какво се случва с мен — изтъкнах. — Все пак следваш медицина.

— Да, и точно затова ми беше ясно, че ти... — Гидиън спря пред мен и за разнообразие този път той хапеше долната си устна, което веднага ме разчувства. Той бавно вдигна ръката си. — Острието на шпагата беше проникнало толкова дълбоко в теб. — Той разтвори доста широко палеца и показалеца си. — Една малка драскотина нямаше да те накара да припаднеш. А и цветът веднага се отдръпна от лицето ти и по челото ти изби студена пот. Затова бях наясно, че Аластър трябва да е засегнал някоя голяма артерия. Ти умираше от загуба на кръв.

Взирах се в ръката му, вдигната пред лицето ми.

— Ти също видя раната, наистина е безобидна — казах и се прокашлях. Близостта му се отразяваше на гласните ми струни. — Това... трябва да е... може би се е дължало просто на шока. Знаеш как е, внушила съм си, че съм сериозно ранена, и затова е изглеждало така, сякаш...

— Не, Гуени, не си си го внушила.

— Но как е възможно накрая да ми остане само тази малка драскотина? — прошепнах.

Той отпусна ръката си и закрачи напред-назад из стаята.

— Първоначално и на мен не ми беше ясно — отвърна той бързо. — Изпитвах такова... облекчение, че си жива, че убеждавах сам себе си как всичко си има някакво логично обяснение. Но по-късно, под душа, изведнъж ми просветна.

— Аха, ето как стоят нещата. Аз все още не съм си взела душ. — Отлепих скованите си пръсти от ръба на бюрото и седнах върху килима. Сега беше много по-добре. Поне коленете ми не трепереха повече. Облегнала гръб на леглото, погледнах нагоре към него. — Трябва ли да обикаляш наоколо като някой затворен в клетка лъв? Съвсем се изнервям.

Гидиън застана на колене точно пред мен на килима и постави длани на раменете ми, без да се съобразява с факта, че от този миг насетне не бях в състояние да го слушам внимателно, а вместо това ме занимаваха абсолютно незначителни мисли като: „Дано поне да мириша добре“ и „Не трябва да забравям да дишам“.

— Познато ли ти е чувството, когато започнеш да решаващ sudoku и откриеш онова единствено число, благодарение на което всички други квадратчета се попълват съвсем лесно? — попита той.

Кимнах колебливо.

— От дни наред си блъскам главата над толкова много неща, но едва тази вечер... открих онова магическо число, разбираш ли? Отново и отново прочитях онези документи, толкова често, че почти ги научих наизуст...

— Какви документи? — прекъснах го.

Той ме пусна.

— Документите, които Пол получи от лорд Аластър в замяна на родословните дървета. Пол ми ги даде, и то в деня, в който ти беше на разговор при графа. — Той се усмихна накриво, когато видя почудата, изписана върху лицето ми. — Щях да ти разкажа за това, но ти беше прекалено заета да ми задаваш странни въпроси и накрая избяга, дълбоко засегната. Не можах да те последвам, защото доктор Уайт настоя да се погрижи за раната ми, спомняш ли си?

— Това се случи едва в понеделник, Гидиън.

— Да, вярно. На човек му се струва, че е минала цяла вечност, нали? Когато най-сетне успях да се прибера вкъщи, ти звънях през десет минути, за да ти кажа, че те... — той се прокашля, а после хвана

ръката ми в своите — ...за да ти обясня всичко, но през цялото време ми даваше заето.

— Да, точно тогава разказвах на Лесли какъв подъл мръсник си. Но знаеш ли, ние имаме и стационарен телефон.

Той не обърна внимание на коментара ми.

— Между набиранията започнах да чета документите. Ставаше дума за предсказания и бележки от личния архив на графа. Документи, които пазителите не познаваха. Които той напълно умишлено е скрил от собствените си хора.

Въздъгнах.

— Нека да позная. Още глупави стихчета. И ти не си разбрал нито дума.

Гидиън се наведе напред.

— Не — отвърна бавно. — Точно обратното. Всичко беше доста недвусмислено. Там пише, че някой трябва да умре, за да може Философският камък да прояви пълното си действие. — Той ме погледна право в очите. — И този някой си ти.

— Аха. — Не бях толкова впечатлена, колкото вероятно трябваше да бъда. — Значи, аз съм цената, която трябва да бъде платена.

— Аз бях истински шокиран, когато го прочетох. — Един кичур падна върху челото му, но Гидиън не забеляза. — Отначало изобщо не можех да повярвам, но предсказанията бяха съвсем ясни. Рубин е началото и край, смъртта на Гарвана края разбулва, ако изгасне дванайсетата звезда, и така нататък, и така нататък, всичко това нямаше край. — Той млъкна за миг. — Още по-недвусмислени бяха записките, които графът е писал в полетата. Щом кръгът се затвори и еликсирът намери своето предопределение, ти ще умреш. Това го пише почти дословно.

Сега вече преглътнах тежко.

— И как ще умра? — Неволно отново си спомних кървавото острие на шпагата на лорд Аластър. — Това също ли го пише там?

Гидиън се подсмихна.

— Е, в това отношение предсказанията са неясни, както обикновено, но на едно нещо непрестанно се набляга. А именно, че аз, Диамантът, Лъвът, номер единайсет, ще имам нещо общо с това. —

Усмивката изчезна от лицето му и в гласа му долових интонация, която никога досега не бях чувала. — Че ще умреш заради мен. От любов.

— О! Тъъ... но... но това са просто някакви си стихове — рекох не особено находчиво.

Гидиън поклати глава.

— Не разбираш ли, че не можех да допусна да се случи, Гуени? Само затова потвърдих глупавото ти предположение и се преструвах, че наистина съм те излъгал и съм си играл с чувствата ти.

Сега вече ми просветна.

— За да не ми хрумне да умра от любов по теб, на следващия ден се погрижи да те намразя? Но това е наистина много... как да се изразя... много рицарска постъпка. — Наведох се и пригладих немирната къдрица от лицето му. — Наистина, много рицарска постъпка.

Той се усмихна едва.

— Повярвай ми, това бе най-трудното нещо, което някога съм правил.

Сега, когато веднъж вече бях започнала, не можех да отлепя пръстите си от него. Бавно погалих лицето му. Явно не му бе стигнало времето да се избърсне, но наболата брада беше някак си секси.

— *Нека бъдем приятели.* Това беше наистина гениален ход — промълвих. — На секундата искрено те намразих.

Гидиън въздъхна.

— Но аз изобщо не исках това. Аз *наистина* исках да бъдем приятели. — Той хвана ръката ми и я стисна. — Обаче това изречение толкова те вбеси, че...

Не му позволих да довърши мисълта си. Наведох се още по-близо към него и обхванах лицето му с две ръце.

— Ами може би ще го запомниш за в бъдеще — прошепнах. — Такива думи никога, никога, *никога* не се казват на някоя, която си целувал.

— Чакай, Гуен, това не е всичко, трябва да ти кажа още... — започна той, но аз нямах намерение да отлагам повече.

Внимателно докоснах с устните си неговите и започнах да го целувам.

Гидиън отвърна на целувката ми, в началото много нежно и внимателно, но когато обвих ръце около врата му и се притиснах към

него, целувката се задълбочи. Лявата му ръка се зарови в косата ми, а дясната започна да гали шията ми и бавно заслиза надолу.

Точно когато беше достигнала най-горното копче на ризата ми, телефонът ми звънна. Или по-точно казано, прозвуча „Музиката на смъртта“ от филма „Имало едно време на запад“. С нежелание се отдръпнах от любимия си.

— Лесли — казах след поглед върху екрана. — Трябва да се обадя, макар и за кратко, защото иначе ще се разтревожи.

Той се ухили.

— Не се притеснявай. Няма да се изпаря във въздуха.

— Лесли, става ли по-късно да ти се обадя? И благодаря за новата мелодия на телефона. Много смешно!

Но приятелката ми сякаш изобщо не ме чу.

— Гуен, прочетох „Ана Каренина“ — избълва тя на един дъх. — Мисля, че вече знам какво смята да прави графът с Философския камък.

Философският камък можеше да върви на майната си. Или поне в момента.

— Тъъ... страхотно — отвърнах и погледнах към Гидиън. — По-късно непременно ще...

— Няма страшно — прекъсна ме Лесли. — Вече пътувам към теб.

— Наистина ли? Аз...

— Е, ако трябва да съм точна, всъщност вече пристигнах.

— Къде си?

— Ами... тук. В коридора ви. А след мен по стълбите се качват майка ти, брат ти и сестра ти. А пралеля ти се тътри след тях. Така, сега ме изпревариха и май всеки момент ще почукат на вратата ти...

Но Каролайн изобщо не си направи този труд. Без каквото и да е предизвестие, тя разтвори широко вратата и извика, сияеща от радост:

— Шоколадова торта за всички! — А после се обърна назад към останалите и добави: — Виждате ли, че не се целуват!

[1] Коремна аорта. — Б.пр. ↑

[2] Известна верига сладкарници в Лондон. — Б.р. ↑

[3] Герой от „Властелинът на пръстените“, на български името му е преведено като Ам-гъл. — Б.пр. ↑

[4] Джазов музикант тромбонист, бенд лидер, композитор и аранжор от ерата на суинга. — Б.р. ↑

ГЛАВА 11

Име	Скъпоценен камък	Алхимическо съответствие	Животно	Дърво
Ланселот де Вилърс 1560-1607	Кехлибар	Calcenatio	Жаба	Бук
Елейн Бърли 1562-1580	Опал	Putrefactio et mortificio	Кукумявка	Орех
Уилям де Вилърс 1636-1689	Ахат	Sublimatio	Мечка	Бор
Сесилия Удвил 1628-1684	Аквамарин	Solutio	Кон	Явор
Робърт Леополд граф сен Жермен 1703-1784	Смарагд	Distillatio	Орел	Дъб
Жана дю Понкаре Мадам Дюфре 1705-1775	Цитрин	Coagulatio	Змия	Гинко
Джонатан и Тимоти де Вилиърс 1875–1944 1875-1930	Карнеол	Extratio	Сокол	Ябълка
Маргарет Тилни 1877-1944	Нефрит	Digestio	Лисица	Липа
Пол де Вилърс 1944	Черен турмалин	Ceratio	Вълк	Офика
Люси Монтроуз 1976	Сапфир	Fermentatio	Рис	Върба
Гидиън де Вилърс 1992	Диамант	Multiplicatio	Лъв	Тис

Гуендолин Шепърд 1994	Рубин	Projectio	Гарван	Бреза
--------------------------	-------	-----------	--------	-------

Денят наистина бе изпъстрен с всякакви странности (най-важното накратко: Гидиън ме обичаше! О, и разбира се, историята с шпагата и смъртта), но този вечерен семеен пикник в моята стая ми се стори най-странното от всички събития. И така, хората, които означаваха най-много за мен на този свят, се бяха събрали върху килима ми, смееха се и говореха един през друг — мама, пралеля Мади, Ник, Каролайн, Лесли и Гидиън! И всички имаха следи от шоколад по лицата. (Тъй като на леля Гленда и Шарлот им бе секнал апетитът, а лейди Ариста по принцип ненавиждаше сладко, шоколадовата торта бе останала изцяло за нас.) Може би фактът, че между Гидиън и семейството ми веднага се възцариха приятелски отношения, се дължеше на тортата, но е възможно и причината да бе в това, че той бе много по-отпуснат, отколкото го бях виждала някога. И това, въпреки че мама и пралеля Мади му зададоха цял куп от странни, та чак до неудобни въпроси, а Ник продължаваше упорито да го нарича Голъм.

Когато и последната трошичка бе ометена, пралеля Мади се надигна, пъшкайки.

— Мисля, че трябва отново да сляза долу и да помогна на Ариста. Господин Търнър се вмъкна в къщата заедно с обожателя на Шарлот и сигурно все още продължават да се карат заради бегониите. — Тя подари на Гидиън една от усмивките си с трапчинки. — Знаете ли, Гидиън, за един Де Вилърс сте наистина необичайно симпатичен.

Той също се изправи и й отвърна весело, като разтърси ръката й:

— Много благодаря. Беше ми изключително приятно да се запозная с вас.

— О! — Лесли ме сръга с лакът в ребрата. — Освен всичко друго, има и маниери. Вдига си задника, когато някоя дама се изправи. А какъв сладък задник само! Колко жалко, че е такъв мръсник!

Завъртях очи.

Мама изтупа трохите от роклята си и подкани Каролайн и Ник също да стават.

— Хайде, вие двамата. Вече е време за лягане.

— Мамо! — възкликна Ник обидено. — Днес е петък, а и аз съм на дванайсет!

— И аз искам да остана, моля те. — Каролайн погледна чистосърдечно нагоре към Гидиън. — Харесвам те. Ти наистина си много мил и страшно хубав.

— Да, *наистина* — прошепна ми Лесли. — Да не би той току-що да се изчерви?

Така изглеждаше. Колко сладко.

Лакътят на Лесли отново уцели ребрата ми.

— Зяпнала си като някоя овца — изсъска тя.

В този момент Ксемериус влетя през затворения прозорец и с доволно оригване се приземи върху бюрото.

— Когато умният и изключително хубав демон, изпълнен с надежда, се завърна от излета си, със съжаление установи, че междуременно момичето не бе загубило нито пикливожълтата си риза, нито невинността си... — издекламира той като част от някой все още ненаписан роман.

Обърнах се към него и произнесох само с устни:

— Млъквай!

— Просто казвам — отвърна той обидено. — Случаят беше удобен. А и в крайна сметка вече не си чак толкова млада и кой знае дали утре отново няма да мразиш този тип до дъното на душата си.

Когато пралеля Мади си тръгна, а мама изгони Каролайн и Ник от стаята ми, Гидиън затвори вратата след тях и ни погледна с усмивка.

Лесли вдигна отбранително ръце във въздуха.

— А, не, забрави! Аз няма да си тръгна. Трябва да обсъдя важни неща с Гуен. Строго секретни неща.

— Тогава и аз няма да си тръгна — каза Ксемериус, скочи върху леглото ми и се сгуши върху възглавницата.

— Лес, мисля, че вече не е нужно да пазим в тайна някои неща от него — казах аз. — Няма да е зле да съберем в един общ казан знанията на всички ни.

Колко добре го казах само!

— А и се съмнявам, че в този случай Гугъл би могъл да помогне особено — рече Гидиън с насмешка. — Извинявай, Лесли, но наскоро господин Уитман ни показа една хубавичка папка, в която си събрала... във... необикновена информация.

— Така ли?! — Лесли постави ръце на кръста си. — А аз тъкмо си мислех, че може би все пак не си такъв арогантен задник, както Гуен все повтаря! Хубавичка, как ли пък не! Това са... — Тя сбърчи нослето си леко засрамена. — Колко подло от страна на Катеричката да показва наоколо папката ми! В началото тези проучвания в интернет бяха всичко, с което разполагахме, и аз много се гордеех с тях.

— Но междувременно открихме много повече — вметнах аз. — Първо, защото Лесли е гений, и второ, защото много пъти се срещнах с дя...

— Разбира се, нямаме намерение да издаваме източниците си! — Приятелката ми ме стрелна с поглед. — Той все още е един от тях, Гуен. Нищо, че хормонално е замъглил сетивата ти.

Докато отново седнаше на килима, Гидиън се ухили широко.

— Добре. Тогава, значи, аз съм първи.

И без да изчака съгласието на Лесли, започна отново да разказва за документите, които бе получил от Пол. За разлика от мен, приятелката ми бе повече от ужасена от твърдението, че когато кръгът на кръвта се затвори, ще трябва да умра. Направо пребледня под луничките си.

— Мога ли да видя тези документи? — попита тя.

— Разбира се.

Гидиън измъкна няколко сгънати листове от джоба на дънките си и още няколко — от джоба на блузата си. Доколкото успях да видя, хартията бе пожълтяла и на сгъвките — доста протрита.

Лесли го зяпна изумено.

— И ги разнасяш просто ей така в джобовете ти? Това са ценни оригинални документи, а не... сополиви носни кърпички. — Тя посегна да ги вземе. — Та те почти са се разпаднали. Мъжка му работа! — Внимателно разтвори документите. — И си напълно сигурен, че не са фалшификати?

Гидиън вдигна рамене.

— Не съм нито графолог, нито историк. Но изглеждат точно по същия начин, както другите оригинали, които пазителите съхраняват.

— Обзалагам се, при подходяща температура и в стъклени шкафове — рече Лесли обвинително. — Както е редно.

— И как от Флорентинския алианс са се добрали до документите? — попитах аз.

Той отново вдигна рамене.

— Предполагам, с кражба. Не ми остана време да прегледам хрониките за някакви съобщения по въпроса. Дни наред се разхождам наоколо с тези документи! Знам ги наизуст, но така и не успях да разбера пълното им значение. Освен що се отнася до онова конкретно нещо.

— Е, поне не си изтичал веднага при Фолк, за да му ги покажеш — казах одобрително.

— Минавало ми е през ума да направя точно това. Но тогава... — Гидиън въздъхна. — В момента просто не знам на кого мога да вярвам.

— Не вярвай на никого — прошепнах и театрално завъртях очи. — Това поне ме посъветва майка ми.

— Майка ти — промърмори той. — Интересува ме каква ли част от всичко това ѝ е известна.

— Значи, щом кръгът се затвори и графът получи еликсира, Гуендолин трябва... — Лесли нямаше сили да довърши изречението.

— ...да умре — допълних аз.

— Да издъхне, да хвърли топа, да гушне букета, да ритне камбаната, да заспи вечен сън, да предаде богу дух... — включи се и Ксемериус.

— ...да бъде убита! — С драматичен жест Лесли хвана ръката ми. — Защото едва ли от само себе си ще се строполиш мъртва! — Тя прокара другата ръка през косата си, която и без това стърчеше в безпорядък от главата ѝ. Гидиън се прокашля, но приятелката ми не го остави да вземе думата. — Честно казано, през цялото време имах лошо предчувствие. Дори само онези другите стихове са ужасно... зловещи. И винаги за Гарвана, Рубина, или номер дванайсет нещата не изглеждат добре. Освен това съвпада с онова, което аз самата открих. — Тя пусна ръката ми и посегна към (чисто новата си!) раница, за да извади „Ана Каренина“. — Е, да, всъщност са го открили Люси, Пол и дядо ти, както и Джордано.

— Джордано? — повторих объркано.

— Да! Не си ли чела статиите му? — Тя запрелиства книгата. — Пазителите е трябвало да го приемат в ложата, за да престане да разтръбява из целия свят теориите си.

Поклатих засрамено глава. Още след първото сложно изречение бях загубила интерес към драсканиците му. (А като прибавим и факта, че писанията бяха от Джордано... направо ужас!)

— Събудете ме, ако случайно стане интересно — измърмори Ксемериус и затвори очи. — След хранене се нуждая от малка дрямка.

— Като историк Джордано никога не е приеман на сериозно, дори и от пазителите — включи се Гидиън в разговора. — Той е публикувал неясни глупости в езотерични списания, чиито читатели определят графа като *извисил се и трансформирал се*, каквото и да значи това.

— Мога съвсем точно да ти обясня! — Лесли тикна под носа му „Ана Каренина“, сякаш ставаше дума за вещественно доказателство в съда. — Като историк Джордано се е натъкнал на инквизиционни протоколи и писма от XVI век. Според тези източници като младеж, по време на пътуванията си във времето, граф Сен Жермен е направил дете на живееща в манастир графска дъщеря, на име Елизабета ди Мадроне. И през това време — тя замлъкна за момент, — е, вероятно преди или след това, ѝ е разказал всичко възможно за себе си. Може би защото е бил млад и глупав, или просто защото се е чувствал сигурен.

— А това „всичко възможно“ какво включва? — попитах.

— Много щедро е споделял всякаква информация, като се започне с произхода му, истинското му име и способността му да пътува във времето, та чак до твърдението, че са му известни безценни тайни. Тайни, благодарение на които е способен да създаде Философския камък.

Гидиън кимна, сякаш историята му е известна, но това не смути Лесли.

— За негово нещастие, хората в Италия през XVI век не са останали очаровани — продължи тя. — Решили са, че графът е опасен демон, а освен това бащата на Елизабета бил толкова бесен заради онова, което е сторил с дъщеря му, че основал Флорентинския алианс. Ди Мадроне, както и неговите наследници, посветили живота си на търсенето на графа и подобните нему... — Лесли замълча. — Та какво исках да кажа? Мили боже, главата ми е толкова претърпкана с информация, че имам такова усещане, сякаш всеки миг ще се пръсне.

— Какво общо има всичко това с Толстой, по дяволите? — попита Гидиън и загледа неразбиращо подправената от Лукас книга. —

Не се сърди, но досега не ми разказа нищо наистина ново.

Лесли му хвърли леден поглед.

— Но на мен ми разказа — побързах да кажа. — Лес, искаше да ни обясниш какво наистина цели графа с Философския камък!

— Точно така. — Лесли сбърчи чело. — Заради това исках да започна по-отдалече. Разбира се, отнело е известно време, докато наследниците на конт Ди Мадроне са се добрали до първия пътуващ във времето, Ланселот де Вилърс...

— Спокойно можеш да съкратиш историята — прекъсна я Гидиън. — Не разполагаме с чак толкова много време. Вдругиден отново ще се срещнем с графа, а междувременно трябва, съгласно разпорежданията му, да се сдобия с кръвта на Люси и Пол. Опасявам се, че ако не успея, ще ни изненада с някакъв друг план... — Той въздъхна. — И така?

— Но и не трябва да пренебрегваме детайлите. — Приятелката ми също въздъхна и за миг зарови лице в ръцете си. — Е, добре. Пазителите вярват, че Философският камък е нещо, което решително ще спомогне за развитието на човечеството, защото ще го спаси от всички болести, нали така?

— Точно така — отвърнахме двамата с Гидиън в хор.

— Но Люси, Пол и дядото на Гуени, а реално погледнато и Флорентинският алианс, са били на мнение, че това е лъжа!

Кимнах.

— Я почакай! — Гидиън бе свъсил вежди. — Дядото на Гуени? Нашият Велик пазител преди чичо ми Фолк?

Отново кимнах, този път малко виновно. Той се втренчи в мен и изведнъж направи физиономия, сякаш му просветна.

— Продължавай, Лесли — каза той. — На какво си се натъкнала?

— Люси и Пол са смятали, че графът иска Философския камък само за себе си — Лесли млъкна за момент, за да се убеди, че наистина следяхме всяка нейна дума. — Защото Философският камък трябва да направи него и само него *безсмъртен*.

Двамата с Гидиън останахме безмълвни. Аз, защото бях подобаващо впечатлена. При Гидиън не знаех каква е причината. Изражението му дори не загатваше какво си мисли.

— Разбира се, графът е трябвало да измисли всичките тези глупости за спасението на човечеството и така нататък, за да убеди хората да работят за него — продължи Лесли. — Едва ли е щял да успее да изгради такава мощна тайна организация, ако беше обявил какво действително цели.

— Затова ли е всичко? Значи, цялата работа се върти единствено около факта, че някакъв си старчок се страхува от смъртта?

Почувствах се разочарована. Това ли трябваше да е тайната зад тайната? Затова ли бяха всички тези усилия?

Докато скептично клатех глава и в мислите си заформях изречение, започващо с „но“, Гидиън още повече свъси вежди.

— Всичко съвпада — измърмори той. — По дяволите, Лесли има право. Съвпада.

— Какво съвпада? — попитах.

Той бързо скочи на крака и започна да обикаля из стаята ми.

— Не мога да повярвам, че столетия наред семейството ми се е хващало на въдицата му. Че аз съм се хванал на въдицата му! — Той се спря пред мен и дълбоко си пое дъх. — *...въздухът ще се изпълни с уханье на разни времена, само един ще остане във вечността на тази земя. Ако внимателно се четете, определено се разбира. Всички зарази и физически недъзи като дим ще се изпарят, под дванайсетте съзвездия обещанията ще се осъществят.* Разбира се! За да дари някого с вечен живот, тази субстанция трябва да може да излекува всичките му болести. — Гидиън разтри слепоочията си и посочи разръфаните листове на килима. — А предсказанията, които графът е скрил от пазителите, го казват още по-ясно. *Философският камък обвързва вечността. Нова сила расте в одеждите на младостта. На тоз, който носи магията, безсмъртна е властта.* Колко е просто! Защо досега не съм се сетил? Толкова се бях фиксирал върху факта, че Гуендолин трябва да умре и може аз да съм отговорен за това, че изобщо не успях да видя истината, въпреки че е била точно под носа ми.

— Ами... — рече Лесли и не успя да прикрие триумфалната си усмивка, — предполагам, че талантите ти са в други области. Нали, Гуени? — А после добави с помирителен тон: — А и си имал и други неща за правене.

Взех пожълтелите документи.

— *Ала внимавай, когато изгрее дванайсетата звезда, тръгва по своя път тленната съдба. Младостта се стопява, Дъбът е обречен на гибел тогава, вече не е вечен. Единствено ако изгасне дванайсетата звезда, Орелът за вечни времена постигнал ще си е целта* — прочетох, запъвайки се, като се опитвах да игнорирам, че при тези думи кожата ми настръхна. — Добре, дванайсетата звезда съм аз, но както обикновено, останалото ми звучи на китайски...

— Тук в полето е записано: *Веднага щом се сдобия с еликсира, тя трябва да умре!* — измърмори Лесли, свела глава до моята. — Но това го разбираш, нали? — Тя ме прегърна силно. — Никога, никога повече не трябва да се доближаваш до този убиец, разбра ли? Този проклет кръг на кръвта просто не трябва да се затваря. За нищо на света. — Тя ме избута от себе си. — Люси и Пол са направили възможно най-доброто, като просто са избягали с хронографа. Колко тъпо, че съществува и втори хронограф. — Лесли погледна укорително Гидиън. — И че тук, в стаята, има един, който си няма друга работа, освен старателно да го пълни с кръвта на всички пътуващи във времето! Обещай ми тук и сега, че този граф никога няма да има възможността да се добере до Гуени и да я удуши или пониже, или...

Ксемериус се надигна рязко в съня си.

— ...отрови, застреля, разчлени, обеси, обезглави, стъпче до смърт, удави, бутне от високо... — извика той въодушевено. — За какво по-точно става дума?

— *Единствено ако изгасне дванайсетата звезда, Орелът за вечни времена постигнал ще си е целта* — рече Гидиън тихо. — Само че тя не може да умре!

— Сигурно имаш предвид *не трябва* — поправи го Лесли.

— Не трябва, не може, не е необходимо — издекламира Ксемериус и отново отпусна глава върху лапите си.

Гидиън клекна пред нас на пода. Погледът му отново беше много сериозен.

— Това, което исках да ти кажа, преди да се це... — Той се прокашля. — Разказа ли на Лесли, че лорд Аластър те уцели с шпагата си?

Кимнах, а приятелката ми каза:

— Имала е истински късмет, че не я е уцелил както трябва!

— Лордът е един от най-добрите фехтовачи, които познавам. И той със сигурност уцели Гуендолин. При това много опасно. — Гидиън докосна с върха на пръстите си ръката ми. — Смъртоносно, ако трябва да сме точни.

Лесли си пое шумно въздух.

— Но аз само съм си го вну... — измърморих и се замислих за разходката ми нагоре към тавана и за впечатляващата от високо гледка на случващото се.

— Не! — Гидиън поклати глава. — Не си си го внушила! Не съм сигурен, че човек изобщо може да си внуши такова нещо. А и нали аз също бях там. — За момент, изглежда, му бе трудно да продължи, но после отново се овладя. — Когато се върнахме в настоящето, от поне половин минута беше спряла да дишаш, а когато с теб на ръце слязох в мазето, абсолютно съм сигурен, че все още нямаше пулс. А само минута по-късно се надигна и седна, сякаш нищо не се е било случило.

— Това означава ли... — попита Лесли и сега тя беше тази, която зяпаше като някоя овца.

— Означава, че Гуени е безсмъртна — рече Гидиън и ми отправи несигурна усмивка.

Аз можех само да се втренча в него слисана.

Ксемериус се беше надигнал и в почуда се чешеше по корема. Челюстта му увисна, но вместо да пусне някой от коментарите си, избълва малък фонтан вода върху възглавницата ми.

— Безсмъртна? — Приятелката ми бе ококорила широко очи. — Като... като шотландския боец?

Гидиън кимна.

— Само дето няма да умре дори и да я обезглавят. — Той отново се изправи и изражението му се вкамени. — Гуендолин изобщо не може да умре, освен ако сама не отнеме живота си. — И тогава той изрецитира с тих глас: — *Затова знай, звездата от любов измъчвана умира, когато сама падението си избира.*

Когато на сутринта отворих очи, светлината на изгряващото слънце нахлуваше в стаята ми и потапяше в искряща розова светлина завихрящите се във въздуха пращинки. И за разлика от всички

предходни дни, веднага се разсъних. Внимателно бръкнах под нощницата, опипах раната под гърдите ми и прокарах пръст по белега.

Безсмъртна.

Първоначално не исках да повярвам в твърденията на Гидиън просто защото бяха абсурдни. Някак си умът ми отказваше да приеме този факт, а и без това от толкова много усложнения животът ми, изглежда, бе изправен пред тотален срив.

Но дълбоко в мен веднага бях разбрала, че той е прав: шпагата на лорд Аластър ме беше убила. Бях усетила болката и видяла как нищожният остатък от живота в мен просто изтича. Бях издъхнала — и въпреки това сега бях жива.

Темата за безсмъртието ни бе занимавала през цялата вечер. Особено Лесли и Ксемериус не можеха да спрат да говорят, след като се свързеха от първоначалния си шок.

— Това означава ли, че никога няма да се сбръчкаш?

— А ако отгоре ти падне осемтонен бетонен блок? Плоска като дъска ли ще продължиш да живееш?

— Може би не си безсмъртна, а просто имаш само седем живота като котките.

— Ако ѝ избодат едното око, ще ѝ порасне ли ново?

Фактът, че Гидиън не можеше да отговори на нито един от въпросите им, не ги притесни особено. Вероятно така щеше да продължи през цялата нощ, ако майка ми не бе дошла и не бе подканила Лесли и Гидиън да си ходят. За съжаление, беше непреклонна.

— Гуендолин, спомни си, моля те, че довчера беше болна — каза тя. — Искам да можеш добре да се напиш.

Добре да се наспя — сякаш след такъв ден изобщо можеше да се мисли за сън! А имаше още толкова много неща за обсъждане!

Бях придружила двамата до долу, за да ги изпратя до входната врата. Лесли, като истинска приятелка, веднага схвана идеята и избърза няколко крачки напред към автобусната спирка, уж за да проведе много важен разговор по телефона. (Чух я да казва: „Здрасти, Бърти, скоро ще се прибера“.) За съжаление, Ксемериус не беше толкова деликатен. Той се провеси с главата надолу от навеса над вратата и запя, грачейки:

*Гидиън и Гуендолин с буйна страст
мляскат се под навеса на входа наш.
Навесът над влюбените силно изпраця,
а демонът красив нахално се присмя.*

Накрая с нежелание се откъснах от Гидиън и се прибрах в стаята ми с твърдото намерение през цялата нощ да размишлявам, да говоря по телефона и да кроя планове. Но едва се бях излегнала върху леглото — само за малко — и вече спях дълбоко. Явно и при другите се беше получило същото, защото не видях върху дисплея на телефона ми да има отбелязани пропуснати обаждания.

Погледнах укорително Ксемериус, който се беше свил в долната част на леглото ми, а сега се протягаше и шумно се прозяваше.

— Трябваше да ме събудиш!

— Да не съм ти будилник, о, безсмъртна господарке!

— Мислех, че призраците... въъ... демоните не се нуждаят от сън.

— Може и да не се нуждаят, но след такава обилна вечеря една дрямка несъмнено се отразява добре. — Той сбърчи нос. — А на теб един душ ще ти се отрази перфектно.

Имаше право. Тъй като всички останали все още спяха (все пак беше събота), можех да блокирам банята за цяла вечност и да изхабя огромни количества шампоан, душ-гел, паста за зъби, лосион за тяло и крема за бръчки на мама.

— Нека позная, животът е прекрасен и ти се чувстваш... ха-ха... като новородена — изкоментира Ксемериус, когато по-късно, докато се обличах, се усмихвах на собственото си отражение в огледалото.

— Точно така! Знаеш ли, някак си изведнъж гледам на живота с други очи...

Гаргойлт изпръхтя.

— Може и да си въобразяваш, че си получила просветление, но в действителност това е само от хормоните. Днес ликуваш от радост, а утре си опечалена до смърт. *Момичета!* И през следващите двайсет-трийсет години все ще е така. А след това директно те подхваща критическата. Въпреки че при теб може и да не се случи така. Безсмъртна в климактериум — някак си не се връзва.

Усмихнах му се снизходително.

— Знаеш ли, малки мърморко, нямаш никаква...

Звънът на телефона прекъсна лекцията ми.

Лесли искаше да ме попита в колко часа ще се срещнем, за да подготвим марсианските костюми за партито на Синтия. Партито! Не можех да повярвам, че изобщо бе в състояние да мисли за това.

— Знаеш ли, Лес, чудя се дали изобщо да ходя. Случиха се толкова много неща и...

— *Трябва да дойдеш. И ще дойдеш.* — Тонът ѝ не търпеше възражение. — Защото вчера осигурих придружители за двете ни и в противен случай, ще се почувствам ужасно неловко.

Въздъгнах.

— Нали не си поканила отново глупавия ти братовчед и пърдящия му приятел? — За един ужасяващ миг си представих един подуващ се зелен чувал за боклук. — Последния път се закле, че никога повече няма да го правиш. Надявам се, че не е нужно да ти напомням историята с шоколадовите целувки, които...

— За толкова тъпа ли ме мислиш? Нали знаеш, че никога не допускам една и съща грешка втори път! — Лесли замълча за момент, после продължи привидно равнодушно. — Вчера, по пътя към спирката, разказах на Гидиън за партито. Той буквално се натресе за придружител. — Последва още едно кратко мълчание. — Предложи и братчето си. И затова сега не можеш да се измъкнеш.

— Лес!

Много ясно можех да си представя как бе протекъл разговорът им. Приятелката ми бе майсторка в манипулирането. Вероятно Гидиън изобщо не се бе усетил в какво се забърква.

— И по-късно можеш да ми благодариш — изкиска се тя. — Сега само трябва да помислим как ще се справим с костюмите. Аз вече направих пипала на една зелена кухненска цедка, която ще изглежда грандиозно като шапка. Ако искаш, мога да ти я дам.

Изпъшках.

— О, боже! Наистина ли искаш от мен на първата ми официална среща с Гидиън да отида облечена в чувал за боклук и с кухненска цедка на главата?

Лесли се поколеба само за миг.

— Това е изкуство! И е забавно. И нищо няма да ни струва — обясни тя. — Освен това той е толкова влюбен в теб, че ще му е все едно.

Стана ми ясно, че в случая трябваше да се подходи с малко хитрост.

— Е, добре — отвърнах привидно примирена. — Щом като непременно държиш, ще отидем преоблечени като марсианци. Наистина си уверена в себе си. И малко ти завиждам, задето ти е напълно безразлично дали Рафаел намира за секси момичета с пипала и кухненски цедки на главата. И че по време на танците ще шумолиш и ще се усещаш като... ами като чувал за боклук. И че ще излъчваш лека миризма на химикали... Докато Шарлот ще се носи покрай нас в костюма си на фея и ще подхвърля зловни коментари...

Лесли мълча точно три секунди. После отвърна бавно:

— Да, все ми е тая...

— Знам. Иначе щях да предложа да се оставим мадам Росини да ни облече. Тя ще ни обслужи с всичко в зелено, с което разполага: рокли от филми с Грейс Кели и Одри Хепбърн. Танцувални рокли за чарлстон от златните двайсетте години на миналия век. Или бални рокли от...

— Добре, добре — остро ме прекъсна Лесли. — Убеди ме още при споменаването на Грейс Кели. Да забравим за лайняните чували за боклук. Мислиш ли, че мадам Росини вече е будна?

— Как изглеждам? — попита мама и се завъртя в кръг.

Вече се беше преоблякла три пъти, откакто преди обяд ѝ се бе обадила госпожа Дженкинс, секретарката на пазителите, с молбата да ме придружи до Темпъл за часовете ми за елапсиране.

— Много добре — отвърнах, без да съм я огледала.

Лимузината трябваше да завие зад ъгъла всеки момент. Дали Гидиън щеше да е вътре? Или щеше да ме чака в главната квартира? Вчерашната вечер бе приключила прекалено внезапно. Имаше още толкова много неща, които трябваше да си кажем.

— Според мен, ако ми позволите да отбележа, синият тоалет беше по-добър — отбеляза господин Бърнард, който с метличка за прах почистваше рамките на картините във фойето.

Мама веднага се втурна нагоре по стълбите.

— Напълно сте прав, господин Бърнард! Този тоалет изглежда прекалено предизвикателно. Прекалено елегантен за събота следобед. Кой знае какво може да си помисли някой. Сякаш съм се изтупала специално за него.

Удостоих иконома ни с обвинителна усмивка.

— Нужно ли беше да й го казвате?

— Тя попита. — Намигна ми с кафявите си очи зад бухалските очила, а след това погледна през прозореца. — О, лимузината пристига. Да съобщя ли, че малко ще закъснеете? Защото едва ли ще успее да намери толкова бързо подходящи обувки към синия тоалет.

— Аз ще се оправя! — Нарамих чантата си. — Довиждане, господин Бърнард. И моля ви, хвърляйте по едно око на *сецате се кого*.

— Разбира се, госпожице Гуендолин. *Сецате се кой* дори няма да успее да се приближи до *сецате се какво*.

С почти незабележима усмивка той отново се зае с работата си.

Никакъв Гидиън не се виждаше в лимузината. Затова пък там беше господин Марли, който вече бе отворил вратата на автомобила, когато стъпих на тротоара. Кръглото му лице изглеждаше толкова навъсено, както и през последните дни. Дори може би още повече. А на моето прекомерно възторжено: „Днес не е ли един прекрасен пролетен ден?“, той нищо не отговори.

Вместо това попита:

— Къде е госпожа Грейс Шепърд? Имам заповед по най-бързия начин да заведа и нея в Темпъл.

— Звучите така, сякаш искате да я изправите пред съда — казах.

Ако знаех колко близо до истината бе коментарът ми, тогава нямаше с такова добро настроение да се настаня върху кожената тапицерия.

След като мама най-сетне се справи, пътуването до Темпъл премина сравнително бързо за лондонските стандарти. Попаднахме само в три задръствания и след петнайсетина минути вече бяхме пристигнали. Отново се запитах защо просто не ползвахме метрото.

На входа към главната квартира ни посрещна господин Джордж. Забелязах, че гледаше по-сериозно от обикновено и усмивката му бе някак си принудена.

— Гуендолин, господин Марли ще те придружи до долу за елапсирането. Грейс, вас ви очакват в драконовата зала.

Погледнах въпросително към майка ми.

— Какво ли искат от теб?

Тя вдигна рамене, но изведнъж доби напрегнат вид. Господин Марли извади черната превръзка.

— Елате, госпожице. — Хвана лакътя ми, но веднага го пусна, когато забеляза погледа ми. С огненочервени уши и през здраво стиснати устни, той рече с хриплив глас: — Последвайте ме! Днес по обед програмата ни е доста гъста. Вече съм настроил хронографа.

Отправих към мама последна окуражителна усмивка, после се запрепъвах след господин Марли надолу по коридора. Той наложи чудовищно темпо и както обикновено, си говореше на глас. На следващия завой щеше да се блъсне в Гидиън, ако той умело не бе успял да го избегне.

— Добро утро, Марли! — поздрави Гидиън спокойно, когато адептът със закъснение подскочи смешно встрани.

Сърцето ми също подскочи, най-вече защото веднага щом ме видя, върху лицето на Гидиън цъфна усмивка с размерите на източната делта на Ганг. (Най-малко!)

— Здравсти, Гуени, добре ли спа? — попита той нежно.

— Но какво правите още тук горе? Отдавна трябваше да сте при мадам Росини и вече преоблечен — разписка се господин Марли. — Днес програмата ни е наистина доста гъста и мисията *Черен турмалин/Са...*

— Вие избързайте напред, Марли — каза Гидиън любезно. — С Гуени ще ви настигнем след няколко минути. А след това за нула време ще се преоблека.

— Вие нямате право... — започна адептът, но изведнъж любезността в погледа на младежа изчезна и той стана толкова студен, че господин Марли се присви. — Но не трябва да забравяте да й завържете очите — добави, като му връчи черната превръзка и с дълги крачки забърза напред.

Гидиън дори не го изчака да се скрие от погледа ни, преди да ме придърпа в прегръдките си и да ме целуне.

— Толкова ми липсваше!

Много се радвах, че Ксемериус не присъстваше, когато в отговор прошепнах нежно:

— И ти на мен.

Обвих ръце около врата му и страстно отвърнах на целувката му. Гидиън ме притисна към стената и се откъснахме един от друг едва когато една от картините на стената падна до краката ми. Една картина с маслени бои, изобразяваща четири мачтов кораб в бурно море. Останала без дъх, се опитах отново да я закача на стената.

Гидиън ми помогна.

— Вчера вечерта исках да ти се обадя, но после реших, че майка ти е права. Ти наистина се нуждаеше от сън.

— Да, така е. — Облегнах гръб на стената и му се усмихнах. — Разбрах, че тази вечер заедно ще ходим на парти.

Той се засмя.

— Да, среща за четирима, заедно с малкия ми брат. Рафаел беше във възторг, особено когато научи, че идеята е била на Лесли. — Гидиън погали с върховете на пръстите си бузата ми. — Някак си си представях първата ни среща по друг начин, но приятелката ти може да бъде много убедителна.

— А спомена ли ти, че става дума за костюмено парти?

Той вдигна рамене.

— Нищо повече не може да ме шокира. — Пръстите му продължиха разходката си надолу към врата ми. — Вчера имахме още толкова много неща да... обсъдим. — Прокашля се. — Бих искал да науча всичко за дядо ти и как, по дяволите, си успяла да се срещнеш с него. Или по-скоро, кога. И какво общо има с всичко това онази книга, която приятелката ти размахваше, сякаш е Свещеният граал?

— О, „Ана Каренина“! Донесох ти я, въпреки че според Лесли трябва да поизчакаме малко, докато наистина се убедим, че си на наша страна. — Понечих да бръкна в чантата ми, но нея я нямаше. — По дяволите! Преди малко, докато слизахме от лимузината, мама взе чантата ми.

Отнякъде прозвуча мелодията *Nice Guys Finish Last*^[1]. Нямаше как да не се засмея.

— Това да не би да е...

— Ъ... ами да. Не е ли подходяща? — Гидиън измъкна мобилния си телефон от джоба на панталона си. — Ако е Марли, ще го... О!

Майка ми. — Той въздъхна. — Намерила е подходящ интернат за Рафаел и иска аз да убедя брат ми да отиде там. После ще ѝ се обадя.

Телефонът не спираше да звъни.

— По-добре се обади. През това време набързо ще отида да взема книгата.

Спринтирах, без да дочакам отговора му. Вероятно господин Марли щеше да откачи долу, в мазето, но нямаше значение.

Вратата към драконовата зала бе откряната и още отдалече чух развълнувания глас на майка ми.

— Какво е това? Някакъв разпит? Вече изложих причините, които съм имала. Исках да защита дъщеря ми и се надявах, че Шарлот е наследила гена. Няма какво повече да се каже по въпроса.

— Седнете отново. — Без съмнение това беше гласът на господин Уитман, който използваше при непослушните ученици.

Поместиха се столове. Множество прокашляния.

Аз се промъкнах по-близо.

— Предупредихме те, Грейс! — разнесе се леденият глас на Фолк де Вилърс.

Вероятно в този миг мама гледаше обувките си и се питаше защо, по дяволите, си даде толкова труд с тоалета. Подпрях гръб на стената, точно до вратата, за да мога да чувам по-добре.

— Колко глупаво е да се предполага, че няма да открием истината — дочух и сърдития глас на доктор Уайт.

Гласът на мама повече не се чу.

— Вчера си направихме малка екскурзия до Костуолдс и посетихме някоя си госпожа Доун Хелър — каза Фолк. — Името ти говори нещо, нали? — Когато мама не отговори, той продължи: — Става дума за акушерката, която е помогнала при раждането на Гуендолин. Тъй като съвсем наскоро си платила наема за къщичката ѝ с кредитната си карта, си мислех, че веднага ще си спомниш за нея.

— Боже, какво сте сторили на бедната жена? — прошепна мама.

— Нищо, разбира се. Вие какво си мислите! — отвърна ѝ господин Джордж.

— Но тя, изглежда, вярваше, че искаме да я използваме за някакви си сатанински ритуали. Беше съвсем истерична и непрестанно се кръстеше. А когато видя Джейк, от страх за малко да припадне — добави господин Уитман с преливащ от сарказъм тон.

— А просто исках да ѝ бия успокоителна инжекция — сърдито измърмори доктор Уайт.

— В крайна сметка се успокои дотолкова, че успяхме да проведем що-годе нормален разговор с нея — отново се включи Фолк де Вилърс. — И тогава ни разказа една страшно интересна история за нощта, в която се е родила Гуендолин. Звучеше като някоя история на ужасите. Една почтена, лековерна акушерка бива повикана при раждащо младо момиче, което се крие от сатанинска секта в малка къщичка в Дърам. Зловещата секта, фиксирана върху нумерологични ритуали, не преследва само момичето, но и бебето. Акушерката не знае точно какво ще направят с бедното същество, но явно фантазията ѝ няма граници. И тъй като има толкова добро сърце, и отгоре на това ѝ е платен доста солиден подкуп — някой път можеш да ми издадеш откъде си имала толкова пари, Грейс, — тя фалшифицира датата върху удостоверението за раждане на детето, след като е помогнала то да се появи на бял свят при домашно раждане. И жената се кълне, че на никого не е разказала и думичка за това.

За известно време настъпи тишина. Тогава майка ми каза твърдоглаво:

— Е, и? Нали и аз ви разказах абсолютно същото.

— Да, в началото и ние това си помислихме — каза господин Уитман. — Ала тогава някои детайли от разказа на акушерката ни накараха да се усъмним.

— През 1994 година ти си била почти двацет и осем годишна, но добре, в очите на акушерката може и да си минавала за младо момиче — продължи Фолк. — Обаче тогава коя е била червенокосата загрижена сестра на бъдещата майка, за която спомена госпожа Хелър?

— Жената и тогава беше доста възрастна — рече мама. — Сигурно сега вече не е с всичкия си.

— Възможно е. Но тя не изпита никакви затруднения да разпознае на една снимка младото момиче — каза господин Уитман. — Младото момиче, което през онази нощ е родило дъщеря.

— На снимката беше Люси.

Думите на Фолк ме уцелиха като юмрук в корема.

Докато в драконовата зала се възцаряваше ледена тишина, коленете ми поддадоха и аз бавно се плъзнах по стената към пода.

— Това е някаква... грешка — чух най-сетне мама да прошепва.

По коридора към мен се приближаваха стъпки, но бях неспособна да завъртя глава. Чак след като се наведе над мен, разпознах Гидиън.

— Какво има? — прошепна той и клекна пред мен.

Не можех да му отговоря, само безмълвно поклатих глава.

— Грешка, Грейс? — Гласът на Фолк де Вилърс ясно се чуваше. — Жената разпозна и теб на една снимка. Мнимата по-голяма сестра, която ѝ е дала плик с невъобразимо голяма сума в него. Тя разпозна и мъжа, който е държал ръката на Люси по време на раждането. Моят брат! — И сякаш все още не бях схванала за какво говори, той добави: — Гуендолин е дете на Люси и Пол!

От устните ми се изплъзна странно скимтене. Гидиън, който съвсем беше преbledнял, хвана ръцете ми. В драконовата зала майка ми заплака. Само дето тя не бе моята майка.

— Нямахте да се стигне дотам, ако ги бяхте оставили на мира — изхлипа тя. — Ако не ги бяхте преследвали толкова безмилостно.

— Никой не е знаел, че Люси и Пол очакват дете! — рече Фолк бурно.

— Те извършиха кражба — изсумтя доктор Уайт. — Откраднаха най-ценното притежание на ложата и се канеха да унищожат всичко, което през столетията...

— О, по-добре млъкнете! — извика майка ми. — Вие принудихте тези млади хора да изоставят обичната си дъщеря само два дни след раждането ѝ!

Това бе моментът, в който — не знам как — отново скочих на крака. Не можех да издържа да слушам и секунда повече.

— Гуени! — настойчиво ме повика Гидиън, но аз се изплъзнах от ръцете му и побягнах. — Къде отиваш?

Беше ме настигнал само след няколко крачки.

— Някъде далеч от тук!

Затичах се още по-бързо. Порцеланът във витрините, покрай които минавахме, звънтеше тихо.

Той хвана ръката ми.

— Ще дойда с теб! Няма да те оставя сама!

В коридора зад нас някой викаше имената ни.

— Не искам... — рекох задъхано. — Не искам да говоря с никого.

Гидиън стисна още по-силно ръката ми.

— Знам къде никой няма да ни открие през следващите часове.
Да минем оттук.

[1] „Добрите момчета финишират последни“ — песен на американската пънк рок група „Грийн Дей“. — Б.р. ↑

27 юни 1542

Без знанието ми, М. е уговорил патер Доминикус от третия орден, мъж с изключително съмнителна репутация, да извърши специален вид екзорсизъм, за да избави дъщеря му Елизабета от така нареченото и обсебване. Когато новината за това скверно намерение достигна до мен, вече бе прекалено късно. Въпреки че успях да си осигуря достъп до параклиса, в които се състоя срамното събитие, не можах да предотвратя да бъдат дадени на момичето съмнителни отвари, от които ѝ изби пяна на устата, подбели очи и започна да говори несвързано, докато през това време патер Доминикус я пръскаше със светена вода. Вследствие на това лечение, което не се притеснявам да нарека „изтезание“, още същата нощ Елизабет загуби плода на утробата си. Преди да отпътува, баща ѝ и не показва разкаяние, а истински триумф, заради пропъждането на демона. Той старателно бе протоколирал признанията на Елизабета, направени под влиянието на отварите и болката, което е доказателство за лудостта му. Аз любезно отказах да получа копие. Моят доклад до ръководителя на конгрегацията и бездруго няма да срещне разбиране, това е сигурно. Просто с доклада си бих искал да допринеса М. да изпадне в немилост пред благодетелите си. Но по отношение на това не тая големи надежди.

Из Инквизиционните протоколи

На доминиканския отец Джан Петро Барини (Разшифровано,
преведено и добавени коментари и обяснителни бележки от доктор М.
Джордано)

Архив на Университетската библиотека в Падуа

ГЛАВА 12

Господин Марли сбърчи чело, когато нахлухме в стаята с хронографа.

— Не й ли завързахте очи... — започна мъжът, ала Гидиън не го остави да довърши.

— Днес ще елапсирам заедно с Гуендолин в 1953 година — обясни той.

Адептът сложи ръце на кръста.

— Не можете — каза той. — Нуждаете се от целия си времеви контингент за мисията *Черен турмалин/Сапфир*. И в случай че сте забравили, тя ще започне всеки момент.

На масата пред господин Марли седеше хронографът, чиито скъпоценни камъни блестяха на изкуствената светлина.

— Промяна в плана — обясни лаконично Гидиън и стисна ръката ми.

— Нищо не знам за това! А и не ви вярвам. — Адептът изкриви ядосано устни. — Последната заповед ясно гласеше...

— Ами просто се обадете горе и се осведомете — прекъсна го Гидиън и посочи телефона на стената.

— Точно това и ще направя!

Господин Марли закрачи с почервенели уши към телефона.

Гидиън ме пусна и се наведе над хронографа, докато аз останах до вратата безжизнена като манекен.

Сега, когато не трябваше да тичаме, стоях напълно неподвижна, вцепенена като развалена музикална кутия. Дори сърцето си не усещах да бие. Сякаш бавно се превръщах в камък. Всъщност мислите в главата ми би следвало да кръжат безспир, но не го правеха. Съществуваше единствено тъпата болка.

— Гуени, вече е нагласен за теб. Ела тук! — Гидиън не изчака да последвам подканата му, не обърна внимание и на протеста на господин Марли: „Престанете! Това е моя задача!“, а ме дръпна до

себе си, хвана отпуснатата ми ръка и внимателно постави пръста ми в отделението под рубина. — Ей сега ще дойда при теб.

— Не ви е позволено своеволно да боравите с хронографа! — Скара се адептът и вдигна слушалката. — Незабавно ще осведомя чичо ви, че погазвате правилата.

Видях само как набра някакъв номер, после потънах във водовъртеж от рубиненочервена светлина.

Приземих се в абсолютна тъмница и опипом се запридвижвах към мястото, където предполагах, че е ключът за лампата.

— Остави на мен — чух да казва Гидиън, който безшумно се беше приземил зад мен.

Две секунди по-късно крушката на тавана светна.

— Ама че бързо стана — измърморих.

— О, Гуени — въздъхна той нежно и се обърна към мен. — Толкова съжалявам! — След като нито се помръднах, нито му отговорих, само с две дълги крачки се озова до мен и ме прегърна. Придърпа главата ми върху рамото си, постави брадичката си върху косата ми и прошепна: — Всичко ще се оправи. Обещавам ти. Всичко пак ще бъде наред.

Не знам колко дълго сме стояли така. Може би се дължеше на думите му, които повтаряше от време на време, а може и да беше топлината на тялото му тази, която постепенно разтопи вцепенението ми, но накрая успях да промълвя безпомощно:

— Мама... не е моята майка.

Гидиън ме поведе към зеления диван в средата на помещението и седна до мен.

— Искан ми се да бях знаел. Тогава щях да мога да те предупредя. Студено ли ти е? Зъбите ти тракат.

Поклатих глава, облегнах се на него и затворих очи. За миг си пожелах времето да спре, тук, през 1953 година, на този зелен диван, където нямаше проблеми, нямаше въпроси, нямаше лъжи, съществуваха само Гидиън и успокояващата му близост, която ме обгръщаше.

Но за съжаление, желанията ми нямаха навика да се сбъдват, знаех това от горчив опит.

Отново отворих очи и го погледнах отстрани.

— Имаше право — казах плачевно. — Вероятно това наистина е единственото място, където няма да ни притеснят. Но ти ще си имаш неприятности!

— Да, дори е сигурно. — Гидиън леко се усмихна. — И най-вече защото трябваше... ами... малко грубичко да го спра да не ми изтръгне хронографа. — За миг усмивката му стана опасна. — Мисията Черен турмалин/Сапфир явно ще трябва да се проведе в друг ден, въпреки че сега имам още повече въпроси към Люси и Пол и една среща е именно това, от което се нуждаем.

Замислих се за последната ни среща с тях при лейди Тилни и зъбите ми силно затракаха, когато си припомних как Люси ме бе погледнала и бе прошепнала името ми. Мили боже, а аз не съм имала никаква представа!

— Ако Люси и Пол са моите родители, тогава двамата с теб роднини ли сме? — попитах.

Гидиън отново се усмихна.

— Това беше първото, което ми мина през главата. Но Фолк и Пол са само мои далечни братовчеди, трето или четвърто коляно. Те произхождат от единия, а аз от другия Карнеол близък.

Зъбчатите колела в мозъка ми отново се задвижиха. Изведнъж дебела буца заседна в гърлото ми.

— Преди да се разболея, вечер татко винаги ни пееше и свиреше на китара. Двамата с Ник много обичахме тези моменти — промълвих тихо. — Той винаги казваше, че съм наследила музикалния си талант от него. А всъщност дори нямаме роднинска връзка. От Пол съм взела черния цвят на косата ми.

Преглътнах тежко.

Гидиън мълчеше, със съчувствено изражение.

— Щом като Люси не ми е братовчедка, а истинската ми майка, тогава мама е моя... леля! — продължих да говоря. — А лейди Ариста в действителност ми е прабаба. А дядо ми е чичо Хари, а не моят дядо! — Последното преля чашата. Заплаках безутешно. — Не мога да понасям чичо Хари! Не искам той да ми е дядо! И не искам Каролайн и Ник да не са ми повече брат и сестра. Толкова ги обичам.

Гидиън ме остави да си поплача известно време, а после загали косата ми, като мълвеше успокоителни думи:

— Гуени, всичко е наред, това няма никакво значение. Та те си остават същите хора, без значение каква е роднинската ви връзка!

Ала аз продължавах да хълцам сърцераздирателно. Почти не забелязах, че той ме притегли нежно към себе си, обгърна ме с ръце и силно ме прегърна.

— Тя е трябвало да ми каже — най-сетне успях да промълвя с усилие. Цялата му тениска бе подгизнала от сълзите ми. — Мама... трябвало е да ми каже.

— Сигурно някога е щяла да го направи. Но се постави на нейно място: тя те обича и е знаела, че истината ще ти причини болка. Вероятно сърце не ѝ е давало да го направи. — Ръцете му галеха гърба ми. — Сигурно е било ужасно за всички, най-вече за Люси и Пол.

Сълзите ми отново потекоха.

— Но защо са ме оставили? Пазителите никога не биха ми причинили нещо лошо! Защо просто не са говорили с тях?

Гидиън не отговори веднага.

— Знам, че са се опитали — каза той бавно. — Вероятно след като Люси е разбрала, че е бременна, и им е станало ясно, че ти ще си Рубинът. — Той се прокашля. — Но тогава все още не са имали доказателства за теориите си относно графа. Приказките им са били смятани за детински опит да извинят непозволените си пътувания във времето. Това дори може да бъде прочетено в хрониките. По онова време най-вече дядото на Марли ужасно се е бил възмутил на обвиненията им. Според направените от него записки те двамата са опозорили паметта на графа.

— Но моят... дядо! — Разумът ми се противеше да мисли за Лукас по друг начин, освен като за мой дядо. — Той е знаел за всичко и им е вярвал! Защо не е предотвратил бягството им?

— Нямам представа. — Гидиън повдигна мокрите си от сълзите ми рамене. — Без доказателства дори и той не е можел да направи много, защото не е трябвало да застрашава мястото си във Вътрешния кръг. А и кой знае дали е вярвал на всички пазители? Не можем да изключим възможността, че в настоящето е имало някой, който е бил наясно с истинските планове на графа.

Някой, който накрая дори може и да е убил дядо ми. Поклатих глава. Всичко това ми идваше в повече, но Гидиън не беше свършил с теорията си.

— Каквото и да го е накарало да го стори, може би дядо ти дори е подкрепил идеята, Люси и Пол да избягат в миналото с хронографа.

Преглътнах тежко.

— Можело е да ме вземат с тях. Преди раждането ми!

— За да се родиш през 1912 година и да отраснеш с фалшиво име? Малко преди Първата световна война? — Гидиън поклати глава. — Кой е щял да се погрижи за теб, ако им се случи нещо? — Той погали косата ми. — Гуен, не мога дори приблизително да си представя колко ли боли да научиш такова нещо за себе си. Обаче разбирам мотивите на Люси и Пол. Те са вярвали, че в лицето на майка ти са имали човек, който ще те обича като собствено дете, и при нея ще отраснеш в сигурност.

Прехапах долната си устна.

— Не знам. — Отпуснах се изтощена. — Вече нищо не знам. Иска ми се да можех да върна времето назад. Преди няколко седмици може и да не бях най-щастливото момиче на света, но поне бях нормална! Не бях пътуваща във времето. Не бях безсмъртна. И най-вече не бях дете на... на двама тийнейджъри, които живеят в 1912 година.

Гидиън ми се усмихна.

— Да, но погледни на нещата и от няколкото им положителни страни. — Внимателно прокара палци под очите ми, вероятно за да забърше огромни локви, пълни с разтекла се спирала за мигли. — Смятам, че си много смела. И... те обичам!

Думите му премахнаха тъпата болка в гърдите ми. Обвих ръце около врата му.

— Би ли го повторил, моля? А после да ме целунеш? И то така, че да забравя всичко останало?

Гидиън прокара поглед от очите към устните ми.

— Мога да опитам.

Опитите му бяха увенчани с успех, ако мога така да се изразя. Във всеки случай, нямах нищо против да прекарам остатъка от деня — или дори остатъка от живота си — в прегръдките му върху зеления диван в 1953 година.

Ала по някое време той се отдръпна леко от мен, подпря се на лакти и ме погледна.

— Мисля, че е по-добре да престанем, иначе не гарантирам за последствията — промърмори той, останал без дъх.

Замълчах. Нормално бе да се чувства по същия начин като мен, нали? Само дето аз не можех да престана просто така. Замислих се дали не трябва да се почувствам малко обидена заради това, но нямах възможност дълго да размишлявам по въпроса, защото Гидиън хвърли поглед на часовника и изведнъж скочи на крака.

— Гуен — каза припряно, — време е. Трябва да направиш нещо с косата ти. Вероятно всички вече са се събрали в кръг около хронографа, за да ни изгледат гневно, когато се върнем.

Въздъгнах.

— О, боже! — въздъгнах нещастно. — Но преди това трябва да обсъдим какво следва оттук нататък.

Той смръщи чело.

— Разбира се, ще трябва да отложат мисията, но може и да успея да ги навия поне за оставащите два часа да ме изпратят в 1912 година. Наистина спешно трябва да говорим с Люси и Пол!

— Можем довечера заедно да ги посетим — предложих, въпреки че при представата за това малко ми прилоша.

Радвам се да се запозная с вас, мамо и татко.

— Можеш да забравиш за това, Гуен. Повече няма да те пуснат с мен в 1912 година, освен ако графът изрично не нареди.

Гидиън ми подаде ръка, издърпа ме на крака, след което непохватно се опита да заглади разрошената ми на тила коса, която самият той бе разбъркал.

— Колко хубаво, че случайно имам собствен хронограф вкъщи — казах възможно най-непринудено. — Който, между другото, отлично работи.

— *Какво?* — зяпна ме той.

— Е, хайде! Сигурно си знаел. Как иначе щях да се срещам с Лукас?

Поставих ръка върху корема си, който вече се бе качил на въртележката.

— Мислех, че си намерила начин да го виждаш по време на елапсиранията...

Гидиън се изпари във въздуха пред очите ми. Последвах го няколко секунди по-късно, след като още веднъж бях пригладила косата си. Бях убедена, че при завръщането ни стаята с хронографа ще гъмжи от пазители, всички в голямо безпокойство заради своеволната постъпка на Гидиън (тайничко очаквах и че господин Марли ще стои в един ъгъл с посинено око и ще настоява Гидиън да бъде отведен с белезници), но в действителност стаята се оказа много тиха.

Присъстваха единствено Фолк де Вилърс... и майка ми. Същинско олицетворение на нещастieto, тя седеше върху един стол, кършеше ръце и ме гледаше с разплакани очи. Разтеклите се спирала за мигли и сенки образуваха неравномерни ивици върху бузите ѝ.

— Ето ви и вас — обяви Фолк.

Гласът и изражението му бяха неутрални, но не изключвах зад тази си фасада да кипеше от гняв. В кехлибарените му вълчи очи имаше странен блясък.

Спътникът ми неволно се стегна и вирна леко брадичка, сякаш вътрешно се подготвяше за предстоящото мъмрене. Бързо хванах ръката му.

— Той не е виновен. Не исках да елапсирам сама — изрекох на един дъх. — Гидиън не провали умишлено плана...

— Добре, Гуендолин. — Фолк ми отправи уморена усмивка. — В момента и други неща не се случват според плана. — Той потърка с ръка челото си и хвърли на мама кос поглед. — Съжалявам, че чу разговора ни... че трябваше да го научиш по този начин. Със сигурност не беше умишлено. — Отново погледна към мама. — Нещо толкова важно трябва да бъде съобщено по-внимателно.

Мама мълчеше и отчаяно се опитваше да преглътне сълзите си.

Гидиън стисна ръката ми.

— Мисля, че двете с Грейс имате много какво да си кажете. Най-добре да ви оставим сами — каза Фолк и въздъхна. — Пред вратата ще чака един адепт, който ще ви придружи до горе, когато сте готови. Идваш ли, Гидиън?

Любимият ми пусна ръката ми с нежелание, целуна ме по бузата и прошепна в ухото ми:

— Ще се справиш, Гуен. А по-късно ще поговорим за онова, което си скрила у вас.

Костваше ми цялото ми самообладание да не се вкопча в него и да не извикам: „Моля те, остани при мен!“. Безмълвно изчаках, докато двамата с Фолк напуснаха помещението и затвориха вратата след себе си. Тогава се обърнах към мама и направих опит да се усмихна.

— Учудвам се, че са те допуснали до тяхната Светая Светих.

Мама се изправи — останала без сили, като някоя старица — и ми се усмихна накриво.

— Завързаха ми очите. Или по-точно казано, онзи с кръглото лице. Устната му беше сцепена и мисля, че точно заради това направи възела много по-стегнат. Ужасно скубеше, но не посмях да се оплача.

— Звучи ми познато. — Сцепената устна на господин Марли не предизвикваше голямо съчувствие в мен. — Мамо...

— Знам, че сега ме мразиш. — Тя не ме остави да се доизкажа. — И напълно те разбирам.

— Мамо, аз...

— Ужасно много съжалявам! В никакъв случай не биваше да допускам да се стига дотук. — Тя направи крачка към мен и протегна ръце, но веднага след това ги отпусна безпомощно. — Винаги толкова съм се страхувала от този ден! Знаех, че все някога той ще настъпи, и колкото по-голяма ставаше, толкова повече се страхувах. Дядо ти... — Тя млъкна, след което си пое дълбоко въздух и продължи: — Двамата с баща ми имахме намерение заедно да ти го съобщим, когато си вече достатъчно голяма, за да разбереш истината и да я понесеш.

— Значи, Лукас е знаел?

— Разбира се! Той скри Люси и Пол при нас в Дърам и беше негова идея да се преструвам пред всички на бременна, за да мога при нужда да представя бебето, тоест теб, като мое собствено. Люси използваше моето име, когато ходеше на профилактичните консултации. Тя и Пол живяха почти четири месеца при нас, а през това време татко беше зает с това, да пуска фалшиви следи из половин Европа. На практика това беше перфектното скривалище. Никой не се интересуваше от бременността ми, защото терминът ми беше през декември и това те правеше напълно безинтересна за пазителите и семейството. — Погледът на мама се плъзна покрай мен към гоблена на стената и стана безизразен. — До последно се надявахме, че няма да се наложи да оставим Люси и Пол да отидат в миналото с хронографа. Но един от частните детективи на пазителите взе

жилището ни на мушка... — Тя трепна при спомена. — Баща ми едва успя да ни предупреди навреме. Те нямаха друг избор, трябваше да избягат. А ти остана при нас — едно мъничко бебе със смешна косица на главата и огромни сини очи. — По бузите ѝ потекоха сълзи. — Двамата с Никълъс се заклехме да те пазим и още от първата секунда те заобичахме като наше собствено дете.

Без да забележа, аз също отново бях заплакала.

— Мамо...

— Знаеш ли, ние никога не сме искали да имаме деца. В семейството на Никълъс имаше толкова много болни, а аз винаги съм си мислела, че не съм от типа жени, ставащи за майки. Но всичко това се промени, когато Люси и Пол те повериха на нас. — Сълзите ѝ не спираха да текат. — Направи ни толкова... щастливи. Ти преобърна живота ни и ни показа колко са прекрасни децата. Ако не беше ти, Ник и Каролайн никога нямаше да се появят на този свят.

Хлипанията не ѝ позволяваха да продължи да говори.

Повече не можех да издържа и се хвърлих в обятията ѝ.

— Всичко е наред, мамо! — опитах се да кажа, но от гърлото ми излезе само хриптене. Изглежда, въпреки това тя ме разбра, прегърна ме силно и за доста дълго време не бяхме в състояние нито да говорим, нито да престанем да плачем.

Докато Ксемериус не провря глава през стената с думите:

— А, ето къде си била! — Провря и останалата част от тялото си в стаята и долетя на масата, откъдето ни зяпна с любопитство. — Олеле! Фонтаните станаха два! Явно излезлият от производство модел Ниагарски водопад е бил на промоция.

Внимателно се освободих от прегръдките на майка ми.

— Мамо, трябва да тръгваме. Да ти се намират случайно носни кърпички?

— Ако имаме късмет. — Тя зарови в чантата си и ми подаде една. — Защо спиралата ти не е размазана по цялото ти лице? — попита тя с лека усмивка.

Шумно издухах носа си.

— Струва ми се, че се е размазала върху тениската на Гидиън.

— Той изглежда наистина добро момче. Но трябва да те предупредя да внимаваш с него... тези Де Вилърс създават само проблеми на нас, момичетата Монтроуз. — Мама отвори пудриерата

си, погледна в огледалото и въздъхна. — Ох, изглеждам като майката на Франкенщайн.

— Да, в случая само парцал ще помогне — каза Ксемериус. Той подскочи от масата върху една ракла в ъгъла и наклони глава. — Изглежда, доста неща съм пропуснал! Между другото, горе цари истинско оживление. Навсякъде сноват важни хора с черни костюми и Марли, старият неудачник, който изглежда така, сякаш някой го е фраснал по муцуната. И, Гуендолин, всички са наскочили срещу *доброто момче*. Явно тотално е объркал плановете им. А на всичкото отгоре вбесява всеки един от тях, защото през цялото време се хили идиотски под нос.

И въпреки че нямаше никаква причина за това, изведнъж направих абсолютно същото: идиотски се ухилих под нос.

Мама ме погледна над ръба на пудриерата.

— Прощаваш ли ми? — попита тихо.

— О, мамо! — Така силно я прегърнах, че тя изпусна всичко. — Толкова много те обичам!

— Уф, моля те! — изпъшка Ксемериус. — Отново се започва. Тук наистина е достатъчно влажно!

— Така си представям рая — каза Лесли и се завъртя в кръг, за да попие атмосферата на костюмната находка. Погледът ѝ се плъзна по рафтовете с обувки и ботуши от всички епохи, продължи нататък към шапките, а от там към простиращите се сякаш безкрай щендери с дрехи и накрая се спря върху мадам Росини, която ни бе отворила вратата към този рай. — А вие сте самият бог!

— Колко си хубавка! — зарадва ѝ се мадам Росини и ѝ се усмихна.

— Да, и аз така смятам — каза Рафаел.

Гидиън му отправи развеселен поглед. Нямах представа как след всичките си неприятности днес следобед бе успял да измъкне съгласието на Фолк да влезем тук (може би чичо му все пак бе овца с вълча кожа, а не обратното), но действително — заедно с Лесли и Рафаел — имахме официално разрешение за партито на Синтия да се преоблечем с дрехи от хранилището за костюми на пазителите. Свечеряваше се, когато се срещнахме на входа, и Лесли бе толкова

развълнувана, че можеше да посети главната квартира, и едва я свърташе на едно място. Въпреки че не видя нито едно от помещенията, които ѝ бях описвала, а до хранилището на костюмите водеше само един най-обикновен коридор, тя бе изключително въодушевена.

— Усецаш ли го? — прошепна ми тя. — Във въздуха се носи мирисът на тайни и загадки. О, боже, обожавам това!

В хранилището почти изпадна в хипервентилация. При други обстоятелства със сигурност щях да се чувствам по абсолютно същия начин. Досега бях смятала ателието на мадам Росини за райските градини, но това тук многократно го превъзхождаше. Ала първо, що се отнасяше до роклите, междувременно бях малко претръпнала, и второ, сърцето и съзнанието ми бяха заети със съвсем други неща.

— Разбира се, не аз съм ушила всички тези костюми. Това е колекция на пазителите, водеща началото си отпреди двеста години и с течение на годините непрестанно се е допълвала. — Мадам Росини измъкна една леко пожълтяла дантелена рокля от металната пръчка, на която беше закачена, и двете с Лесли въздъгнахме очаровано. — Много от историческите оригинали са чудно хубави за гледане, но непотребни за сегашните пътувания във времето. — Тя върна роклята внимателно на мястото ѝ. — Дорри дрехите, които са изготвени за предпоследната генерация, отдавна не отговарят на нужните стандарти.

— Това ще рече, че всички тези прекрасни рокли тук бавно си изгниват? — Лесли погали дантелената рокля, изпълнена със съжаление.

Мадам Росини повдигна закръглените си рамене.

— Те са много ценен нагледен матерриал, дорри и за мен. Но имаш право, жалко е, че толкова рядко се използват. Толкова по-добре, че тази вечер сте тук. Вие ще сте най-хубавите на бала, *mes petites*^[1]!

— Това няма да е бал, мадам Росини, а само едно доста скучно парти — каза Лесли.

— Едно парти е само толкова скучно, колкото гостите си — отвърна мадам Росини енергично.

— Точно така, това е и моят девиз — вметна Рафаел и погледна косо Лесли. — Какво ще кажеш да отидем на партито като Робин Худ и

лейди Мариан? Те са абсолютно зелени. — Той си сложи на главата една малка дамска шапка с поклащащи се пера. — Така всеки веднага ще види, че сме заедно.

— Хм — изсумтя Лесли.

Мадам Росини крачеше покрай щендерите, тананикайки си весело.

— О, какво удоволствие ми доставя това! Каква ррадост! Четирима младежи *et une fete deguisee*^[2], какво по-хубаво може да има от това?

— Е, аз знам и някои други неща — прошепна Гидиън, приближил устни точно до ухото ми. — Чуй сега, трябва малко да й отвлечете вниманието, за да мога да открадна дрехите за разходката ни в 1912 година. — А силно добави: — Мадам Росини, аз ще облека онова зелено нещо от вчера, ако може.

Мадам Росини енергично се обърна към нас.

— Онова зелено нещо от вчерра? — Тя повдигна вежди.

— Той... ами той има предвид морскозеления редингот със смарагдовата закопчалка — побързах да уточня.

— Да, както и останалите задължителни джунджурии. — Гидиън се усмихна любезно. — Мисля, че стана достатъчно ясно.

— Джунджурии. Бисерри за свинете! — Мадам Росини вдигна ръце във въздуха, но се усмихна. — Значи, за малкия бунтарр модел от късния осемнайсети век. Тогава ще трябва да те облечем в съответствие с него, лебедова шийке. Но се страхувам, че нямам зелена бална рокля от тази епоха...

— Епохата е без значение, мадам Росини. Профаните на партито и без това не разбират от тези неща.

— Важното е да изглежда старинна, да е дълга и бухнала — допълни Лесли.

— Щом е така... — съгласи се моделиерката с неохота.

Двете с Лесли я следвахме ревностно из помещението, като малки кученца, които са подмамани с кокал. Гидиън изчезна между щендерите с дрехи, докато Рафаел продължи да пробва дамски шапки.

— Има една рокля мечта от блестяща, прреливаща се в рразлични цветове на зеленото копрринена тафта и тюл, Виена, 1865 година — каза мадам Росини и ни намигна. С малките си очички и липсващата шия винаги приличаше малко на костенурка. — В цветово

отношение отлично си пасва с моррекозеления плат на малкия бунтър, но разбира се, по отношение на стила е пълна катастрофа. Все едно Казанова^[3] да отиде на бал заедно с императрица Сиси^[4], ако разбирате какво имам предвид...

— Както казах, хората на партито тази вечер не притежават подобна изтънченост — казах и затаих дъх, когато мадам Росини взе роклята в стил Сиси от щендера. Наистина беше същинска мечта.

— Е, при всички положения е бухнала! — Лесли се засмя. — Ако се завъртиш веднъж с нея и ще пометеш целия студен бюфет.

— Пробвай я, лебедова шийке. Към нея има и подходяща диадема. А сега да се заемем с теб. — Мадам Росини хвана Лесли за ръка и зави с нея към следващата редица. — Тук имаме френски и италиански модели *Haute Couture*^[5] от последното столетие. Макар зеленото да не е бил предпочитан цвят, със сигурност ще намерим нещо за теб.

Лесли искаше да каже нещо, но при споменаването на дрехи от висшата мода се задави от вълнение и получи пристъп на кашлица.

— Може ли да пробвам тези смешни панталони до коленете? — извика Рафаел отзад.

— Разбира се! Но внимавай с копчетата.

Дискретно се огледах за Гидиън. Той вече бе провесил през ръката си няколко дрехи и ми се усмихваше над щендерите.

Мадам Росини не забеляза набезите му. Тя обхождаше свръхщастлива отдела с модели висша мода, плътно следвана от тежко дишащата Лесли.

— За *la petite*^[6] луничка може би...

— ...това тук! — прекъсна я Лесли. — Моля ви! Чудно красива е!

— *Excuses-moi, ma cherie*^[7], но това не е зелено! — отвърна мадам Росини.

— Но е почти зелено! — възрази Лесли и изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избухне в сълзи от разочарование.

— Не, това е леденосиньо — категорична бе мадам Росини. — Гррейс Кели я е носила на връчването на наградите за филма „Провинциалистката“. Естествено, не тази, но тя е абсолютен неин дубликат.

— Това е най-красивата рокля, която някога съм виждала — прошепна Лесли.

— Прилича донякъде на зелена — опитах се да я подкрепя. — Най-малкото е тюркоазена с лек оттенък на зелено. Тоест на практика зелена, ако светлината е малко по-жълтеникава.

— Хм... — изсумтя мадам Росини колебливо.

Огледах се за Гидиън, който незабележимо се промъкваше към вратата.

— И без това няма да ми стане — промърмори Лесли.

— Напрротив! — Погледът на мадам Росини се плъзна надолу и нагоре по фигурата на приятелката ми, а после се зарея замислено в далечината. — Вие, младите момичета, имате толкова чудесни талии. *Zut alors!*^[8] — Изведнъж погледът ѝ стана твърд. — Млади момко, къде отиваш с дрехите ми? — извика тя.

— Аз... въз... — заекна Гидиън стреснато.

Той почти бе достигнал вратата.

Костенурката се превърна в разбеснял се слон, който газии през храсти и дървета. Много по-бързо, отколкото бих предположила, че е в състояние да се движи, мадам Росини бе стигнала до него.

— Какво означава това? — Тя издърпа дрехите от ръката му и френският ѝ акцент още по-ясно си пролича. — Да не ишкеше да ме окррадеш?

— Не, разбира се, че не, мадам Росини. Исках само... въз... да ги взема назаем.

Гидиън погледна дълбоко разкаяно, но при моделиерката това не постигна никакъв ефект. Тя вдигна дрехите пред себе си и ги разгледа.

— Какво ишкеше да прправиш с тях, ти невъзможно момче? Та те дори не са желени!

Притекох му се на помощ.

— Моля ви, не ни се сърдете. Дрехите ни трябва за един излет в 1912 година. — Замълчах за миг, но после реших да заложа всичко на една карта. — Един таен излет, мадам Росини.

— Таен? В 1912-а! — повтори тя и притисна дрехите към себе си, също както Каролайн бе притиснала плетеното прасенце. — С тези дрехи? Това да не е някаква шега? — Никога не я бях виждала толкова ядосана. — Това. Е. Мъжки. Костюм. От. 1932. Година — каза тя заплашително, поемайки си шумно въздух при всяка дума. — А

проклята е принадлежала на кабаретно момиче, продаващо пурри! Ако през 1912 година излезете, облечени с това, рискувате да предизвикате народно въстание. — Тя постави ръце на кръста си. — Изобщо на нищо ли не съм те научила, млади момко? Какво казвам винаги? Каква е целта на тези костюми? Ав...

— .. автентичност — довърши Гидиън неуверено.

— *Precisement!*^[9] — Мадам Росини изскърца със зъби. — Щом като сте решили да направите таен излет в 1912 година, тогава със сигурност няма да сте с тези дрехи! Със същия успех бихте могли да се приземите и с летяща чиния в центъра на града, ще е точно толкова дискретно. — Очите ѝ продължаваха да святкат гневно, докато гледаше ту Гидиън, ту мен, но изведнъж се раздвижи и под изумените ни погледи се запридвижва от един щендер на друг. Малко след това се върна с пълни с дрехи ръце и странни шапки. — *Vien!*^[10] — каза тя с глас, нетърпящ възражение. — Това да ви е за урок, да не мамите мадам Росини! — Подаде ни дрехите, след което изведнъж се усмихна и сякаш слънцето се показва иззад тъмни дъждовни облаци. — И ако този път хвана малкия заговорник, че не носи шапката си — тя заплаши Гидиън с пръст, — тогава ще се наложи мадам Росини да разкаже на чичо му за малкия ви излет!

Разсмях се с облекчение и я прегърнах бурно.

— О, вие просто сте най-добрата, мадам Росини!

Каролайн и Ник седяха на дивана в стаята за шиене и погледнаха изненадано, когато аз и Гидиън се промъкнахме през вратата. Ала докато върху лицето на Каролайн разцъфна сияеща усмивка, Ник изглеждаше по-скоро смутен.

— Мислех, че сте на онова парти! — каза вместо поздрав помалкият ми брат.

Не знаех кое му беше по-неудобно: това, че заедно с малката ни сестра гледаше детски филм, или, че и двамата вече бяха облекли пижамите си, и то небесносините, които пралеля Мади им бе подарила за Коледа. Специалното при тях беше качулката със заешките уши, която според мен — както и според пралеля Мади — беше страшно сладурска, но когато си на дванайсет, може би си на друго мнение.

Особено когато неочаквано дойдат гости и приятелят на по-голямата ти сестра е облечен с мега яко кожено яке.

— Шарлот излезе още преди половин час — обясни Ник. — Леля Гленда подскачаше около нея като кокошка, която току-що е снесла яйце. Уф, недей! Престани да ме целуваш, Гуени! Държиш се също като мама преди малко. Защо изобщо сте още тук?

— По-късно ще отидем на партито — отвърна Гидиън и се отпусна до него на дивана.

— Яснооо — рече Ксемериус, който мързеливо лежеше върху купчина списания „Дом и градина“. — Истински яките типове винаги пристигат последни.

Каролайн гледаше с обожание Гидиън.

— Познаваш ли Маргарет? — Тя протегна към него плетеното си прасенце, което лежеше в скута ѝ. — Можеш да я погалиш.

Той послушно погали играчката по гърба.

— Много е мека. — Той погледна с интерес към екрана на телевизора. — О, вече сте на мястото, където експлодира цветното оръдие? Това е любимата ми част.

Ник му хвърли подозрителен кос поглед.

— Гледал си „Камбанка“?

— Намирам изобретенията ѝ за много готини — отвърна Гидиън.

— Аз също — рече Ксемериус. — Само прическата ѝ е малко... смотана.

Каролайн въздъхна влюбено.

— Толкова си мил! Вече по-често ли ще ни идваш на гости?

— Боя се, че да — отвърна вместо него гаргойлт.

— Надявам се, че да — каза Гидиън и погледите ни се преплетоха за миг.

Аз също не успях да потисна една влюбена въздишка. След ползотворното ни посещение на хранилището за костюми на пазителите се отбихме за малко и в манипулационната на доктор Уайт и докато спътникът ми се запасяваше там с най-различни принадлежности и инструменти, изведнъж ми бе хрумнала една мисъл.

— Така и така крадем, можеш ли да вземеш и една ваксина срещу едра шарка?

— Не се притеснявай, ти си ваксинирана срещу всички болести, които можеш да срещнеш при пътуванията си във времето — бе отвърнал той. — Разбира се, и срещу вариола.

— Не е за мен, за един приятел е. Моля те! Ще ти обясня по-късно.

Гидиън бе повдигнал вежда, но без да коментира повече, бе отворил шкафа с медикаменти на доктор Уайт и след кратко търсене бе взел една червена опаковка. Затова, че не бе задавал въпроси, го обичах още повече.

— Изглеждаш така, сякаш всеки миг ще ти потекат лигите от устата — върна ме обратно в реалността Ксемериус.

Измъкнах ключа за вратата към покрива от захарницата в шкафа.

— От колко време вече мама е във ваната? — попитах Ник и Каролайн.

— От петнайсетина минути най-много. — Сега вече Ник изглеждаше много по-спокоен. — Тази вечер беше някак си странна. Непрекъснато ни целуваше и въздишаше. Престана едва след като господин Бърнард ѝ донесе едно уиски.

— Едва от петнайсетина минути? Значи, би трябвало да имаме достатъчно време. Но ако излезе по-рано от очакваното, моля ви не ѝ издавайте, че сме на покрива.

— Добре — каза Ник, а гаргойлът затананика глупавата си песничка:

*Гидиън и Гуендолин с буйна страст
мляскат се под навеса на входа наш...*

Хвърлих на Гидиън един ироничен поглед.

— Можем ли да започваме, разбира се, ако успееш да се откъснеш от „Камбанка“.

— За щастие, знам как свършва.

Той взе раницата си и се изправи.

— До скоро! — промълви Каролайн след нас.

— Да, до скоро. Предпочитам да продължа да гледам как работят феите, отколкото да ви зяпам вас, докато се натискате — изграчи

Ксемериус. — Все пак имам някаква демонска гордост и не искам някой да ме обвини, че съм воайор.

Не му обърнах внимание, а се изкачих по тясната стълба и отворих капандурата. Беше сравнително мека пролетна вечер — перфектното време за посещение тук горе, а и за целувки. От мястото ни имахме прекрасна гледка над съседните къщи, а от изток луната грееше над покривите.

— Защо се бавиш? — извиках тихо надолу.

Главата на Гидиън се показа през капандурата, а после целият изскочи навън.

— Мога да разбера защо това е любимото ти място — рече той, свали раницата си и внимателно коленичи.

Никога досега не ми бе правило впечатление, че особено нощем това място бе наистина романтично с морето от блестящи светлини на града, които се простираха зад орнамента от ковано желязо сякаш в безкрайността. Следващия път можехме да си направим пикник тук, с пухкави възглавници и на свещи... и Гидиън можеше да донесе и цигулката си... и дано по това време Ксемериус да е в почивка.

— Защо се усмихваш така? — попита той.

— А нищо, просто малко си пофантазирах.

Гидиън направи странна физиономия.

— О, така ли? — Внимателно се огледа наоколо. — Добре. Тогава представлението може да започне.

Кимнах и внимателно се отправих към комините. Там покривът беше плосък, но само половин метър след тях започваше да се скосява и единствената преграда бе високата до коленете решетка от ковано желязо. (А безсмъртна или не — да падна от четири етажа височина, не покриваше точно представата ми за забавление през почивните дни.) Отворих вентилацията на предните два комина.

— Защо точно тук горе, Гуени? — чух Гидиън да пита зад мен.

— Шарлот се страхува от високото — обясних. — Никога няма да посмее да се качи върху покрива. — Издърпах един тежък вързоп от комина и внимателно го поех.

— Само не го изпускай! — каза нервно той, като скочи. — Моля те!

— Не се притеснявай! — Не можах да се сдържа да не се засмея, толкова ужасен изглеждаше. — Виж, мога дори на един крак...

Гидиън издаде нещо като вик.

— С това шега не бива, Гуени — рече той задъхано.

Явно часовете по мистерия все пак са били по-запечатващи се в паметта, отколкото си мислех. Той взе вързопа от ръцете ми и го хвана, сякаш е малко бебе.

— Това наистина ли е... — започна той.

Изведнъж почувствах полъх на студен въздух зад нас.

— Неее, идиот такъв — изграчи Ксемериус и показа глава от капандурата. — Това е стар салам, който Гуендолин държи тук горе, ако през нощта случайно огладнее.

Завъртях очи и му направих знак да се разкара, което и той стори, за голямо мое изумление. Вероятно в момента филмът „Камбанка“ бе много по-интересен.

През това време Гидиън бе поставил хронографа на покрива и сега внимателно започна да си проправя път през плата, с който бе увита машината.

— Знаеш ли, че Шарлот ни звънесе през десет минути, за да ни убеждава, че този хронограф е у теб? Накрая дори и Марли се бе изнервил от нея.

— Колко жалко! А двамата сякаш са създадени един за друг.

Той кимна, после разгъна и последното парче плат и шумно си пое дъх.

Внимателно погалих гладко полираното дърво.

— Ето го и него.

Спътникът ми замълча за момент. Един доста дълъг момент, ако трябваше да съм точна.

— Гидиън? — попитах накрая неуверено.

Лесли ме бе умолявала да изчакам още няколко дни, за да се убедя, че наистина може да му се има доверие, но аз само бях махнала с ръка.

— Аз просто не й повярвах — най-сетне прошепна той. — Дори и за секунда не повярвах на Шарлот. — Той ме погледна и на тази светлина очите му бяха съвсем тъмни. — Наясно ли си какво би станало, ако някой разбере за това?

Спестих си да му изтъкна, че всъщност цял куп хора знаеха за това. Може би се дължеше на факта, че изведнъж Гидиън изглеждаше толкова смаян, но внезапно ме обзе страх.

— Наистина ли искаме да го направим? — попитах и усетих как стомахът ми се сви, но този път това нямаше нищо общо с пътуването във времето.

Това, че дядо ми бе прочел кръвта ми в хронографа, бе едно. Но това, което сега планирахме да направим, бе съвсем друга категория. Щяхме да затворим кръга на кръвта, а последствията бяха непредвидими.

Оптимистично казано.

Паметта ми веднага обобщи набързо всички онези ужасни стихчета предсказания, които завършваха на *избира* и *умира*, и бързо добави още няколко детайла, отнасящи се до *смърт* и *беда*. А фактът, че бях безсмъртна, не ме успокояваше никак.

Но за голямо учудване, именно моята безсмъртност, изглежда, извади Гидиън от вцепенението му.

— Дали искаме да го направим? — Той се наведе напред и ме целуна леко по носа. — Сериозно ли ме питаш? — Съблече якето си и извади от раницата си плячката, която бяхме задигнали от доктор Уайт. — Добре, можем да започваме.

Първо стегна горната част на ръката си с гумено маркуче. После извади една спринцовка от стерилната ѝ опаковка и ми се ухили.

— Сестра! — каза със заповеден тон. — Фенерчето!

Направих гримаса.

— Разбира се, може и така да се направи — отвърнах и осветих сгъвката на ръката му. — Колко характерно за студент по медицина!

— Да не би да долавям намек за презрение в гласа ти? — Гидиън ми хвърли развеселен поглед. — А ти как го направи?

— Използвах японски кухненски нож — обясних, леко фукайки се. — А дядо събра изтичащата кръв в една чаша.

— Разбирам. Раната на ръката ти — досети се той.

Изведнъж изобщо не му беше до смях, когато заби иглата в плътта си. Кръвта започна да се стича в канюлата.

— И си сигурен, че знаеш какво трябва да се направи? — попитах и посочих с брадичка хронографа. — Това нещо има толкова много и различни клапи и чекмедженца, че много бързо можеш да завъртиш погрешното колелце...

— Хронографознание е един от изпитните предмети за придобиването на ранга адепт, а при мен това не бе чак толкова

отдавна — отвърна Гидиън и ми подаде спринцовката с кръвта и свали връзката от ръката си.

— Да се пита човек кога ли си имал време да гледаш такива шедеври на кинематографията като „Камбанка“.

Той поклати глава.

— Мисля, че малко повече уважение няма да навреди. Дай ми канюлата. А сега насочи фенера към хронографа. Да, точно така.

— От време на време спокойно можеш да използваш и думи като „моля“ и „благодаря“ — отбелязах, когато Гидиън започна да капе кръвта си в хронографа.

За разлика от ръцете на Лукас, неговите изобщо не трепереха. Може би някой ден от него щеше да излезе добър хирург.

Задъвках развълнувано долната си устна.

— И три капки тук под лъвската глава — измърмори Гидиън съсредоточено. — После това колелце се завърта и ръчката се дърпа. Така, това беше. — Той отпусна ръката си, с която държеше канюлата, и аз несъзнателно изгасих фенера.

Във вътрешността на хронографа се задвижиха множество зъбчати колелца, чу се прашене, хлопане и съскане, също както и последния път. Но после хлопането стана по-силно и съскането набъбна, зазвуча почти като мелодия. Горещина ни лъхна в лицата и аз се вкопчих в ръката на Гидиън, сякаш следващото, което предстоеше, бе порив на вятъра, който можеше да ни отнесе от покрива. Но вместо това всички звезди на хронографа заблестяха една след друга, въздухът затрепка и ако в началото изглеждаше така, сякаш във вътрешността на хронографа бушува огън, то сега въздухът изведнъж стана леденостуден. Трепкащата светлина изгасна и зъбчатите колелца утихнаха. Всичко това не продължи дори и половин минута.

Пуснах Гидиън и потърках настръхналата кожа на ръцете ми.

— Това ли беше всичко?

Той пое дълбоко въздух и протегна ръка. Този път леко трепереше.

— Сега ще разберем — отвърна ми.

Измъкнах от джоба ми едно от малките лабораторни шишенца на доктор Уайт и му го подадох.

— Бъди внимателен. Ако е прахообразна субстанция, един повей на вятъра може просто да я отнесе!

— Може би това няма да е чак толкова лошо — измърмори Гидиън и се обърна към мен. Очите му блестяха. — Виждаш ли? *Под дванайсетте съзвездия обещанията ще се осъществят.*

Майната им на дванайсетте съзвездия. Вместо това предпочитах да се осланям на фенерчето ми.

— Хайде, действай! — казах нетърпеливо, наведох се напред и тогава Гидиън издърпа миниатюрното чекмедженце.

Признавам си, бях разочарована. Някак си след всичкото това потайничене и мистериозни дрънканици бях ужасно разочарована. В чекмеджето не се намираше нито червена течност, както Лесли бе предсказала („Сигурно ще е червена като кръвта“, ми бе казала с широко ококорени очи), нито прахообразни субстанция, нито пък някакъв си камък.

Беше нещо, което приличаше на сол. Но една особено красива сол. Когато се вгледаш внимателно, се виждаха множество миниатюрни, сияещи кристалчета.

— Луда работа — прошепнах. — Не е за вярване, че заради тези няколко трохи тук вече столетия наред изразходват толкова усилия.

Гидиън постави закрилнически ръка пред чекмеджето.

— Най-важното е никой да не разбере, че вече притежаваме тези трохи — рече той, останал почти без дъх.

Кимнах. Като изключехме онези, които вече знаеха.

Махнах капачката на шишето.

— По-добре побързай! — изсъсках.

Изведнъж бях получила видение как лейди Ариста, която, доколкото ми бе известно, не се страхуваше от никого и от нищо, и със сигурност не и от височини, се премята през капандурата и грабва шишенцето от ръцете ни.

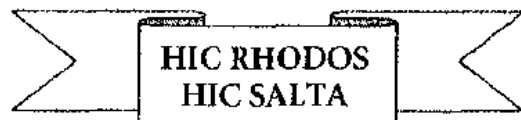
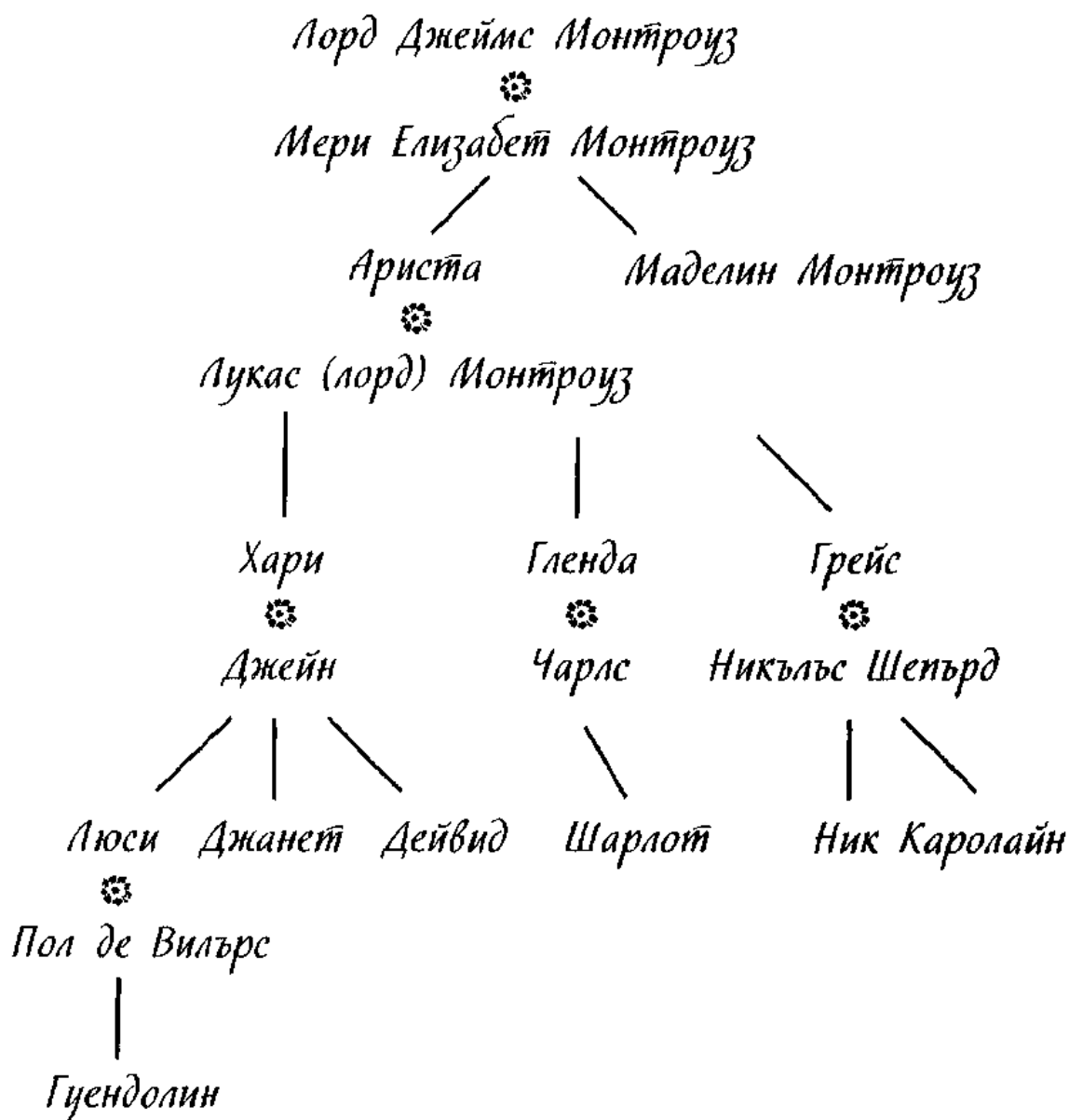
Изглежда, и Гидиън си мислеше за нещо подобно, защото без каквато и да е тържественост изсипа трохите в шишенцето и го затвори. Едва след като го прибра в якето си, сякаш си отдъхна.

Ала в този момент ми хрумна една друга мисъл.

— Сега, когато хронографът е изпълнил предназначението си, може би повече няма да работи.

— Сега ще проверим — отвърна Гидиън и ми се усмихна. — Ще кажа само: напред към 1912 година.

РОДОСЛОВНО ДЪРВО
НА СЕМЕЙСТВО МОНТРОУЗ
(истинската версия)

(Мото върху семейния герб на Монтроуз.
Свободен превод: „Покажи какво наистина можеш“)

[1] Малките ми (фр.). — Б.р. ↑

[2] И бал с маски (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Джакомо Казанова, италиански авантюрист, роден на 2 април 1725 г. — Б.пр. ↑

[4] Елизабет Баварска, принцеса на Бавария, императрица на Австрия, кралица на Унгария и Бохемия, родена на 24 декември 1837 г. — Б.пр. ↑

[5] Висша мода (фр.) — първокласни дрехи, направени по поръчка. — Б.пр. ↑

[6] Малката (фр.) — Б.р. ↑

[7] Извини ме, скъпа моя (фр.). — Б.р. ↑

[8] Брей! (Фр.). — Б.р. ↑

[9] Точно така! (Фр.) — Б.пр. ↑

[10] Добре (фр.). — Б.р. ↑

ГЛАВА 13

— О, по дяволите! Мисля, че седнах върху проклетата шапка — измърмори Гидиън в съседство.

— Престани да ругаеш, иначе таванът ще се срути върху главите ни! — изсъсках. — И ако не си сложиш шапката, ще те иждам пред мадам Рросини!

Ксемериус се разсмя, кудкудякайки. Този път не искаше да пропусне да ни придружи.

— И шапката няма да му помогне! С тази прическа в 1912 година всички ще го сметнат за златотърсач. Поне можеше да си тегли един порядъчен път встрани на косата.

Отново чух Гидиън да ругае тихо, този път явно защото си беше ударил лакътя. Не бе никак лесно да се преобличаш в изповедалня, а и бях сигурна, че е страшно светотатство да се използва едно такова място за съблекалня. Без да броим факта, че със сигурност представляваше и нарушение на светския закон да се влезе с взлом в църква, дори и да не е с цел кражба, а за да се прескочи набързо в 1912 година. Спътникът ми бе отключил страничната врата с метална кукичка толкова бързо, че изобщо не ми остана време да се изнервя.

— Триста дяволи! — Ксемериус бе изсвирил одобрително през зъби. — И теб трябва да те научи на това. От нас двамата би излязъл непобедим отбор крадци. Направо безсмъртно добър.

Между другото, ставаше дума за същата църква, в която се бяхме запознали с малкия гаргойл и в която Гидиън ме бе целунал за първи път. Въпреки че нямаше време да се отдавам на носталгични спомени, ми се струваше, че тези събития са отпреди много, много време, особено като се имаше предвид всичко случило се оттогава.

Но в действителност бяха изминали само няколко дни.

Гидиън почука на вратата.

— Готова ли си?

— Не. За съжаление, по онова време ципът все още не е бил измислен — измърморих отчаяна заради многото копчета на гърба,

които и при най-авантюристичните кълчения не можеха всичките да бъдат достигнати.

Измъкнах се от изповедалнята. Дали някога сърцето ми щеше да престане да бие по-бързо при вида на този млад мъж? Дали някога, след като го погледнех, нямаше повече да изпитвам чувството, че съм заслепена от нещо невероятно красиво? Вероятно не. При това този път носеше само един нищо и никакъв тъмносив костюм, под него жилетка и бяла риза. Но просто дрехите му стояха прекалено добре, широките...

Ксемериус, който висеше с главата надолу от галерията в църквата, се прокашля и запя:

*Живяла някога една овца — предана, добра,
която вечно се заплесвала заради любовта...*

— Много хубаво — казах бързо. — Един вечно актуален тоалет, а ла мафия бос. Между другото, вратовръзката е вързана перфектно. Мадам Росини би се гордяла с теб. — С въздишка отново се посветих на копчетата ми. — О, боже, изобретателят на ципа отдавна трябваше да е обявен за светец.

Гидиън се ухили.

— Обърни се и остави копчетата на мен. О! — Той се запъна за миг изумен. — Ама те са стотици!

Отне цяла вечност, докато успея да закопчае всички копчета, което вероятно се дължеше на факта, че при всяко едно ме целуваше по тила. Със сигурност щях да изпитам по-голяма наслада, ако след всяка целувка Ксемериус не се бе провиквал: „Мляс, мляс, та тряс, та пляс“.

Най-сетне бяхме готови. Мадам Росини ми бе избрала една затворена догоре, светлосива рокля с дантелена яка. Роклята ми беше малко дългичка, затова веднага се спънах и щях да се просна по дължина, ако Гидиън не ме беше хванал.

— Следващия път аз ще облека костюма — измърморих.

Той се засмя и се накани да ме целуне, но тъй като Ксемериус извика: „Неее, не отново!“, нежно го избутах.

— Нямаме време! — казах аз. *А и освен това два метра над главите ни виси едно прилепоподобно същество и прави ужасни гримаси.* Сърдито погледнах нагоре към призрака демон.

— Какво? — попита гаргойлът. — Мислех, че това тук е важна мисия, а не любовна среща. Трябва да си ми благодарна.

— Едва ли! — изръмжах.

Междувременно Гидиън бе отишъл в олтарната част на църквата и бе клекнал пред хронографа. След дълго размишляване го бяхме разположили под олтара, защото се надявахме, че там никой нямаше да го намери, докато отсъстваме, освен ако нямаха някоя чистачка, която работеше в събота вечер.

— Ще стоя на пост — обеща Ксемериус. — Ако дойде някой и задигне джаджата, безпощадно ще го... ами... наплюя.

Гидиън ме хвана за ръка.

— Готова ли си, Гуени?

Погледнах го право в очите и сърцето ми подскочи.

— Готова съм, ако и ти си готов — отвърнах тихо.

Не чух коментара на гаргойла (без съмнение хаплив), защото иглата вече се забиваше в пръста ми и вълните рубиненочервена светлина ме отнесоха.

Малко след това се изправих. Църквата бе пуста и тиха, точно както в нашето време. От една страна, се надявах да видя Ксемериус тук, но от друга, се плаших. През 1912 година също се е мотаел наоколо.

Гидиън се приземи до мен и веднага хвана ръката ми.

— Ела, трябва да побързаме! Разполагаме само с два часа, а се обзалагам, че те няма да стигнат дори и за една десета от въпросите ни.

— Какво ще правим, ако изобщо не срещнем Люси и Пол при лейди Тилни? — попитах и в същия миг зъбите ми затракаха от вълнение.

Все още не можех да мисля за тях като за мои родители. А щом обясненията на мама бяха толкова трудни, как ли щеше да протече разговорът с тях, напълно чуждите хора?

Когато излязохме от църквата, валеше проливен дъжд.

— Просто страхотно! — недоволствах аз и изведнъж бях готова на всичко за една от смешните шапки на мадам Росини. — Не можа ли

преди това да прочетеш прогнозата за времето?

— Какво толкова? Това е само един безобиден летен дъжд — обяви Гидиън и ме дръпна да продължим напред. Но докато стигнем до „Итън Плейс“, безобидният летен дъжд ни бе намокрил до кости. Определено можеше да се каже, че привличахме вниманието, тъй като всички други хора, които срещяхме по пътя си, имаха чадъри и ни гледаха съчувствено.

— Колко хубаво, че не си дадохме зор с автентичните прически — измърморих, когато застанахме пред вратата на лейди Тилни. Нервно пригладих косата си, която бе залепнала за главата ми. Зъбите ми продължаваха да тракат. Гидиън позвъни на вратата и стисна ръката ми по-силно. — Някак си ми е притеснено — прошепнах. — Все още можем да избягаме. Може би е най-добре първо на спокойствие да обмислим в каква последователност да задаваме въпросите...

— Шшт, всичко е наред, Гуени. Аз съм с теб.

— Да, ти си с мен — казах и веднага го повторих още веднъж, сякаш е някоя успокояваща мантра. — Ти си с мен, ти си с мен, ти си с мен...

Както и последния път, икономът с белите ръкавици отвори вратата и ни изгледа доста враждебно.

— Господин Милхаус, нали? — Гидиън се усмихна учтиво. — Бихте ли били така любезен да съобщите на лейди Тилни за нашето посещение? Госпожица Гуендолин Шепърд и Гидиън де Вилърс.

Икономът се поколеба за момент.

— Изчакайте тук! — каза накрая и затвори вратата под носа ни.

— Господин Бърнард никога не би си позволил такова нещо — възмутих се аз. — Е, може би икономът си мисли, че отново носиш пистолет и искаш да източаш от кръвта на работодателката му. Няма как да знае, че лейди Лавиния ти открадна пистолета, а аз все още се питам как тази жена успя да го направи. Имам предвид, какво, по дяволите, е направила, за да отвлече така вниманието ти? Ако някой път отново я срещна, точно това и ще я попитам, въпреки че, честно казано, изобщо не съм сигурна, че искам да знам. О, отново бълвам думите като някой водопад, винаги става така, когато съм развълнувана, не мисля, че ще мога да се изправя пред тях, Гидиън. И ми свърши въздуха, но това може да се дължи и на факта, че просто не дишам, обаче това не е кой знае какъв проблем, защото нали съм

безсмъртна... — На това място гласът ми истерично се извиси, но продължих без почивка. — По-добре да отстъпим крачка назад, защото следващия път, когато Милхаус отвори вратата, може да те фрасне по... — Входната врата отново се отвори. — ...муцуната — добавих бързо.

Недодяланият иконом ни даде знак да влезем.

— Лейди Тилни ви очаква горе в малкия салон — каза сковано. — Веднага след като ви претърся за оръжие.

— Щом се налага! — съгласи се Гидиън, като разпери отзивчиво ръце и се остави Милхаус да го претърси.

— Всичко е наред. Може да се качите горе — позволи ни накрая икономът.

— Няма ли да проверите и мен? — попитах озадачено.

— Ти си дама, а те не носят оръжие — обясни ми Гидиън, като с усмивка взе ръката ми и ме дръпна нагоре по стълбите.

— Какво лекомислие! — Погледнах към Милхаус, който ни следваше на няколко крачки разстояние. — Не се страхува от мен само защото съм жена? Тоя трябва да изгледа „Томб Райдър“! Под роклята си мога да нося атомна бомба, а във всяка от чашките на сутиена — по една граната. Намирам това отношение за тенденциозно насочено срещу жените...

Щях да продължа да говоря, и то без да си поема дъх, чак до залез-слънце, но горе, на стълбите, ни очакваше лейди Тилни, слаба и изпъната като свещ.

Тя бе подчертано красива жена, това не можеше да промени дори и леденият ѝ поглед. Спонтанно ми се прииска да ѝ се усмихна, но на половината път принудих ъгълчетата на устните ми да се отпуснат. През 1912 година лейди Тилни изглеждаше много по-всяваща страх, отколкото по-късно, когато бе превърнала в свое хоби плетенето на прасенца. С чувство на неудобство осъзнах, че не само прическите ни изобщо не бяха представителни, но и роклята висеше върху тялото ми като мокър чувал. Неволно се запитах дали сешоарът вече е измислен.

— Пак ли вие?! — обърна се лейди Тилни към Гидиън с глас, също толкова студен като погледа ѝ. Само лейди Ариста можеше да надмине този тон. — Наистина сте упорит! След последното ви посещение би трябвало да сте разбрали, че няма да ви дам от кръвта си.

— Не сме тук заради кръвта ви, лейди Тилни — отвърна Гидиън. — Отдавна вече съм я получил... — Той се прокашля. — Бихме искали още веднъж да поговорим с вас и Люси и Пол. Този път без... недоразумения.

— Недоразумения! — Жената скръсти ръце пред покритите си с дантела гърди. — Последния път държанието ви не беше особено добро, младежо, и демонстрирахте плашеща готовност към насилие. Освен това в момента не ми е известно местонахождението на Люси и Пол и при тези обстоятелства не съм в състояние да ви помогна. — Тя замлъкна за момент, като погледът ѝ се спря върху мен. — Но мисля, че бих могла да уредя един разговор. — Гласът ѝ стана с половин градус по-топъл. — Може би само с Гуендолин и разбира се, по друго вр...

— Наистина не бих искал да съм нелюбезен, но сигурно разбирате, че времето ни е много ограничено — прекъсна я Гидиън и ме задърпа нагоре по стълбите, където роклята ми изпонакапа целия скъп килим. — Знам, че в момента Люси и Пол живеят при вас, така че просто ги повикайте. Обещавам, че този път ще се държа прилично.

— Това не е... — започна лейди Тилни, но в този момент се чу отварянето на врата и малко след това до нея застана едно грациозно младо момиче.

Люси.

Моята майка.

Стиснах ръката на Гидиън по-силно, докато втречено наблюдавах Люси, като този път поглъщах всеки детайл на външния ѝ вид. Заради червените коси, бледия порцеланов тен и големите сини очи всички жени от рода Монтроуз имаха неоспорима прилика помежду си, но преди всичко аз търсех прилики с мен самата. Ушите ѝ като моите ли бяха? Нямах ли абсолютно същия малък нос? Ами извивката на веждите — не беше ли подобна на моята? А дали върху челото ми се образуваха същите смешни бръчки, когато се смръщех?

— Той има право, не трябва да губим време, Маргрет — каза Люси тихо. Гласът ѝ трепереше едва забележимо и сърцето ми се сви. — Господин Милхаус, ще бъдете ли така любезен да доведете Пол?

Лейди Тилни въздъхна, но кимна на иконома, който я гледаше въпросително. Докато той минаваше покрай нас, устремил се към горния етаж, дамата каза:

— Люси, искам да ти припомня, че последния път той опря пистолет в главата ти.

— За което наистина съжалявам — отвърна Гидиън. — От друга страна... тогава обстоятелствата ме принудиха да го направя. — Спътникът ми погледна многозначително Люси. — Но междувременно се сдобихме с информация, която промени мнението ни.

Добре казано. Имах чувството, че постепенно и аз трябваше да допринеса с нещо сладникаво-тържествено към разговора. Но какво?

Мамо, вече знам коя си — ела да те притисна към гърдите си?

Люси, прощавам ти, че си ме изоставила. Сега вече никой и нищо няма да ни раздели?

Вероятно бях издала някакъв странен звук, който Гидиън съвсем правилно бе определил като началото на истеричен пристъп. Той обгърна раменете ми с ръка и ме подкрепи, тъкмо навреме, защото краката ми изведнъж сякаш не бяха в състояние да издържат повече тежестта на тялото ми.

— Може би е добре да отидем отсреща в салона? — предложи Люси.

Добра идея. Ако правилно си спомнях, там имаше къде да се седне. Този път масата за чай в малкия объл салон не беше сервирана, но всичко изглеждаше абсолютно същото. С изключение на букетите с цветя — белите рози бяха заменени с градинска ралица и шибой. Изящни столове и кресла бяха разположени в еркера, чиито прозорци гледаха към улицата.

— Заповядайте, седнете! — покани ни лейди Тилни.

Отпуснах се върху един от тапицираните с крепон столове, но останалите останаха прави.

Люси ми се усмихна. Тя пристъпи към мен и изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да ме погали по главата. Нервно веднага скочих от мястото си.

— Съжалявам, че сме толкова мокри. За съжаление, нямахме чадър — забърборих притеснено.

Усмивката на Люси стана по-широка.

— Какво казва винаги лейди Ариста?

Нямаше как да не се ухилия.

— Дете, да не си посмяла да ми изпонакапеш хубавата тапицерия! — казахме в един глас.

Изведнъж изражението ѝ се промени. Сега имаше такъв вид, сякаш всеки момент ще се разплаче.

— Ще поръчам чай — каза лейди Тилни енергично и посегна към едно малко звънче. — Ментов чай с много захар и лимон.

— Моля ви, недейте! — Гидиън поклати отчаяно глава. — Нямаме време за това. Не знам дали съм избрал правилния момент, но искрено се надявам, че срещата ми с Пол през 1782 година вече се е състояла и за вас.

Люси, която отново бе възвърнала самообладанието си, бавно кимна с глава и той въздъхна облекчено.

— Тогава сте наясно, че ми дадохте тайните документи на графа. Нужно ни бе известно време, за да разберем всичко, но сега вече сме наясно, че Философският камък не е панацея за цялото човечество, а единствено ще направи графа безсмъртен.

— И че на безсмъртието му ще се сложи край в мига, в който се роди Гуендолин? — прошепна Люси. — И затова, щом кръгът се затвори, той ще се опита да я убие?

Гидиън кимна, а аз го погледнах объркано. Досега бяхме обсъждали тази подробност само повърхностно. Но и сега, изглежда, не беше подходящият момент за това, защото той продължи:

— Единственото, което винаги сте искали, е, да предпазите Гуендолин.

— Виждаш ли, Люси? Нали ти казах?

Пол се бе появил на вратата. Ръката му бе поставена в превръзка за обездвижване и докато се приближаваше, погледът му шареше между Гидиън, Люси и мен.

Затаих дъх. Беше само няколко години по-голям от мен и при нормални обстоятелства бих си помислила колко ослепително хубав изглежда, с тази гарвановочерна коса, необичайните очи на Де Вилърс и малката трапчинка на брадичката. Да се надяваме, че за дългите бакенбарди нямаше вина, вероятно така се носеха в това време. Но със или без бакенбарди, наистина не изглеждаше като мой баща — или пък като нечий чужд баща.

— Понякога просто си струва да се гласува доверие на хората — рече той и измери с поглед Гидиън от главата до петите. — Дори и на такива мръсници като този тук.

— Но понякога човек просто изважда страшен късмет — изфуча ядосано Люси, а после се обърна към Гидиън и каза с достойнство: — Много ти благодаря, че спаси живота на Пол. Ако не бе минал случайно оттам, сега той щеше да е мъртъв.

— Не преувеличавай винаги така, Люси! — Пол направи гримаса. — Все някак си щях да се измъкна от ситуацията.

— Да бе! — вметна Гидиън ухилено.

Пол смръщи чело, но после също се засмя.

— Е, добре, може би нямаше. Този Аластър е едно подло псе и при това дяволски добър фехтовчик. А и бяха цели трима! Ако някога отново го срещна...

— Това е малко вероятно — измърморих и когато Пол ме погледна въпросително, допълних: — През 1782 година Гидиън го закова с една сабя за тапета на стената. И ако Ракоци го е открил навреме, едва ли е преживял вечерта.

Лейди Тилни се отпусна върху един от столовете.

— *Заковал го е със сабя за тапета на стената!* — повтори тя. — Колко варварско!

— Този психопат си го е заслужил — възрази Пол и обгърна раменете на Люси с ръка.

— Определено — съгласи се Гидиън тихо.

— Чувствам такова облекчение — рече Люси, вперила поглед в лицето ми. — Сега, когато знаете, че графът планира да убие Гуендолин, след като кръгът се затвори, никога няма да се стигне дотам! — Пол искаше да добави нещо, но тя не се остави да я прекъснат. — С помощта на документите дядо би трябвало най-сетне да успее да убеди пазителите, че сме били прави и че графът никога не е целял добруването на човечеството, а само своето собствено. И тези идиоти, пазителите, начело с противния Марли, няма да могат да отрекат доказателствата. Ха! Били сме опетнили паметта на граф Сен Жермен, как ли пък не! Та той изобщо не е истински граф, а само един нечуван подлец и... всъщност казах ли вече какво облекчение изпитвам, защото наистина е така, и то много дори!

Тя си пое дълбоко дъх и изглеждаше така, сякаш можеше да продължи да говори в същия дух часове наред, но тогава Пол я прегърна и прошепна тихо:

— Виждаш ли, принцесо? Всичко ще се оправи.

Въпреки че думите му изобщо не бяха предназначени за мен, преляха чашата на самообладанието ми.

В буквалния смисъл. Защото, колкото и да се стараех, не можех повече да сдържам сълзите си.

— Няма да се оправи — излях мъката си и сега вече ми беше все едно за тапицерията. Отпуснах се върху най-близкия стол. — Нищо няма да се оправи. Дядо е мъртъв от шест години и повече не може да ни помогне.

Люси клекна пред мен.

— Не плачи! — каза безпомощно, като в същото време самата тя плачеше. — Миличка, не трябва така силно да плачеш, това не е добре за... — Тя изхлипа. — Наистина ли е мъртъв? — попита и изглеждаше неутешима. — Сърцето му, нали? А винаги му казвах, че не трябва тайно да яде от онези тортички с маслен крем...

Пол се наведе над нас и изглеждаше така, сякаш и на него му идеше да заплаче.

Просто страхотно. Ако и Гидиън се включеше, спокойно можехме да конкурираме летния дъжд отвън.

Но лейди Тилни се намеси. Извади две кърпички от джоба на роклята си, даде по една на мен и на Люси и каза с глас, изумително приличащ на този на лейди Ариста:

— По-късно ще има време за това, деца. Сега се вземете в ръце. Трябва да се концентрираме. Кой знае още колко време ни остава.

Гидиън ме погали по рамото и прошепна:

— Тя има право.

Изсекнах се веднъж и нямаше начин да не се засмея, когато чух как Люси шумно се издуха в кърпичката. Е, дано не бях наследила и този ми навик от нея.

Пол пристъпи към прозореца и погледна към улицата навън. Когато се обърна, изражението му отново бе безизразно.

— Добре. Да продължим нататък. — Почеса се по ухото. — И така, Лукас не може повече да ни помага. Но и без него, благодарение на документите би трябвало да е възможно пазителите най-сетне да бъдат убедени в егоистичните намерения на графа. — Той погледна въпросително Гидиън. — И тогава кръгът никога няма да бъде затворен.

— Докато бъде проверена автентичността на документите, ще мине прекалено много време — отвърна Гидиън. — Сега Фолк е Великият пазител на ложата и вероятно той дори би ни повярвал. Но не мога да съм сигурен. До момента не посмях да покажа документите на никого от ложата.

Кимнах. Той вече ми бе разказал на дивана в 1953 година за подозрението си, че в редиците на пазителите има предател.

— Знаете ли — взех думата аз, — съществува голяма вероятност сред пазителите в нашето време да има един или повече, които знаят за истинското действие на Философския камък и подпомагат плановете на графа да стане безсмъртен. — Опитах да се концентрирам върху фактите и за мое изумление, наистина успях, въпреки водовъртежа от чувства. Или може би именно затова. — Ами ако дядо е открил този предател? Това би обяснило защо е бил убит.

— Той е бил убит? — повтори Люси смаяно.

— Не е доказано — отвърна Гидиън, — но така изглежда.

Бях му разказала за виденията на пралеля Мади и за влизането с взлом у дома в деня на погребението.

— Това ще рече, че затварянето на кръга на кръвта се подпомага от две страни — рече лейди Тилни замислено. — В миналото граф Сен Жермен дърпа конците, а в бъдещето има един или дори повече съюзници, които подпомагат плановете му.

Пол удари с юмрук по облегалката на стола пред него.

— По дяволите! — изръмжа между здраво стиснатите си зъби.

Люси вдигна глава.

— Но вие можете да разкажете на пазителите, че не сте ни намерили! Ако нашата кръв не бъде прочетена в хронографа, кръгът няма да се затвори.

— Не е толкова просто — каза Гидиън. — Пазителите са...

— Знам, ангажирали са частни детективи да ни следят — прекъсна го лейди Тилни. — Господата Де Вилърс и онези придаващи си важност от „Пинкертон-Смайт“... За щастие, се мислят за много умни, а мен, защото съм жена — за много глупава. Това, че за да подпомогнат скромните си доходи, частните детективи с удоволствие укриват информация, изобщо не им хрумва. — Тя триумфално се усмихна. — Престоят на Люси и Пол тук е само за кратко, съвсем

скоро ще заличат всичките си следи. Ще започнат нов живот под друго име и...

— ...ще се нанесат в едно жилище на Бландфорд Стрийт — допълни Гидиън и триумфалната усмивка върху лицето на лейди Тилни угасна. — Всичко това ни е известно. А на „Пинкертон-Смайт“ им е наредено да задържат Люси и Пол в Темпъл, докато им вземам кръв. Или по-точно казано, писмото със съответните инструкции ще им бъде връчено утре предобед.

— Утре? — попита Пол, който гледаше точно толкова стъписано, колкото аз се чувствах. — Но тогава, значи, още не е късно!

— Напротив. Защото, погледнато от наша гледна точка, вече отдавна се е случило. Още преди няколко дни връчих писмото на дежурния пазител на церберския пост. Тогава все още няхах никаква представа.

— Тогава просто ще се скрием — каза Люси.

— Утре предобед? — Лейди Тилни направи ядосана физиономия. — Ще видя какво мога да направя.

— И аз ще видя — рече Гидиън и погледна отсреща към стоящия часовник. — Но не знам дали това ще е достатъчно. Защото дори и да предотвратим пазителите да заловят Люси и Пол, съм убеден, че графът ще намери начини и средства да постигне целта си.

— При всички положения моята кръв няма да я получи — обяви лейди Тилни.

Гидиън въздъхна.

— Вашата кръв отдавна вече я имаме, лейди Тилни. Посетих ви през 1916 година, когато по време на Първата световна война е трябвало да елапсирате в подземията заедно с близнаците Де Вилърс. И без каквито и да било възражения вие ми позволихте да ви взема кръв. Аз самият бях напълно изненадан. Силно се надявам, че ще ни се удаде още веднъж възможността да си поговорим за тази случка.

— Само при мен ли е така, или и вие имате чувството, че някой кара високоскоростен влак в мозъка ви? — попита Пол.

Засмях се.

— И аз се чувствам така — уверих го. — Просто информацията е прекалено много, за да се осмисли наведнъж. Всяка мисъл води след себе си още десетки.

— И това съвсем не е всичко — рече Гидиън. — Има още твърде много за обсъждане. За съжаление, след малко ще се приземим в нашето време. Но отново ще се върнем след половин час. Тоест за нас двамата с Гуендолин ще е утре сутринта, ако всичко е наред.

— Нищо не разбирам — измърмори Пол, но Люси изглеждаше така, сякаш нещо ѝ просветна.

— Ако не сте изпратени тук на официална мисия от пазителите, как изобщо сте успели да дойдете? — попита бавно и преbledня. — Или по-скоро... с какво?

— Ние... — започнах аз, но Гидиън ми хвърли бърз поглед и незабележимо поклати глава.

— След малко ще им обясним — каза той.

— Не — отвърнах.

Спътникът ми повдигна вежди и попита:

— Не ли?

Поех си дълбоко въздух. Внезапно осъзнах, че не можех да чакам и секунда повече. Щях да кажа истината на Люси и Пол, тук и сега.

Изведнъж вече не бях притеснена, чувствах се единствено безкрайно изтощена. Сякаш наведнъж съм пробягала петдесет километра и не съм спала от около сто години. Какво ли не бих дала преди малко Гидиън да бе позволил на лейди Тилни да поръча ментов чай със захар и лимон. Но сега трябваше да мина и без чая.

Погледнах твърдо Люси и Пол.

— Преди да се върнем в настоящето, трябва да ви кажа нещо — подех тихо. — За това все ще ни остане време.

Когато братът на Синтия — преоблечен като градински гном — ни отвори вратата, сякаш бе отворил портите към ада. Музиката дънеше до дупка и не беше от онази, на която родителите им обичаха да танцуват, а нещо средно между хаус и дъбстеп. Едно момиче с коронка на главата припряно се провря покрай гнома и повърна в лехата с хортензии до входната врата. Лицето ѝ бе доста зелено, но това можеше и да е грим.

— Тъчдаун! — извика тя, след като отново се изправи. — Бях се притеснила, че няма да успея да стигна до тук.

— О, истинско парти — рече тихо Гидиън. — Колко хубаво.

Зяпах смаяно. Нещо тук изобщо не беше наред. Пред нас се издигаше солидната градска къща на семейство Дейл наред изискания Челси. Място, на което обикновено само се шептеше. Но защо хората танцуваха дори и в преддверието? И защо изобщо бяха толкова много? И откъде идваше този смях? Обикновено никой не се смееше на партитата на Синтия, най-много скришом зад ръка пред устата. Ако думата „скука“ вече не съществуваше, със сигурност щеше да бъде измислена на някое от партитата на тази наша съученичка.

— Зелени сте, така че влизайте смело! — изграчи гномът, който ни посрещна, и ми тикна една чаша в ръката. — Ето! Зелено чудовищно боле. Много здравословно. От натурален сок, пресни плодове, зелена боя за храна — но био! — и една мъничка капка бяло вино. Също био, разбира се.

— Да не би родителите ви да са отпътували за през почивните дни? — запитах и се опитах някак си да вкарам през вратата огромните количества плат на роклята ми в стил Сиси.

— Какво?

Повторих въпроса си с десет децибела по-силно.

— Неее, мотаят се тук някъде. — Произношението на градинския гном бе малко неясно. — Скараха се, защото преди малко татко задължително държеше да жонглира с кюфтетата от соя и накара всички да се включат. Онзи, който успееше да уцели шапката на мама, щеше да получи награда. Хей, Мюриъл, какво търсиш във вградения гардероб? Тоалетната е ей там отсреща.

— Добре. Със сигурност тук нещо не е както трябва — казах на Гидиън. Трябваше да крещя, за да ме разбере. — Обикновено хората стоят сковано на групички като броколи и чакат да настъпи полунощ. И се опитват да избягат от родителите на Синтия, които ги принуждават да играят разни игри, доставящи удоволствие единствено на тях самите.

Гидиън взе чашата от ръката ми и отпи една глътка.

— Бих казал, че това е обяснението — заяви ухилено. — Една мъничка капка бяло вино? Според мен половината от това в чашата е водка. Най-малко.

Хм, даа, това обясняваше някои неща. Погледнах към дансинга в дневната отсреща, където майката на Синтия, преоблечена като Статуята на свободата, танцуваше доста диво.

— Дай да потърсим Лесли и Рафаел и бързо да се омитаме от тук — казах.

Една чушка се блъсна в Гидиън.

— 'звинявай — измърмори Сара, която бе защита в чушката, и ококори очи, след което мушна с показалец сакото на Гидиън. — О, боже, ти *истински* ли си?

— Сара, виждала ли си някъде тук Лесли? — попитах раздразнено. — Или си прекалено пияна, за да си спомниш?

— Аз съм мъртво трезва! — извика Сара и така залитна, че щеше да падне, ако Гидиън не я бе хванал. — Ще ти го докажа. Шише с уши на шосе се суши. Шише с уши на шосе се суши. Я се опитай да го повториш! Ако си пиян, не можеш да го кажеш, нали така? — Тя хвърли изпълнен с копнеж поглед на Гидиън, който имаше такъв вид, сякаш прекрасно се забавлява. — Ако си вампир, с удоволствие ти позволявам да ме ухапеш.

За миг се изкуших да изтръгна чашата от ръката му и да излея чудовищното боле на екс в гърлото си. Този вдигащ врява, кипящ, зелен ад тук бе истинска отрова за разклатените ми нерви.

Всъщност въпреки роклята в стил Сиси, нямахме намерение да идваме на партито. След като изхлузихме дрехите от началото на века и напуснахме църквата, продължих да се чувствам ужасно разтреперана от разговора с Люси и Пол. Исках само едно — да се мушна в леглото и да стана от там едва след като цялата история вече е приключила. Или поне (бързо бях отхвърлила варианта с леглото като нереалистичен) да дам възможност на мозъка ми в по-спокойна обстановка да направи някои логически размишления — с бележки и стрелкички по възможност в различни цветове. Сравнението на Пол с високоскоростния влак, който някой караше в мозъците ни, ми се струваше много подходящо. Липсваше ни само точният маршрут.

Но Лесли ми бе изпратила четири есемеса, в които настояваше за присъствието ни на партито. Особено последния звучеше някак си спешен.

По-добре веднага да домъкнете задниците си тук, иначе за нищо не гарантирам.

— Леле, Гуени! — Това беше Гордън Гелдърман, в гащеризон от изкуствена трева. Той се бе втренчил в разголеното ми деколте и

изсвири през зъби. — Винаги съм знаел, че под блузата ти има повече от едно обикновено добро сърце!

Завъртях очи. Гордън не можеше да се държи по друг начин, освен гнусно, но трябваше ли и Гидиън да се хили така тъпо?

— Ей, Гордън, я кажи четири пъти един след друг: „Шише с уши на шосе се суши“ — извика Сара.

— Шише съ шуши на шосе се суши, шише се шуши на шоше ше соси, шише ше шуши на шоше със уши, Шише шуши шосе съ суши — изкрещя самоуверено Гордън. — Никакъв проблем за мен! Ей, Гуени, опита ли вече болето? — Той се приведе заговорнически към мен и извика в ухото ми. — Боя се, че не бях единственият, на когото му е хрумнало малко да го... ами... да го овкуси.

За миг в съзнанието ми изникна картината как гостите на партито минават небрежно покрай бюфета, скришом се оглеждат и после един след друг изсипват в болето контрабандно внесени шишета с водка.

— Русо прасе просо пасе, паси просо, русо прасе! Опитай това четири пъти един след друг — викаше Сара и докато отминаваше със залитане, потупа дупето на Гидиън. — Лесли е отзад в зимната градина. Там има караоке. Пак ще се върна там, само да си сипя малко боле. — Зелената дръжка се поклащаше весело над главата ѝ. — Това наистина е най-доброто парти, на което някога съм била.

Гордън се разхили.

— Да, Синтия наистина трябва да ни е благодарна. След тази нощ никой няма да нарича партитата ѝ скучни. Тя е истинска късметлийка! А и от кетъринга доставиха прекалено много зелено ядене. На всички ни бе позволено да се обадим на други приятели. Някои от тях дори не са костюмирани, да не говорим за зелени!

Още веднъж завъртях очи и енергично поведох Гидиън право през танцуващото множество откачалки към зимната градина.

Гордън ни последва.

— Гуени, ще се включиш ли в караокето? Последния път беше най-добрата. Щях да гласувам за теб, ако Кейти не бе изляла вода върху тениската си. Това изглежда страшно секси, така че...

— Млъквай, Гордън! — Канех се да се обърна към него, но в този момент видях Шарлот. Или момиче, което можеше да бъде сбъркано с братовчедка ми, ако не се беше покачило на една маса

насред зимната градина и с цяло гърло не крещеше по един микрофон „Paparazzi“ на Лейди Гага.

— Боже мой! — промърмори Гидиън и се хвана за рамката на вратата.

— *Готова за мигащите светлини...* — пееше Шарлот.

За момент загубих ума и дума. Около масата стояха цяла камара дюдюкащи фенове, защото тя не пееше никак лошо.

Гордън веднага се хвърли между феновете и завика:

— Съблечи се! Съблечи се!

Открих Рафаел и Лесли, която бе очарователна в почти зелената си рокля в стил Грейс Кели и подходящата прическа на вълни, и си проправих път към тях. Гидиън остана на вратата.

— Най-сетне! — извика Лесли и ми се хвърли на врата. — Тя пи от болето и не е на себе си. Още от девет и половина се опитва да разкаже на хората за тайната ложа на граф Сен Жермен и за това, че има пътуващи във времето, които живеят измежду нас. Опитвахме всичко, за да я замъкнем въкъщи, но тя е като някоя змиорка и непрекъснато ни се изплъзва.

— Освен това е много по-силна от нас — каза Рафаел, който носеше смешна зелена шапка, но иначе, изглежда, не се забавляваше особено. — Преди малко успях да я завлека почти до входната врата, но тогава тя ми изви ръката и ме заплаши, че ще ми счупи врата.

— А сега държи и микрофон — добави мрачно Лесли.

Взряхме се нагоре към Шарлот, сякаш бе тиктакаща бомба. Вярно, добре опакована тиктакаща бомба.

Каролайн не беше преувеличила: костюмът на фея беше наистина невероятен. Някоя истинска фея не би изглеждала по-красива от братовчедка ми, чиито нежни рамене прелестно се показваха от облак зелен тюл. Бузите ѝ бяха зачервени, очите ѝ блестяха, а косата ѝ се спускаше на сияещи къдрици надолу по гърба чак до перфектно изработените крила, които изглеждаха така, сякаш Шарлот е родена с тях. Нямах да се учудя, ако всеки момент тя се издигнеше и се понесеше из зимната градина.

Но пеещият ѝ глас изобщо не бе нежен като на фея. По-скоро наподобяваше този на Лейди Гага.

— *...Знаеш, че ще бъда твоя папа, папак...* — пееше тя по микрофона.

Когато Гордън отново извика: „Съблечи се!“, братовчедка ми започна еротично да сваля едната от дългите си зелени ръкавици, като за всеки пръст си помагаше със зъбите си.

— Това е от един филм — измърмори неусетно Лесли, впечатлена против волята си. — Но просто в момента не се сещам от кой.

Множеството изрева, когато Гордън хвана ръкавицата.

— Още! Още! — крещяха всички.

Шарлот се посвети на другата си ръкавица, но изведнъж спря. Бе забелязала Гидиън на вратата и присви очи.

— Я виж ти, кой е дошъл! — каза по микрофона и търсещият ѝ поглед се плъзна над главите на множеството, докато не се спря върху мен. — И братовчедка ми също е тук! Разбира се! Ей, хора, знаете ли, че в действителност Гуендолин е пътуваща във времето? Всъщност това трябваше да съм аз, но съдбата отреди друго. И изведнъж се оказах като една от онези тъпи сестри на Пепеляшка.

— Продължавай да пееш! — викаха обърканите ѝ фенове.

— Съблечи се! — викаше Гордън.

Шарлот наклони глава на една страна и фиксира Гидиън с пламенен поглед.

— *...Но няма да спра, докато това момче не е мое...* Ха-ха, как ли пък не! Със сигурност няма да падна толкова ниско. — Тя посочи с показалец Гидиън и извика: — Той също може да пътува във времето. И скоро ще избави човечеството от всички болести.

— По дяволите! — изруга Лесли.

— Някой трябва да я свали от там — казах аз.

— Да, но как? Тя е бойна машина. Ами ако просто метнем по нея някакъв тежък предмет? — предложи Рафаел.

Гостите в публиката на Шарлот бяха обезсърчени. Изглежда, някак си бяха забелязали, че настроението на тяхната нова звезда бе всичко друго, но не и весело. Само Гордън продължаваше да крещи с пълно гърло:

— Съблечи се!

Опитах се да уловя погледа на Гидиън, но той имаше очи само за Шарлот. Моят придружител на този бал бавно си проправи път до масата, върху която стоеше братовчедка ми.

Тя си пое дълбоко въздух и микрофонът предаде въздишката ѝ до всяко кътче на зимната градина.

— Двамата с този мъж знаем всичко за историята. Обучавали сме се за съвместните ни пътувания във времето. Трябва да го видите как танцува менует. Или как язди. Или как върти шпагата. Или как свири на пиано. — Гидиън почти я бе достигнал. — Той е невероятно добър във всичко, което прави. И може да се обясни в любов на цели осем езика — продължаваше Шарлот със замечтан глас и за първи път през целия си живот видях сълзи в очите ѝ. — Не че някога е казал нещо такова на мен. Не! Та той има очи само за глупавата ми братовчедка.

Прехапах устни. Думите ѝ звучаха така, сякаш сърцето ѝ бе разбито, и никой на този свят не можеше да я разбере по-добре от мен. Кой би предположил, че Шарлот изобщо има сърце? За пореден път си пожелах Лесли да е права с нейната марципанова теория. Като в същото време моето собствено сърце се сви болезнено и трябваше да се напрягна, за да потисна надигащите се в мен вълни от ревност, които заплашваха да ме залаят.

Гидиън протегна ръка нагоре към Шарлот.

— Време е да се прибиращ вкъщи.

— Ууу! — извика Гордън, чувствителен като зърнокомбайн, но всички останали напрягнато затаиха дъх.

— Пусни ме! — тросна се братовчедка ми на Гидиън, леко залитайки. — Още не съм приключила.

Само с един скок той се озова до нея на масата и ѝ отне микрофона.

— Представлението свърши — каза той. — Хайде, Шарлот, ще те заведа у вас.

— Ако ме докоснеш, ще ти счупя врата. Аз владеея Крав Мага — изсъска тя срещу него като разярена котка.

— Аз също, забрави ли?

Отново ѝ подаде ръка.

Шарлот я пое колебливо и дори позволи да бъде свалена от масата — една уморена, пияна фея, която едва се крепеше на краката си.

Гидиън обгърна талията ѝ с ръка и се обърна към нас. Както толкова често, и сега по изражението на лицето му не можеше да се разгадае какво си мисли.

— Набързо ще се погрижа за нея. Вие отидете с Рафаел в жилището ми. Ще се срещнем там.

За миг погледите ни се пресякоха.

— До след малко — каза той.

Кимнах.

— До след малко.

Шарлот не каза нищо повече.

А аз се запитах дали Пепеляшка също не е изпитвала съвсем мъничко чувство на вина, когато е препуснала заедно с принца на белия му кон.

ГЛАВА 14

„Завинаги“ се състои от много „сега“

Емили Дикинсън

— Ето още една причина да не се припарва до алкохола — въздъхна Лесли. — Можем да го въртим и сучем както си искаме, но накрая се превръщаш в истински глупак, защото си се държал ужасно, след като си се напил. Във всеки случай, в понеделник в училище не искам да съм на мястото на Шарлот.

— Нито пък на мястото на Синтия — допълних.

Докато си тръгвахме от къщата, видяхме рожденичката да се натиска във вградения гардероб с едно момче, с две години по-малък от нас. (При тези обстоятелства се отказах да кажа й довиждане, още повече че не се и бяхме поздравили.)

— А още по-малко на мястото на бедния тип, който повърна върху смешните жабешки обувки на господин Дейл — каза Рафаел.

Завихме по Челси Манър Стрийт.

— Обаче Шарлот направо разби класацията. — Лесли се спря пред една витрина за дамаски, но не за да разгледа изложената стока, а за да се полюбува на собственото си отражение. — Не ми е приятно да го кажа, но наистина ми стана жал за нея.

— И на мен — прошепнах тихо.

Все пак отлично знаех какво е чувството да си влюбен в Гидиън. И за съжаление, също така знаех какво е да се изложиш пред всички.

— С малко късмет, утре ще е забравила всичко. — Рафаел отключи вратата на една къща от червени тухли. Домът на Дейл на Флъд Стрийт бе само на няколко преки от апартамента на Гидиън, затова се подразбираше от само себе си, че за партито се преоблякохме тук.

Но преди малко бях толкова разстроена от срещата ми с Люси и Пол в 1912 година, че едва сега успях да се огледам наоколо по-

обстойно.

Всъщност винаги съм била убедена, че Гидиън живее в някой от онези ултрахипарски просторни апартаменти — сто квадрата зееща празнина и една камара хром и стъкло, и широкоекранен телевизор с големината на футболно игрище. Но се бях объркала.

Тесен коридор минаваше от входа покрай малки стълби и водеше към една слънчева дневна, едната стена, на която се заемаше от огромен телевизор. Високи до тавана полици обграждаха другите стени, и върху тях безразборно бяха нахвърляни книги, дивидита и няколко папки. Пред прозореца бе поставен голям сив диван с една камара възглавници.

Ала сърцето на дневната представляваше един роял, чието достойнство обаче беше накърнено от една дъска за гладене, подпряна съвсем неделикатно на него. В картината не се вписваше и тривърхата шапка, която съвсем небрежно висеше на един от ръбовете на рояла и която мадам Росини сигурно вече търсеше, кършейки ръце. Е, може би това бе представата на Гидиън за красив дом.

— Какво ще пиете? — попита Рафаел, съвсем като перфектния домакин.

— Какво имате? — на свой ред попита Лесли и погледна недоверчиво към кухнята, където в мивката на камари бяха струпани чинии и прибори, покрити с нещо, което вероятно навремето е било доматен сос. А може и да ставаше въпрос за медицински експеримент, свързан със следването на Гидиън.

Рафаел отвори хладилника.

— Хм... да видим. Имаме мляко, но срокът на годност е изтекъл миналата сряда. Портокалов сок... О! Той не трябва ли да е течен? Дрънка много странно в кутията. Но това тук изглежда много обещаващо, трябва да е нещо като лимонада, смесена с...

— Моля, за мен просто вода — поиска Лесли и тъкмо се канеше да се плюсне върху огромния сив диван, но в последната секунда си припомни, че роклята на Грейс Кели не беше подходяща за подобно недодялано държане и седна съвсем прилично на самия ръб. С тежка въздишка се плюснах до нея. — Бедната Гуени! — Тя нежно потупа бузата ми. — Ама че ден! Сигурно си напълно съсипана, нали? Ще те утеши ли, ако ти кажа, че не ти личи?

Вдигнах рамене.

— Мъничко.

Рафаел пристигна с чаши и една бутилка вода и помете от масичката няколко списания и книги, измежду които се намираше и албум за мъжа от времето на рококо.

— Можеш ли да посвиеш няколко квадратни метра от дантелите ти, за да мога и аз да се побера на дивана? — попита той и ми се ухили, гледайки надолу към мен.

— О, направо сядай върху роклята — отвърнах, отпуснах глава назад и затворих очи.

Лесли скочи от мястото си.

— И дума да не става! Накрая ще се скъса и тогава никога повече няма да можем да вземаме назаем дрехи от мадам Росини. Хайде, ставай, ще те измъкна от корсета. — Тя ме издърпа на крака и започна да ме разопакова от роклята в стил Сиси. — Рафаел, ти не гледай!

Момчето се излегна върху дивана и зяпна тавана.

— Така добре ли е?

След като отново облякох дънки и тениска и изпих няколко глътки вода, отново се почувствах по-добре.

— Как беше да се срещнеш с твоите... ами... с Люси и Пол? — попита Лесли тихо, когато отново се настанихме върху дивана.

Рафаел ме погледна състрадателно.

— Ама че ужас, родителите ти да се окажат на твоята възраст.

Кимнах.

— Беше доста... странно и... разстройващо.

И тогава им разказах всичко: като се започне от посрещането ни от иконома, та се стигне до признанието ни, че сме затворили кръга на кръвта с откраднатия хронограф.

— Това, че притежаваме Философския камък, или блестящата сол, както го нарича Ксемериус, наистина ги хвърли от коня. Ужасно се разтревожиха, а Люси говори повече дори и от мен, когато е притеснена, не е за вярване, нали? Те престанаха да ни засипват с обвинения едва когато им съобщих, че знам за нашата... тъъ... роднинска връзка.

Лесли ококори очи.

— И?

— Ами в началото се умълчаха. Докато в следващия момент всички не избухнахме в сълзи — казах и уморено разтърках очи. —

Мисля, че със сълзите, които съм изплакала през последните дни, спокойно може да се напои някоя африканска нива по времето на сухия период.

— О, Гуени! — въздъхна Лесли и безпомощно погали ръката ми. Опитах да се усмихна.

— Да, а след това им съобщихме добрата вест, че графът изобщо не може да ме убие, както и който и да било друг, защото съм безсмъртна. Разбира се, те не искаха да повярват, но тъй като времето ни притискаше, нямаше как и да им го докажем, като се оставя Милхаус набързо да ме удуши. Та се наложи да ги оставим със зяпнала уста и да тичаме, за да можем да се върнем навреме в църквата.

— И сега какво следва оттук насетне?

— Утре сутринта пак ще ги посетим и тогава Гидиън иска да им изложи някакъв гениален план. Само дето през тази нощ първо трябва да го измисли. Но ако той е и наполовина толкова изтощен, колкото мен, няма да може да върже и една ясна мисъл.

— Е, нали затова е кафето. Както и аз, гениалната Лесли Хей. — Приятелката ми ми се усмихна окуражително, а после въздъхна. — Но си права, наистина не е чак толкова лесно. Страхотно е, че имате хронографа, за да предприемате ваши си пътувания във времето, но все пак не можете да го използвате неограничено. Особено като се има предвид, че утре отново ще трябва да се видите с графа и така от времеви ви контингент за елапсиране ще ви останат само два часа и дори по-малко.

— Ъ?

Лесли въздъхна.

— Не си ли прочела „Ана Каренина“? Човек не може да елапсира повече от пет часа и половина дневно, иначе настъпват странични въздействия. — Лесли се преструваше, че не забелязва възхитените погледи на Рафаел. — А и не знам как трябва да ми се струва фактът, че притежавате онова прахообразно нещо. Опасно е. Поне се надявам да сте го скрили така, че никой да не може да го намери.

Доколкото ми бе известно, шишенцето все още се намираше в джоба на коженото яке на Гидиън. Ала не го споменах на Лесли.

— Пол настоя поне двайсет пъти да го унищожим.

— Този мъж не е глупав.

Поклатих глава.

— Да, но Гидиън смята, че може да се окаже скритият ни коз.

— Яко — рече Рафаел. — Може на шега да се предложи в eBay, да видим кой ще се включи в наддаването. *Прахче за безсмъртие за еднократен прием, наддаването започва от една лира.*

— Не познавам друг, освен графа, който да иска да стане безсмъртен — казах с горчивина в гласа. — Трябва да е ужасно да останеш жив, докато всички около теб по някое време умират. Е, аз не искам да преживея това! Преди да остана съвсем сама на този свят, ще се хвърля от някоя скала! — Потиснах въздишката, която при тази мисъл се надигна в мен. — Мислите ли, че безсмъртието при мен е нещо като дефект в гените ми? Все пак в семейството ми пътуващият във времето не е само един, а са цели двама.

— Може и така да е — каза Лесли. — С теб кръгът се затваря, в буквалния смисъл на думата.

Потънали в мисли, известно време гледахме втренчено стената отсреща. Там, с черни букви върху мазилката, бе изписана латинска сентенция.

— Всъщност какво означава това? — попита Лесли накрая. — Не забравяйте да заредите хладилника?

— Не — отвърна Рафаел. — Това е един цитат от Леонардо да Винчи, който Де Вилърс са откраднали от него и го представят за фамилното си мото.

— О, тогава в превод сигурно означава нещо от рода на: *Ние не сме самохвалковци, ние наистина сме страхотни. Или: Ние знаем всичко и винаги сме прави!*

Разсмях се.

— *Вържи двуколката си за някоя звезда.* Това означава — каза Рафаел и се прокашля. — Да донеса ли листове и химикалки, за да можем да умуваме по-добре? — Той се усмихна смутено. — Някак си не е нормално да го кажа, но вашите игри мистерии наистина са ми забавни.

Лесли седна с изправен гръб. Устните ѝ бавно се разтеглиха в усмивка и луничките върху носа ѝ затанцуваха.

— И аз се чувствам така. Искам да кажа, знам, че това не е игра и че всичко е на живот и смърт, но никога не съм се забавлявала така, както през последните седмици. — Тя ми хвърли поглед, молещ за извинение. — Съжалявам, Гуени, но просто е мегаяко да имаш

безсмъртна, пътуваща във времето приятелка. Мисля, че е много по-яко, отколкото самата аз да съм такава.

Нямаше как да не се засмея.

— Имаш право. И аз повече бих се забавлявала, ако можехме да разменим местата си.

Когато Рафаел се върна с листове и цветни моливи, Лесли веднага се зае да рисува квадратчета и стрелки.

— Най-вече историята със съюзника на графа измежду пазителите не ми дава мира — тя задъвка за момент молива, — въпреки че се основава само на предположения, но все едно. На практика би могъл да е всеки, нали? Министърът на здравеопазването, странният доктор, любезният господин Джордж, господин Уитман, Фолк... и онзи червенокосият загубеняк, как се казваше той?

— Марли. Но не мисля, че той е подходящият тип за това.

— Но той е потомък на Ракоци. А и винаги са онези, от които най-малко го очакваш, нали ти е известно?!

— Вярно е — съгласи се Рафаел. — Обикновено безобидните се оказват злодеите. От пелтеците и мухльовците човек трябва да се пази.

— Въпросният съюзник на графа, да го наречем господин Хикс, може да е убиецът на дядото на Гуендолин. — Лесли усилено драскаше върху листа. — И вероятно ще е този, който трябва да убие Гуени, след като графът си получи еликсира. — Тя ми отправи изпълнен с обич поглед. — Откакто знам, че си безсмъртна, съм съвсем мъничко по-спокойна.

— Безсмъртна, но не и неуязвима — разнесе се гласът на Гидиън.

Всички подскочихме и стреснато се втренчихме в него. Бе влязъл незабелязано в жилището и сега се подпираше със скръстени ръце на рамката на вратата. Все още носеше дрехите си от XVIII век и както всеки път щом го видех, сърцето ми болезнено подскочи.

— Как е Шарлот? — запитах го, като се надявах, че въпросът ми прозвуча толкова неутрално, колкото ми се искаше.

Гидиън вдигна уморено рамене.

— Мисля, че утре сутринта ще ѝ се наложи да глътне няколко аспирина. — Той се приближи. — Какво правите?

— Планове. — Лесли бе прехапала език, докато прокараваше молива по листа. — Не трябва да забравяме и *магията на Гарвана* —

допълни повече на самата себе си.

— Гид, *ти* какво мислиш, кой може да е тайният съюзник на графа в редиците на пазителите? — Рафаел нервно гризеше ноктите си. — Аз подозирам чичо Фолк. Даже когато бях още малък, той ми се струваше тотално зловец.

— Глупости! — Гидиън се приближи към мен и ме целуна по косата, след което се отпусна в износения кожен фотьойл срещу нас, подпря лакти на бедрата си и отметна кичур коса от челото си. — Непрестанно мисля за думите на Люси, че на безсмъртието на графа е сложен край с раждането на Гуен.

Лесли се откъсна от диаграмите си и кимна.

— *Ала внимавай, когато изгрее дванайсетата звезда, тръгва по своя път тленната съдба* — цитира тя и аз за кой ли път отново се ядосах, че тези тъпи стихчета бяха в състояние да предизвикат тръпки, които да полазят по гърба ми. — *Младостта се стопява, Дъбът е обречен на гибел тогава, вече не е вечен.*

— Наизуст ли знаеш всичко? — попита Рафаел.

— Не всичко. Но някои от строфите са някак си лесно запомнящи се — отвърна Лесли леко смутена. После се обърна към Гидиън. — Аз го тълкувам така: ако в миналото графът изпие субстанцията, ще стане безсмъртен. Но само докато изгрее дванайсетата звезда, тоест, докато Гуендолин не се роди. След нейното раждане с безсмъртността му е било свършено. *Дъбът е обречен... вече не е вечен*, което ще рече, че графът отново ще стане смъртен. Освен ако той не убие Гуендолин, за да спре този процес. Но преди това първо трябва да направи така, че да се сдобие с еликсира. А ако никога не се сдобие с него, тогава изобщо не би могъл да стане безсмъртен. Достатъчно ясно ли се изразих?

— Да, донякъде — казах и се замислих за Пол и високоскоростните влакове в мозъците ни.

Гидиън бавно поклати глава.

— А ако през цялото време допускаме грешка в разсъжденията ни? — бавно попита той. — А ако графът отдавна е получил субстанцията?

За малко отново да възкликна: „Ъ?“, но успях навреме да се спра.

— Не е възможно, защото в единия хронограф кръгът на кръвта изобщо не е затворен, а да се надяваме, че субстанцията от другия е

скрита на сигурно място — рече Лесли нетърпеливо.

— Да, ако говорим за момента — провлечено отвърна Гидиън. — Но не е казано, че нещата ще останат така. — Той въздъхна, когато забеляза неразбиращите ни погледи. — Помислете само: възможно е по някое време в XVIII век графът да е изпил еликсира, без значение как е успял да се добере до него, и да е станал безсмъртен.

И тримата го зяпнахме. Без и сама да знам защо, цялата настръхнах.

— Което пък от своя страна означава, че в този миг той спокойно би могъл да е жив — продължи Гидиън, като ме гледаше право в очите. — И да се разхожда някъде там навън и да чака да му занесем еликсира в XVIII век, както и удобен момент, за да те убие.

Няколко секунди цареше тишина. Тогава Лесли каза:

— Не твърдя, че напълно те разбирам, но дори и поради някаква причина да размислите и действително да занесете еликсира на графа... той ще продължава да има едно мъъничко проблемче. — Тя се засмя доволно. — Той *не може* да убие Гуени.

Рафаел завъртя молива като пумпал върху масата.

— А и защо ще размисляте, след като сте наясно с истинските намерения на графа?

Гидиън не отговори веднага, а когато накрая го направи, лицето му бе безизразно.

— Защото можем да бъдем изнудени.

Събудих се, защото усетих нещо влажно и студено върху лицето ми и Ксемериус обяви:

— Будилникът ще звънне след десет минути! — Пъшкайки, се завих през глава, а Ксемериус се обиди. — На теб не може да ти се угоди. Вчера се оплакваше, че не съм те събудил.

— Защото вчера не си бях навила часовника. А и е наистина адски рано — изръмжах.

— Ами човек трябва да принесе жертви, ако иска да спаси света от някой страдащ от мегаломания безсмъртен — каза гаргойлът. Чух как, докато си тананикаше, направи едно кръгче, летейки из стаята. — Когато, ако мога да отбележа, ще срещнеш днес следобед, в случай че си забравила. Хайде, измъквай се от завивките!

Престорих се на умряла, което не бе особено трудно, защото почти се чувствах така — безсмъртна или не. Но изглежда, Ксемериус не беше особено впечатлен от усилията ми. Той пърхаше жизнерадостно нагоре-надолу пред леглото ми и грачеше една след друга мъдри поговорки в ухото ми: *Ранно пиле, рано пее и Утрото е по-мъдро от вечерта.*

— Ранното пиле да си гледа работата! — троснах се аз, но накрая призракът демон постигна своето.

Изтърколих се изнервена от кревата и в крайна сметка точно в седем бях на метростанцията на Темпъл.

Е, ако трябваше да сме точни, бе седем и шестнайсет, но часовникът на телефона ми бе малко напред.

— Изглеждаш толкова уморена, колкото аз се чувствам — изпъшка Лесли, която вече ме очакваше.

По това време, в неделя сутрин, на спирката не цареше голямо оживление. Въпреки това се питах как смяташе Гидиън да се промъкне незабелязано в един от тунелите на метрото. Пероните бяха много добре осветени и освен това имаше една камера охранителни камери.

Свалих тежката си, натъпкана догоре пътна чанта и хвърлих сърдит поглед на гаргойла, който летеше с бясна скорост между колоните.

— Ксемериус е виновен. Той не ми позволи да използвам фон дьо тена на мама, защото уж е станало много късно. Да не говорим да се отбия през „Старбъкс“.

Лесли любопитно наклони глава.

— Спала си у вас?

— Разбира се, къде другаде? — попитах малко раздражено.

— Ами помислих си, че сте прекъснали за известно време кроенето на плановете, след като двамата с Рафаел тръгнахме. — Тя се почеса по носа. — Особено след като специално дълго се сбогувах с Рафаел, за да ви осигуря достатъчно време, да се прехвърлите от дивана в спалнята.

Намигнах й.

— Специално дълго? — попитах провлечено. — Каква жертвоготовност от твоя страна!

Лесли се ухили.

— Да, виждаш ли? — Не се изчерви изобщо. — Но не се отклонявай от темата. Спокойно можеше да кажеш на майка ти, че ще спиш при мен.

Изкривих устни.

— Ами, честно казано, така и щях да направя. Но Гидиън настоя да ми извика такси. — Малко нещастно добавих: — Явно не съм била и наполовина толкова съблазнителна, колкото си мислех.

— Той просто е много... ъъ... отговорен — успокой ме Лесли.

— Да, и така може да се нарече — каза Ксемериус, който бе приключил със слаломния си полет. Тежко дишащ, се приземи на земята до мен. — Или пък заспал педант, сополанко — той си пое въздух и продължи, — кръшкач, мекушав страхопъзльо...

Лесли погледна часовника. Трябваше да крещи, за да надвика шума на приближаващата се мотриси на Сентръл Лайн.

— Но изглежда, не е особено точен. Вече минава и двайсет. — Тя изгледа слизащите от вагона хора и изведнъж очите ѝ светнаха. — О, ето ги там!

*Двамата приказни принцове,
очаквани със силно нетърпение,
таз' сутрин оставиха белите си коне
в конюшната по изключение
и пристигнаха сами с метрото
без ничие специално насърчение.*

Ксемериус издекламира поредното си саркастично стихче със сладникаво тържествен тон.

*В момента, в който ги съзряха,
очите на двете принцеси засияха.
Ала щом искрите от младежките хормони
въздуха наелектризираха
и в тоз' миг смутени целувчици
и глуповати усмивчици последваха,
за съжаление, демонът умен*

и неземно красив в кошчето повърна.

Ксемериус преувеличаваше безсрамно — никой от нас не се усмихваше глуповато. Най-много леко щастливо. И никой не се смущаваше. Е, може би по-скоро аз самата, защото си спомних как нощес Гидиън бе отлепил ръцете ми от шията си и бе казал: „По-добре да ти извикам такси, защото утре ще е много напрегнат ден“.

Бях се почувствала почти като някой репей, който човек с усилие отлепя от пуловера си. А лошото беше, че точно в този момент вътрешно събирах сили да му кажа: „Обичам те!“. Не че той отдавна вече не го знаеше, но... никога досега не му го бях казвала. И сега не бях сигурна дали изобщо иска да го чуе.

Гидиън погали леко бузата ми.

— Гуени, мога и сам да свърша това. Само трябва да причакам дежурния пазител по пътя му за нагоре и да му взема писмото.

— *Само* е добре казано — рече Лесли.

Все още бяхме много далеч от това, да имаме гениален план, но поне вчера четиримата бяхме изготвили „груба концепция за действие“, както Лесли я наричаше. При всички случаи, трябваше още веднъж да се срещнем с Люси и Пол, и то преди отново да сме се изправили пред графа днес следобед. И трябваше да се погрижим за писмото с информацията за местопребиваването на Люси и Пол, което предната седмица Гидиън бе занесъл в 1912 година. В никакъв случай то не трябваше да попада в ръцете на тогавашния Велик пазител и на близнаците Де Вилърс.

Времето, което можехме да отделим за тайните ни пътувания в миналото с частния ни хронограф, без да рискуваме телесни неразположения (тоест да последваме примера на Ксемериус и да повръщаме в кошчетата за боклук), бе ограничено до максимум час и половина и щеше да е изключително трудно да използваме рационално всяка минута. Затова Рафаел съвсем сериозно предложи да внесем нелегално хронографа в главната квартира на пазителите и от там да прескочим в миналото, но толкова хладнокръвен не бе дори и поголемият му брат.

Като контрапредложение, Гидиън бе измъкнал от етажерките с книги няколко рула и между „Анатомия на човека в 3D“ и

„Кръвоносните съдове на човешката ръка“ разстла схема на разположението на подземните тунели в района на Темпъл. И именно тази схема бе причината да се срещнем тук, в метростанцията.

— Искаш да го направиш без нас? — Сбърчих вежди. — Нали бяхме единодушни, че от сега нататък ще правим всичко заедно.

— Точно така — рече Рафаел. — Иначе накрая ще излезе, че съвсем сам си спасил света.

Рафаел и Лесли трябваше да охраняват хронографа, и макар че Ксемериус обидено бе отбелязал, че и той може да се справи с тази задача, беше успокоително да знам, че ако ни се наложеше да се върнем в настоящето на някое друго място, те можеха да го приберат и да избягат с него на сигурно място.

— Освен това без нас ще направиш сума ти глупости! — Лесли изгледа ядосано Гидиън.

Той вдигна ръце, взе пътната ми чанта и погледна часовника.

— Добре, добре, всичко е ясно. А сега внимавайте. В 7:33 пристига следващата мотриса. След това имаме на разположение точно четири минути, за да намерим първия проход, преди да дойде следващата мотриса. Ще включите фенерите чак след като ви дам знак.

— Права си — прошепна ми Лесли. — Наистина е трудно да се свикне с този заповеднически тон.

— *Merde!*^[1] — Ругатнята на Рафаел бе съвсем искрена. — Отървахме се на косъм.

Бях напълно съгласна с него. Светлината от фенерите ни трепкаше върху каменните стени и осветяваше пребледнелите ни лица. Зад нас в тунела потракваха вагоните на метрото.

Четири минути — сега вече знаехме, че това е адски кратък промеждутък от време, за да се прехвърлиш през загражденията в края на перона, да скочиш долу и да се втурнеш покрай релсите в тунела. А после, тежко дишайки, да тичаш петдесет метра след Гидиън, безпомощно да стоиш пред стоманената врата, монтирана в дясната стена на тунела и бездейно да трябва да наблюдаваш как Гидиън мудно вади от джоба на панталона си нещо като шперц и се захваща да разбие ключалката. Това беше моментът, в който Лесли, Ксемериус и

аз в хор бяхме започнали да крещим: „Действай по-бързо, действай по-бързо!“, и то на фона на шума от приближаващото се метро.

— На картата изглеждаше по-близо — каза Гидиън и ни погледна извинително.

Лесли първа се съвзе. Тя насочи светлината на фенера си напред в тъмнината и освети стената, която заграждаше тунела на около четири метра пред нас и го превръщаше в задънена улица.

— Добре, на правилното място сме. — Тя провери картата. — През 1912 година тази стена я е нямало. Зад нея пътят продължава.

Когато Гидиън клекна, за да разопакова хронографа и да го настрои, извадих дрехите ни за 1912 година от чантата и се наках да си сваля дънките.

— Какво правиш? — Гидиън погледна замислено нагоре към мен. — Да не би да смяташ да тичаш из тунелите с дълга до земята рокля?

— Ъ... мислех... заради автентичността.

— Майната ѝ на автентичността! — рече той.

Ксемериус запляска с лапи.

— Да, майната ѝ на автентичността! — извика въодушевено, а после се обърна към мен. — Постепенно лошата компания започва да ми се отразява. Крайно време беше.

— Ти първа, Гуени — кимна ми Гидиън.

Клекнах пред хронографа. Някак си беше странно да изчезна пред любопитните погледи на Лесли и Рафаел, но вече усещах известна рутина. (Вероятно съвсем скоро щях да отскачам и за хлебчета в миналото столетие.)

Гидиън се приземи до мен и освети с фенера си пространството пред нас. Тук, в 1912 година, нямаше стена и лъчът светлина се загуби в дълъг, нисък тунел.

— Готова ли си? — попита той, усмихвайки се.

— Да, ако и ти си готов — отвърнах на усмивката му.

Но дали действително бях готова — съмнявах се.

Щом като тунелът на метрото бе предизвикал в мен чувство на безпокойство, то тук имаше опасност да изпадна в остър пристъп на клаустрофобия. Колкото повече напредвахме, толкова по-ниски и разклонени ставаха тунелите. Тук и там стъпала водеха още по-надолу,

а веднъж се изправихме пред затрупан тунел и трябваше да се върнем назад. Чуваха се само дъхът ни, тихото потропване на стъпките ни и от време на време — шумоленето на хартия, когато Гидиън се спираше, за да погледне схемата. Но си въобразявах, че чувам шумолене и трополене и отнякъде другаде. Вероятно цели армии от плъхове живееха в този лабиринт, а ако бях огромен паяк щях да си избира това място за семейна и ловна резиденция.

— Добре, тук трябва да завием надясно — измърмори Гидиън.

Цели четирийсет пъти вече завивахме. Тунелите си приличаха като две капки вода. Липсваха всякакви ориентировъчни знаци. А и кой можеше да каже дали тази проклета схема беше вярна? Ами ако беше начертана от някой пълен идиот като Марли? Тогава вероятно някъде през 2250 година двамата с Гидиън щяхме да бъдем изровени като два държачи се за ръчичка скелета. О, не, бях забравила. Само Гидиън щеше да е скелет. Докато аз, бодра като кукуряк, щях да съм се вкопчила в костите му, а това не правеше представата по-приятна.

Гидиън се спря, сгъна схемата и я прибра в джоба на панталона си.

— Загубихме ли се? — Опитах се да остана спокойна. — Може би картата е пълен боклук. Ами ако никога повече...

— Гуендолин — прекъсна ме той нетърпеливо. — От тук пътят вече ми е познат. Не ни остава още много. Хайде, ела!

— Така ли?

Засрамах се. Днес сутринта наистина се държах прекалено като... тъъ... момиче.

Един след друг забързахме напред. За мен бе истинска загадка защо Гидиън смяташе, че този лабиринт му е познат.

— По дяволите! — изругах.

Бях стъпила в една локва. И точно до нея стоеше един тъмнокафяв плъх и с червените си очи мигаше на светлината на фенера ми. Изквичах силно. Вероятно на езика на плъховете това изквичаване означаваше: „Колко си сладък!“, защото плъхът се изправи на задните си крачка и наклони глава настрана.

— Изобщо не си сладък — изписках. — Махай се!

— Къде се губиш? — извика Гидиън, който вече бе завил зад следващия ъгъл.

Преглътнах и събрах цялата си смелост, за да мина покрай плъха. Все пак той не беше като кучетата, които се стрелваха напред и те захапваха за пиццала, нали така? За всеки случай го заслепих с фенера, докато стигнах ъгъла, където ме чакаше моят спътник. След това насочих светлината напред и веднага отново изписках. В края на тунела се бе появил силуетът на някакъв мъж.

— Там има някой! — изсъсках.

— По дяволите!

Гидиън ме сграбчи бързо и ме дръпна назад към сенките. Но вече бе прекалено късно. Дори и да не бях изпискала, светлината от фенера ми със сигурност щеше да ме издаде.

— Мисля, че той ме видя! — прошепнах.

— Да, видял те е! — отвърна той мрачно. — Защото това съм аз! Ама че съм магаре! Хайде! Бъди мила с мен!

И с тези думи ме бутна така, че се запрепъвах напред в тунела.

— Какво, по... — прошепнах, когато бях уловена от светлината на фенер.

— Гуендолин? — чух невярващия глас на Гидиън. Но този път прозвуча пред мен. Трябваше ми още половин секунда, за да проумея, че се бяхме изпречили на пътя на старото му Аз, което тъкмо се канеше да предаде писмото на Великия пазител. Насочих светлината на фенера ми към него. О, боже, да, той беше! Стоеше на няколко метра разстояние и гледаше напълно поразено. Около две секунди взаимно се заслепявахме с фенерите ни, после той каза: — Как си се озовала тук?

Не можех да се въздържа да не му се усмихна.

— Ами... малко е сложно за обяснение — отвърнах, въпреки че ми идеше да кажа: „Хей, та ти изобщо не си се променил!“.

Другият Гидиън ръкомахаше иззад издатъка в зида.

— Нищо, обясни ми! — настоя с няколко дни по-младото му Аз и се приближи.

Другият Гидиън отново бясно размаха ръце във въздуха, но не разбирах какво иска да ми каже.

— Един момент, моля. — Усмихнах се любезно на по-младата му версия. — Трябва набързо да изясня нещо. Веднага се връщам.

Но явно нито по-старият, нито по-младият Гидиън имаха желание за изясняващ разговор. Когато по-младият ме последва с

намерението да ме спре, хващайки ме за ръката, по-старият изобщо не изчака, докато го забележат, скочи напред и с все сила удари с фенера алтер егото^[2] си по челото. По-младият Гидиън се свлече на земята като чувал с картофи.

— Ти му причини болка! — викнах аз, клекнах и ужасено разгледах кървящата рана.

— Ще го преживее — отвърна другият Гидиън, без да се трогне. — Хайде, трябва да продължим! Предаването на писмото вече е осъществено. Когато този тук — той леко ритна себе си — те срещна, вече се връщаше обратно.

Не го слушах, а нежно галех изпадналото му в безсъзнание Аз по косата.

— Ти фрасна самия себе си! Помниш ли колко ужасно се държеше с мен заради това?

Гидиън леко се ухили.

— Да, помня. И наистина съжалявам. Но кой би могъл да предположи подобно нещо? А сега, хайде да тръгваме, преди глупакът тук да се е събудил. Той отдавна вече е предал писмото.

След което избълва няколко френски думи, за които предположих, че са сочни ругатни, защото също като брат си преди това, множество пъти употреби думата „Merde!“.

— Не така, млади момко — каза един глас съвсем близо до нас. — Само защото се намираме близо до мръсния канал, това съвсем не означава, че можем без задръжки да използваме мръсни думи в речника си.

Гидиън рязко се бе обърнал, но не направи опит да нокаутира и новодошлия. Може би защото гласът бе прозвучал толкова добронамерено и развеселено.

Вдигнах фенера си нагоре и осветих лицето на непознат мъж на средна възраст, а после свалих лъча светлина надолу, в случай че той бе насочил срещу нас пистолет. Кое то не бе сторил.

— Аз съм доктор Харисън — представи се той с лек поклон, като погледът му сновеше леко изумено между лицето на този Гидиън до мен и на онзи Гидиън, който лежеше на земята. — И току-що получих писмото ви от дежурния адепт на церберския пост. — Той измъкна от джоба на сакото си един плик с блестящ червен восъчен печат. — Лейди Тилни ме увери, че в никакъв случай не трябва да попада в

ръцете на Великия пазител или в някой от другите членове на Вътрешния кръг, с изключение на мен самия.

Гидиън въздъхна и потърка чело с опакото на ръката си.

— Искахме да предотвратим предаването му, но загубихме много време в тези тунели... И какъвто съм идиот дори успях да се сблъскам със самия себе си. — Той взе писмото и го натъпка в джоба си. — Благодаря!

— Един Де Вилърс, който признава грешката си? — Доктор Харисън се засмя тихо. — Това е нещо съвсем ново. Но за щастие, лейди Тилни се зае да уреди нещата, а досега никога не съм виждал някой от плановете ѝ да се е провалял. Между другото, да ѝ се противоречи, също е напълно безсмислено. — Той посочи лежащия на земята Гидиън. — Нуждае ли се от помощ?

— Няма да навреди, ако му се дезинфекцира раната и евентуално да се сложи нещо меко под главата му... — отвърнах, но спътникът ми ме прекъсна.

— Глупости! Чувства се отлично и така! — Не обърна внимание на протестите ми и ме дръпна да се изправя на крака. — Сега трябва да се връщаме. Поздравете лейди Тилни от нас, доктор Харисън. И ѝ предайте благодарностите ми.

— За мен беше удоволствие — отвърна докторът.

Той тъкмо се канеше да се обърне, когато ми хрумна още нещо.

— Доктор Харисън, бихте ли предали на лейди Тилни да не се стряска, ако в бъдеще я посетя по време на елапсирането ѝ?

— С най-голямо удоволствие — кимна в съгласие мъжът и ни помахаша. — Пожелавам ви късмет!

После продължи по пътя си.

Канех се да извикам подире му: „Довиждане!“, но Гидиън вече ме дърпаше в противоположната посока. Заряза своето *алтер его* да лежи съвсем само наред тунела.

— Със сигурност след малко тук ще гъмжи от плъхове — казах, тръпнеща от състрадание. — Кръвта ще ги привлече!

— Бъркаш плъховете с акулите — заяви Гидиън. Ала после изведнъж спря, обърна се към мен и ме прегърна. — Съжалявам! — промърмори в косата ми. — Бях такъв глупак! Пада ми се, ако някой плъх ме нагрize.

Веднага забравих за всичко около нас (и за всичко останало), обвих ръце около врата му и започнах да го целувам. В началото само там, където успях да го достигна — по врата, по ухото, по слепоочието, — а след това и по устата. Той ме прегърна още по-силно, за да ме отблъсне от себе си само три секунди по-късно.

— Сега наистина нямаме време за това, Гуени! — каза поривисто, хвана ръката ми и ме затегли напред.

Въздъгнах. Много пъти. И много дълбоко. Но Гидиън мълчеше.

Два тунела по-късно, когато той спря и извади картата, повече не можех да издържам и попитах:

— Държиш се така, защото се целувам смешно, нали?

— Какво?

Гидиън ме изгледа стъписано над ръба на картата.

— Аз съм абсолютна катастрофа в целуването, нали? — Опитах се да потисна истеричната нотка в гласа ми, но не ми се удаде добре. — Досега не съм... искам да кажа, че нали, за да се научиш, трябва време и опит. От филмите съвсем не може да се научи всичко. А е някак си обидно, когато ме отблъскваш.

Той отпусна картата и светлината от фенерчето му се плъзна по земята.

— Виж сега, Гуени...

— Да, знам, бързаме — прекъснах го. — Обаче просто трябва да го кажа, и то сега. Всичко би било по-добре от това, да ме отблъскваш... или да ми викаш такси. Определено нося на критика. Е, ако е формулирана любезно.

— Понякога наистина си... — Гидиън поклати глава, после си пое дълбоко дъх и заяви сериозно: — Когато ме целуваш, Гуендолин Шепърд, тогава имам такова чувство, като че ли губя почвата под краката си. Нямам представа как го правиш и дали си го научила отнякъде. Ако е било от някой филм, тогава задължително трябва да го гледаме заедно. — Той млъкна за момент. — Това, което всъщност искам да кажа, е, че когато ме целуваш, тогава не искам нищо друго, освен да те усещам до себе си и да те държа в прегръдките си. По дяволите, толкова ужасно силно съм влюбен в теб, че сякаш някъде във вътрешността ми някой е излял бидон с бензин и го е запалил! Но в момента не можем... трябва да запазим здравия си разум. Поне единият от нас. — Погледът, който ми отправи, окончателно разпръсна

съмненията ми. — Гуени, всичко това ме кара адски да се страхувам. Без теб животът ми ще загуби смисъла си завинаги, без теб... ще искам да умра на мига, ако нещо те сполети.

Исках да му се усмихна, но изведнъж на гърлото ми заседна буца.

— Гидиън, аз... — копнеех най-сетне да му призная любовта си, но той не ме остави да довърша.

— Не искам... не трябва и ти да се чувстваш по този начин, Гуени, защото графът може да използва чувствата ни срещу нас. И ще го направи!

— Прекалено е късно — прошепнах. — Обичам те! И без теб няма да искам да продължа да живея.

Гидиън изглеждаше така, сякаш всеки миг ще се разплаче. Стисна ръката ми и за малко да я счупи.

— Тогава можем само да се надяваме, че графът никога, ама никога няма да научи за това.

— И че все пак ще ни хрумне някой гениален план — добавих аз. — А сега не се мотай повече! Бързаме!

— Само четвърт час и нито минута повече! — каза Гидиън.

Той бе коленичил пред хронографа върху одеялото за пикник, което бяхме опънали върху тревата наред Хайд Парк, недалече от галерия „Серпентайн“, като от мястото си виждахме езерото и моста. Въпреки че обещавахме да е разкошен пролетен ден като вчера, все още бе леденостудено, а тревата бе влажна от росата. Тичащи и разхождащи се с техните кучета минаваха наоколо, като някои оглеждаха с любопитство групичката ни.

— Но четвърт час е прекалено малко! — отвърнах, докато си надявах конструкцията със смешните подплънки на ханша, която се грижеше роклята ми да ме обгръща като боен кораб, вместо да се влачи по пода. Именно тази конструкция беше причината днес сутринта да взема една извънгабаритна пътна чанта вместо някоя раница. — Ами ако той закъснее? — Или пък ако изобщо не дойдеше. Най-много от това се страхувах. — Часовниците в XVIII век със сигурност не са били много точни.

— Негов си проблем — изръмжа Гидиън. — И без това идеята е откачена. И то точно днес!

— По изключение е прав — рече Ксемериус лениво. Той скочи в пътната чанта, отпусна глава върху лапите си и чувствено се прозя. — Събуди ме, когато се върнете. Днес станах прекалено рано.

Малко след това от чантата се разнесе хъркане.

Лесли внимателно ми надяна роклята през главата. Беше синята на цветчета, която бях носила по време на първата ми среща с графа и която оттогава висеше в гардероба ми.

— И по-късно ще имаш достатъчно време да си поговориш с Джеймс. За него времето и мястото винаги ще са едни и същи, без значение от кой момент в настоящето ще го посетиш.

Тя започна да закопчава малките кукички на гърба ми.

— Същото важеше и за тази история с писмото и предотвратяването на предаването му — възразих аз. — И това не се налагаше да е днес. Гидиън можеше да се фрасне например в четвъртък или чак следващата година през август. Крайният резултат щеше да е един и същ. Независимо от факта, че лейди Тилни също се бе заела с проблема.

— Винаги ми се завива свят, когато размишлявате за тези неща — оплака се Рафаел.

— Просто исках да знам, че съм приключил с това, преди да сме се срещнали отново с Люси и Пол — обясни Гидиън. — Това не е чак толкова трудно за разбиране.

— А аз искам да приключа това с Джеймс — отвърнах и добавих с драматична интонация: — Ако нещо се случи с нас, поне ще сме спасили неговия живот!

— Наистина ли искате да изчезнете пред всичките тези хора и после отново да се появите? — попита Рафаел. — Не мислите ли, че утре ще пишат по вестниците и от телевизията ще искат да ви интервюират заради това?

Лесли поклати глава.

— Дрън-дрън — отвърна енергично. — Достатъчно сме далеч от пътеката, а и няма да ги има само за кратко. Единствено кучетата ще зяпат тъпо.

Ксемериус продължаваше да хърка.

— Но запомнете, че при връщането ви трябва да седнете на абсолютно същото място, на което сте се приземили — продължи Лесли. — Маркирайте мястото с тази хубава обувка тук. — Тя набута в ръката ми една от обувките на Рафаел и ми се ухили. — Много е забавно, наистина! От сега нататък бих искала всеки ден да го правим!

— Но не и аз — измърмори Рафаел, погледна надолу към чорапите си, размърда унило пръсти и после отново се втренчи в пътеката отсреща. — Нервите ми са опънати до скъсване. Преди малко в метрото бях напълно сигурен, че ни преследват! А и би било логично пазителите да са ангажирали някого да ни следи. И ако сега дойде някой, за да ни вземе хронографа, дори няма да мога да го ритна както трябва, защото съм само по чорапи!

— Той е малко параноичен — прошепна ми Лесли.

— Това го чух — каза Рафаел. — И не е вярно, просто съм... внимателен.

— А аз не мога да повярвам, че наистина го правя — рече Гидиън и взе раницата на Лесли, в която бе поставил принадлежностите за имунизацията. — Това нарушава всичките дванайсет златни правила наведнъж. Хайде, Гуени, първо ти.

Клекнах до него и му се усмигнах. Бе отказал да облече зеления си тоалет, въпреки че се опитах да му обясня, че с нормалните си дрехи би изплашил Джеймс. И дори още по-лошо, той изобщо нямаше да ни обърне внимание.

— Благодаря ти, че правиш това за мен — казах и поставих пръста си в отделението под рубина.

— Няма защо — изръмжа Гидиън, а после лицето му изчезна от погледа ми и когато отново можех ясно да виждам, клечах в мократа шума наред безброй кестени.

Бързо се изправих и поставих обувката на Рафаел на мястото, където се бях приземил. Валеше пороен дъжд и наоколо не се виждаше жива душа. Само една катеричка светкавично побягна към короната на дървото и ни заразглежда с любопитство от там.

Гидиън се приземи до мен и се огледа.

— Е, улучихме най-доброто време за яздене и имунизация — рече той и избърса дъжда от лицето си.

— Ще се скрием в онзи храсталак там и ще дебнем — предложих.

По изключение аз бях тази, която го задържа напред, стискайки ръката му, а Гидиън се противеше.

— Но само десет минути — изръмжа той. — И ако дотогава не се е появил, ще се върнем обратно при галоша на Рафаел.

— Добре де, разбрах — отвърнах.

Не е за вярване, но и по това време вече имаше мост над тясната част от езерото, макар и да изглеждаше съвсем различно. По Пръстена трополеше една карета, а от другата страна се приближаваше в бърз тръс самотен ездач, който бе възседнал сив жребец.

— Това е той! — извиках и започнах да махам като луда. — Джеймс! Ето ме тук!

— Прекалено си дискретна, можеш ли да викаш по-силно? — каза Гидиън.

Джеймс, носещ надиплена пелерина и някаква тривърха шапка, от чиято периферия се стичаше дъждът, спря коня си на няколко метра пред нас. Погледът му се закова на подгизналата ми коса, а после се спусна надолу чак до подгъва на роклята ми, след което подложи на същия оглед и Гидиън.

— Вие търговец на коне ли сте? — попита подозрително, докато моят спътник ровеше в раницата на Лесли.

— Не, той е лекар! — обясних аз. — Или почти. — Видях, че погледът на Джеймс се задържа върху надписа на раницата *Hello Kitty must die*^[3]. — Ах, Джеймс, толкова се радвам, че дойде — забърборих аз. — При това лошо време и изобщо... явно вчера на бала не съм се изразила достатъчно ясно. Просто искам да те предпазя от една болест, от която другата година ще се заразиш и от която, за съжаление, ще починеш. Вариола, или едра шарка, както ти я наричаш. Забравих как се нарича онзи тип, от когото ще се заразиш, но и няма значение. Добрата новина е, че имаме нещо, което ще те спаси от болестта. — Усмяхнах му се сияйно. — Само трябва да слезеш от коня, да вдигнеш ръкава си и тогава ще ти го дадем.

По време на монолога ми Джеймс ококорваше все по-широко и по-широко очи. Хектор (наистина бе великолепен жребец) отстъпи нервно крачка назад.

— Това е нечувано! — рече Джеймс. — Викате ме в парка, за да ми пробутате някакъв съмнителен медикамент и една още по-сомнителна история? Вашият придружител ми изглежда като бандит и

разбойник по пътищата. — Той разтвори пелерината си, за да можем да хвърлим поглед на шпагата му, която висеше от колана му. — Предупреждавам ви! Аз съм въоръжен и умея да се защитавам!

Гидиън въздъхна.

— О, Джеймс, чуй ме сега! — Приблжих се към него и хванах Хектор за юздата. — Искам само да ти помогна, но за съжаление, не разполагам с много време! Затова, моля те, просто слез от коня и съблечи пелерината си.

— Със сигурност няма да направя това — отвърна Джеймс възмутено. — Смятам разговора ни за приключен. Надявам се, че това бе нашата последна среща! Къш! — Той се канеше да ме фрасне с камшика, но не успя, защото Гидиън го сграбчи и смъкна от коня.

— Нямаме време за подобни игрички — изръмжа той и изви ръцете на благородния господин зад гърба му.

— Помощ! — изписка аристократът, докато се извиваше като змиорка. — Скитници! Нападат ме!

— Джеймс, всичко това е за твое добро — опитах се да го уверя, но той ме измери с такъв поглед, сякаш бях самият дявол. — Ти не знаеш, но... там, откъдето идвам, ние сме приятели. Дори много добри приятели!

— Помощ! Побъркани! Нападат ме! — викаше той и гледаше отчаяно към Хектор. Но изглежда, сивият жребец нямаше желание да го раздава като коня в „Черният красавец“^[4]. Вместо геройски да се нахвърли върху нас, той сведе глава и започна кротко да си пасе.

— Не съм побъркана — опитах се да му обясня. — Аз...

— По-добре млъкни и му вземи шпагата, скитнице Гуени! — прекъсна ме нетърпеливо Гидиън. — А после ми подай ампулата от раницата.

С тежка въздишка направих каквото поиска. Имаше право, явно бе безсмислено да очаквам някакво разбиране от Джеймс.

— Така — изръмжа Гидиън, докато отваряше ампулата със зъби. — Тя ще пререже гърлото ви, ако през следващите две минути мръднете дори веднъж, ясно ли е? И да не сте посмели да извикате отново за помощ!

Насочих шпагата към гърлото на своя приятел.

— Ъъъ..! честно, Джеймс, представях си го по друг начин, повярвай ми! Ако зависеше само от това, какво ми се иска, можеше

завинаги да останеш да бродиш из училището ми. Боже, толкова ще ми липсваш! Ако правилно предполагам, това е последната ни среща.

Очите ми се напълниха със сълзи.

Джеймс изглеждаше така, сякаш всеки миг ще изгуби съзнание.

— Можете да вземете кесията ми, ако се нуждаете от пари, но пощадете живота ми! Моля ви! — прошепна той.

— Да, да, добре — рече Гидиън.

Той разтвори яката на пелерината на Джеймс и постави ампулата директно на врата на благородника, който изскимтя, щом усети убождането върху кожата си.

— Обикновено не се ли бие в горната част на ръката? — попитах.

— Обикновено не се налага през това време да извивам нечия ръка — отвърна Гидиън троснато и аристократът отново изскимтя.

— Получи се много тъпо сбогуване — казах и не можах да се въздържа да не подсмръкна. — Предпочитам да те прегърна, вместо да държа насочена шпага към гърлото ти! Винаги си бил най-добрият ми приятел в училище, веднага след Лесли. — Първата сълза се стече по лицето ми. — Без теб никога нямаше да разбера разликата между Ваше Височество, Ваша Светлост, Ваше Сиятелство и...

— Готово — каза Гидиън и пусна Джеймс, който залитна няколко крачки назад, хванал се за врата. — Всъщност трябва да се сложи и лепенка, но ще мине и без това! Внимавайте да не се замърси раната! — Спътникът ми взе шпагата от ръката ми. — Сега се качете на коня си и препуснете напред, без да се обръщате, разбрахте ли?

Джеймс кимна. Очите му все още бяха боязливо ококорени, сякаш не можеше да повярва, че всичко е приключило.

— Сбогом! — хлипах аз. — Сбогом, Джеймс Огъст Пиъргрин Пимпълботъм! Ти беше най-добрият призрак, когото някога съм познавала!

С треперещи крака и тежко дишане, благородникът възседна коня си.

— Шпагата ще е под кестена, ако си я искате обратно — рече Гидиън, но Джеймс вече бе забил шпори в хълбоците на бедния Хектор.

Гледах след тях, докато се скриха между дърветата.

— Доволна ли си? — попита Гидиън, докато събираше нещата ни.

Избърсах сълзите от бузите си и му се усмигнах.

— Благодаря! Яко е приятелят ти да е студент по медицина.

Той се ухили.

— Кълна се обаче, че това бе последната имунизация срещу вариола, която правя! Пациентите са толкова неблагодарни.

[1] По дяволите! (Фр.) — Б.р. ↑

[2] Alter ego (лат.) — другото Аз. — Б.пр. ↑

[3] Хелюу Кити трябва да умре (англ.). — Б.пр. ↑

[4] Роман от Ана Сюъл, в който са описани приключенията на един черен жребец. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

*Обичаният не може да умре,
защото любовта е безсмъртие.*

Емили Дикинсън

— Дай газ, човече! — извика Ксемериус. — Вече е крайно време да разкрием картите на злодея.

Той се бе настанил в скута ми, а аз седях на седалката до шофьора в минито на Гидиън, който се потеше в уличното движение на „Странд“ в ранния следобед.

— Млъквай! — прошепнах на гаргойла. — Ако зависеше от мен, графът щеше да чака до края на вечността.

— Моля? — обърна се Гидиън въпросително към мен.

— О, нищо. — Погледнах през прозореца. — Гидиън, наистина ли смяташ, че това, което измислихме, ще е достатъчно?

Чудесното ми настроение от сутринта бе отлетяло и бе отстъпило място на нервно безпокойство, което ме караше да треперя.

Той вдигна рамене.

— Поне планът ни е по-добър от онова... — как го бе нарекла? — груба концепция за действие.

— Не аз го нарекох така, а Лесли — поправих го.

За известно време се отдадохме на мислите си. Срещата с Люси и Пол ни бе изтощила, буквално. Осъзнах, че пътуванията във времето могат да са много уморителни, когато на връщане нахълтахме насред репетиция на църковния хор и трябваше да избягаме от множество седемдесетгодишни крещящи сопранистки.

Но сега поне бяхме подготвени, що се отнася до срещата ни с граф Сен Жермен. Люси ни наведе на тази решаваща идея, която именно бе причината за въпросното ми нервно безпокойство.

— Пич, карай според правилника за движение — извика Ксемериус и закри очите си с лапи. — Светофарът светеше направо

тъмночервено!

Гидиън даде газ и отне предимството на едно такси, когато зави надясно към главната квартира на пазителите. А малко по-късно със свистене на гумите спря на паркинга. Обърна се към мен и постави ръце на раменете ми.

— Гуендолин — започна той сериозно, — каквото и да се случи...

Не успя да продължи, защото в този момент вратата от моята страна рязко се отвори. Тъкмо се канех да се обърна и да скастрия невъзможния Марли, когато видях, че беше господин Джордж, който притеснено поглаждаше лъскавата си плешива глава.

— Гидиън, Гуендолин, най-сетне! — каза обвинително. — Закъсняхте с повече от час!

— Кожото по-късно се появят гостите, толкова по-очаквани са те — изграка Ксемериус и скочи от скута ми.

Хвърлих поглед на Гидиън, въздъхнах и слязох от колата.

— Хайде, деца! — напираше господин Джордж и ме хвана за ръка. — Всичко вече е подготвено.

Въпросното всичко представляваше истинска мечта от кремави бродерии и дантели, комбинирани с кадифе и брокат в студен златист цвят за мен, и шарено извезан редингот за Гидиън.

— Това маймуни ли са? — попита той, като зяпаше дрехата, сякаш бе напоена със сярна киселина.

— Ако тррябва да сме точни, това са маймунчета капуцини — обясни му мадам Росини, усмихна му се широко и го увери, че през 1782 година бродериите на екзотични животни са били последен писък на модата.

Тъкмо се канеше да ни разкаже надълго и нашироко колко много време ѝ е коствало да запамети в шевната си машина бродериите, изготвени по оригинални образци, но тогава се намеси господин Джордж, който чакаше пред вратата и току поглеждаше златния си часовник. Нямах никаква представа защо бързаше толкова. В крайна сметка за графа нямаше значение колко точно е часът при нас.

— Днес ще елапсирате в кабинета с архивите — обяви господин Джордж и забърза напред.

Все още не бяхме срещнали Фолк и останалите пазители, които вероятно седяха вкупом в драконовата зала и подновяваха клетвите си

за пазители или вдигаха наздравизи в името на златните правила, или правеха онова, което обикновено правят пазителите.

Само госпожа Дженкинс бързаше по коридора (и то в неделя!) с една дебела папка и ни помаха.

— Господин Джордж, какво гласят инструкциите за днес? — попита Гидиън. — Има ли особености, които трябва да вземем под внимание?

— Е, от бала за граф Сен Жермен е изминало точно толкова време, колкото и за вас, тоест два дни — обясни господин Джордж охотно. — Указанията в писмото му объркват малко и нас самите. Според тях твоето посещение, Гидиън, трябва да продължи само петнайсет минути, докато Гуендолин ще прекара с графа три часа и половина. Но предполагаме, че ти ще бъдеш натоварен с други задачи, при чието изпълнение ще се нуждаеш от целия си времеви контингент, защото той изрично е написал, че преди това не трябва да елапсирате. — Господин Джордж замълча за момент и погледна през прозореца към църквата отсреща, която от тук се виждаше много добре. — От загатванията му не успяхме да разберем много... явно графът е сигурен, че затварянето на кръга на кръвта предстои съвсем скоро. Написал е, че всички трябва да сме в готовност.

— Оо! — възкликна Ксемериус.

Оо!у помислих си и аз, и хвърлих на Гидиън кратък поглед. По всичко личеше, че графът е предвиждал провала на мисията Черен турмалин/Сапфир, която всъщност трябваше да се състои вчера. И сякаш от самото начало е имал друг план.

Може би по-гениален план от нашия.

Нервното ми безпокойство се превърна в чист страх. Представата да остана сама с графа накара кожата ми да настръхне. Сякаш прочел мислите ми, Гидиън спря и ме прегърна, без да се интересува от господин Джордж.

— Всичко ще е наред — прошепна в ухото ми. — Не забравяй, че той не може нищо да ти стори. И докато той не знае това, ти си в безопасност.

Вкопчих се здраво в него като маймунче капуцин.

Господин Джордж се прокашля.

— Радвам се, че отново се разбирате — закачлива усмивка се появи върху лицето му, — но въпреки това трябва да побързаме.

— Да я пазиш, загубеняк! — чух да крещи Ксемериус, а после бях вече в 1782 година.

Първото, което видях при приземяването ми, бе лицето на Ракоци, само на половин метър от моето. Нададох тих вик и отскочих встрани, но и той се дръпна стреснато.

Прозвуча смях, който, макар да бе приятен и мелодичен, накара косъмчетата на тила ми да настръхнат.

— Миро, нали ти казах, че е по-добре да се мръднеш встрани.

Докато Гидиън се приземяваше до мен, бавно се обърнах. Той стоеше там, граф Сен Жермен, със семпъл тъмносив кадифен редингот и с бяла перука, както винаги. Подпираше се на бастун и за миг изглеждаше грохнал и стар, направо древен.

Но тогава изпъна стойка и на светлината на свещите видях как устните му се накъдриха в подигравателна усмивка.

— Добре дошли, скъпи мои! Радвам се, че ви виждам живи и здрави. И че изпълненото с наслада описание на Аластър за смъртта на Гуендолин явно е било само плод на фантазиите на един умиращ мъж. — Той направи крачка към нас и ме погледна с очакване. Отне ми секунда, докато се сетя, че вероятно очакваше да му направя реверанс. Приклекнах в дълбок поклон. Когато отново се надигнах, графът отдавна бе посветил вниманието си на Гидиън. — Днес не можем да си губим времето с официалности. Носиш ли съобщение от твоя Велик пазител? — попита той и Гидиън му връчи запечатаното писмо, което господин Джордж ни бе дал.

Докато графът разчупваше печата, огледах за кратко помещението. Имаше писалище и много столове и кресла. Лавиците наоколо бяха претъпкани с книги и хартиени свитъци, а над камината висеше картина, също като в нашето време. Но не беше портретът на граф Сен Жермен, а приветлив натюрморт, изобразяващ книги, пергамент, перо за писане и мастилница.

Без да е поканен, Ракоци се отпусна върху един стол и качи обувките си в ботуши крака върху писалището. В едната си ръка държеше небрежно извадена от ножницата шпага, подобно на играчка, с която не може да се раздели. Стрелна ме със зловещите си мътни очи и разтегна презрително устни. Ако изобщо си спомняше нашата

последна среща, явно нямаше намерение да се извини за държанието си.

Графът приключи с четенето, измери ме с изучаващ поглед и кимна.

— *Рубин, надарен с магията на Гарвана, затваря кръга сол мажор, който дванайсетте образуват.* Как си успяла да се спасиш от бруталната шпага на лорд Аластър? Да не би само да си е въобразил, че те е пронизал?

— Той действително рани Гуендолин — каза Гидиън и се учудих колко спокойно и любезно звучеше гласът му. — Но беше само една безобидна драскотина. Тя наистина имаше късмет.

— Съжалявам, че сте попаднали в тази ситуация — каза графът. — Бях ви обещал, че няма да падне и косъм от главата ви. А обикновено спазвам обещанията си. Но през въпросната вечер приятелят ми Ракоци бе позанемарил задълженията си, нали, Миро? Което отново ме накара да осъзная, че понякога човек се осланя прекалено много на другите. Ако очарователната лейди Лавиния не бе дошла при мен, вероятно първият ми секретар щеше да се съвземе от припадъка си и да изчезне... а лорд Аластър щеше да умре самотен от загуба на кръв.

— *Очарователната лейди Лавиния* всъщност ни предаде — изплъзна се от устните ми. — Тя е...

Графът вдигна ръка.

— Всичко това ми е известно, дете мое. Олкот имаше възможността да изповяда подробно греховете си. — Ракоци се изсмя дрезгаво. — Но и Аластър имаше много какво да ни каже, макар че към края стана малко нетърпелив, нали, Миро? — Графът се усмихна неприятно. — Но за това можем да си поговорим и по-късно, днес времето ни е оскъдно. — Той вдигна писмото. — Сега, когато истинският произход на Гуендолин е изяснен, няма да е трудно да склоним родителите ѝ да дарят малко кръв. Надявам се, че стриктно сте спазили указанията ми?

Гидиън кимна. Лицето му бе бледо и напрегнато. И той избягваше да поглежда към мен, макар че досега всичко вървеше така, както го бяхме предвидили. Или поне в най-общи линии.

— Мисията *Черен турмалин/Сапфир* ще се проведе още днес. Ако часовникът на стената отсреща е верен, след няколко минути ще

се върна обратно в 2011 година. А там вече всичко с подготвено за откриването на Люси и Пол.

— Точно така — рече графът доволен, извади от джоба на редингота си едно писмо и го подаде на Гидиън — В него грубо съм изложил плана си. На никой от моите пазители в бъдещето не трябва да му хрумва идеята да ти се изпречи на пътя. — Той пристъпи към камината и умислено се загледа за момент в огъня, а после се обърна. Очите над орловия му нос блестяха и сякаш изведнъж цялата стая се изпълни с присъствието му. Той вдигна ръце. — Още днес ще се изпълнят всички предсказания. Още днес човечеството ще се сдобие с лек с непозната досега сила на въздействие — извика Сен Жермен, замълча за минутка и ни погледна, очакващ аплодисменти.

За миг се замислих дали да не се насиля за едно възхитено: „Малиии! Яко!“, но в момента не оценявах театралните си способности особено високо. Гидиън също го гледаше просто мълчаливо, докато Ракоци дори имаше нахалството да се оригне в този тържествен момент.

Графът изцъка ядосано с език.

— Е — добави той провлечено, — предполагам, че с това всичко е казано. — Приблужи се към мен и постави ръка върху рамото ми. Трябваше да се стегна, за да не се отърся от нея, сякаш е някоя тарангула. — Междувременно двамата с теб, красиво дете, ще си правим компания, нали? — каза с мазен глас. — Сигурно разбираш, че се налага да останеш тук за по-дълго от младия Гидиън. — Кимнах и се запитах дали графът не трябваше полека-лека да преосмисли мнението си за жените. Щом смяташе, че разбирам всичко това, значи, не можеше да съм толкова глупава, нали така? Но Сен Жермен продължи да говори властно: — Все пак нашият млад Гидиън трябва убедително да обясни на Черния турмалин и на Сапфир, че дъщеря им ще умре, ако на мига не му дадат от кръвта си. — Засмя се тихо и се обърна към спътника ми. — Спокойно можеш да по-украсиш малко обясненията си, като разкажеш за слабостта на Ракоци към кръвта от девици и за трансилванския обичай да се изтръгва сърцето на жив човек. Но съм сигурен, че няма да е нужно. Според мнението, което имам за тези млади хора, те веднага ще ти дадат от кръвта си.

Ракоци избълва лаещ смях и графът се присъедини към него.

— Хората са толкова лесни за манипулиране, нали?

— Но нали няма наистина да причините на Гуендолин... — рече Гидиън и погледът му леко трепна.

Все още не поглеждаше към мен.

Графът се подсмихна.

— Ама какво си мислиш, мое мило момче? Никой няма да я докосне и с пръст. За известно време тя ще е просто моя заложница. И то докато от 1912 година не се върнеш с кръвта в 2011-а. — Той повиши глас. — И тези свещени зали ще се разтресат, когато братството се събере и затварянето на кръга на кръвта в хронографа се осъществи. — Графът въздъхна. — Ах, как искам да мога да стана свидетел на този магически момент. Трябва да ми разкажеш подробно всичко!

Да бе, да. Дъра-бъра. Усетих, че неволно толкова съм стиснала зъби, та чак челюстта ме заболя.

Междувременно графът бе пристъпил до Гидиън, толкова близо, че върховете на носовете им почти се допираха. Но на любимия ми дори окото му не трепна. Сен Жермен вдигна показалец.

— Твоята задача е незабавно да ми донесеш еликсира, който ще намерите под дванайсетте съзвездия. — Той хвана младия мъж за раменете и го погледна в очите. — *Незабавно.*

Гидиън кимна.

— Само се питам, защо искате еликсира да ви се донесе в това столетие. Няма ли да послужи по-добре на хората от нашето време?

— Един умен и философски въпрос — отвърна графът с усмивка и го пусна. — И се радвам, не го задаваш. Но сега няма време за подобни разговори. С удоволствие ще изложа пред теб комплицираните си планове, след като задачата е изпълнена. Дотогава просто ще трябва да ми имаш доверие!

За малко да се изсмея на глас. Но само за малко.

Опитах се да уловя погледа на Гидиън и въпреки че бях сигурна, че той го усети, упорито се взираше някъде покрай мен. Към часовника, чиито стрелки безмилостно се движеха напред.

— Но има едно слабо място: Люси и Пол имат на разположение собствен хронограф — рече Гидиън. Те могат да се опитат да ви потърсят тук, днес или по-рано във времето... и да предотвратят всичко това, включително и предаването на еликсира.

— Е, все пак си научил достатъчно за законите на континуума, за да знаеш, че до този момент не им се е удало да саботират плановете ми, защото в противен случай нямаше да седим сега тук, нали така? — Графът се усмихна. — А за тези последни часове, докато еликсирът стане мое притежание, естествено, съм взел особено специални мерки за сигурност. Ракоци и хората му ще убият всеки, който без позволение посмее да се приближи до мен.

Гидиън кимна и постави ръка на стомаха си.

— Време е — каза той и най-сетне погледите ни се срещнаха. — Скоро ще се върна с еликсира.

— Сигурен съм, че превъзходно ще се справиш със задачата, момчето ми — отвърна графът ведро. — На добър път! А дотогава двамата с Гуендолин ще си прекарваме времето на по чашка портвайн.

Заковах в Гидиън погледа си и се опитах да вложа в него цялата си любов, но в следващия миг той вече бе изчезнал. Идеше ми да избухна в сълзи, но продължих да стискам зъби и се заставих да мисля за Люси.

В салона на лейди Тилни, на сандвичи и чай, го бяхме обсъждали отново и отново. Знаех, че трябва да сразим графа със собствените му оръжия, ако искахме веднъж завинаги да го победим. И изглеждаше съвсем лесно, но само при положение че Люси беше права в предположенията си. Тя ги бе подхвърлила просто ей така и първоначално не им обърнахме внимание, но след това Гидиън пръв бе кимнал.

— Да — бе казал той, докато отново обикаляше стаята като тигър в клетка. — Може и да си права.

— Да приемем, че направим това, което графът казва, и дадем на Гидиън от кръвта си — бе продължила Люси. — Тогава той ще може да затвори кръга на кръвта на втория хронограф и да предаде еликсира на графа, който от своя страна ще стане безсмъртен.

— И именно това е причината, поради която от години бягаме от този младеж като дявол от тамян, нали така? — бе попитал Пол.

Люси бе вдигнала ръка.

— Момент. Нека поне обсъдим този вариант.

В този момент и аз бях кимнала. Макар да не знаех накъде точно биеше, някъде в съзнанието ми се бе образувала въпросителна, която постепенно бе започнала да се превръща във възклицателна.

— Графът ще стане безсмъртен, но само до моето раждане.

— Правилно — бе казал Гидиън и се бе заковал на място. — Което означава, че той, бодър като кукуряк, се разхожда из света. А на всичкото отгоре, и в наше присъствие.

Пол бе сбърчил вежди.

— Искате да кажете...

Люси бе кимнала в отговор.

— Искаме да кажем, че графът наблюдава цялото представление цветно и на живо. — Тя бе направила пауза. — И допускам, че има запазено място на първата редица.

— Вътрешният кръг — бях предположила аз и те кимнаха.

— Вътрешният кръг. Графът е един от пазителите.

Погледнах Сен Жермен в лицето. *Кой от тях беше той?* Часовникът над камината тиктакаше силно. Щях да се върна обратно след безкрайно много време.

Графът ми посочи да седна в едно от креслата, наля в две чаши тъмночервено вино и ми подаде едната. След това се настани в креслото срещу мен и вдигна тост.

— Наздраве, Гуендолин! Между другото, на днешния ден преди две седмици се запознахме, е, поне погледнато от моя страна. За съжаление, първото ми впечатление от теб не беше особено добро. Но междуременно станахме приятели, нали?

Да бе. Отпих от виното си и казах:

— По време на тази първа среща за малко да ме удушите. — Отпих още една глътка. — Тогава си мислех, че можете да четете мисли — изтърсих доста смело. — Но явно съм се объркала.

Сен Жермен се засмя самодоволно.

— Не си, действително съм в състояние да улавям различните течения на мисълта. Но уменията ми не са някакво магьосничество. По принцип всеки би могъл да се научи на това. Дори последния път ти разказах за посещенията ми в Азия и как там се сдобих с мъдростта и способностите на тибетските монаси.

Да, така беше. Обаче тогава не го бях слушала внимателно. Ала и сега също се затруднявах да следя думите му. Изведнъж зазвучаха странно деформирани, ту много провлечени, ту сякаш ги пееше.

— Какво, по... — измърморих.

Пред очите ми се спусна розова пелена, която, колкото и да мигах, не се махаше.

Графът прекъсна лекцията си.

— Вие ти се свят, нали? И устата ти съвсем пресъхна, не е ли така?

Да! Откъде знаеше? И защо гласът му звучеше така металически. Погледнах го през странната розова пелена.

— Не се страхувай, малката ми — каза той. — Скоро ще премине, Ракоци обеща, че няма болезнено да страдаш. Ще си заспала, преди спазмите да са започнали. И с малко повече късмет, няма да се събудиш, преди всичко да е приключило.

Чух Ракоци да се смее. Звучеше като някои от онези смехове, които пускаха на запис във влакчетата на ужасите.

— Защо... — опитах се да задам въпрос, но изведнъж почувствах устните си изтръпнали.

— Не го приемай лично — отвърна Сен Жермен студено. — За да осъществя плановете си, за съжаление, трябва да те убия. Това също е предопределено от предсказанията.

Исках да задържа очите си отворени, но не успях. Брадичката ми увисна, после главата ми се килна настрани и накрая очите ми се затвориха.

Тъмнината ме обгърна плътно.

Може би този път наистина съм умряла, мина ми през ума, когато отново дойдох на себе си. Но всъщност не си представях ангелите като малки голи момченца, излагащи на показ сланинестите си паласки и глуповатите си усмивки като тези свирещи на арфа екземпляри тук. Които, между другото, просто бяха нарисувани на тавана.

Отново затворих очи. Гърлото ми беше толкова сухо, че едва можех да преглътна. Лежах на нещо твърдо и се чувствах толкова безкрайно изтощена, сякаш никога повече нямаше да мога да се помръдна.

Някъде отзад, вдясно от мен, чух как някой си тананика. Беше траурният марш от „Залезът на боговете“, любимата опера на лейди Ариста. Гласът, който неуместно жизнено интерпретираше мелодията,

ми се стори бегло познат, но не можех да определя на кого принадлежеше. А да погледна, също не можех, защото просто не бях в състояние да отворя очи.

— Джейк, Джейк — каза гласът. — Не предполагах, че точно ти ще разкриеш тайните ми намерения. Но сега и медицинските ти познания няма да ти помогнат. — Гласът тихо се изсмя. — Защото, когато се събудиш, отдавна ще съм напуснал страната. По това време на годината в Бразилия е доста приятно, трябва да знаеш. Живях там от 1940 година насам. А и Аржентина, и Чили имат много какво да предложат. — Гласът замлъкна за малко, за да изсвири няколко такта от мелодията на Вагнер. — Все ме тегли към Южна Америка. Между другото, в Бразилия са най-добрите пластични хирурзи в света. Те ме отърваха от досадните увиснали клепачи, гърбавия нос и увисналата брадичка. Поради което, за щастие, изобщо не приличам на собствения си портрет.

В безчувствените ми ръце и крака усетих леко изтръпване, но се овладях. Вероятно щях да съм в по-изгодно положение, ако на първо време не помръдвах.

Гласът отново се засмя.

— Но дори и някой тук, в ложата, да ме бе познал, съм сигурен, че никой от вас не би имал толкова ум в главата, за да направи верните заключения. С изключение на онзи досаден Лукас Монтроуз. Още малко и щеше да ме разобличи... Ах, Джейк, дори и ти не разбра, че не инфарктът го погуби, а коварните методи на Марли старши. Защото вие, хората, винаги виждате това, което искате да видите.

— Ти си един много подъл глупак! — прозвуча някъде зад мен уплашено тъничко гласче. Малкият Робърт! — Ти удари моя татко! — Усетих студен повей на въздуха. — И какво си сторил на Гуендолин?

Да, какво? Това беше главният въпрос. И защо никъде не се чуваше Гидиън?

Чу се издрънчаване, а после изщракването на закопчалките на куфар.

— Винаги готов за делото на пазителите. Да се спаси човечеството от всички болести... ще умра от смях. — Презрително изсумтя. — Сякаш човечеството изобщо го е заслужило! Във всеки случай няма да успееш да помогнеш на Гуендолин. — Гласът се движеше напред-назад из стаята и постепенно започвах да придобивам

представа с кого си имах работа, макар и да не можех да повярвам. — Тя е мъртва като лабораторните плъхове, на които правеше дисекция. — Гласът тихо се засмя. — Което, между другото, е сравнение, а не олицетворение.

Отворих очи и надигнах глава.

— Но може да се използва и като метафора, нали, господин Уитман? — попитах и веднага съжалих, че съм се издала.

От Гидиън нямаше и следа! Само доктор Уайт лежеше в безсъзнание на пода недалече от мен, а лицето му бе сиво като костюма му. Малкият Робърт клечеше загрижено до главата му.

— Гуендолин!

Все пак трябваше да му се признае на господин Уитман, че не изпищя от стрес. Нито пък показва каквато и да е друга реакция. Просто стоеше под портрета на граф Сен Жермен, хванал в ръка куфар на колелца с чанта за лаптоп, с втренчен поглед в мен. Носеше елегантно сиво палто с копринен шал и бе забол в косата си слънчеви очила, сякаш е Брад Пит по време на почивката си на плажа. Изобщо не приличаше на графа от картината, висяща над главата му.

Седнах с възможно най-голямо достойнство (бухналата рокля затрудни малко задачата ми) и забелязах, че съм лежала върху бюрото.

Господин Уитман изцъка с език, погледна часовника и пусна куфара си.

— Колко ужасно неприятно! — отбеляза той.

Не можах да сдържа усмивката си.

— Нали?

Мъжът се приближи и измъкна един малък пистолет от джоба на палтото си.

— Как можа да се случи това? Да не би Ракоци да не е забъркал питието достатъчно силно?

Поклатих глава, а господин Уитман сбърчи чело и насочи пистолета към гърдите ми. Исках да се изсмея, но издадох само страхлив хриптящ звук.

— Искате ли отново да се пробвате? — попитах въпреки това и се опитах да го погледна смело в очите. — Или най-сетне ще проумеете, че нищо не можете да ми сторите?

Ха! Нашият план бе сработил, и то само как! Оставаше единствено Гидиън да се появи и щях да се чувствам значително по-

добре.

Господин Уитман поглади гладко избръснатата си брадичка и ме загледа замислено. След това прибра пистолета си.

— Не — каза той с нежния си, будещ доверие учителски глас и изведнъж все пак забелязах нещо от стария граф в него. — Явно не би имало смисъл. — Той отново изцъка с език. — Явно съм допуснал грешка в разсъжденията си. Магията на Гарвана... Колко несправедливо, че безсмъртието ти е дарено по рождение! Точно на теб! Но определено има смисъл, в теб се обединяват двата рода...

Доктор Уайт изстена тихо. Погледнах към него, но лицето му продължаваше да е пепелявосиво. Малкият Робърт скочи на крака.

— Внимавай. Гуендолин! — извика изплашено. — Злият мъж със сигурност замисля нещо лошо!

И аз от това се страхувах. Но какво?

— Затова знай, звездата, от любов измъчвана, умира, когато сама падението си избира — издекламира тихо господин Уитман. — Защо по-рано не съм го проумял? Е, все още не е късно.

Той се приближи, извади една малка сребърна табакера от джоба си и я остави на бюрото до мен.

— Това енфие ли е? — попитах объркана.

Лека-полека започвах да изпитвам чувство на притеснение, що се отнасяше до плана ни. Нещо тук не бе както трябва, ама никак дори.

— Разбира се, отново схващаш трудно — каза граф Сен Жермен, *formerly known as*^[1] господин Уитман, и въздъхна. — Тази кутийка съдържа три капсули цианкалий. Бих могъл да ти обясня защо ги нося в мен, но самолетът ми излита след два часа и половина, затова времето малко ме притиска. При други обстоятелства можеше да се хвърлиш върху релсите в метрото или да скочиш от висока сграда. Но реално погледнато, цианкалият е най-хуманното решение. Просто вземаш една капсула и я сдъвкваш със зъби. Действието настъпва моментално. Отвори кутийката!

Сърцето ми натежа.

— Искате да се... самоубия?

— Точно така. — Той погали нежно пистолета си. — Защото по друг начин не можеш да бъдеш убита. И за да подпомогна нагласата ти по въпроса, ще застрелям приятеля ти Гидиън веднага щом пристигне. — Той погледна часовника. — Което ще се случи след около пет

минути. Ако искаш да спасиш живота му, трябва веднага да глътнеш капсулите. Но можеш и да изчакаш, докато той падне мъртъв пред теб. Както показва опитът, това е изключително силна мотивация, помисли си само за Ромео и Жулиета...

— Толкова си зъл! — извика малкият Робърт и заплака.

Опитах се да му се усмихна окуражително, но тотално се провалих. Идеше ми да седна при него и да си поплачем заедно.

— Господин Уитман... — започнах.

— О, предпочитам графската титла — отвърна той жизнерадостно.

— Моля ви, не трябва...

Гласът ми пресекна.

— Но защо не можеш да го проумееш, ти, глупаво дете? — Той въздъхна. — Повярвай ми, аз копнеех за този ден. Искам най-сетне отново да се върна към истинския си живот. Учител в „Сейнт Ленъкс“! От всички дейности, които съм упражнявал от 230 години насам, тази наистина беше най-ужасната. Столетия наред живях на върха на могъществото. Можех да вечерям с президенти, с петролни магнати, с крале. Макар че и те в днешно време вече не са това, което бяха. Но не, вместо това трябваше да обучавам трудно схващащи хлапета и в собствената ми ложа да се издигна от новобранец чак до Вътрешния кръг. Всичките тези години от раждането ти насам бяха ужасни за мен. Не защото тялото ми започна да старее и постепенно започнаха да се появяват първите следи на немощ — на това място той се усмихна суетно, — а защото бях толкова... раним. Столетия наред живях без каквото и да било страх. Марширувал съм през бойните полета наред оръдейна канонада, излагах се на каквито си искам опасности със съзнанието, че нищо не може да ме сполети. А сега? Всеки вирус можеше да ме прати на онзи свят, всеки проклет автобус можеше да ме прегази, всяка една керемида можеше да ме убие.

В този момент чух трополене и Ксемериус влетя със светкавична скорост през стената. Приземи се върху бюрото точно до мен.

— Къде са проклетите пазители? — извиках му, без да ме е грижа, че графът можеше да ме чуе.

Но изглежда, той реши, че въпросът ми е насочен към него.

— Сега те не могат да ти помогнат — отвърна.

— За съжаление, има право. — Ксемериус запърха разтревожено с криле. — Идиотите затвориха заедно с Гидиън кръга на кръвта. И тогава този тук господин Нагизден взе глупака Марли за заложник и с пистолет принуди господата пазители да отидат в помещението с хронографа. Сега те са заключени там и взаимно си се вайкат.

Графът поклати глава.

— Не, това повече не беше живот. И всичко трябваше да приключи веднъж завинаги. И какво може да предложи някакво си момиченце като теб на този свят? Докато аз имам още много планове. Големи планове...

— Отвлечи вниманието му — викна Ксемериус. — Просто някак си отвлечи вниманието му.

— Всъщност как сте елапсирали през цялото това време? — попитах бързо. — Сигурно е било ужасно неприятно неконтролируемо да прескачаш във времето.

Графът се засмя.

— Да елапсирам? Ха! Естествената продължителност на живота ми е изтекла. От мига, в който трябваше да умра, досадното пътуване във времето престана.

— А дядо ми? И него ли убихте? И откраднахте дневниците му?

Очите ми се напълниха със сълзи. Бедничкият ми дядо. Бил е толкова близо до разкриването на целия заговор.

Графът кимна.

— Трябваше да обезвредим умния Лукас Монтроуз. С това се зае Марли старши. През столетията потомците на барон Ракоци вярно ми служеха, само последният от рода им е голямо разочарование. Този педантичен червенокос фантазьор не е наследил нищо от духа на Черния леопард. — Отново погледна часовника си, после насочи изпълнен с очакване поглед към креслата отсреща. — Всеки момент ще настъпи мигът на истината, Жулиета. Явно ще видиш как твоят Ромео лежи в кръвта си! — Графът свали предпазителя на пистолета. — Наистина жалко. Харесвах момчето. Определено имаше потенциал!

— Моля ви! — прошепнах за последен път, но в този миг Гидиън се приземи леко приведен до вратата.

Дори нямаше време да се изправи и господин Уитман вече натискаше спусъка. И отново. И отново, непрестанно, докато не бе изпразнен целият пълнител.

Изстрелите кънтяха оглушително в стаята и куршумите улучиха любимия ми в гърдите и корема. Погледът на широко отворените му зелени очи зашари търсецо из помещението, докато ме намери.

Извиках името му.

Като на забавен кадър той се свлече по вратата и остави широка кървава следа. Накрая остана да лежи на пода, странно извит.

— Гидиън! Не!

С вик се втурнах към него и прегърнах безжизненото му тяло.

— О, боже, о, боже! — извика Ксемериус и избълва вода. — Моля те, кажи ми, че това е част от плана ви. Но при всички положения не носи бронезилетка. О, боже! Толкова много кръв!

Имаше право. Кръвта на Гидиън бе навсякъде и подгъвът на роклята ми подгизна от нея като гъба. Малкият Робърт се сви тихо в един ъгъл и плачеше, закрил лицето си с ръце.

— Какво направихте? — прошепнах.

— Каквото трябваше! И каквото явно ти не желаше да предотвратиш. — Господин Уитман остави пистолета върху бюрото и ми подаде табакерата с капсулите цианкалий. Лицето му бе леко почервеняло и дишаше по-бързо от обикновено. — Но няма какво повече да се колебаеш! Искаш ли да живееш с тази вина? Изобщо искаш ли да продължиш да живееш без него?

— Не го прави! — извика ми Ксемериус и избълва вода върху лицето на доктор Уайт.

Бавно поклатих глава.

— Тогава бъди така добра и престани да подлагаш на изпитание търпението ми! — каза господин Уитман и за пръв път чух да изгубва контрол над гласа си. Сега той не звучеше нито нежен, нито ироничен, а почти истеричен. — Защото, ако продължиш да ме караш да чакам, ще се наложи да ти дам и други причини да искаш да прекратиш живота си! Ще убия всичките един след друг: майка ти, досадната ти приятелка Лесли, брат ти, сладката ти малка сестричка... можеш да ми вярваш! Никога няма да пощадя!

С треперещи ръце взех табакерата. С крайчеца на окото си видях как доктор Уайт мъчително се изправи, държейки се за бюрото. Целият беше мокър.

Слава богу, господин Уитман гледаше само към мен.

— Браво на теб — каза той. — Може би дори ще успея да хвана самолета си. В Бразилия ще...

Но не стигна дотам да разкаже какво щеше да направи в Бразилия, защото доктор Уайт го удари с дръжката на пистолета по тила. Чу се грозен, глух звук и учителят се срути на земята като отсечен дъб.

— Да! — извика Ксемериус. — Точно така! Покажи на мръсника, че старият доктор Уайт все още не е за изхвърляне.

Ала явно напрежението бе в повече за доктора. Той хвърли ужасен поглед към многото кръв и отново изгуби съзнание с тиха въздишка и остана да лежи на пода до господин Уитман.

И така само гаргойлът, малкият Робърт и аз станяхме свидетели как Гидиън изведнъж се закашля и се надигна в седнало положение. Тенът му продължаваше да е смъртноблед, но очите му бяха пълни с жизнен блясък. Върху лицето му бавно разцъфтя усмивка.

— Приключи ли всичко? — попита той.

— Мътните го взели! — рече Ксемериус, говорейки съвсем тихо от изумление. — Това пък как го направи?

— Да, Гидиън, всичко приключи! — Хвърлих се в прегръдките му, без да обръщам внимание на раните му. — Беше господин Уитман и не мога да повярвам, че по-рано не го разпознахме.

— Господин Уитман?

Кимнах и се сгуших по-плътно в него.

— Толкова се боях, че може и да не си го направил. Защото господин Уитман съвсем правилно отбеляза: без теб нямаше да искам да живея повече. Дори и един-единствен ден!

— Обичам те, Гуени! — Гидиън ме притисна толкова силно, че не можех да дишам. — И естествено, че го направих. Под натиска на Люси и Пол не ми оставаше друг избор. Те разтвориха еликсира в чаша с вода и ме принудиха да го изпия до последната капка.

— Сега зацепих! — извика Ксемериус. — Значи, това е бил гениалният ви план! Гидиън е изплюскал Философския камък и сега също е безсмъртен. Никак не е зле, най-вече като се има предвид, че иначе след време Гуени би се чувствала доста самотна...

Малкият Робърт бе свалил ръце от лицето си и ни гледаше с ококорени очи.

— Всичко ще се оправи, съкровище — казах му. Колко жалко, че нямаше психотерапевти за травмирани призраци — това беше пазарна ниша, за която си струваше да се помисли. — Баща ти отново ще се възстанови. Той е герой!

— С кого говориш?

— С един храбър приятел — отвърнах и се усмихнах на Робърт, който ми се усмихна плахо в отговор.

— Оо, мисля, че идва на себе си — каза Ксемериус.

Гидиън ме пусна, изправи се и погледна надолу към господин Уитман.

— Ще трябва да го вържа — каза с въздишка. — А и раната на доктор Уайт трябва да се превърже.

— Да, а после трябва да освободим останалите от стаята с хронографа — казах. — Но преди това трябва много внимателно да премислим какво ще им разкажем.

— А преди това непременно трябва да те целуна — заяви Гидиън и отново ме прегърна.

Ксемериус изпъшка.

— Ама наистина! Нали от сега нататък ще имате цялата вечност на разположение за това!

В понеделник в училище всичко бе както винаги. Е, почти всичко.

Въпреки пролетните температури Синтия бе навила дебел шал около врата си и крачеше бързо през фоайето, без да поглежда встрани.

Гордън Гелдърман я следваше по петите.

— Хайде де, Синтия! — мърмореше той. — Наистина съжалявам. Но не можеш вечно да си ми сърдита. Освен това не бях единственият, който искаше да направи партито ти малко по-... ъъ... вълнуващо. Видях съвсем ясно как и приятелят на Мадисън Гарднър също изсипа едно шише водка в болето. А и Сара призна, че зеленото желе се състоеше на деветдесет процента от саморъчно направения ликьор от цариградско грозде на баба й.

— Разкарай се! — тросна му се Синтия, като усилено се опитваше да игнорира групичка хилещи се осмокласници, сочещи с

пръст към нея. — Ти... ти ме направи за посмешище на цялото училище! Никога няма да ти го простя!

— А аз, глупакът, изпуснах това парти! — възмущаваше се Ксемериус.

Той се бе настанил върху скулптурата на Уилям Шекспир, на която поради „едно малко неприятно произшествие“ (както се бе изразил директор Гилис, след като бащата на Гордън бе направил щедро дарение за ремонт на физкултурния салон, докато преди това бе говорил за злонамерено разрушаване на ценно културно наследство) липсваше част от носа.

— Син, ама това е глупаво! — изписка Гордън. Явно никога нямаше да се отърве от мутацията на гласа си. — Никой не се интересува, че си се натискала с онзи четиринайсетгодишен, а и до другата седмица смучките ще са изчезнали, и по принцип е много... ох! — Дланта на момичето бе изплющяла силно върху бузата му. — Заболя ме!

— Бедната Синтия! — прошепнах. — А сега, като научи, че обожаваният от нея господин Уитман е напуснал, ще се съкруши от мъка.

— Да, ще е странно без Катеричката. Може дори да се окаже, че историята и английският ще ни станат интересни. — Лесли ме хвана под ръка и ме задърпа към стълбите. — Обаче ако трябва да съм честна, въпреки че никога не съм можела да го понасям — бих казала, че имам добър инстинкт — часовете му не бяха чак толкова зле.

— Нищо чудно, нали е наблюдавал историята на живо — вметна Ксемериус, който ни последва пърхайки с крила.

По пътя нагоре бях обхваната от нарастваща тъга.

— Хралупата на дявола... — каза Лесли. — Сега вече поне знаем откъде идва този израз. Той е катерица. Пожелавам му да изгние в тъмницата на пазителите. О, сега Синтия тича с рев към тоалетната! — Приятелката ми се засмя. — Някой трябва да ѝ разкаже за Шарлот, обзалагам се, че тогава ще се почувства по-добре. Всъщност къде е братовчедка ти?

Приятелката ми се огледа.

— При онколог! — обясних ѝ. — Опитяхме се внимателно да обърнем внимание на леля Гленда, че може да има и други причини за гаденето на Шарлот, зеленикавия цвят на лицето ѝ, отвратителното

настроение и ужасното главоболие, но феноменът махмурлук е напълно чужд за леля ми, особено при безпогрешната ѝ дъщеря. Тя е твърдо убедена, че Шарлот има левкемия. Или тумор в мозъка. И тази сутрин не беше склонна да повярва в чудодейното ѝ изцеление, въпреки че пралеля Мади съвсем дискретно ѝ подхвърли брошура за общуването с юноши в пубертета и алкохола.

Лесли се изкиска.

— Знам, че наистина е подло, но поне малко злорадство трябва да е позволено, без човек веднага да натрупа лоша карма, нали? Само малко и само днес. От утре ще сме много мили с Шарлот. Може би трябва да я съберем с братовчед ми...

— Да, ако искаш да отидеш в ада, направи го.

Проточих врат, за да хвърля поглед над главите на съучениците ми към нишата на Джеймс. Беше празна. Въпреки че го очаквах, това ме жегна.

Лесли стисна ръката ми и попита.

— Него го няма, нали? — Поклатих глава. — Това означава, че планът е проработил. От Гидиън ще излезе добър лекар — заключи тя.

— Нали сега няма да се разцивриш заради онази снобска дървена глава? — Ксемериус се преметна през глава във въздуха над мен. — Благодарение на теб е можел да води дълъг и пълноценен живот, по време на който без съмнение е тласнал към лудост една камара хора.

— Да, знам — отвърнах и скришом избърсах носа си.

Лесли ми подаде кърпичка, след което забеляза Рафаел и му помахна.

— А и все още имаш мен. До края на вечния ти живот. — Ксемериус ме дари с нещо като мокра целувка. — Аз съм много поготин. И опасен. И полезен. И ще продължа да съм до теб, дори когато след две или три столетия безсмъртният ти приятел размисли и хвърли око на някоя друга. Аз съм най-верният, най-красивият и най-умният спътник, който човек може да си пожелае.

— Да, знам — повторих, докато наблюдавах как Рафаел и Лесли се поздравяваха, и то със задължителните три целувки по бузата, които братът на Гидиън ни бе представил за типично френски начин да кажеш: „Здравей!“. Ала те някак си успяха през това време да си блъснат главите.

Ксемериус се ухили дръзко.

— Но ако се чувстваш самотна, какво ще кажеш да си вземеш една котка?

— Може би след време — казах. — Когато вече не живея вкъщи и ти се научиш да се държиш...

Млъкнах внезапно. Пред мен се материализира директно от стената на стаята на госпожа Каунтър една тъмна фигура. Над протритата кадифена пелерина стърчеше мършава шия и в мен се вираха черните, пълни с омраза очи на конт Ди Мадроне, или както го наричах — Дарт Вейдър.

Той веднага започна да бълва, хриптейки.

— Ето че ви намирам тук, демоне със сапфирени очи! Незнаещ покой, бродя из столетията, навсякъде търся вас и себеподобните ви, защото се заклев във вашата смърт, а един Мадроне никога не нарушава клетвата си!

— Този приятел ли ти е? — попита Ксемериус, а аз от уплах се заковах на място.

— Ааа... — продължи да хрипти призрактът, измъкна меча си от ножницата и тръгна към мен, залитайки. — Кръвта ви ще напои земята, демоне! Ще бъдете пронизана от меча на свещения Флорентински алианс...

Той замахна, а ударът му щеше да ми отсече ръката, ако не ставаше дума за призрачен меч.

Въпреки това трепнах.

— Хей, хей, приятелче, само не създавай неприятности — предупреди го гаргойлтът и се приземи точно пред краката ми. — Явно нищо не разбираш от демони. Тя е човек, макар и доста странен, и глупавият ти призрачен меч не може да й причини нищо. Ако искаш да убиваш демони, тогава с удоволствие можеш да си пробваш късмета с мен.

За секунда Дарт Вейдър се обърка, след което решително захриптя:

— Никога няма да се отделя от дяволското същество, докато не изпълня мисията си. Ще проклинам всеки един неин дъх.

Въздъгнах. Ама че ужасяваща представа. Вече виждах как до края на живота ми Дарт Вейдър ще се мотае в краката ми и ще бълва кръвожадни заплахи. Щях да се проваля на изпитите, защото

непрестанно щеше да хрипти в ухото ми, щеше да прецака абитуриентския ми бал и сватбата ми, и...

Явно и Ксемериус си помисли нещо подобно. Чистосърдечно погледна нагоре към мен.

— Може ли да го изям? Моля те!

Усмигнах му се.

— Когато питаш толкова любезно, не мога да ти откажа!

[1] По-рано известен като (англ.). — Б.пр. ↑

През почивните дни лорд и лейди Пимпълботъм обявиха годеежа на техния най-голям син Джеймс Пимпълботъм с госпожица Амилия, най-малката дъщеря на виконт Маунтбатън. Кое то, естествено, не изненада никого, защото запознати от месеци говорят за дълбоката привързаност между двамата и според слуховете неотдавна по време на бала у семейство Кларидж (разказахме ви за него) са били видени в градината, хванати за ръце.

Джеймс Пимпълботъм се откроява от, за съжаление, прекалено оскъдната бройка заможни джентълмени на възраст за женене не само чрез привлекателната си външност и безукорни маниери, но освен това е и превъзходен ездач и фехтовач, докато бъдещата му съпруга изпъква чрез елегантния си вкус за облеклото и похвалната си склонност към благотворителност.

Сватбеното тържество ще бъде отпразнувано в провинциалното имение на Пимпълботъм.

*Откъс от светския вестник
„Лейди Данбърис журнал“
24 април 1785 г.*

ЕПИЛОГ

14 януари 1919 г.

— Много е хубаво, скъпа моя. Тези ненатрапчиви цветове създават усещане за елегантност и в същото време за уют. Струваше си платът за завесите да бъде поръчан от Италия, нали? — каза лейди Тилни, която се бе разходила из салона и се бе произнесла компетентно за всичко.

Сега пристъпи към широката камина и подреди снимките, които бяха поставени там в сребърни рамки. Люси тайно се страхуваше, че може да прокара облечения си в ръкавица показалец по перваза на камината, след което да я упрекне, че не надзирава достатъчно строго прислужницата. Какъвто определено бе случаят.

— Да, трябва да отбележа, че обзавеждането наистина е стилно — продължи лейди Тилни. — Все пак салонът е визитната картичка на дома. А тук веднага се вижда, че домакинята има вкус.

Пол хвърли развеселен поглед на Люси и подари на лейди Тилни една от мечешките си прегръдки.

— Ах, Маргрет — каза през смях, — не се преструвай, че всичко е дело на Люси. Ти лично избра всяка лампа и всяка възглавница. Да не говорим за това, как направи тапицера на нищо. А ние дори не можем да се реваншираме, като ти помогнем при сглобяването на някой шкаф от „Икеа“. — Лейди Тилни сбърчи чело. — Извинявай, малко вътрешна информация за бъдещето.

Той се наведе и хвърли още една цепеница в пращящия огън.

— Само тази ужасна, изкривена картина съсипва цялото въздействие на интериорната ми композиция! — Лейди Тилни посочи картината, която красеше срещуположната стена. — Не можете ли поне да я сложите в някоя друга стая?

— Маргрет, това е истински Модилияни^[1] — обясни търпеливо Пол. — След сто години ще струва истинско състояние. Люси пища половин час, след като го откри в Париж.

— Не е вярно. Най-много минута — възрази Люси. — Но при всички положения, бъдещето на децата ни и техните деца е осигурено. С тази картина и с другата на Шагал^[2], която е окачена на стълбището в коридора.

— Сякаш се нуждаете от това — рече лейди Тилни. — Пол, книгата ти със сигурност ще стане бестселър, а и знам, че тайните служби ви плащат впечатляваща заплата. Което е и редно, като се има предвид работата, която вършите. — Тя поклати глава. — Макар че не одобрявам факта, че Люси упражнява такава опасна професия. Нямам търпение тя да започне да си стои малко повече време у дома. Което, слава богу, скоро ще се случи.

— Докато аз нямам търпение най-сетне да бъде измислено централното отопление. — Люси се отпусна, треперейки, в едно от креслата близо до камината. — Да не говорим за другите неща. — Тя погледна към часовника до камината. — Те ще пристигнат след десет минути — каза притеснено. — Луиза може да започне с подреждането на масата. — Погледна към Пол. — Какво мислиш, как Гуендолин ще приеме новината, че ще си има братче или сестриче? Имам предвид, че чувството сигурно ще е странно. — Тя поглади леко закръгления си корем. — Когато на детето ни му се родят деца, те ще остарееят, преди изобщо Гуендолин да се е родила. А може и тя да ревнува. Все пак я изоставихме още докато беше бебе, и когато види...

— Със сигурност ще се радва — прекъсна Пол потока ѝ от думи, обгърна раменете ѝ с ръка и нежно я целуна по бузата. — Гуендолин е също толкова великодушен и обичлив човек като теб. И като Грейс. — Той се прокашля, за да прикрие обхваналата го изведнъж разнеженост. — Много повече се страхувам от мига, в който Гуендолин и онзи малък мръсник ще ми съобщят, че ще ставам дядо. Надявам се, че ще изчакат някоя и друга година.

— Извинете! — Прислужничката бе влязла в салона. — Забравих какво поръчахте. В трапезарията ли да сервирам масата, или тук, госпожо Бърнард?

Преди Люси да успее да отговори, лейди Тилни бе поела възмутено въздух.

— Първо, трябва да почукате — каза тя строго. — Второ, трябва да изчакате, докато ви отговорят: „Влезте!“. Трето, не трябва да се

появявате с разрошени коси пред господарите. И четвърто, не се казва „господин Бърнард“ и „госпожо Бърнард“, а „мадам“ и „сър“.

— Да, мадам — отвърна прислужницата страхливо. — Отивам да донеса сладкиша.

Люси погледна с въздишка след нея.

— Мисля, че никога няма да успея да свикна с това име.

[1] Амедео Модилиани (1884–1920) — италиански художник и скулптор, работил главно във Франция, създаде специфичен стил, който не се вписва напълно в теченията в изкуството от неговото време. — Б.р. ↑

[2] Марк Шагал (1887–1985) е псевдоним на Мойше Захарович Шагалов, руски и френски художник от еврейски произход. Един от предшествениците на сюрреализма. — Б.р. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Да, знам — закъснявам с предаването на ръкописа, при това много. Но за благодарностите трябва да се намери време. Има толкова много хора, които през изминалите месеци ме възпираха да скоча от някой мост, че е невъзможно да ги спомена поединично.

Моята специална благодарност е за:

Кристиане Дюринг, която роди заедно с мен тази книга и изтърпя същите болки (и липса на сън) като мен. По-добра акушерка *'псолютно* никъде не може да се намери. Благодаря, че по време на писането този път не трябваше да се чувствам самотна.

Петра Херманс, моята скала в бурното море.

Ева Фьолер, другата ми скала в бурното море.

Даниела Керн, която трябва да получи медал за разпространяването на добро настроение.

Лина и Мелиса от: www.die-edelstein-trilogie.blogspot.com, които поддържат този прекрасен блог с толкова много очарование, остроумие и стил, че щях да завиждам, ако не ставаше дума за моите собствени книги.

Леони, която сне от плещите ми толкова много работа.

Леони, Лота и особено Хайди за творческата „мозъчна атака“, най-вече относно проклетите бални сцени.

Харалд, който ме спаси от заблудата ми за бликаща на фонтани кръв при раняване с шпага и съвсем точно ми обясни откъде минава аортата и откъде изтича животът на Гуендолин.

Моята майка, която винаги беше до нас.

И разбира се, Франк. Благодаря за всичко.

Най-добрата Мони Кремер от книжарница „Кремер“ в Харен, трите ненадминати Форайер — момичетата Клаудия, Силвия и Диана; Коси, Камелии, Юлиане, Тине, Ричи, Хенрике и всички останали приятели, чудесни колеги, очарователни блогъри за книги, скъпите книжни кукумявки и абсолютно непознати хора: БЛАГОДАРЯ! За многото *Не скачай!* имейли, изненадващи постове и окуражаващи

думи, картички и писма — те винаги идваха точно в подходящия момент.

Никога през живота си не съм получавала толкова много подаръци: от саморъчно ушити стойки — възглавнички за книги, развеселяващи чаши, вдъхновяващи книги, музика, шоколади, сладкиши и шампанско, та чак до чудно хубави рисунки — при всеки един пакет съм плакала от умиление. А шампанското винаги веднага го изпивах.

Накрая искам да благодаря на всички онези момичета (и Ник), които толкова дълго чакаха „Смарагдовозелено“ — вашето въодушевление, интерес, нетърпение и любов към Гуендолин и Гидиън са поразителни.

Много съжалявам за това, че все пак Гидиън не получи плесница, въпреки че ви бях обещала една, но когато дойде времето за нея, Гуендолин просто не можа да го направи, а аз не можах да я заставя.

СПИСЪК НА ГЛАВНИТЕ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

В настоящето

В дома на Монтроуз:

Гуендолин Шепърд — пътуваща във времето, Рубинът в кръга на дванайсетте

Грейс Шепърд — майката на Гуендолин

Ник и Каролайн Шепърд — по-малките брат и сестра на Гуендолин

Шарлот Монтроуз — братовчедка на Гуендолин

Гленда Монтроуз — майката на Шарлот, по-голяма сестра на Грейс

Лейди Ариста Монтроуз — бабата на Гуендолин и Шарлот, майка на Грейс и Гленда

Маделин (Мади) Монтроуз — пралеля на Гуендолин, сестра на починалия лорд Монтроуз

Господин Бърнард — служител в дома на Монтроуз

Ксемериус — призрак на демон в тялото на гаргойл

В гимназията „Сейнт Ленъкс“:

Лесли Хей — най-добрата приятелка на Гуендолин

Джеймс Огъст Пиъргрин Пимпълботъм — училищният призрак

Синтия Дейл — съученичка

Гордън Гелдърман — съученик

Господин Уитман — учител по английски и история, член на Вътрешния кръг на ложата на пазителите

Директор Гилис — директорът на гимназията

Рафаел Бертълен — по-малкият брат на Гидиън де Вилърс

В главната квартира на пазителите в Темпъл:

Гидиън де Вилърс — също като Гуендолин може да пътува във времето

Фолк де Вилърс — второ коляно чичо на Гидиън, Велик пазител в ложата на граф Сен Жермен

Господин Марли — адепт първи ранг

Томас Джордж — член на ложата, Вътрешен кръг

Доктор Джейк Уайт — лекар и член на ложата, Вътрешен кръг

Малкият Робърт — призрак, починалият син на доктор Уайт

Мадам Росини — шивачка в ложата на пазителите

Госпожа Дженкинс — секретарка на пазителите

В миналото

Граф Сен Жермен — пътуващ във времето и основател на ложата на пазителите, Смарагдът в кръга на дванайсетте

Миро Ракоци — негов побратим и приятел, известен още като Черния леопард

Лорд Аластър — потомък на конт Ди Мадроне, водач на Флорентинския алианс

Сър Албърт Олкот — първи секретар на пазителите

Лукас Монтроуз — дядо на Гуендолин

Лорд Бромптън — познат на графа и негов благодетел

Лейди Лавиния — вдовица със съмнителен морал

Маргрет Тилни — пътуваща във времето, прапрабаба на Гуендолин, баба на лейди Ариста, Нефритът в кръга на дванайсетте

Господин Милхаус — икономът на лейди Тилни

Доктор Харисън — личният лекар на лейди Тилни, член на Вътрешния кръг на пазителите

Пол де Вилърс — пътуващ във времето, по-малкият брат на Фолк де Вилърс, Черният турмалин в кръга на дванайсетте

Люси Монтроуз — пътуваща във времето, дъщеря на Хари, поголемия брат на Грейс и Гленда, Сапфирът в кръга на дванайсетте

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.